

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

The
New York
Times
bestselling
author of
The
Summerhouse

Jude Deveraux

A woman in a long, flowing blue dress stands by a body of water, looking down. The background is a soft, yellowish glow.

The Heiress



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Mirasçı

Jude Deveraux

İçindekiler

[1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24](#)

[25 26 27 28 29 30](#) [Sonsöz](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara veya yerlere veya kişilere, yaşayan veya

tamamen tesadüfi.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Yayını A Pocket

Star Book tarafından yayınlanmıştır.

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 Copy

right © 1995 by Deveraux, Inc.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Her neyse.

ISBN: 0-671-74462-3

İlk Pocket Books baskısı Aralık 1995 A.B.D.'de
basılmıştır.

Bölüm 1

^ "

İngiltere

1572

Maidenhall varisi!"

Joby, ağabeyi Jamie ve ablası Berengaria'nın yüksek bir yerde birbirlerine çok yakın oturmalarına bakarken kendini zor tutuyordu.

Masa. Artık küçükken olduğu gibi ikisinin güzelliği karşısında gözleri kamaşmıyordu. Babası onu başının üzerine kaldırır ve büyüyünce kız kardeşi Berengaria güzel olacağına dair ona söz verirdi.

Ama gerçeği söylememişti. Ne bu konuda ne de ortaya çıktığı üzere pek çok şey. Her zaman yeterince yiyecekleri ve her zaman yaşayacakları sıcak, rahat bir yerleri olacağını söylediğinde doğruyu söylememişti.

Annesinin yanında ruh insanlarıyla konuşmayı bırakacağına yemin ettiğinde doğruyu söylememişti.

Ama en çok da sonsuza dek yaşayacağı konusunda yalan söylemişti.

Joby koyu renk bukleli başını savurdu ve ağabeyine baktı.

Gözlerinde yıldızlar vardı. Bazılarını dövdükten sonra saçları kesilmişti.

Çocuklar kılıç oynarken, misilleme olarak başını ılık bal ve çam zifti ile kaplamışlardı. Şimdi saçları yeniden parlak bukleler halinde uzuyordu ve gerçekten de oldukça güzel bir özelliği olduğunu fark etti. "Maidenhall varisi," diye tekrarladı. "Ah, Jamie, bir düşünsene o güzel para. Sence altın bir küvette mi banyo yapıyor? Yatarken zümrüt mü takıyor?"

"Yatağında başka bir şey yok," dedi Jamie'nin adamı Rhys, nefesinin altında. "Babası onu altınları gibi kilit altında tutuyor."

Jamie'nin diğer hizmetkârı Thomas onu masanın altından tekmelerken Rhys yumuşak bir homurtu çıkardı.

Joby, Rhys'i susturmak istediklerini çok iyi biliyordu çünkü on iki yaşında hiçbir şey bilmediğini düşünüyorlardı ve bu şekilde kalmasını istiyorlardı. Joby onlara ne bilip bilmediğini söyleyecek değildi, çünkü ona göre zaten çok fazla kısıtlama vardı

özgürlüğünü kısıtlıyordu. Hayatındaki birçok yetiştikenden herhangi biri tam olarak ne kadar bildiğini öğrense, bilmemesi gereken şeyleri öğrenmek için nerede olduğunu bulmaya çalışmaya başlarlardı.

Jamie'nin gözleri parlıyordu. "Belki zümrüt değildir. Ama belki ipek bir gecelik giyiyordur."

"İpek," dedi Joby hülyalı bir şekilde, başını elinin üzerine koyarak. "İtalyan ipeği

yoksa Fransızca mı?"

Bunun üzerine masadaki herkes güldü ve Joby bir izleyici kitlesi olduğunu anladı. Görünüşüyle dikkat çekmeyebilirdi ama insanları güldürebileceğini biliyordu.

Belki Montgomery ailesinin kendi kolunun akşam yemeği için soytarılara ve diğer eğlencelere, hatta çok fazla akşam yemeğine bile parası yetmiyordu ama Joby, aksi takdirde kasvetli olan varoluşlarını canlandırmak için elinden geleni yaptı. Büyük bir sıçrayışla masanın üstüne çıktı, sonra da masanın üzerinden eski şatonun soğuk taş zeminine atladı.

Jamie kaşlarını çatarak odanın öbür ucundaki annesine baktı, o kadar sessiz oturuyor ve o kadar az yiyordu ki kimse nasıl hayatta kaldığını anlayamıyordu, ama Joby'nin tavırsız coşkusu annesinin yüzüne yansımadı.

annesinin ebedi hayal dünyası. Belli belirsiz en küçük kızına doğru bakıyordu ama Jamie'nin onu görüp görmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da Kim olduğunu hatırlasa da hatırlamasa da. Anneleri Joby'ye Edward ya da Berengaria ya da bazen Joby'nin gerçek adı Margaret'in adı.

Jamie, her zamanki gibi bir şövalye kıyafeti giymiş olan genç kız kardeşine baktı.

tayt ve jerkin içinde bir sayfa. Kendi kendine bininci kez onu kız gibi giyinmeye zorlaması gerektiğini söyledi, ama bunu düşünürken bile

biliyordu ki

Kalbi yoktu. Büyümesi ve hayatın acımasızlığıyla yüzleşmesi için yeterince zaman vardı. Bırakın mümkün olduğunca çocuk kalsın.

"Peki sizce her gün nasıl giyiniyor?" Joby onların önünde dururken bunları söylüyordu. Masada sadece beş kişi vardı ve birkaç hizmetçi - onlara kalan tek şey- mutfaktan içeri girmeye başlamıştı, ama Joby yüzlerce kişi olduğunu ve kraliçenin huzurunda sahnede olduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu.

Joby sabah uyanan, esneyen ve gerinen bir kadını taklit etti. "Bana altın küpümü getirin," diye buyurdu ve kız kardeşinden gelen bir kahkaha ile ödüllendirildi. Eğer yaptığı şey

Berengaria güldü, sonra Jamie onun devam etmesine izin verdi.

Joby, geceliğini kaldıran ve kendini bir lazımlığın üzerine yerleştiren bir kadının oldukça hareketlerini yapmaya başladı. "Aman Tanrım, ama bunlar Zümrütler bana çok lezzetli bir acı veriyor," dedi . Berengaria'yla fısıldaşan Jamie, Joby'ye bir kara kaşını kaldırarak fazla ileri gitmemesi gerektiğini söyledi.

Joby doğruldu. "İşte, bana elbisemi getir. Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! O değil. Ne o, ne o, ne o, ne o. Hayır, hayır, seni aptal. Bu elbiseyi daha önce giydiğimi sana kaç kez söyledim? *Yeni* kıyafetler istiyorum. Her zaman yeni kıyafetler. Ne? Bu yeni bir elbise mi? Nasıl oluyor da

Maidenhall varisinin bir şey giymesini mi bekliyorsun? Neden o ipek o kadar ince ki... Onu giyecek olsam neden *bükülsün* ki?"

Bunun üzerine Rhys gülmeye başladı ve nadiren gülen Thomas bile ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. Sarayda, tahtadan oyulmuş gibi sert elbiseler giyen kadınlar görmüşlerdi.

"Şimdi," dedi Joby, geri çekilip hayali bir elbiseye bakarak, "bu benim zevkime daha uygun. İşte, siz oradaki adamlar, beni bunun içine kaldırın."

Bunun üzerine Thomas bile dişlerini gösterecek kadar genişçe gülümsedi ve Jamie'den de bir kahkaha kaçtı.

Joby sanki sert elbisenin içine indiriliyormuş gibi büyük bir sıçrama yaptı, sonra kancalar kilitlenirken bekledi.

"Şimdi sıra mücevherlerimde." Joby birkaç mücevher vitrinine bakıyormuş gibi yaptı. "Evet, burada zümrütler, yakutlar ve elmaslar, burada da inciler var. Hangisini seçeyim?" diye sordu sanki bir soruya cevap veriyormuş gibi.

"Seçmek mi? İnsan mücevherleri nasıl seçer? Elbette *hepsini* giyeceğim. "

Bacaklarını denizdeki bir fırtınaya karşı kendini hazırlar gibi iki yana açan Joby kollarını uzattı. "Pekâlâ beyler, ellerinizi omuzlarımın arkasına koyun ve beni destekleyin. Şimdi sen, mücevherlerimi üzerime koy."

Joby önce bir ayağını, sonra da diğer ayağını uzatırken masadaki herkes gülüyordu.

diğerini, sonra bir kolunu, sonra da boynunu sanki bir celladın ipi onun için uzatmış gibi gerdi. Ardından, boynu hala gerginken, bir şekilde izleyicilerine, boynunun

Başı şimdi büyük, devasa küpelerle ağırlaşıyordu. Ve mücevherli başlık başının üzerine yerleştirildiğinde, görsel olarak ağırlığın altında sallanıyordu.

Artık Joby'nin annesi hariç herkes, hizmetçiler, hizmetliler, aile, çaresizce gülüyordu.

Joby hâlâ omuzlarını tutan hayali adamlara, "Beni şimdi serbest bırakın," dedi. Bir an için tehlikeli bir şekilde sallandı, önce bir yana, sonra diğer yana düşmek üzereydi, denizde fırtınada güvertede duran sarhoş bir denizci gibi görünüyordu. Tam düşmek üzereyken kendini düzeltti ve sonunda büyük bir vakarla dik durdu.

Seyirciler güçlükle sustu ve bir sonraki adımı bekledi.

"Şimdi," dedi Joby ciddiyetle, "bana, İngiltere'nin en zengin kadınına, ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar eşlik edecek olan bu adamı göreceğim. Bakalım öyle mi?

beni babamın evlenmem için anlaştığı adama götürmeye layık. Ama bekle, bana ondan bahset."

Berengaria'nın elini kalbine yakın tutarak utangaç bir şekilde başını eğen Jamie'ye masadaki herkes gizlice bakıyordu. O sadece

Birkaç günlüğüne eve döndü ve ailesinden hiç kimsenin gözünün önünden ayrılmasına ya da ona dokunmasına izin veremeyeceğini anladı.

"James Montgomery," dedi Joby. "Ah evet, o aileyi duymuştum. Biraz paraları var ama çok değil. Ama kimsenin benimle kıyaslanacak kadar zenginliği yok, değil mi? Ne?! Yüksek sesle konuş! Seni duyamıyorum.

Evet, evet, bu daha iyi. Kalbimde ne kadar zengin olduğumu biliyorum, ama yine de bir kadını ve bunun yüksek sesle söylenmesinden hoşlanıyorum."

Bir an için sol koluna hayranlıkla bakarken düşüncelere daldı.

"Şimdi, ben neden ? Ah, evet. Bana eşlik etme ayrıcalığına, onuruna sahip olan bu adam. O bir Montgomery. Ne diyorsun? O bir Montgomery'lerin *fakir* kolu?"

Joby'nin keskin burunlu peri yüzü şaşkınlıkla kırıştı. "Zavallı mı? Bu kelimeyi bildiğimi sanmıyorum. Lütfen bana açıklayın."

Kahkahalar tekrar sustuğunda devam etti. "Ah, anlıyorum. Sadece yüz ipek elbisesi ve küçük mücevherleri olan insanlar. Ne? Hayır.

Mücevher? İpek yok mu? Neymiş o? Bu adamın çatısı bir evde yaşadığını ve bazen sofrasında et olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Bunun üzerine Jamie kaşlarını çattı, şımarık bir mirasçıya İngiltere'yi geçip neredeyse kendisi kadar zengin nişanlısının yanına gitmesi için eşlik etmek gibi onur kırıcı bir işi bu yüzden kabul ettiğini biliyordu. Ama öyle bile olsa, bu işi yapmaktan hoşlanmıyordu.

yüksek sesle söylendiğini duymak.

Joby kardeşinin kaşlarını çatmasına aldırmadı. "Yiyecek bir şeyi yoksa, oldukça... küçük olmalı," dedi merakla ve Jamie'nin gülmesine ve gerçek sorunlarını unutmasına neden oldu. Küçük değildi.

"Onu bir kutunun içinde taşıyayım mı?" Joby ellerini kaldırarak sordu, sanki kolları ağırmış gibi davranmayı da ihmal etmedi yüzlerce mücevher. Parmaklarını geniş tutuyordu çünkü hayali yüzükler o kadar büyüktü ki parmaklarını kapatmasına izin vermiyordu. "Mücevherli bir kutu tabii ki," dedi. "Ah evet, belki de bu iyidir. Daha fazla mücevher taşımanın bir yolunu görüyorum. Ne! Bu kutu henüz yapılmadı mı? Sen kovuldun! Ve sen! Ve görüyorum ki küçük değil. Yemek yemiyor ama küçük de değil. Anlamıyorum. Ama belki de onu içeri gönderseniz ve bu... bu... Neydi o kelime? Ah, evet, zavallı.

Şu zavallıya bir bakayım."

Bunun üzerine Joby, Maidenhall varisinin yüzlerce mücevheriyle birlikte kıpırdamadan durup James Montgomery'nin gelişini beklediği pandomim yaptı.

Joby ağzının kenarından paslı bir gıcırta gibi bir ses çıkardı.

kapı menteşeleri açılmaya çalışıyor. "Otoriteden aldığım bilgiye göre," dedi dinleyicilerine bir kenara çekilerek, "altın menteşeler iğrenç bir şekilde gıcırıyor. Bu yüzden altın menteşe kullanmayı reddediyoruz.

burada olsunlar."

Joby'nin yüzü bir anda şaşkınlığa dönüştü: ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü, sonra kolunu gözlerinin üzerine attı

Sanki parlak bir ışığın onu kör etmesini engellemek istermiş gibi. "Çok güzelsin," dedi yüksek sesli bir sahne fısıltısıyla.

Bunun üzerine Jamie'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve kadınların Jamie'nin olağanüstü güzelliği karşısında kendilerini aptal yerine koymalarını görmekten bıkmış olan iki adamı gülmekten yerlere yattı.

"Dünyadaki hiçbir mücevher," diye bağırdı Joby adamların kahkahaları arasında, "senin güzelliğinle kıyaslanamaz. Oh, sana sahip olmalıyım. Seni almalıyım, almalıyım, almalıyım. İşte!" dedi ve tüm mücevherlerini çıkarma pandomimine başladı, onları kollarından, boynundan, kulaklarından kaydırды; onu

Ellerini başının üzerinde gezdirerek avuç avuç kopardı ve her bir değerli parçayı ona doğru savurdu.

"Benimle evlenmelisin," diye bağırdı Joby. "Sensiz yaşayamam. Hayatım boyunca aradığım şey sensin. Senin yanında zümrütler karanlık kalır; gözlerin kadar parlak ışıldamazlar. İncilerin teninizin parlaklığı yoktur. Elmaslar yapamaz-"

Jamie altından yıpranmış minderi kapıp ona doğru fırlattı ve tam göğsüne isabet ettirdi.

Onu yakaladı ve sıkıca kavradı. "Bu benim en güzel sevgilimden. O... Oh, , ama o bunun üzerine *oturdu*. En hassas yeri ona dokundu. Keşke gözlerim ve dudaklarım bu alçak yastığın sahip olduğu şeyi paylaşabilseydi-"

Bu kez durdu çünkü Jamie masanın üzerinden atlayıp elini kızın ağzının üzerine kapatmıştı. Küçük parmağını keskin dişleriyle ısırıp ve adam şaşkınlıkla onu tutmayı bıraktı.

"Onun kolları beni sarıyor," dedi yüksek sesle. "Bunun zevkinden öleceğim."

"Çenenin kapatmazsan öleceksin," dedi Jamie. "Söylediğin gibi şeyleri nereden öğrendin? Hayır, bana söyleme. Ama eğer benim hassas duygularımı umursamıyorsan, sevgili kız kardeşini nasıl şok ettiğini bir düşün."

Joby ağabeyinin iri cüssesinin arkasından bakınca kız kardeşinin neşeyle kızarmış güzel yüzünü gördü. Berengaria'nın görüldüğü kadar masum ve melek gibi olduğunu iddia etmek onun ve kız kardeşinin işine geliyordu.

Gerçek şu ki

Joby'nin kız kardeşine karşı tamamen dürüst olması ve sık sık son maceralarını anlatarak onu gece yarılara kadar uyutmamasıydı.

"Gidin!" Jamie kolunu odadaki herkesi içine alacak şekilde hareket ettirerek emretti. "Benimle alay etmen sona erdi. Söyle bana küçük kardeşim, ne yaptın?"

Ben burada yokken eğlenmek için ne yapıyorsunuz?"

Joby sözünü hiç sakınmadan, "Ciddi bir evdi. Sadece babam ve Edward'la-"

Sözünü yarıda kesti, elinin tersi ağzına .

Herkes daha iki gün önce çifte cenaze törenine katıldığını unutmuş gibi görüldüğünden, yıpranmış, eski salonda an sessizlik oldu. Teknik olarak ev halkı yastaydı.

Montgomery ailesinin bu kolunun en büyük oğlunu ve babasını kaybetmenin yasını tutuyordu. Ama oğul Edward, aile hayatının basit zevklerini hiç paylaşmamıştı ve babaları da kulenin tepesindeki odasında barikat kurmuş, ortalıkta yoktu. Nadiren gördüğünüz ya da Edward'ın durumunda olduğu gibi, özlemediğiniz insanlar için ağlamak zordu.

"Evet," dedi Jamie sakince. "Sanırım ne hakkında olduğumuzu hatırlamanın zamanı geldi." Sırtını dikleştirerek masanın etrafından dolaştı ve Berengaria'ya odadan çıkarken eşlik etti.

Sadece birkaç dakika sonra kız kardeşiyle yalnız kaldı.

"Neden kimse bana söylemedi?" Jamie, Berengaria'nın odasındaki küçük, kırık dökük pencerenin önünde durarak sordu. Elini bir taş parçasını kırdı. Su hasarı. Yıllar önce, o , kurşun oluklar eski taş kaleden satılmıştı, bu yüzden su

Taş.

Dönüp, bir zamanlar gururlu ve görkemli bir malikânenin muhafazasından ziyade bir köylünün kulübesine daha uygun olan minderli sandalyesinde sakın sakın oturan kız kardeşine baktı. "Neden kimse bana söylemedi?" diye tekrar sordu.

Berengaria yapmayı planladığı açıklamayı yapmak için ağzını açtı ama onun yerine gerçeği söyledi. "Gurur. Montgomery'nin büyük laneti gurur."

Tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Şu anda midenizi bulandıran ve alnınızdaki teri ortaya çıkaran o gurur. Söyle bana, babamın sana verdiği hançerle mi oynuyorsun?"

Jamie bir an için onun neden bahsettiğini anlayamadı ama sonra gerçekten de altın saplı güzel hançeri tuttuğunu fark etti

Babası ona uzun zaman önce vermişti. Kabzasındaki mücevherler yıllar önce camla değiştirilmişti, ama hançer güneş ışığında öylece tutulduğunda, çelik sapı hâlâ kaplayan altın rengi görülebiliyordu.

Bir kahkaha attı. "Beni ne kadar iyi tanıdığını unutmuşum." Tek bir kolay hareketle onun ayaklarının dibindeki mindere oturdu ve başını onun dizine yasladı, saçlarını okşarken zevkle gözlerini kapattı.

"Güzellikte seninle kıyaslanabilecek bir kadın görmedim," dedi usulca.

"İkiz olduğumuz için bunu söylemek senin için boş bir şey değil mi?"

Onun elini öptü. "Ben yaşlı, çirkin ve yaralı biriyim, oysa sen zamana yenik düşmemişsin."

"El değmemiş olması doğru," dedi bekaretiyle ilgili bir espri yapmaya çalışarak. Ama Jamie gülümsemedi. Onun yerine elini yüzünün önüne koydu.

"Yararı yok," dedi tatlı tatlı gülümseyerek, onun elini tutarak. "Yüzümün önündeki ışıklı dalları göremiyorum. Benim için görme yetisi yok ve hiçbir erkek kör bir eş istemez. Dünyaya ne kadar faydam dokunursa dokunsun, doğarken ölseydim daha iyi olurdu."

Jamie'nin ayağa kalkışındaki şiddet onu ürkütmüştü. "Ah, Jamie, özür dilerim. Düşüncesizlik istememiştim. Lütfen, gel tekrar . Sana dokunmama izin ver. Lütfen."

Tekrar oturdu ama kalbi çarpıyordu. Suçluluk duygusuyla çarpıyordu.

O ve kız kardeşi ikizdi ama Jamie, kız kardeşinden biraz daha büyüktü.

ve bu yüzden doğması saatler sürmüştü. Berengaria'nın nihayet dışarı çıkmasına izin verildiğinde, göbek kordonunun boynuna dolanmış olduğu görüldü ve kısa süre sonra kör olduğu anlaşıldı. Ebe bunun

Doğumu bu kadar uzun sürdüğü için Jamie'nin hatasıydı, bu yüzden Jamie hayatı boyunca güzel kız kardeşine yaptıklarının suçluluğuyla yaşadı.

Ve tüm hayatları boyunca ona yakın olmuş, bir kez bile sabrını kaybetmemişti.

ya da onunla birlikte olmaktan yoruluyordu. Ona her konuda yardım ediyor, ağaçlara tırmanması, tepelerde kilometrelerce yürümesi, hatta tek başına ata binmesi için onu cesaretlendiriyordu.

Sadece erkek kardeşleri Edward, Jamie'nin kör kız kardeşine yardım ettiği için bir azizden daha az olduğunu düşünüyordu. Ne zaman biri Jamie'nin ne kadar iyi olduğunu söylese

Kör kız kardeşini dut toplamaya götürmek için kabadayı çocukluk arkadaşlarıyla vakit geçirmekten vazgeçtiğinde, ağabeyleri şöyle derdi: "Onun görme yetisini çaldı, değil mi? Neden ona geri vermek için elinden geleni yapmasın?"

Jamie derin bir nefes aldı. "Yani kimse bana Edward'ın ne yaptığını söylemedi. Gururundan mı?" dedi, şimdiki zamana dönerek. Suçluluk duygusu hâlâ ağır basıyordu. Ona çok ihtiyacı olan kız kardeşini terk ettiği için duyduğu suçluluk, o gittikten sonra olanlar için duyduğu suçluluk.

Berengaria, "Kendini kamçılamayı bırakmalısın," dedi.

Jamie'nin gür siyah saçlarını iki eliyle tutarak başını geriye çekmesini ve ona bakmasını sağladı. O mükemmel, gür kirpikli mavi gözlerinin görmediğine inanmak zordu.

"Bana acıyan bir bakış atarsan seni kel ederim," dedi daha sert çekerek.

"Ah!" Kız saçını bırakınca güldü, sonra kızın saçlarından birini çekti.

ellerini göğsüne götürdü ve öptü. "Hissettiğim suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Ne olduğunu biliyordum

Babam ve Edward gibiydiler."

"Evet," dedi Berengaria yüzünü buruşturarak. "Babam burnunu hiç dışarı çıkarmadı

ve Edward bir domuzdu. On yaşın üzerinde olup da ondan korunabilen tek bir köylü kızı yoktu. Genç yaşta öldü çünkü şeytan onu çok sevdi ve sonsuza dek yanında olmasını istedi."

Jamie kendine rağmen güldü. "Bu aylarda seni ne kadar çok özledim."

"Yıllar, sevgili kardeşim. Yıllar."

"Neden kadınlar her zaman en önemsiz ayrıntıları hatırlar?" Kulağını çimdikledi ve onun inlemesine neden oldu. "Şimdi bana kadınlarını anlatmayı bırak ve üstlendiğin bu görevi anlat."

"Ne kadar . Zengin bir mirasçıya ülke boyunca eşlik etmeyi nasıl da şövalyenin kutsal görevi gibi gösteriyorsunuz."

"Eğer *sen de işin* içindeysen öyle. Edward ve senin nasıl kardeş olabileceğiniz beni şaşırtıyor."

"Annemle babamın evliliğinden beş ay sonra doğduğu için bazen babasının kim olduğunu merak ediyorum," dedi Jamie büyük bir alaycılıkla.

Bunu başka biri söyleseydi, Berengaria aklı çoktan uçup gitmiş olan sevgili annesini savunurdu. "Bir keresinde anneme bunu sormuştum."

Jamie şaşırmişti. "Peki o ne dedi?"

"Elini salladı ve 'O yaz o kadar çok güzel genç adam vardı ki, korkarım kimin ne olduğunu hatırlayamıyorum' dedi. "

Jamie'nin içindeki erkeklik ilk tepkiyi verdi ve öfkenin kabarmasına neden oldu,

Ama annesini gücenmeyecek kadar iyi tanıyordu ve bu yüzden rahatlayıp gülümsedi. "Eğer ailesi hamile olduğunu öğrenirse, onu evlendirmek için Babası mı? Annesini duyabiliyorum, 'Gel canım, bırak o kitabı. Evlenme vakti geldi.'"

"Sence düğün gecesi kitap okumuş mudur? Oh, Jamie, sence *Biz...*?" Gözleri genişledi.

"Alimler bile zaman zaman kitaplarını bırakır. Ayrıca, bize ve kuzenlerimize bir bakın. Birbirimize benziyoruz. Joby de babamın aynadaki görüntüsü." "Evet," dedi, "demek bunu da düşündünüz?"

"Bir ya da iki kez."

"Belki de Edward seni bir at gübresi yığınının içine her ittiğinde? Ya da bir ağaç dalına bağlayıp terk ettiğinde? Ya da eşyalarını yok ettiğinde?"

"Ya da sana isimler taktığında," dedi Jamie usulca, sonra gözleri parladı.

"Ya da seni Henry Oliver'la evlendirmeye çalıştığında."

Bunun üzerine Berengaria inledi. "Henry hâlâ anneme

yalvarıyor." "Hâlâ bir havuç kadar zekâsı var mı?"

"Daha çok bir turp," dedi kasvetli bir şekilde, şimdiye kadar aldığı tek dürüst evlilik teklifinin Henry Oliver gibi birinden gelmiş olmasından duyduğu umutsuzluğu kimsenin görmesini istemiyordu. "Lütfen artık Edward'dan ve onun nasıl Elimizdeki azıcık şeyi de yok etti. Ve kesinlikle artık o adamdan bahsetmek yok! Bana mirasçımdan bahset."

Jamie itiraz etmeye başladı ama ağzını kapattı. "Onun" mirasçısının, "kardeşi" Edward'ın kumar oynaması, fahişelik yapması ve genel ahlaksızlığıyla ilgisi vardı. Jamie'ye göre Edward kadar yozlaşmış hiç kimse kardeş unvanını hak etmiyordu. Jamie kraliçe için savaşıırken, kraliçe için görev yaparken, kraliçe için hayatını tehlikeye atarken, Edward (bacaklarını ya da boyunlarını kırdığı) atları, (kaybettiği ya da yok ettiği) güzel giysileri ve (her zaman kaybettiği) bitmek bilmeyen kumarını karşılayabilmek için ailesinin sahip olduğu her şeyi satıyordu.

Edward aileyi hızla iflas ettirirken, babaları dünyanın tarihini yazmak için kendini bir kule odasına hapsedmişti. Az yedi, az uyudu, kimseyi görmedi, kimseyle konuşmadı. Sadece gece gündüz yazdı. Berengaria ve Joby babalarının karşısına çıktıklarında Edward'ın borçlarını ödemek için imzaladığı arazi tapuları da dahil olmak üzere yaptığı aşırılıklar karşısında babaları, "Ne yapabilirim ki? Bir gün hepsi Edward'ın olacak, o yüzden ne isterse yapabilir. Ölmeden önce bu kitabı bitirmeliyim."

Ama bir humma hem Edward'ın hem de babalarının canını almıştı. Bir gün hayattaydılar, iki gün sonra ise ölmüşlerdi.

Jamie cenaze törenleri için geri döndüğünde, bir zamanlar orta derecede kârlı bir mülk olan arazinin artık kendini geçindiremediğini gördü. Eski kalenin üzerinde durduğu arazi dışındaki tüm arazi satılmıştı. de bir yıl önce tüm tarlalar ve çiftçilerin yaşadığı kulübelerle birlikte satılmıştı.

Jamie günlerdir öfkesinden teselli bulamıyordu. "Nasıl yaşamınızı bekliyordu? Eğer kira ya da mahsul yoksa, karnınızı nasıl doyurmanızı bekliyordu?"

"Kumarda kazandığı paralarla tabii ki. Her zaman bir *dahaki* sefere kazanacağını söylerdi," demişti Joby, hem erken yaşlanmış hem de yürek parçalayacak kadar genç görünüyordu. Kız kardeşine bir kaşını kaldırdı.

"Belki de değiştiremeyeceğin şeyler hakkında atıp tutmaya daha az zaman harcamalı ve sahip olduklarıyla yapabileceklerini yapmalısın."

Berengaria'ya anlamlı bir bakış attı.

Joby, ne kadar güzel olursa olsun, hatta çeyizi ne olursa olsun, hiçbir erkeğin kör bir eş istemediği anlamına geliyordu. Ona bakmak her zaman Jamie'nin sorumluluğundaydı.

"Gurur," dedi şimdi. "Evet, sen ve Joby beni aramak için fazla gururluydunuz.

ev."

"Hayır, çok fazla gurur yaptım. Joby dedi ki... Belki de Joby'nin söylediklerini tekrarlamamak daha iyi olur."

"Sizi Edward gibi bir canavarın ellerine bıraktığım için korkaklığım ile ilgili bir şey mi?"

"Kendine karşı ondan daha nazıksın," dedi Berengaria gülümseyerek, Joby'nin tam olarak ne dediğini hatırlayarak. "Bütün o korkunç kelimeleri nereden öğreniyor?"

Jamie yüzünü buruşturdu. "Joby'nin bir Montgomery olduğuna şüphe yok. Babam, Job'un en küçük çocuğuyla yaşadığı kadar çok şey yaşamadığını söylerken haklıydı."

"Babam onu değerli kitabından ayıran her şeyden nefret ederdi." İşte Sesinde acı vardı. "Ama Joby ona yüksek sesle okuyabiliyordu, ben ise okuyamıyordum."

Jamie onun elini sıktı ve bir an için mutsuz anıların içinde kayboldular.

"Yeter!" Berengaria sertçe konuştu. "Varis. Bana mirasçınızdan bahsedin." "Hiçbir şekilde benim değil. Bolingbrook'lardan biriyle evlenecek."

"Böyle bir zenginliği hayal etsene," dedi Berengaria hılyalı bir sesle.

"Bütün ev sıcak olsun diye her gün büyük odunlar yaktıklarını mı sanıyorsun?"

Jamie güldü. "Joby mücevherlerin ve ipeğin hayalini kuruyor, sen ise sıcaklığın."

"Bundan daha fazlasını hayal ediyorum," dedi usulca. "Senin varisinle evlenmeni hayal ediyorum."

Sinirlenen Jamie onun elini itti ve pencereye gitmek için ayağa kalktı. Ne yaptığıının farkına varmadan yanındaki yıpranmış hançeri kınından çıkardı ve onunla oynamaya başladı. "Kadınlar neden her şeye romantizm katarlar?"

"Romantizm, ha!" dedi tutkuyla. "Masaya yemek koymak istiyorum. Bir gün boyunca küflü mercimekten başka bir şey yememenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

ay mı? Midenize ne yaptıklarını biliyor musunuz, bağırsaklarınızdan bahsetmiyorum bile? Sen-"

Ellerini kadının omuzlarına koyan Jamie, onu sandalyeye geri oturmaya zorladı. "Özür dilerim. I-" Ne diyebilirdi ki? Ailesi açlıktan ölürken, o kraliçenin sofrasında yemek yiyordu.

"Bu senin hatan değil," dedi sakince. "Ama ekmeğin içindeki kurtlar insanın hayatındaki romantizmi alıp götürüyor. Gerçeklere bakmalıyız, ne yaptığımıza bakmalıyız."

var. Öncelikle zengin Montgomery akrabalarımıza gidebilir ve kendimizi onların merhametine . Onların evlerine taşınabilir ve günde üç öğün iyi yemek yemeye başlayabiliriz."

Jamie bir an tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Eğer bu bir alternatifse, neden sen ve ağzı bozuk küçük kız kardeşimiz yıllar önce onlara gitmediniz?

Edward'ın umurunda olmazdı, babam da fark etmezdi. Neden burada kalmayı ve çürümüş yemek yemeyi seçtin?" Berengaria yavaşça gülümsedi, sonra sık sık yaptıkları gibi birlikte şöyle dediler,

"Gurur."

"Gururumuzu satamıyor olmamız çok kötü," dedi Jamie. "Eğer , Maidenhall varislerinden daha zengin olurduk."

Bunun üzerine kahkahalara boğuldular, çünkü "Maidenhall'dan daha zengin

"Mirasçı" İngiltere'de bir deyimdi. Jamie bunu Fransa'da bile duymuştu.

"Gurur satamayız," dedi Berengaria yavaşça, "ama elimizde çok değerli başka bir şey var."

"Peki, söyleyin bana, nedir bu? Ufalanan taşlar için bir pazar var mı? Belki de zengin müşterileri buraya getirebilmek için kuyu suyunun bizi iyileştirdiğini söylemeliyiz. Ya da-

"Güzelliğin."

"Ahırlardaki tezekleri satarız," diye devam etti. "Ya da ne yapabiliriz?"

"Senin güzelliğin. söyleyen Joby'ydı. Jamie, ! Ne?

para satın alamaz mı?"

"Çok az, eğer bir şey
varsa." "Güzelliği satın
alamaz."

"Oh, anlamaya başlıyorum. Sizin deyiminizle güzelliğimi satacağım. Eğer satılıksam, o zaman para güzelliği satın alabilir - eğer sahip olduğum şey buysa." Gözleri, onunla alay ettiğinde her zaman olduğu gibi parıldadı.

"Senin küflenmiş mercimeklerin kadar çirkin olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Jamie, *göremiyorum* ama kör değilim," dedi Berengaria sanki bir ahmakla konuşuyormuş gibi.

Jamie bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

"geçerken kadınların iç çekişlerini duymadığımı ve hissetmediğimi mi sanıyorsunuz? Kadınların sana ne yapmak istediklerini söylerken söyledikleri iğrenç sözleri duymadığımı mı sanıyorsun?"

"Bu beni ilgilendiriyor," dedi. "Bana daha fazlasını anlatmalısın." "Jamie! Ben ciddiylim."

Kadının omuzlarını avuçlarının arasına alarak burnunu onunkine yaklaştırdı. "Tatlı

Küçük kardeşim," dedi ondan sadece birkaç dakika büyük olmasına rağmen, "söylediklerimi dinlemiyorsun. Bu zengin mirasçıya adama kadar eşlik edeceğim.

evlenecek. Bir kocaya ihtiyacı yok; onun kocası var." "Peki

kim bu Bolingbrooke?"

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, zengin olan o. Babası da neredeyse onunki kadar zengin."

"Peki *daha fazla* paraya ne ihtiyacı var?"

Jamie güzel kız kardeşine hoşgörüyü gülümsedi. Hayatı boyunca taşrada yaşamıştı ve onun için zenginlik sıcak giysiler ve bol yiyecek demekti.

Ama Jamie seyahat etmişti ve biliyordu ki

"yeterli" para, "yeterli" güç. Birçok insan için *yeterli* kelimesi mevcut değildi.

"Bana patronluk taslama," diye tersledi.

"Tek kelime etmedim." Ellerini protesto etmek için kaldırdı, hançer ellerinden birindeydi.

"Evet, ama düşüncelerinizi duyabiliyorum. Kraliçe'nin, yeterli parayı ödediği takdirde Perkin Maidenhall'a unvan verilebileceğini ima ettiğini biliyorsun." "Ve o bunu reddetti. Adamın cimriliği tüm İngiltere'de biliniyor. Ve ilk kez buna sevindim, yoksa değerli kızına eşlik etmesi için benim gibi fakir birini tutmazdı."

"Zavallı, evet, ama artık babamın tüm unvanlarını miras aldınız."

Jamie bir an için irkildi. "Demek ," dedi düşünceli bir sesle. "Demek öyle. Yani ben bir kontum, öyle mi?"

"Ve bir vikont, ve en az üç baronetliğiniz var."

"Hmm, Joby'nin önümde diz çöküp yüzüğümü öpmesini sağlayabilir miyim sence?"

"Jamie, evlilik piyasasını düşün. Ünvanın var; çok güzelsin." Bunun üzerine neredeyse boğuluyordu. "Beni Noel sofrası için açık artırmaya çıkarılacak ödüllü bir kuş gibi gösteriyorsun. Lord Gander. Gelin hanımlar, güzel tüylere bakın. Masanızda muhteşem görünmez mi? Bu kuşu eve götürün, kocanız ve çocuklarınız sizi sonsuza dek sevecektir."

Berengaria dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı. "Senden başka neyimiz var ki? Ben mi? Zengin bir adam *benimle* evlenecek mi? Çeyizi olmayan bir kör mü? Peki ya Joby? Çeyizi yok, asla güzel olamayacak ve huyu da pek beğenilecek gibi değil."

"Nazik davranıyorsun," diye alay etti.

"Ve sen de aptallık ediyorsun."

"Özür dilerim," dedi, sesinde öfke vardı. "Aynaya baktığımda sadece kendimi görüyorum, iki kız kardeşimin gördüğü bu Apollo'yu değil." Bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. "Tatlı kardeşim, sen de benim tüm bunları düşündünüz mü? Tam olarak sizin şekilde değil, ama ben Eğer iyi bir evlilik yaparsam, bunun birçok sorunu çözeceğini biliyordum. Ve sizce de bu varisle ilgili ilk düşüncem, onun tüm sorunlarımızı çözecek bir yol olabileceği değil miydi?"

Berengaria, Jamie'nin çok iyi bildiği bir şekilde gülümsedi.

Onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Sen ve o cehennemlik kız kardeşin Bizimkiler ne yapıyor? Ne planlıyorsunuz?" Joby ve Berengaria, birbirlerinden daha farklı olamayacak iki insan olmalarına rağmen, kaymak gibi birbirlerine benziyorlardı.

"Berengaria!" dedi sertçe. "Siz ikinizin hiçbir şeyine katılmayacağım. tasarladık. Bu bir iş. Dürüst bir iş. Eğer bu kızı sağ salim nişanlısının ellerine teslim edersem, bana yüklü bir ödeme yapılacak. Bundan daha fazlası yok ve senin ya da o velet kardeşinin-"

Durdu ve inledi. Savaşlara katılabilir, insanları savaşa götürebilir, ülkeler arasında anlaşmalar yapabilirdi ama iki kız kardeşi onu ele geçirdiğinde Tanrı yardımcısı olsun!

"Ben katılmayacağım," dedi. "*Katılmayacağım!* Beni anlıyor musun?"

Berengaria, bu şekilde gülümsemeyi kes."

Bölüm 2

" ^ "

"Eğer sana aşık olursa Jamie, elbette babası seninle evlenmesine izin verecektir. O onun tek çocuğu, her şeye sahip olacak, bu yüzden elbette ona istediği her şeyi verecektir."

Jamie'nin kulaklarına bile Joby'nin sesi inandırıcı geliyordu. Yapacak birkaç yorumu vardı ama ağzı iğnelerle dolu olduğu için bir şey söyleyemedi.

Bütün sabah ve öğleden sonra Joby köyün terzisini ve altı terziyi yönetirken, atletikle, bacakları çıplak bir şekilde ayakta durmuştu.

Bir varisin kalbini kazanmak için bir gardırop tasarlamak.

Dün gece Joby ve Berengaria'nın çirkin planı dinlerken yarım domuz başı kadar berbat bir şarap içmişti. Plan ne kadar tatsız olsa da, birkaç gün içinde bu kadar çok iş yapmış olmaları onu etkilemişti.

Dinledikçe, kardeşinin (ya da onun düşünmek istediği gibi *üvey* kardeşinin) hainliği hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını duydu. Edward sadece Montgomery arazisini satmakla kalmamış, aynı zamanda

karakterler onunkilerle eşleşti.

"Kokuşmuş, yalancı, katil-" diye başladı Joby.

"Evet," diye araya girdi Jamie, "ama gerçekte ne yaptılar?"

Emlak yönetimi yeni sahiplerin hiçbirinin güçlü noktası değildi.

Köylülere terör estirmek tek gerçek tutkuları gibi görünüyordu. Ekinleri ve evleri yakıyor, bulabildikleri her genç kıza tecavüz ediyor, atlarını yeni ekilmiş tarlaların üzerinden geçiriyorlardı.

Jamie, Joby'nin köylülere Jamie döndüğünde her şeyi düzeltereğini söyleyerek onları sakinleştirdiğini duyunca neredeyse boğulacaktı.

"Burası artık benim toprağım değil," diye belirtti.

Berengaria omuz silkti. "Montgomery'ler o toprakları

Yüzlerce yıl, peki sadece iki yıl sonra sorumluluğunuz nasıl sona eriyor?"

"Altın takasıyla, işte böyle," diye neredeyse bağıracaktı Jamie, ama omuzlarında yüzlerce yılın ağırlığını hissettiğini biliyorlardı. "Altından bahsetmişken," dedi Joby, sonra Jamie'nin arkasında duran bir hizmetkâra başıyla işaret etti.

Jamie daha sonra, sarhoş olmasaydı pencereden atlayıp kaçmaya devam edebileceğini düşündü. Sadece iki hafta olmuştu.

Bu son derece zengin genç kadına İngiltere boyunca eşlik etme işini kabul edeli çok olmamıştı ama bu süre zarfında kız kardeşleri, eskiden Montgomery topraklarında bulunan üç küçük köyü de organize etmişlerdi.

Edward satmıştı.

Söylenmiş olması gerekenleri düşününce Jamie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Adamları o kadar çok gülmüşlerdi ki odadan çıkmak zorunda kalmışlardı.

Görünüşe göre iki kız kardeşi kardeşlerini "satmıştı".

"Sadece güzelliğin," diye onu rahatlatmaya çalıştı Berengaria -sanki

bunun yardımını olacakmış gibi.

"Bilirsin işte, bir aygır ya da ödüllü bir boğa gibi," demişti Joby, sonra

Jamie onu yakalamaya çalıştığında gülmüştü.

Dün gece, her köy evinden bir temsilci teker teker eski salona gelmiş ve

kurtarmayı başardığı ya da -Jamie'nin şüphelendiği- çaldığı serveti

göstermişti. Gümüş kaşık parçaları, altın bir kaşık sapı

ibrik, çoktan ölmüş kralların yüzleri olan paralar, satılabilecek kaz tüyü

torbaları, domuz yavruları (biri Jamie'ye sarhoş olmak için katılmaya çalıştı),

deri postlar, bir kemer tokası, zengin bir kadının elbisesinden birkaç düğme.

Liste sonsuz görünüyordu.

"Peki bütün bunlar ne için?" Jamie yığılmış masaya ve yerdeki yığınlara

bakarak sordu. Meraklı domuzcuk masadaki bütün tahta kadehleri

devirmiş ve kalanların hepsini içmişti. İnsanların tatsız bulduklarını o

lezzetli buluyordu.

"Sana güzel bir gardırop yapacağız," dedi Berengaria. "Yapacağız

Sizi dünyevi bir prens gibi giydirin ve Maidenhall varisi size ilk görüşte aşık olsun."

Bu saçmalık karşısında Jamie başını geriye atıp güldü ve şimdi Jamie'nin bileğindeki domuz yavrusu da ona bakıp gülmeye başladı.

Jamie etrafına baktığında başka kimsenin olmadığını görünce şaşırdı.

Odada muhtemelen yüz kişi (bazıları belli ki hiç banyo yapmamıştı) gülüyordu.

"Jamie, sen bizim tek umudumuzsun," dedi Berengaria. "Her kadını kendine aşık edebilirsin."

"Hayır!" dedi, fincanını bir sıçramayla yere bıraktı ve neredeyse fincana çarpıyordu.

domuz yavrusunun minik toynağı. Çatlamış kupanın sapını o kadar sert tutuyordu ki domuz yavrusunun eline tırmanıp yüzünü kupanın içine soktuğunu hissetmedi. "Bunu yapmayacağım! Kadın başka biriyle evlenecek. Babası asla izin vermez." Aşk için evlenmek söylemek isterdi ama yoksul, topraksız kontların böyle bir lüksü olamazdı. Ama evlendiğinde, bunun onurlu bir şekilde olmasını istiyordu. Parası yoktu ama unvanları vardı. Belki de zengin bir tüccarın kızı... Tabii ki bu da Maidenhall varisini mükemmel bir şekilde tanımlıyordu. Onu "zengin" dışında herhangi bir şekilde tanımlayacak kadar çok insan görmemişti. Perimassallardaki bir kadın kadar ele avuca sığmazdı. Bazıları onun bir kadın kadar güzel olduğunu söylüyordu.

bir tanrıça. Bazıları onun deforme ve çirkin olduğunu söyledi. Her neyse, milyonların mirasçısı oldu.

"Yapamam. Yapmayacağım. Hayır. Kesinlikle olmaz."

Dün gece de böyle demişti ama bugün ölçüleri alınıyor ve giysileri dikiliyordu. Kız kardeşlerinin ve köylülerin bu olağanüstü kumaşları nereden ve nasıl bulduklarını sormayacaktı. Edward'ın kasasının düzenli olarak boşaltıldığından şüpheleniyordu ve kadınlardan bazılarını bir zamanlar onların olan malikânede çalışmış olarak tanıdığı için, yeni sahibinin de bazı giysilerinin eksik olduğunu düşündü.

Ama sormayacaktı çünkü bilmek istemiyordu. "Mmed eig!" dedi iğnelerin arasından, kollarını uzatarak. Joby onları çıkardı. "Evet, sevgili kardeşim?"

"Şu lanet domuzu ayağımın altından çekin!"

"Ama seni seviyor," dedi Joby, odadaki herkes kahkahalarını bastırmaya çalışarak. Hepsi mutlu hissediyordu çünkü Jamie'nin

tüm sorunlarını çözerdi. Bir kadın onu nasıl sevmezdi ki? Bir metre boyunda, iki yüz kilo ağırlığında, geniş omuzlu; ince belli; kocaman, kaslı kalçalar; ve kara bir melek gibi bir yüz: güzel koyu yeşil gözler, siyah saçlar, bal rengi bir ten, mermer bir heykeldekiler gibi yontulmuş dudaklar. Kadınların onu görünce şaşkına dönmesi alışılmadık bir şey değildi.

"Domuz yavrusu *dişi*," dedi Berengaria ve herkes bastırılmış

kahkahalarını bağırarak serbest bıraktı.

"Yeter!" Jamie kahkahalar içinde yere yığılan insanların arasından kükredi,

sonra da kendisini saran siyah kadife ceketini çekti.

Bir acı ıgılgıyla geri çekildi, avucuna iki iğne saplanmıştı ve Joby'nin iğneleri

ıkarmasını sabırsızlıkla bekledi.

Bir sandığın üstünden kendi eski, yıpranmış giysilerini alıp giyinme

zahmetine girmeden kapıya yöneldi ki domuz yavrusu ayaklarının

altından geçip neredeyse ona çelme takıyordu. Jamie sinirlenerek hayvanı

yakaladı ve

üçüncü kat penceresinden aşağı attı. Ama bunu yaparken yaratığın

gözlerinin içine baktı. "Cehennem ve lanet," diye mırıldandı ve şişman

yaratığı

Kolunu. Kapıyı çarparken kahkaha sesleri duydu. "Kadınlar!" diye mırıldandı

ve neredeyse koşarak eski taş merdivenlerden aşağı indi.

Bölüm 3

" ^ "

Axia adamı ne gördü ne de duydu; adam güçlü bir kolunu beline doladı ve büyük bir eliyle ağzını kapatıp onu çitlerin arkasındaki تنها bir yere sürükledi. Kalbi hızla çarparken kendi kendine, *sakin kalmalıyım*, dedi. *Her ne pahasına olursa olsun, sakın kalmalıyım*. Ve bir anda

Babasını her şeyiyle affettiği an. İşte *bu* yüzden hayatı boyunca yüksek duvarların ardında yaşamış, bu yüzden hayatını neredeyse hapiste geçirmişti. Bir an sonra, *"Bahçeye nasıl girdi?"* diye düşündü. Duvarın tepesi keskin demir çivilerle kaplıydı; köpekler misafirlere karşı alarm vermek için serbestçe koşuyorlardı; işçiler her yerdedi.

Adam onu çitin arkasına doğru çekerken her şey sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Bir dakika önce güzel kuzeni Frances'in portresini çiziyordu - bu yılki yirminci portresi olmalıydı - ve sonra kaçırılıyordu. *Nereden biliyordu?* diye merak etti. *Kim olduğumu nereden biliyordu?*

Adam durdu, Axia'yı vücuduna yakın tutuyordu, sırtı adamın önüne dönüktü, kaslı kolu göğüslerinin altındaydı. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı. Evleri babasının casuslarıyla doluydu ve eğer bir erkek, bir

Bahçıvan, kâhya, kim olursa olsun, ona gülümsese bile, birkaç gün içinde onu gitmiş bulurdu.

"Eğer elimi çekersem, alarm vermeyeceğine söz verir misin?"

Adamın nefesi kızın kulağındaydı.

"Belki bana inanmayacaksınız ama size zarar vermek niyetinde değilim.

Sadece biraz bilgi istiyorum."

Bunun üzerine Axia neredeyse rahatladı. Tabii ki. *Bütün* erkekler ondan bilgi almak isterdi. Babasının evde ne kadar altını vardı? Kaç tane mülkleri var mıydı? Evlilik payı ne ? İnsanların babasının serveti hakkında bilgi edinme arzusu sonsuzdu.

Başını salladı. Elbette ona bildiği her şeyi anlatacaktı. Bildiği her şeyi herkese anlatırdı -ki bu hiçbir şey değildi.

Ama adam elini Axia'nın ağzından hemen çekmedi. Bunun yerine Axia birkaç saniye adamın kendisine baktığını fark etti. Boynu geriye doğru bükülmüş, başının üst kısmı adamın omzuna gömülmüştü; adamın yanağı alnına yaslanmıştı.

"Ele avuca sığmıyorsun," dedi ve Axia ilk kez korktu. Ona karşı mücadele etti. "Kes şunu! Cilveleşmeye ayıracak vaktim yok. İşle ilgilenmem gerekiyor."

Bunun üzerine Axia dönüp ona baktı. Bunun için özür dilemeli miydi?

Onu kaçırmamasını mı geciktiriyorsun?

Ama başı başka dönüktü, çalıkların arasından Frances'e doğru bakıyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Bunun üzerine Axia adamın elini ısırdı ve adam kadının vücudunu değil ama ağzını serbest bıraktı. "Ah! Bunu neden yaptın?"

"Bundan daha fazlasını yapacağım, eğer sen-"

Elini tekrar kızın ağzının üzerine kapattı. "Sana söyledim, kötü bir niyetim yok. Onu, Maidenhall varisini İngiltere'ye götürmeye geldim."

Bunun üzerine Axia sakinleşti ve durumu hemen anladı. O istedi

Bu kadının neye benzediğini görmek istiyordu ve Frances'in -ki adı bile yoktu- mirasçı olduğunu düşünmesi çok doğaldı. Ne de olsa,

Frances, kraliçeninkini gölgede bırakacak kadar şık giyinir ve zengin bir kadının gerektiğini düşündüğü gibi yaşardı. Başka bir deyişle, eğer bir iğne düşürürse, onu alması için bir hizmetçi çağırırdı.

Evet, Axia başını salladı.

"Elimi çekersem sessiz olur musun?" Axia yine şiddetle başını salladı.

Elini ağzından çekti ve aynı anda belindeki tutuşunu gevşetti.

Axia, aklı başında ve mantıklı bir insan olarak, kaçmak için büyük bir atılım yaptı

ondan.

Onu dümdüz etti. Onu yere öyle bir çarptı ki nefesi kesildi, sonra koca, ağır bedenini onunkinin üzerine attı.

Kendini görebilecek kadar toparladığında ona baktı. Tanrım ama adam çok çarpıcıydı. Güzel değil ama ilahi bir erkekti. Bir peri masalının sayfalarından fırlamış gibiydi.

Jamie'ye gelince, çok güzel bir genç kadın gördü, varis gibi güzel değildi ama yüzündeki canlılık her şeyi telafi ediyordu. Koyu kahverengi saçları olan kalp şeklinde bir yüzü, kısa, kalın koyu kirpiklerle kocaman kahverengi gözleri, küçük bir burnu ve en mükemmel küçük ağzı vardı hiç görmemişti. Gözleri sanki ondan kendini kanıtlamasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Daha önce hiçbir kadın ona bu şekilde bakmamıştı ve bunu ilgi çekici buluyordu. Kadının geri kalanına gelince, dolgun bir göğsü, ince bir beli ve dolgun, kıvrımlı kalçaları vardı. Bir erkeğin ellerini kaşındırıyordu, en azından onunkini.

Adamın güzelliği karşısında yaşadığı şoku atlattıktan sonra, babasının kendisini nişanlısına götürmesi için neden böyle güzel bir adam tuttuğunu merak etti.

Babası her zaman çirkin adamları işe alırdı, zengin bir genç kadını baştan çıkarmayacak adamları. Ama her şeyden önce, babası parasının karşılığını alırdı. Frances'ten öğrendiği gibi, güzel insanlar işe yaramazdı. Görünüşe göre

Onlardan istenen tek şey sadece varlıklarıydı. Peki babası neden bu güzel, işe yaramaz adamı varise eşlik etmesi için göndermişti? Babası şimdi neyin peşindeydi?

"Lütfen beni dinler misiniz?" dedi.

O konuşurken, altındaki küçük, kıvrımlı vücuda baktı ve kadın belindeki elinin yukarı doğru hareket ettiğini hissetti. Bu bakışı daha önce hiç görmemişti ama içgüdüsel olarak adamın aklından geçenleri biliyordu.

"Bana dokunursan çılgılık atarım," dedi, gözleri soğuktu.

Sanki gururunu incitmiş gibi, "Genelde tecavüze meyilli değilimdir," dedi.

"O zaman ellerini ve vücudunu benden çek."

"Ah evet," dedi adam, birçok kadını mahvettiğinden emin olduğu bir şekilde gülümseyerek. Ama yakışıklı genç erkekler Maidenhall varisine ya da bu durumda onunla bağlantılı olduğunu düşündüğü bir kadına *her zaman* güzel bir şekilde gülümserdi.

Yine de onun üzerinden yuvarlanmadı. "Sessiz olacak mısın?"

"Sadece üstümden çekilirsen. Nefes alamıyorum." Görünüşte isteksiz bir tavırla Axia'nın üzerinden yuvarlandı ama bu kez Axia özgürlüğüne kavuşmak için hamle yaptığında Axia hazırlıklıydı, eteğini yakalayıp hafifçe altına aldı. "Onurlu bir insan , değil mi?"

ciddi bir şekilde sordu.

"Gözleri parlayarak, Onurlu adamlarla olduğumda büyük bir onur duygusuna sahip olurum," dedi. Siz, bayım, izinsiz giriyorsunuz."

"Bir gün erken geldiğimi düşünmeyi tercih ederim, hepsi bu." Eli bir kez daha yukarıya doğru kayıyordu.

Gözlerini ona dikti. "Eğer beni çözersen, sana her şeyi anlatırım," dedi, sanki onun dokunuşu dünyanın tüm günahlarından daha iğrençmiş gibi.

Yüz ifadesinden adamın söyledikleri karşısında şok olduğunu anlayabiliyordu. Hiç şüphesiz bir kadından *evet* dışında bir kelime duymamıştı. Hayatının büyük bölümünü Frances'in güzelliğiyle geçirmiş olan Axia, onun sahip olduğu gücü biliyordu. Axia bir bahçıvanla elma ağaçlarının nasıl budanacağı konusunda bir saat boyunca tartışabilirdi, ama Frances onlara doğru yürür, kirpiklerini kırıştırır ve ağaçların şu şekilde kesilmesi gerektiğini düşündüğünü söylerdi ve iki dakika sonra üç adam tam Frances'in söylediği yerden kesmek için birbirleriyle yarışarlardı. Bitki bahçesinde aşk acısı çeken bir çocuk biberiyeleri Frances için büyük F'ler halinde kesmişti. Ve

Her yerde kuğular -Frances'in en sevdiği kuş- vardı.

Belki bunu söylemek fazla ileri gitmek olurdu ama Axia güzel insanlardan nefret ederdi. Oh, onların eskizlerini ve resimlerini yapmayı severdi, ama arkadaş olarak Tode ve baş kâhya gibi görünen erkekleri tercih ederdi.

"Evet, elbette," dedi, bir kez onun üzerinden yuvarlanarak. "Ama lütfen koşmayın ya da gürültü yapmayın. Yoksa ben-"

Axia kendini oturur pozisyona getirdi. "Ellerini tekrar üzerime mi koyacaksın? Bunu önlemek için sana bilmek istediğin *her şeyi* anlatacağım." Axia'nın sesindeki küçümseme karşısındaki şaşkınlık ifadesi gülümsemesine neden oldu.

Ayağa kalktığında, ona yardım etmek için elini uzattı, ama o bunu duymazdan geldi. Ayağa kalkarak, "Ne bilmek istiyorsun? Maidenhair'in sahip olduğu altın miktarını kilo başına mı? Yoksa kağıt yükü cinsinden bir tahmin mi alacaksınız?"

"Alaycı küçük şey, değil mi? Hayır, ben *onu* tanımak istiyorum."

"Ah evet, güzel Frances." Axia tozunu alıyordu. Adam siyah kadife giymişti, oysa onun üzerinde kaba keten vardı. Ama kadife çamurlu kırlar için hiç de kullanışlı değildi.

"Adı bu mu? Frances mi?"

"Onun adına aşk soneleri mi yazmak istiyorsunuz? Bu yapıldı ve sizi uyarıyorum, kafiye yapmak zordur."

Buna gülerek çalıkların arasından oturmakta olan Frances'e baktı.

Güneşin bankta, önünde bir kitap açık. "Neden bu kadar hareketsiz oturuyor? O kadar bilgin mi ki kitap onu bu kadar meşgul ediyor?"

"Frances okuma yazma bilmiyor. Okumanın

Çünkü mükemmel alnındaki çizgiler ve yazılar ellerinin beyaz tenini kırıstırırdı."

Adam yine bir kahkaha attı. "O zaman neden bu kadar hareketsiz oturuyor?" Axia sanki adam apaçık ortada olanı göremediği için aptalmış gibi, "Portresini yaptırıyor," dedi.

"Ama ressam olan sizsiniz ve buradasınız. Yokluğunuzu fark etmedi mi?"

"Kendisine bakıldığını düşünmek bile onun için yeterli." Axia ceketine bir göz attı. "Kanaman mı var?"

"Cehennem ve lanet," dedi. "Kirazları unuttum." Cebinden bazıları ezilmiş kirazlar çıkarmaya başladı.

"Yani hem hırsız hem de izinsiz giren birisiniz."

Sırtını çalıya dönmüştü. "Onun umurunda mı? kadar zengin ki birkaç kirazı bile kaçırmaz. Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür . İşime geri dönebilmem için lütfen bana bilmek istediğiniz şeyin ne olduğunu söyler misiniz?"

"Onu iyi tanıyor musun?"

"Kimi tanıyorsun?" Axia cahil numarası

yaptı. "Maidenhall varisini tabii ki."

"Herkes gibi. Seni ilgilendiren o mu? Tüm o altınlar?"

"Evet, bütün o altınlar," dedi, yere bir kiraz çekirdeği tükürürken ona ciddiyle bakarak. "Ama ben *onu* tanımak istiyorum. Onun için ne yapabilirim ya da ona onu memnun edecek ne verebilirim?"

Axia bir an ona baktı. "Peki neden onu memnun etmek istiyorsun?" Adamın yüzü değişti, yumuşadı ve mümkünse daha yakışıklı oldu. Başka bir kadına böyle baksaydı, Axia onun ucuz bir mum gibi çabucak eriyeceğinden emindi. Ona doğru eğilerek, yüzü ve vücudu kadar görkemli olan sesiyle fısıldadı. "Gel, söyle bana," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, "ona onu memnun edecek ne hediye verebilirim?"

Axia ona tatlı bir gülümseme verdi. "Çift taraflı bir ayna mı?" Yani, Frances kendisine bakarken o da kendisini görebiliyordu.

Bunun üzerine adam gülmeye başladı, sonra gülmemek için kendini zor tuttu dikkat çekecek bir ses çıkarmamalıydı. Son kirazları da yere , "Bir arkadaşına ihtiyacım var. Aslında, bazı işlerde bir ortağa ihtiyacım var."

"Ben mi?" diye sordu sahte bir masumiyetle ve adam başını sallayınca,

"Peki sana yardım edersem ne alırım?" dedi.

"Senden hoşlanmaya başlıyorum."

"Sizin için aynı şeyleri hissetmediğimden, işinize devam etmenizi diliyorum.

böylece şirketten ayrılabiliriz."

"Git," dedi kolunu uzatarak. "Git ve beni bırak. Yarın burada olacağım.

Belki seni o zaman görürüm. Belki de göremem."

Axia kendine küfretti ama meraklanmıştı. "Size yardım etmem için bana ne teklif ediyorsunuz?" Varislere asla para teklif edilmezdi; onlar para verirlerdi. "En çılgın hayallerinin ötesinde zenginlikler."

Ah, diye düşündü, Maidenhall altınları ve gümüşleri ve toprakları ve gemileri ve ambarları ve-

"Hayır," dedi, "bana öyle bakma. Kötü bir niyetim yok. Niyetim..."

Tereddüt etti, sanki onu yargılıyormuş gibi baktı.

"Onu kendine almak istiyorsun, değil mi?" Bir an için adamın gözlerinin irkildiğini gördüğünde, doğru tahmin ettiğini anladı. Ama o ilk değildi; Maidenhall altınıyla evlenmek isteyen binlerce kişiden biriydi. Ama böyle bir şeyi ilk düşünenin kendisi olduğu yanılsamasını sürdürmesine izin verin.

Babası *neden* böyle görünen bir adamı

Yine merak etti. Bütün kadınların ona bir şey vermek için can attığını düşünen bir adam.

Axia gülümsedi. "Gerçekten de hırslısın. Zaten evlenmek üzere nişanlanmadı mı?"

"Evet, şey..." dedi ve kılıfından küçük bir hançer çıkardı.

onun tarafına. Axia'nın kalbi bir an için korkuyla yerinden fırladı ama sonra bunun adamın bilinçsizce yaptığı bir hareket olduğunu fark etti ve elinde bir silah olduğunun farkında olup olmadığından şüphelendi.

"Anlıyorum," dedi. "Yolculuk sırasında fikrini değiştirmesini ve sizin için beyanda bulunmasını sağlamak istiyorsunuz."

"Sence yapabilir miyim?" dedi ve bu ona söylediği ilk dürüst .

Neredeyse sempatiyle kolunu okşayacaktı. "Frances seni sevecek," dedi yalanına içten içe gülerken. Frances kendisi gibi görkemli olan her şeyden nefret ederdi. Etrafındaki çirkin şeyleri severdi, böylece daha ışıltılı bir şekilde parlardı. "Demek Maidenhall varisiyle evlenmeye geldin? Ailen ve toprakların zor günler geçiriyor, değil mi?"

Gözleri parlıyordu. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. Seni orada, elinde fırçayla gördüğüm andan itibaren güvenilir olduğunu biliyordum. Sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız. Onunla seyahat ediyor musun?"

"Ah, evet. Aslında biz kuzeniz."

"Evet," dedi gülümseyerek, "benim de zengin kuzenlerim var." "Söyle bana, şey, ah... Adını bilmiyorum."

"James Montgomery, Dalkeith Kontu. Bir unvan, ama ne yazık ki, onunla birlikte gidecek toprak ve altın yok. Ve siz de Hanımefendisiniz...?"

"Maidenhall, elbette, ama ne yazık ki ben sadece *Axia* Maidenhall'ım."

"Sıra dışı bir bayan için sıra dışı bir isim. Şimdi bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Onu etkilemek için. Belki bir hediye. Güzelliğine soneler mi? Nadir bir meyve? Sarı güller belki? Gel söyle bana, bana bir görev ver. Hiçbir şey elde etmek için çok zor değildir."

Axia tereddüt etmeden "Papatyalar,"

dedi. "Papatyalar mı? O en mütevazı çiçek mi?"

"Evet. Frances hiçbir şeyin güzelliğiyle rekabet etmesinden hoşlanmaz.

Güller rekabettir, oysa papatyalar ışıltılı bir mücevher için sade bir ortamdır." "Çok zekisin, değil mi?"

"Benim konumumdaki insanlar hayatta kalabilmek için öyle olmalı." Ona gülümsedi. "Evet, birbirimizi anlıyoruz."

"Papatyalarla kaplı bir pelerin," dedi Axia. "Ona sarılmak için

O gözleri kapalı dururken omuzları. Bu romantik değil mi?" "Evet, çok." Adam spekülasyon içinde ona bakıyordu. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Tanrı'nın Kutsal Adı üzerine yemin ederim ki Maidenhall varisi papatyaları sever." "Peki neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Utangaç bir şekilde başını eğdi. "Tüm yoksul ailenizin portrelerini izin verecek misiniz?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ve sana iyi bir ödeme yapacağım. Benim bir ikiz kardeşim var." Axia onun kibri hakkında ne düşündüğünü görmemesi için gözlerini indirdi, sırf biraz resim yapmak için kendi kuzenine ihanet edeceğini varsayıyordu.

karaktersiz güzellik. "Beni onurlandırdınız lordum."

"Bana Jamie diyebilirsin." Bunun üzerine adam kızın ağzını öpecekmiş gibi öne doğru eğildi ama kız başını çevirince adam onun yerine yanağını öptü. "Bu pazarlığın bir parçası *değil*," dedi iyi olduğunu umduğu bir sesle

Frances'in o günkü on ikinci talibini savuşturmasını taklit etti. "Henüz *değil*," diye ekledi, sonra ondan uzaklaşıp şövaesine geri döndü. Göz ucuyla onun meyve bahçesinde koştuğunu gördü, kendi boyunda bir adama göre çok hızlıydı.

Fırçayı eline alıp tuvaline doğru tuttu ama çok güldüğü için resim yapamadı. Yarına kadar bekle, diye düşündü, adam gerçeği, kendisinin mirasçı olduğunu ve Frances'in sadece zavallı ücretli bir arkadaş görünce. Ama gülmesinin ortasında vücudu titremeye başladı. Gülüşünün yerini korku alıyordu. Eğer bu James Montgomery bu kadar kolay başkaları da gelebilirdi, babasından şu ya da bu nedenle nefret eden (ve sayıları çok fazlaydı), onu fidye için alıkoymak isteyen adamlar. Erkekler-

Bir dakika önce şövalesinin arkasında duruyordu ve bir dakika sonra baygınlık geçirerek yere düştü.

Söz verdiği gibi, Jamie o gece kız kardeşlerine mektup yazdı. *Onlara ne söyleyecekti?*

Bir kalem alırken düşündü, sonra gülümsedi. *Bir peri masalı istiyorlar, ben de onlara bir tane vereceğim.* Genç kıza ulaşmak için mücadele etmesi gereken bir adam, sonra da Frances Maidenhall gibi hayal edilemeyecek kadar güzel bir genç kız.

Sevgili kardeşlerim,

Onunla tanıştım. Edward'ın işkencelerinden kaçarken

öğrendiklerimin sonunda bir faydası oldu, çünkü sarkan bir ağaç dalını kullanarak

yüksek bir duvarın üzerinden. Bir bahçıvanın kulübesinden bir bez ödünç aldıktan sonra köpekler kolaydı. Joby'ye yakışır bir maceraydı!

Maidenhall varisi bahçede portresi için oturuyordu, bir heykel kadar hareketsiz ve Venüs kadar mükemmeldi. Bu beni şaşırtmadı.

Babası onu kilit tutuyor, çünkü olağanüstü güzelliği mücevherlerden daha değerli.

Onunla konuşmadım, sadece ona baktım, onun ışıltısının ve güzelliğinin tadını çıkardım.

Jamie durakladı. Evet, bu yaramalıydı. Macera ve romantizm. Ne?

endişelenmelerini engellemek için başka ne yapabilirdi? Ah evet, onlara güven vermek için

biraz yardım.

Mirasçının portresini çizen bir kızı sorguladım. Kafese kapatılmış güzel bir serçe gibiydi, ama zekice bir dili vardı ve mirasçının elini kazanmama yardım edecekti. Her şey bittiğinde bu serçeyi portrelerinizi yapması için size getireceğim.

Tüm sevgimle,

James

"O salak!" Joby mektubu okuyunca patladı. "Güzel kadını elde etmek için sıradan bir kadını kullanmayı mı düşünüyor? Ona yardım etmeybiliyorum."

Genç erkekler Berengaria'yı birkaç kez ve Joby'den bir tanıştırma istemişti. İstisnasız Joby buna her zaman öfkelenmişti.

Berengaria yumuşak bir sesle, "Kardeşimiz aşık," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Evet, evet, sürekli onun güzelliğinden bahsediyor. Buna sevindim. Jamie vicdan azabı çekiyor. Ben olsaydım-" "Hayır, hayır, o sade serçeye aşık."

"Sen delisin," dedi Joby, içinde hiçbir düşmanlık barındırmayan bir şekilde. "Göreceğiz," dedi Berengaria gülümseyerek. "Göreceğiz."

Bölüm 4

" ^ "

"Pekâlâ!" Rhys bir fincan biranın üzerinden Jamie'ye bakarak konuştu.

"Onu gördün. Nasıl biriydi?"

Üçü, Thomas, Rhys ve Jamie, uzun zamandır arkadaşlıklar.

Yıllarca. Birlikte savaflara katılmışlar, olduğunda paylaşmışlar, olmadığında da paylaşmamışlardı. Jamie'nin öyle bir tarzı vardı ki

Bir insana yumuşak, tatlı ve manipüle edilmesi kolay biri olduğunu hissettirirdi ama Rhys ve Thomas, biri haddini aştığında Jamie'nin öfkesinin kelleleri uçurabileceğini çok iyi öğrenmişlerdi.

Ama yıllar içinde Rhys ve Thomas Jamie'nin büyük bir zaafı olduğunu öğrenmişlerdi: Kadınların dünyaya gelmiş melekler olduğunu düşünüyordu.

Elbette Jamie'nin bakışlarıyla kadınlar genellikle melek gibiydi. Gittikleri her yerde, her ülkede, kadınlar ister güzel Danimarkalılar ister Kutsal

Toprakların karanlık güzelleri olsun, Jamie yaklaştığında en aşağılık huylu bakireler bile bala dönüşüyordu.

Rhys, Fransa'da bir çiftçi kadın tarafından dirgenle durdurulduğunu, sonra Jamie'nin gelip ona gülümsediğini ve birkaç dakika sonra döşeme tahtalarının altından şarap şişeleri çıkarıp

gece için kuş tüyü yataklar. Ya da en azından bir kuş tüyü yatak. Jamie'ye.

Rhys ve Thomas'a yeri işaret etti.

Jamie başka türlü bir adam olsaydı, bundan faydalanabilirdi.

ama o bunu . Kibar ve nazik biriydi ve kendisine yapılan tekliflerin çoğunu geri çevirdi. "Kadının kocasına karşı doğru olmaz," demişti birden fazla kez,

bu cümleyi duyan her erkek

mesafe kahkahalarla bağırır.

Adamların sarayda geçirdikleri zaman Jamie'yi çok meşgul edebilirdi.

Evli ya da bekâr olsun, Jamie'yi yatağa atmaya çalışmayan çok az kadın vardı ama o çoğunlukla bunu reddediyordu. İffetli ya da bekâr olduğundan değil; sadece temkinliydi.

"Savaş alanında kendimi öldürtmeye çalışmıyorum, o halde neden evli bir kadınla geçireceğim bir gece için ölümü göze alayım?" Jamie sordu. "Ya da bir bakirenin babasının peşime düşmesini? Ayrıca metres tutacak param da yok."

Adamlarına ne kadar yakın olursa olsun, birlikte ne kadar çok şey yaşamış olurlarsa olsunlar, Jamie'nin kadınlarla olan hayatı hakkında çok az şey biliyorlardı. Bazen üst üste geceler boyunca yatağı boş kalırdı ve ertesi gün sık sık esnerdi ama nerede olduğu ya da kiminle olduğu hakkında hiçbir şey söylemezdi.

Jamie'nin artık evliliği düşünmesi, ailesinin mali durumu konusunda ne kadar endişeli gösteriyordu.

"Nasıl biri?" Rhys tekrar sordu. Maidenhall varisi. Midas ya da Karun gibi bir efsane kişisi. Zenginliği hayal bile bir adamın tek çocuğu olarak doğduğu günden beri insanların hayallerini süslüyordu. "Maidenhall kadar zengin olsaydım

Mirasçı" İngiltere'deki herkesin bir zamanlar söylediği bir şeydi. Kraliçenin bile yabancı bir büyükelçiye Maidenhall varisi kadar zengin olup olmadığını sorduğu söylenir.

Ancak hiç kimse "Perkin Maidenhall kadar zengin olsaydım" dememişti.

Çünkü bunun romantik bir yanı yoktu, özellikle de Perkin Maidenhall cimriliğiyle tanındığı için. Para konusundaki cimriliğine dair hikâyeler efsaneleşmişti. Vücudunda paçavralar halinde asılı kalana kadar aynı kıyafeti giydiği ve karnını doyurmak için para harcamadığı için bir deri bir kemik kaldığı söylenirdi. Hiçbir şeyden zevk almıyor, oyunlarla vakit geçirmiyordu. Bu

Bir kez evlendiğini (çünkü gelinin babası ona zaten sahip olduğu iki parça arasında kalan bir araziyi satmıyordu), bir kez onunla yattığını ve sonuçta kızının olduğunu söyledi. Karısı birkaç gün sonra ölmüş.

Hayır, Maidenhall'ın kendisini kıskanan çok az kişi vardı, sadece kızı, hiç insan içine çıkmayan, İngiltere'nin güneyinde yüksek duvarların ardında yaşayan annesiz bir kız. Yaşadığı arazinin yakınındaki köylüler bile onu hiç görmemişti. Ve eğer malikaneden biri onun hakkında konuşursa, kısa süre içinde "ortadan kayboluyordu".

Maidenhall'ın her yerde casusları vardı.

"Evet," dedi Thomas, "bakalım." Genellikle Rhys'in bilmek istediklerini öğrenmesine izin verirdi ama bu kez Jamie'nin sessizliği sert önlemler alınmasını gerektiriyordu.

"Çok güzel bir serçe," dedi Jamie, gözleri dalarak. "Büyük

Bir erkeğin içinden bakabilen kahverengi gözler, dolgun göğüslü, hızlı,

Bir serçenin emin hareketleri." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ve bir serçenin gagası kadar keskin bir dili var. O diliyle bir adamın kanını akıtabilir."

Bu sırada Rhys ve Thomas şaşkınlıklarını gizleyemeyerek çenelerini açtılar.

Rhys önce konuşma gücünü topladı. "Maidenhall varisine *aşık* mı oldun?"

Jamie iki adama da aptalmışlar gibi baktı. "Axia?" Sözcük ağzından daha yeni çıkmıştı ki, çok fazla şey söylediğini fark etti.

çok. Bazı şeyler mahremiyeti hak eder. "Aşk mı? Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok. Bir kadına ona kadar eşlik edeceğim-"

"Tombul göğüslü serçe, ha?" Rhys gülerek Thomas'ın kaburgalarını dürttü.

"Eğer gözünü Maidenhall varisine diktiyse sanırım bu kış yağ yiyeceğiz."

Thomas gülümsemedi. "Axia kim?"

Jamie asık suratla, "Mirasçıyı kazanmama yardım edecek," dedi.

"Ama ben senin tombul serçenin mirasçı *olduğunu* sanıyordum," dedi

Rhys şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi Jamie bardağına bakarak. "Mirasçının adı Frances ve güneş

ışığı kadar güzel. Daha mükemmel bir kadın gördüğümü sanmıyorum:

altın sarısı saçlar, yelpaze gibi kirpikler, pembe yanaklar, güzel bir ağız,

kusursuz bir çene. O pembe ve beyaz bir tanrıça."

Rhys anlamaya çalışıyordu. "Sözlerin ve ses tonun birbiriyle uyuşmuyor. Bir

doğa harikasını tarif ediyorsun ama sanki o bir bakire gibi konuşuyorsun.

Hadi söyle bana, böyle görünen bir kadın bir erkeğin cesaretini kırmak için

ne yapabilir?"

"Okuma yazma bilmiyor," dedi Jamie. "Ve portresinin yapılmasını çok

seviyor. O-"

Rhys güldü. "Gerçek bir kadın. Eğer sen onun için fazla iyiysen, belki de

onun için denemeliyim."

Bunun üzerine Jamie Rhys'e onu durduran bir bakış attı. "Yapmam

gerekeni yapmalıyım. Kız kardeşlerimi düşünmek zorundayım ve eğer bu

kadın kazanılabilirse, bunu yapacağım."

"Bunun o kadar korkunç bir görev olacağına inanmıyorum."

"Onun ne kadar güzel olduğunu görmediniz," dedi Jamie. "O alacak

çok kur yapıyor. Alışık olduğu şey bu."

"Senin tombul göğüslü serçenin aksine mi?" Thomas Jamie'yi incelerken sordu. Rhys ve Jamie'den daha yaşlıydı, ikisi de otuz yaşına ulaşmamıştı. Ama kırkına yaklaşan Thomas, Jamie gibi bir adama bağlanmayı bilecek kadar dünya . James Montgomery bir kişiyi "kendisinin" olarak görmeye başladığında, o kişiyle ilgilenir, gerekirse yokluk çeker ama kendisine ait olanların ihtiyaç duydukları şeylere sahip olmalarını sağlardı.

Jamie gülümsedi. "Ah, özgür olmak," dedi. "Bir çiftçinin oğlu olmak ve dilediğim kişiyle evlenmek." Kupasını kaldırdı. "Özgürlüğe," dedi, içindikileri boşaltarak.

Rhys ve Thomas içmeden önce bakiştılar. Jamie'yle ne kadar uzun süre birlikte olsunlar onu asla anlayamayacaklardı. Maidenhall varisini gören birkaç erkekten biriydi ve güzel olduğu için şikâyet ediyordu.

"Özgürlüğe," dediler ve içtiler.

Bölüm 5

" ^ "

"Onu gördün mü!" Axia yüzü öfkeyle kızarmış bir halde konuştu.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi Tode, ne kadar üzgün olduğunu belli çakısıyla tırnaklarını temizlerken.

İri yarı bir bahçıvan onu eve taşıdığında, Tode'nin kalbi onun baygın halini görünce neredeyse duracaktı. Bir an için onun öldüğünü düşünmüştü. Onu odasına götürttü ve orada kapıyı davetsiz misafirlere karşı sürgüledi, köyden bir doktor gönderilmesini talep etti. Ama Tode Axia'nın sadece bayıldığını fark ettiğinde adamın içeri girmesine izin vermedi. Bunun yerine Axia'ya sert bir içki vermiş ve ona olan biten her şeyi anlattırmıştı. Axia konuşurken korkusunu gizlemek için elinden geleni yaptı, çünkü Axia bu davetsiz misafir tarafından incitilebilirdi.

"Yürümüyor, yürüyor," diyordu Axia. Şimdi tamamen iyileşmiş, öfkeyle odanın içinde volta atıyordu. "Çalım atıyor. Geriye doğru atıyor ve dünyanın sahibiymiş gibi yürüyor. Neden? Çünkü o bir kont? Ha! Babam kahvaltıda günde iki kont yiyor."

"olmasına şaşmamalı," dedi Tode.

Axia onun alayına gülümsemedi. "Sevgili kuzenim Frances'i nasıl görmeliydin. Seni hasta ederdi."

Tode bundan şüpheliydi ama özellikle Frances konusunda onunla aynı olduğu için bunu söylemedi. "Ona mirasçı olduğunu söylemekle akıllılık ettin. Seni başka bir yere götürebilirdi."

"Hayır, hayır, o değil. James Montgomery değil. *O* benimle *evlenmek* istiyor. Onunla.

Onun altınıyla evlen, ." Axia sertçe bir sandalyenin üzerine düştü. "Neden hiç kimse

Beni görmek mi? Babam sanki yanlış bir şey yapmışım gibi beni kilitliyor.

Suçluların benden daha fazla özgürlüğü var."

"Hiçbir varis ya da senin gibi genç bir kadın kocasını kendi seçmez," diyerek öfkesini yatıştırmaya çalıştı.

"Evet, ama sırf onu *görmek* için duvarı aşıp gelen adamları yok.

Nasıl da parıldıyor. Bazen babama minnettar oluyorum. *Onlar* ne yapıyor"

sallayarak bahçe duvarlarının ötesindeki hiç tanımadığı insanları belli

belirsiz gösterdi- "bütün gün ne yaptığımı sanıyorlar?"

Tode zaman zaman soytarı unvanının hakkını vermesi gerektiğini

biliyordu. "İncilerden yapılmış bir sosla kaplı sinek kuşu dillerini yiyin.

Harcayın

öğleden sonraları mücevherlerinizi sayarsınız. Her gün yeni elbiseler için ipek seç." Axia gülmedi ama ona ters ters baktı. "Doğru söylüyorsun."

"Ben sizi güldürmek için para alıyorum ve bundan daha komik ne olabilir?

Gerçek mi?" Güçlükle sıvalı duvardan uzaklaştı. Hasarlı bacakları bugün onu çok rahatsız ediyordu.

"Buraya! ," dedi Axia hoyratça, ona karşı yumuşak davranmasından nefret ettiğini biliyordu. "Böyle gıcırdarken beni rahatsız ediyorsun."

"O zaman seni rahatsız ettiğim için beni affet," dedi Axia, oldukça küçük ve gereksiz derecede salaş odadaki minderli bir sandalyeye otururken.

Perkin Maidenhall bu araziyi satın almıştı çünkü istediği daha büyük bir arazinin parçasıydı. Kızı doğduğunda onu yaşaması için buraya, yüksek duvarların içine saklanmış bir şekilde göndermişti. Doğumundan bu yana geçen on dokuz yıl boyunca sadece iki arkadaşı olmuştu: Tode ve Frances. Tode geldiğinde on iki yaşındaydı ve sonsuz acı ve korkuyla dolu bir hayat yaşamıştı ve Maidenhall malik nesinin yüksek duvarları arasında da aynısını bekliyordu. Ama Axia, sadece sekiz yaşındaydı ama bir çocuktan çok küçük bir yetişkin gibiydi, onu kalbine almış ve ona malik nenin sunabileceği en iyi şeyleri vermişti. Onun sevgi dolu bakımı altında gülmeyi öğrenmiş, sıcaklığın ve nezaketin ne olduğunu öğrenmişti. Onu sevdiğini söylemek yetersiz kalırdı.

"Bu Montgomery yarın size - yoksa Frances mi? - eşlik edecek?" Tode'un tek güzel özelliği olan gözleri, onunla dalga geçerken ve onu hayatının gerçeklerinden uzaklaştırmaya çalışırken parlıyordu.

"Frances ya da ben ya da sen," dedi öfkeyle. "O sadece Maidenhall altınını istiyor. Sana bir peruk taksam, diz çöküp sana olan aşkını ilan eder."

"Bunu görmek isterim," dedi Tode, başparmağını başparmağın üzerinde gezdirerek.

Boynundan aşağı uzanan yara izleri. Köprücük kemiğinden kalçasının ortasına kadar kusursuz, yara almamış ve kırılmamış olduğunu çok fazla insan bilmiyordu.

Axia aniden söndü ve bir sandalyeye çöktü, başı arkaya düşmüştü, yüzü mutsuzluğunu gösteriyordu. "Önümüzdeki yolculuk böyle mi olacak?

Buradan Lincolnshire'a kadar her erkek bana kur mu yapacak, yalan mı söyleyecek? Dur

Yakışıklı delikanlılar beni çalıların arasına çekip babamın servetini ele geçirme umuduyla yalan aşk sözleri mi söylüyorlar?" Kadın homurdandı.

"Keşke bilselerdi! Babam hiçbir şey için *para* ödemez. Her şey için ona *ödeme yapılır*. Sadece zengin bir adamın oğlu,

Gregory Bolingbrooke gibi, *benimle* evlenmek için yeterince para ödeyebilirdi. babamın altını."

Tode onun sözünü kesmedi, çünkü tamamen tarafındaydı, ama asla

Ona . Bu onu sadece daha kötü hissettirirdi. Hayatı boyunca bu toprakların dışına hiç çıkmamıştı. Babası tarafından (mümkün olduğunca az) para ödenen insanlarla çevrili olarak büyümüştü. Ve bu insanlara

Kızını gözetlediği ve yaptığı her şeyi babasına anlattığı için ikramiye. Kız onun için zengin bir mülktü ve onu kaybetmek istemiyordu.

bekareti kadar değerli bir şeyi düşük rütbeli bir hizmetkâra veremezdi. Bu nedenle, Axia herhangi bir erkekten hoşlanmaya başladığı anda, o erkek uzaklaştırılırdı. Kadınlarla arkadaşlıkları onlardan etkilenmesine neden olabileceğinden, herhangi bir bağlılık belirtisi onlar da uzaklaştırılıyordu. Frances dışında sadece Tode onun yakınında kalmayı başarmıştı. Belki de ona bakan hiç kimse Tode'un başka bir insanda aşk uyandırdığını hayal edemezdi. Ama gerçekte, Axia'nın sevdiği tek kişi Tode'ydi. "Ah, Tode," dedi ve sesinde umutsuzluk vardı. "Bu evlilikte beni nelerin beklediğini biliyor musun?"

Kadının (yeniden sıvanması gereken) tavana bakıyor olmasına sevinmişti, yoksa gözlerindeki umutsuzluğu görebilirdi. Onu neyin beklediğini ondan bin kat daha iyi biliyordu.

"Aşk olmayacak. Hayır, saf değilim. Hayatım boyunca mahkum olmak beni yaşlandırdı. Bu Gregory'de yanlış bir şeyler var.

Bolingbrooke'a babasının benimle evlenmesi için para ödemesi gerektiğini söyledim. Sağlıklı bir genç adamla aşk dolu bir yaşam için sabırsızlanıyorum. Acaba çocuklarımız olacak mı?"

Kadın aniden başını eğip Tode'ye baktığında, Tode gözlerini göremeyecek şekilde arkasını döndü. "Bana söyleme!" diye bağırdı. "Bilmek istemiyorum."

Sandalyesinden sıçrayarak kollarını açtı. "Hayatımda bir kez olsun yaşamak istiyorum. Bir erkeğin gözlerinin içine bakmak ve beni babamın altınları için değil, kendim için sevdiğini ya da benden nefret ettiğini görmek istiyorum. Ben, ülkedeki en büyük mirasçının kuzeni olduğunu söylemeden önce bir saniye bile bekleyemeyen Frances değilim. Babamın beni ziyarete gönderdiği o yaşlı adamlarla konuşmaktansa aşçıyla konuşmayı tercih ettiğimi biliyorsun."

Tode'un gözleri parladı. "Sen, sevgili Axia, bu duvarların dışından herhangi biriyle konuşur, herhangi birine sorular sorarsın."

"Ah, dünyayı görmek için," dedi, eteği kabararak dönüyordu.

onun hakkında. "İstediğim şey bu, dünyayı görmek. Oh, Tanrım, ama dünyayı *resmetmek* ." Dönmeyi bıraktı. "Ama onu doğru dürüst görebilmek için

Sıradan biri olmak, Frances gibi... Frances gibi. Evet, Frances kadar sıradan biri olmak, istediğim şey bu."

Tode bir yorum yapmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Frances hakkında ne düşündüğünü tekrar söylememek için kendini disipline etti.

Axia on iki yaşındayken babasından, kendisine arkadaş olması için on üç yaşında bir kız kuzen göndereceğini söyleyen bir mektup almıştı. Axia o kadar heyecanlanmıştı ki Tode onu kıskanmış ve

Axia, Frances'in gelişine hazırlandığı aylar boyunca malikânenin altını üstüne getirmişti. Axia en iyi yatak odası olan kendi odasından taşınmıştı.

ve kuzeni için evi baştan aşağı yenilemişti. Tode bu savurganlığa itiraz ettiğinde Axia şöyle demişti: "Eğer burayı sevmiyorsa, kalmayacak," diyerek tartışmayı bitirdi. Axia babasını üzme korkusuyla yaşasa ve kendisi için hiçbir şey istememeyi ilke edinmiş olsa da, himayesi altındaki biri için bir şey istemekten asla çekinmezdi. Böylece Frances gelmeden önce odası için yeni perdeler, yeni yatak örtüleri, yeni minderler yaptırıldı. Ve gün yaklaştıkça Axia beklentiyle dolup taşıyordu.

Ama Frances'in geldiği gün Axia hiçbir yerde yoktu. Uzun aramalardan sonra Tode onu bir elma ağacının tepesinde saklanırken buldu. "Ya benden hoşlanmazsa?" Axia fısıldamıştı. "Benden hoşlanmazsa babama söyler ve babam da onu götürür." Axia'nın aşağı inip kuzenini selamlamadan önce, kimsenin onu sevmekten başka bir şey yapamayacağına ikna etmek için epeyce konuşmak gerekmişti.

Ama Frances Axia'yı sevmemişti. Axia'dan daha dünyevi olan ve hayatının ilk korkunç on iki yılında Tode, Frances'in alabildiği zaman ve endişeyle alabildiğini almayı öğrendiğini gördü,

Etrafında dolaşan memnun etmeye hevesli Axia, çok şey almayı başardı.

James Montgomery'nin Frances'in mirasçı olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Çünkü o, bir akrabası olduğunu düşündüğü biri gibi giyinmişti.

Maidenhall varisi giyinmeli, yemeli, yaşamalıydı. Ve Axia ne kadar çok verirse, Kraliçe Frances o kadar çok hakkının olduğuna inanıyor gibiydi.

Yedi yıl içinde

Frances'in gelişinden bu yana geçen yıllar boyunca Tode birçok kez Axia'nın Frances'e bu kadar çok şey vermeyi bırakmasını sağlamaya çalışmış, kışın portakal ya da özel bir ipek tonu olsun, Frances ne isterse babasından istemişti ama

Axia sadece elini salladı ve "Eğer onu mutlu edecekse, neden ona vermeyelim? Babam bunu karşılayabilir." Ama Tode, hayatı boyunca çok yalnız ve hapsedilmiş olan Axia'nın hep o küçük kız olarak , yabancılarla yalnız kalmaktan korkacağını biliyordu. Ve bunca yıl boyunca, Frances hiçbir zaman karşılık vermemiş olsa da, Axia Frances'le ilgilenmeyi hiç bırakmamıştı. Axia'nın Frances'in nankörlüğüne tek misillemesi iğneli sözler ve numara yapmaktı

umurunda değildi. Ve, diye düşündü Tode gülümseyerek, ara sıra yapılan bir eşek şakası, örneğin Frances'in resimlerinden birinin üzerine çirkin bir kadın resmi çizmek

aynalar ya da papatyalar Frances'i hapsirtir diye yastığının altına papatya koymak.

Axia merak dolu yüzünü Tode'a çevirdiğinde Tode aniden şimdiki zamana geri döndü. "Ben Frances *olacağım*."

"Ah evet, elbette. Yatak odanızın duvarlarını onunki gibi aynalarla

kaplayacağız ve çok sevdiğiniz tüm o kasvetli kitapları kaldıracağız.

Ve tabii ki boyalarınız da gitmeli. Ve-" Sözünü . "Lütfen söyleyin, kim

Frances mı?" Ama bunu söylerken biliyordu. "Hayır! Baban-"

"Bilmeyecek, umursamayacak. Ona bunu babamı korumak için yaptığımı söyleyeceğim.

değerli bir meta. Maidenhall varisi kaçırılırsa, esir alınan ben değil, değersiz Frances olacak. Ve eminim ki

yakında onu esir alanlara gerçeği söyleyecek. Ancak koruma altında olacağımız için bu endişe verici değil. Hiçbir tehlike olmayacak."

"sebebi Montgomery, değil mi? Bu fikri aklına o soktu."

"Cehenneme kadar yolu var, umurumda değil. Onda ne onur var ne de ahlak. Yalan söyleyecek ve aldatacak kadar ruhsuz."

Tode, Axia'nın babasının parası yüzünden ona yakın olmak isteyen erkek ya da kadınlar hakkında neler hissettiğini çok iyi biliyordu. Bir keresinde Frances hakkında şöyle demişti: "En azından onun dostluğu satın alınamaz. Ben denedim."

Sandalyesine giderek ellerini kolçaklara koydu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Dünyada onu gördüğünde tiksintiyle arkasını dönmeyen tek kişi oydu ve kendini ona bu kadar yaklaştırdığında, içinden bir sevgi dalgası geçti.

"Görmüyor musun?" dedi. "Bu benim tek şansım. *Tek* şansım. Zengin kuzenimin fakir yoldaşı olarak seyahat edebilirim."

"Frances'ten daha azına sahipsen gerçekten zavallısın," dedi, gözleri yumuşaktı.

Doe'nun.

Axia, Tode'nin kendisine olan sevgisini görmezden gelmiyordu ve gerektiğinde bunu Tode'yi atlatmak için kullanıyordu, çünkü görünüşte Tode babasının baş casusuydu. Ona tatlı bir gülümseme verdi. "Her şey sana bağlı."

"Benden uzak dur," dedi kolunu havaya kaldırarak, çünkü onun neyin peşinde görmüştü. "Beni her şeye ikna edebileceğini sanıyorsun. Bu çok tehlikeli.

Babanın öfkesi-"

"Eşkılar tarafından alıkonulsam ve bir süre

Fidye mi?" Ona bakarak sesini alçalttı ve mantığındaki boşluğu fark etmemesini umdu, çünkü birkaç dakika önce ona güvende olacağına dair güvence veriyordu. "Babam fidyeyi ödemeyi reddettiğinde ve beni öldürdüklerinde ne hissederdin?"

Onun gözlerinin parladığını gördüğünde kazandığını anladı. Ellerini odanın içinde dans ederken yüksek sesle güldü. "Hiç kimse kim olduğumu biliyor! Babamın işe aldığı yeni adamlar gibi aval aval bana bakan çocuklar yok. Kimse kıyafetlerime ve yemeklerime bakıp, yatakta ipek giyip giymediğimi sormuyor. Kimse söylediğim her kelimeyi yargılamıyor çünkü İngiltere'nin en zengini

Varis söyledi. Günde üç kez evlenme teklifi almak yok."

Bunun üzerine Tode gülümsedi. Axia elbette abartıyordu, ancak

aşk düzenli olarak duvarların üzerinden atılırdı. Genç erkekler aşk şarkıları söylüyordu.

duvarların dışında. Axia'nın güzelliğine soneler yazıp onu bir rüyada ya da "uzaktan" gördüklerini ya da bir ağaca tırmanıp onu izlediklerini ve ona umutsuzca aşık olduklarını söylüyorlardı. Frances ne zaman bunu duysa, "*Beni görmüş olmalılar*" derdi. "

"Frances kabul edecek mi?" Tode bunu düşünmesi için ona zaman tanıyarak usulca sordu. "Seni engellemeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Anlaştık mı?" Axia hayretle sordu. "Kabul! Bana *her* şeye sahip olmayı kabul edip etmeyeceğini mi soruyorsun? Altına *ve* güzelliğe sahip olmayı? İsteddiği şeyin bu olup olmadığını mı soruyorsun?"

Mutlu bir şekilde güldü. "Frances'i bana bırak."

"Ve Tanrı ruhuna merhamet etsin," dedi Tode nefesinin altından, böylece onu duyamazdı.

Frances sessizce Axia'nın söylediklerini dinledi. Axia'nınkinin yarısı büyüklüğündeki odasının duvarları, her biri pahalı bir şekilde çerçevelenmiş kendi çizimleri ve resimleriyle kaplıydı.

"Sen olmamı mı istiyorsun?" Frances burnunu havaya kaldırarak sordu.

"Ülkedeki tüm suçlular babanın altınlarını almaya çalışırken ben hayatımı riske mi atacağım?"

Axia iç geçirdi. "Güvenli olmasaydı babamın beni ülkenin öbür göndermeyeceğini biliyorsun."

Frances ona küçük bir gülümseme verdi. "Senin için güvenli olabilir, ama eğer ben mirasçıysam, *benim* güvenliğim ne olacak?"

"Güvenlik mi? Sanki eli kılıçlı haydutlar buraya saldırırmış gibi davranıyorsun.

Karavan. Yarın babamın bana eşlik etmesi için yeni adamlar göndereceğini biliyorsun. *Bize* eşlik et. Kimse bizi tanımayacak. Tanıyan birkaç kişi de bir şey söylemeyecek. Kimsenin *umurunda* değil," dedi acıyla. Ayrıca, Tode'ye hiçbir şey söylememesi için tüm çalışanlara yetecek kadar para vereceğini de çok iyi biliyordu.

Axia devam etti. "Frances, bu bir kraliçenin geçişi olmayacak. Babamın ne kadar cimri olduğunu biliyorsunuz; tüm İngiltere onun cimriliğini biliyor. Bizim

Kervan şüphesiz o kadar fakir olacak ki, kimse babamın zenginliğini bilmeyecek. Benim-senin-sıradan bir tüccar kızı olduğunu düşünecekler, ne eksik ne fazla. Bu senin tek şansın-"

"Durun!" Frances elini kaldırdı. Bir an için kuzeninden uzaklaşarak pencereden dışarı baktı ve geri döndüğünde yüzü sertleşmişti. "Her zaman elde ediyorsun, değil mi Axia?" "Bana nasıl böyle bir şey söylersin? Ben bir tutsak olarak yaşıyorum."

"Mahkum! Ha! Fakir olana kadar hapishanenin ne olduğunu bilemezsin.

Benim ailem de öyleydi ve hala öyle. Ama sen, hayatın boyunca istediğin her şeye sahip . Ne istersen iste, tek yapman gereken babandan istemek.

anında verir. Ve burada, bu arazide senin sözün kanundur."

Axia yumruklarını sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Frances'in söylediği her şey doğruydu: Axia yoksulluk nedir bilmiyordu. Dünya açlık çekerken o ihtişam içinde yaşıyordu ama nankörlük ederek özgürlük istiyordu. Frances, Axia'yı suçlu hissettirmek için ne söyleyeceğini her zaman biliyordu.

Axia yanıt vermeyince Frances, "Pekâlâ, güçsüzlüğün nasıl bir şey olduğunu görmene izin vereceğim," dedi.

Axia bu söz karşısında neredeyse boğuluyordu. "Güç mü? Burada gücüm olduğunu mu sanıyorsun?" Frances güldü. "Sen burada kraliçesin ama bunu bilmiyorsun."

"Bahçıvanlarla flört eden, damatlara sataşan sensin, kim-" "Sahip olduğum tek şey bu! Bunu göremiyor musunuz? Söylemene bile gerek yok,

'Kapıyı aç' ki senin için açılsın. Görmüyorsunuz ki herkes sizin kim olduğunuzun farkında ve size iyilik yapmak için can atıyor."

"Mümkün olduğunca ekonomik yaşıyorum, bu arada şunu da duydum-"

"Duydum! Axia, peri masallarının gerçek olduğunu düşünecek kadar safsın. Pekala, halktan biri olarak ne yapacağını göreceğiz, ama seni uyarıyorum, bu bir kez başladı mı, sonuna kadar oynayacağız. *Ben* Maidenhall varisi olacağım.

Hedefimize ulaşana kadar. Bundan bir hafta sonra, hatta bir gün sonra bana

gelip tekrar kendin olmak istediğini söylersen, neden bahsettiğini bildiğimi inkâr edeceğim. Ve bunu sadece bu anlaşma uyarınca yapacağım."

Axia ona tek kaşını kaldırdı. "Bir efsaneden fırlamış gibi olmak, kimin dost kimin düşman olduğunu asla bilememek kolay mı sanıyorsun?

Üç yıl önce neredeyse kaçırılıyordum. Sizce her gün korku içinde yaşamak iyi bir şey mi?"

"Senden korkarak yaşadığım için mi? Tek yapman gereken babana yazıp beni göndermesini söylemek ve ben de yeniden fakir olacağım. Şu anda olduğu gibi, baban seninle yaşamam için bana ödediği tüm parayı babama ve küçük kız kardeşlerime gönderiyor. Seninle yaşarken iyi bir evlilik yapma şansımı tamamen kaybettim; burada seninle kilitli kaldığım sürece uygun biriyle asla karşılaşmadım. Ama belki kız kardeşlerim benim fedakârlığım sayesinde iyi evlilikler yaparlar."

Axia daha önce defalarca söylediği gibi yumuşak bir sesle, "Seni göndermeyeceğim," dedi ama Frances ona asla inanmadı. Ne zaman bir anlaşmazlık yaşasalar Frances, "Şimdi beni göndereceksin ve ben ve ailem açlıktan öleceğiz," diyordu.

Bir süre sonra Frances yavaşça gülümsedi. "Belki de mali bir yapmalıyız. Hayatımı bir hiç uğruna riske atacak kadar aptal olduğuma inandığınızı sanmıyorum."

Axia gülümsedi. "Benim için dostluk adına bir şey yapacağını düşünüp düşünmediğimi soruyorsan, hayır, dürüstçe söyleyebilirim ki bu aklımın ucundan bile geçmedi. Olası ödemelerin bir listesini yapma cüretini gösterdim," dedi ve

Parşömen.

Onu alan Frances listeye bir göz attı, sonra gülümsedi. "Neredeyse yeterli değil. Bu kadar küçük bir meblağ için hayatımı riske atmam."

Axia her zaman olduğu gibi buna da hazırlıklıydı. "Oturalım mı?" diye sordu yorgunca. Frances'le pazarlık yapmak her zaman zaman alırdı.

Saatler sonra altınlar, mücevherler, kumaşlar ve hatta Axia'nın annesine ait olan toprakların gelirleri el değiştirmişti. Doğrusu, Axia'nın ödemeyi beklediğinden daha azdı.

Axia ayağa kalkarak parşömeni yuvarladı. "Ben olmaktan hoşlanmayacaksın," dedi Axia sonunda.

"Sen de ben olmaktan hoşlanmayacaksın," diye cevap verdi Frances.

Sonra, çekingen bir şekilde ve çok ama çok hızlı bir şekilde el sıkıştılar. Pazarlık yapıldı.

Bölüm 6

" ^ "

Jamie kötü bir ruh halindeydi.

Evde, gülerken, kız kardeşleriyle şakalaşırken, sanki bir

Zengin bir genç kadının elini kazanmaya çalışmak harika bir fikirdi.

Evlenme vakti ; bu fikre karşı değildi. Yerde ya da pire istilasına uğramış

hanlarda yatmaktan bıkmıştı. Babası ve kardeşinin sattıklarını geri almak

istiyordu ama bunun için paraya ihtiyacı vardı. Ve öyle görünüyordu ki

Genç ve korunaklı bir kızı onu sevdiğine inandırmak için her şeyin

cevabıydı, onu o kadar çok seviyordu ki, kendisi için seçtiği kişiden başka

biriyle evlenmesine izin vermesi için babasına yalvaracaktı.

Ve elbette, diye düşündü Jamie kibriden, evleneceği kişiden daha iyi bir

aday olduğunu hissetmişti. O eski bir aileden gelen bir Montgomery'ydi ve

parası olmasa bile unvanları kanı bunu kesinlikle telafi ederdi.

Ama dün gece, bir pelerine dikilmek üzere papatya toplamaları için

çocuklara yarım peni öderken, vicdanı onu incitmeye başlamıştı. Perkin

Maidenhall ona bu işi güvenerek vermişti. Güven. Bir kadını

düşmanlarından koruyacaktı, onun düşmanı olmayacaktı.

Bunu de nasıl yapabildi? diye sordu kendi kendine. Yine de asla Bir kez olsun başarılı olup olamayacağını merak etmişti. Göstermelik alçakgönüllülüğü ne olursa olsun, kadınların ondan hoşlandığını biliyordu. Ama ne zaman güzel Frances'e kur yapmayı düşünse, küçük Axia'nın vücudunun altındaki hissini hatırlıyordu. Göğüslerinin koluna değdiğini hatırladı; kahverengi gözlerinin ona küçümseyerek baktığını hatırladı. Belki de onda hoşuna giden şey buydu: onu görünce kendinden geçmiyordu. Omuzları geride, sanki "Ben bir şeye değerim!" der gibi duruyordu. Onu düşünmek bile gülümsemesine neden oluyordu ama bu gülümseme uzun sürmedi. Maidenhall varisinin kendisini sevmesini sağlamaya çalışırken haftalarca *onunla* nasıl seyahat edecekti, ki bu tabii ki onursuzca bir şeydi çünkü onu sevmiyordu ve seveceğinden de çok şüpheliydi, üstelik kız başka biriyle nişanlıydı ve bunun yanında-

"Cehennem ve lanet!" Jamie dedi ki. "Şeytan adına *Bu mu?*"

Atının üzerinde oturan Jamie önündeki manzaraya baktı ve gözlerini ovuşturdu. Elbette gördüğü şey gerçek olamazdı. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı ona oyun oynuyor olmalıydı. Ne de olsa dün gece geç saatlere kadar papatyaların bir pelerine dikilmesine nezaret etmişti (ki buna parası yetmemişti) ve şimdi yüzlerce papatya başından oluşan astarıyla pelerin

Kendisinin ve adamlarının bu yolculuk için ihtiyaç duydukları eşyalar dikkatle arabaya yerleştirilmişti. Maidenhall varisini karşılamaya hazır olmak için çok çalışmak gerekmişti.

Şimdi tepeyi aşarken gördüklerine inanamıyordu. "Kaç kişiler?" Thomas yanından sordu.

Jamie'nin diğerk tarafındaki Rhys, "Toplam sekiz tane saydım," diye cevap verdi. Bir süre sonra, "Sirke benziyor," dedi.

Jamie'nin tek söyleyebildiğı, "Onu nasıl koruyacağım?" oldu.

Mirasçıyı koruyan taş duvarların önünde sekiz araba duruyordu, ama sıradan arabalar değıl. Bunlardan altısı, kalın demir bantlarla çepeçevre bağlanmış devasa meşe kerestelerinden yapılmıştı. Ve devasa

Mektupların adı Maidenhall'dı. Tekerlekli hazine sandıklarıydı.

Maidenhall taşınacağını duyurmak için bir trompeti tutmuş muydu?

Değerli malları ülkenin bir ucundan diğerk ucuna taşırken daha açık sözlü olamazdı. Diğerk iki vagon ise yeni kırmızı ve altın rengine boyanmış, yanlarında melek figürleri, üstlerinde ve yanlarında boyalı perdeler vardı.

İçinde

Jamie, Kutsal Topraklar'da sultanın eşlerini taşıyan ve daha az gösterişli boyanmış arabalar görmüştü. Hiçbir şey Maidenhall varisinin ve eyizinin taşındığını bu arabalar kadar açık bir şekilde duyuramazdı.

Thomas, "Krallıktaki her hırsızı cezbedeceğiz," dedi.

Rhys, "Ve onun elini kazanmaya çalışan her aşık hovarda," diye cevap verdi, sonra Jamie'nin ona baktığını gördü. Boğazını temizledi. "Sen hariç tabii ki. Kastettiğim-"

"Bir gün Rhys, o diline takılıp düşeceksin," dedi Jamie atını ileri doğru sürerken.

Thomas bir an için Rhys'i geri çekti. "Bugün zehirli bir ruh hali içinde. İkimiz için de en iyisi kendi öğütlerimizi tutmak," dedi Thomas ve efendisini tepeden aşağıya kadar takip etti.

"Muhtemelen bir vicdan krizi," diye mırıldandı Rhys. "Vicdan onun en zayıf noktası." Sonra o da tepeden aşağı indi.

Jamie gerçekten de öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Maidenhall'ın sadece bir tüccar olduğunu biliyordu, belki büyük bir tüccardı ama sadece bir tüccardı. Askerlikten ve stratejiden anlaması beklenemezdi ama tek çocuğunu altın dolu gibi görünen arabalarla İngiltere'nin öbür ucuna göndermesi düşünölemeyecek kadar tehlikeliydi.

Gün yeni ağarıyordu ve gri ışıktaki, şoför oldukları belli olan adamların yeni uyandıklarını görebiliyordu. Muhafızlar neredeydi? Maidenhall bile bu kadar çok arabayı sadece üç adamın korumasını beklemiyordu herhalde?

Onları görmesi uzun sürmedi: üç iri yarı adam

vagonların gölgeleri, esneme ve gerinme ve hemen Jamie

onlardan hoşlanmamıştı. Görünüşe göre Maidenhall yaygın bir hata yapmıştı: Cüssenin güce eşit olduğunu sanıyordu. Ama Jamie sığır eti satın alır gibi adam biliyordu. Bu üç adam onun kadar uzun boyluydu ama onun yarısı kadar ağırlıkları vardı ve Jamie hareketlerinden hiç eğitim almadıklarını anlayabiliyordu.

Bunu yapmayacağım, diye düşündü ama bunu düşünürken kendine yalan söylediğini de biliyordu. Maidenhall mektubunda -adamları tanışmamıştı- Jamie'yi güvenilir biri olduğu için işe aldığını söylememiş miydi? Jamie'nin kızını evlendirmeye çalışarak adamın güvenine ihanet etmeyi düşünmesi yeterli değil miydi? Ama şimdi onu ve altın dolu vagonlarını bir başkasının ellerine bırakmak vicdanının kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

"James Montgomery," dedi atından inerken kendini tanıtarak.

Tahmin gibi, üç adam ona küstah bakışlar attı. Jamie homurdanabilirdi, çünkü bu bakışlar onun

bu adamlara kendisine itaat edilmesi gerektiğini göstermek zorundaydı.

"Sadece üç kişi misiniz?"

Adamlardan biri göğsünü kabartarak, "Daha önce hiç şikâyetim olmamıştı," dedi. "Aslında, genellikle bir tane yeter." Diğer adamlara baktı ve onlar da karşılığında kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediler.

Şişman, diye düşündü Jamie. *Şişman vücutlar, şişman beyinler.*

Adamlardan biri alaycı bir kahkahayı bastırarak, "Birini unuttunuz," dedi.

"Biz *dört* kişiyiz." Bunun üzerine adamlar kahkahalarla gülmeye başladılar, kendi esprileri karşısında neredeyse ağlayacaklardı. İçlerinden biri işaret edecek kadar kendini toparlamayı başardı. "O. Dördüncü o."

Bir tarafta uzun boylu, zayıf, sade yüzlü bir çocuk duruyordu. Yanında, İngiltere'ye Romalılar tarafından getirilmiş gibi görünen bir kılıç vardı.

Jamie'ye belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Bunun üzerine Jamie ellerini havaya kaldırdı ve Rhys ile Thomas'ın durup gözlemlediği ağaca doğru yürüdü.

Thomas soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Jamie, "Vagonları geldiğinde kamufle edeceğiz," dedi. "Şunun için

Onları olduğu gibi korursam, sadece o şişkolara değil, yüz askere ihtiyacım olacak. Elimden geldiğinde çabuk onlardan kurtulacağım. Şimdilik onlara katlanmak zorundayım." "Peki ya çocuk?" Thomas sordu.

"Onu annesine geri gönderin. Şimdi git, şoförlerle konuş. Ve Rhys, o palavracılarla kavga etme. Bugün senin öfkene ihtiyacım yok."

Rhys Jamie'ye sert bir bakış attı ama başını salladı. Doğrusu bu üçünden hemen hoşlanmamıştı ve her bir parça koparmak istiyordu. "Tüccarlar!"

Jamie arabaya doğru yürürken mırıldandı.

Duvardaki kapı hâlâ sürgülüydü ve Jamie şimdi içeri girmek için zili çaldı. Ama kimse gelmedi. Tekrar çaldı ama yine ses yoktu.

Tiksinti duymasına rağmen, üç adamın arkasında durduğunu ve kendisine karşı büyüklük taslamak için ellerinden geleni yaptıklarını gördü. Duruşlarını, vücutlarının ne söylediğini biliyordu: üstünlüklerini en baştan kurmak istiyorlardı.

"Sizi uyarmalıyız," dedi adamlardan biri kendini beğenmiş bir tavrıyla, "'o' konusunda. "

Jamie'nin oyun oynayacak vakti yoktu. "Kapıyı açın," diye bağırdı. Etrafı bir sürü insanla dolu arabalarla çevrili yalnız bir kadını nasıl koruyabilirdi ki?

Altın mı? Ya Axia'ya -hayır, kendini düzeltti- mirasçı Frances'e bir şey olursa? Kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, arkasındaki adamları neredeyse hiç duymuyordu.

"Gördünüz mü?" dedi bir adam, Jamie'nin kulağına çok yakındı, sanki sırdaşlardı. "Ona insan diyemem. Bodur ve ham bir yüzü var. Bir ucube." Jamie arkasını dönmedi. Cesaret edemedi. Bazen insanlar Berengaria'ya ucube derdi.

"Eğer ortaya çıkarsa, kahvaltımı yapmakta zorlanacağım." Diğer adamlar buna güldü.

"Bizimle seyahat edemez. Her gün ona bakmaktan hasta olacağım."

Bir adam yüksek sesle güldü. "Onu da diğer dilenciler ve körlerle birlikte köpeklere atmalıyız."

Bir dakika önce Jamie kapıyı yumrukluyordu, bir dakika sonra ise bir adamı yere serdi, ayağı boğazındaydı ve kılıcı

İkinci adamın boğazını. Birden Rhys ve Thomas belirdi; Thomas üçüncü adamın boynuna bir hançer dayamıştı, Rhys ise Jamie'nin ayağının altındakinin sorumluluğunu üstlenmişti.

Jamie dişlerinin arasından, "Gidin buradan," dedi. "Sırf zevk için kanınızı emmeden önce hepiniz gidin." Adamların misilleme yapmak istediğini görebiliyordu ve bir süre arkasını kollamak zorunda kalacağını biliyordu ama kısa süre sonra nefeslerinin altında küfürler mırıldanarak kaçıştılar.

"Peki şimdi arabaları nasıl koruyacağız?" Thomas kılıcını yeniden kınına sokarken tiksintiyle sordu. Adamların söylediklerini duymuştu ve *kör* kelimesinden bahsedildiğinde ne olacağını biliyordu. "Peki ya çocuk?"

Rhys, Jamie'ye kızdığı kadar

Thomas'tı. "Korumamız gereken kadınlar varken yanımızda çocuklara ihtiyacımız yok."

Birden Rhys sırt üstü yere yığıldı. Bir an ayakta idi, bir an sonra yere yığılmıştı. Başında çocuk duruyordu, aşınmış, eski kılıcı Rhys'in boğazındaydı, "Onu öldüreyim mi lordum?" diye sordu çocuk.

Rhys bu durumda hiçbir mizah göremese de, hem Jamie hem de Thomas ve tüm bunları hevesle izleyen arabacılar da öyle. Rhys, Jamieye çocuğa bir iki ders vereceğini belli edecek şekilde hareket ettiğinde, Jamie elini sallayarak onu engelledi. "Adın ne senin?"

"Smith, efendim."

"Hiç dövüştün mü?" Jamie elbette dövüşmediğini biliyordu ama çocuğun dürüstlüğünü test ediyordu.

Çocuk bir an için ayrıntılı bir hikâye planlıyormuş gibi göründü, ama sonra sırttı, yüzü bir ağaç kadar sade ve sağlıklı

Jamie'nin arabadaki pelerininin içinde papatyalar vardı. "Babamın çiftçiliğine yardım etmek dışında hiçbir şey yapmadım, efendim."

Thomas ve Jamie buna gülümsedi, Rhys de neredeyse gülümsüyordu.

Asla kin tutacak biri değildi ve çocuğun cesareti vardı. "İşe alındın," dedi Jamie.

dedi. Çocuğa arabadan pelerini getirmesini söyledikten sonra tekrar kapı ziline döndü.

Ama daha zile dokunmadan kapı açıldı ve orada, adını duyduğu "o"

duruyordu. Genç bir adamdı, uzun boylu, güçlü bir üst kısmı vardı.

ama sakat bacakları yüzünden kısa kalmıştı. Yüzünün sol tarafında, boynundan aşağıya ve gömleğine doğru uzanan uzun, derin yara izleri vardı. Yara izleri

Garip açılarla iyileşmiş ve bu yüzden yüzünü grotesk bir şekle sokmuşlar.

Bir insan yüzünün karikatürü. Ve belli ki kesikler yeniyken içlerine bir şey sürülmüştü, bu yüzden sürekli kırmızı ve çiğ görünüyorlardı.

Jamie'nin tahminine göre bu adam bu fiziksel deformasyonlarla doğmamıştı.

Jamie, arkasındaki insanlar gibi . "Adın ne senin?"

"Tode," dedi Jamie'nin bakışlarını eşit bir şekilde karşılayarak. Az önce olanlar, söylenenler ve Jamie'nin yaptıkları hakkında her şeyi biliyordu.

"Gerçek adın ne?" Jamie kaşlarını çatarak sordu.

Berengaria'nın Kör Kız'dan başka bir adı olduğunu insanlara anlatmak için kaç kez yumruklarını kullanmıştı.

Tode'a bunu daha önce kimse sormamıştı. Kendini beğenmişliğe verdiği tek taviz, babasının ona verdiği isim olan Kurbağa'nın yazılışını değiştirmek oldu.

"Ben

"Biliyorum," dedi dürüstçe, "ama Tode yeterince iyi iş çıkarıyor." Bunun üzerine geri çekilip Jamie ve adamlarının içeri girmesine izin verdi ve Jamie onu geçerken,

Tode'nin omzuna bir el koydu ve güven verici bir şekilde sıktı. Ve işte o anda Tode'nin sonsuza dek bağlılığını kazandı. Sadece Axia ona dokunmuştu ve o da nadiren. Daha önce hiçbir erkek ona dokunmamıştı.

dostluk.

Tode elinden geldiğince Jamie'nin uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalıştı.

Adım adım. O bile Jamie'nin ruh haliyle oynanmaması gerektiğini

görebiliyordu ve onu suçlamıyordu. Bu adamlarla ülkeyi dolaşmak

Maidenhall yazan demir bağlı vagonlar onun da yapmak istediği şey değildi.

Axia sürekli tehlike altında olacaktı.

Hayır, diye düzeltti kendini, Frances artık Maidenhall varisi olduğu için öyle

olacaktı. Tode bir an için iniltisini bastırdı. Axia'nın ödemesi gereken

Malikânedeki herkes onun ve Frances'in kim hakkında yalan söyledi. Tanrı'ya

şükür ki bu sır onlara sadece birkaç saatliğine emanet edilecekti, sonra da

malikânedeki sonsuza dek ayrılacaklardı.

Frances onları giriş holünün hemen dışındaki çekilme odasında bekliyordu.

Şimdi kapının önünde duran Jamie öfkesini kontrol altına almaya

çalışıyordu. Suçluluk duygusu ve kadının güvenliği için korku içinde

öfke uyandırıyor. Ne olursa olsun ona iyi davranacağına yemin etti.

Yunan efsanelerinden güzel bir sahne ile boyanmış bir duvarın önünde

duruyordu ve o kadar güzeldi ki Jamie'nin

gülümsedi. Ama gülümsemesi onun için değil, onun içindi, çünkü Frances,

Joby'nin Maidenhall varisinin parodisine tıpatıp benziyordu. Koyu renk elbisesi

Yeşil brokarlı ipek, küçük bir midilli kadar ağır olmalı. Altın işlemler elbiseyi süslüyordu. Beyaz tenli göğsünde zümrütler vardı ve eğer kulaklarından sarkan devasa barok inciler gerçekse, bir savaş için satılabilirlerdi. Saçları bile mücevherlerden bir ağla kaplanmıştı.

"Lord Montgomery," diyerek elini uzattı ve Lord Montgomery her iki parmağındaki yüzüklere dikkat ederek elinin arkasını içtenlikle öptü.

"Demek bana nişanlıma kadar eşlik edeceksiniz."

"İzninizle," dedi gülümseyerek ve pelerininin içinden bir belge çıkarıp ona uzattı.

Ama Frances kağıda dokunduğunda Jamie'nin yüzü pembeleşti ve geri çekti. "Babanızdan gelen bu mektubu size okumama izin verir misiniz? 'Montgomery,' diye başlıyor, 'seni işe almak istiyorum-'"

Frances elini uzattı. "Belki de tek başıma okusam daha iyi olur."

Jamie'nin gözleri büyüdü. "Okuyabiliyor musun?"

Etraflarındaki herkes durdu ve Jamie'nin sözlerindeki tuhaflık karşısında şaşkına döndü.

"Yani..." dedi, yüzü daha da kızarmıştı ve boğazını temizliyordu.

"Hakaret etmek istemedim. Bana söy-"

"Senin kadar güzel birinin okuyabildiğine inanamıyor. Bir incinin yüzeyini elmaslarla kaplamak gibi. Öyle değil mi lordum?" Axia Frances'in arkasından konuştu. Kuzeninden daha küçüktü ve onun gibi giyinmişti. Frances'in görkemli olduğu kadar açıktı. Giysileriyle egzotik bir kuşun bir serçe gibiydi. Ama üzerinde beyaz işlemler olan yumuşak kahverengi elbisesi

Kolları iri gözlerini Frances'in mücevherlerinden bile daha parlak gösteriyordu. Ancak Jamie, Frances'in omzunun üzerinden baktı ve Axia'ya, kendisine yalan söylemesi hakkında ne düşündüğünü belli eden sert bir bakış attı.

Ve

Hemen pelerini düşündü. Frances'in papatyalardan nefret ettiğine şüphe yoktu. Frances gibi giyinen bir kadın papatya mütevazı bir şeyden hoşlanmazdı. Ama hangi kadın bir çiçekten gerçekten nefret eder ki? Ve onun hiç

Onun için başka bir hediye. Ona bir şey vermek hiç vermemekten iyidir.

"Bayan Maidenhall," dedi Frances'e tatlı tatlı gülümseyerek, Axia'nın arkasından sırtmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaparak, "Size bir hediyem var." "Öyle mi?" Frances gerçekten memnun olmuşa benziyordu ve Jamie buna şaşırdı. Maidenhall varisi her gün hediyeler alıyordu.

Jamie aniden Axia'nın yüzündeki sırıtışı silmek istedi. "Bu

Hiçbir şey," dedi en tatlı ses tonuyla. "En sevimsizden en sevimliye; en

alçaktan en yükseğe."

"İşte şimdi ilgimi çekti," dedi Frances sevinçle, Axia'nın arkasında dolaştığının farkındaydı. "Lütfen, bu hediyeği görebilir miyim?"

"Henüz değil," dedi. "Gözlerini kapatmalısın." "Ah evet," dedi Frances ve mutlulukla gözlerini kapattı.

Jamie, kollarında kırmızı kadife peleriniyle çocuk Smith'e odaya gelmesini işaret etti. Jamie büyük bir şefkat gösterisiyle pelerini Frances'in üzerine örttü, yüzlerce papatya başı vücudunu yumuşacık sarıyordu. Kukulemayı başının üzerine çekti, böylece papatyalar yüzünü çerçeveledi, onu onlarla sardı, çevreledi ve karmaşık kancayı boğazını.

Frances nefes aldığında boğazında küçük bir takılma oldu.

"Şimdi," dedi Jamie, herkesin onu görebilmesi için geri çekilerek, çünkü efsanelerin mistik bir kadınına, bir bahar bakiresine benziyordu.

Frances etrafına bakındı ama kendini o kadar garip hissediyordu ki ilk başta olduğunu anlayamadı. Sonra onları gördü. "Papatyalar!" soludu ve tepkisi o kadar güçlüydü ki Jamie bunu yaptığına memnun oldu.

Ellerini boğazına götüren Frances'in parmakları, bir yandan da ama çözemedi. Pelerin etrafında kaldığında gözlerini kapattı, yüzü solgunlaştı ve sonra bir anda yere yığıldı.

bayıldım.

Jamie şaşkınlıkla onu yere düşmeden yakaladı ve hızla pencere

kenarındaki koltuğa taşıdı. "Şarap!" diye emretti. Acaba kadın

Sağlıksız mı? Bu yüzden mi saklanıyordu? Yavaş yavaş hayatını alan bir

hastalığı mı vardı? Pelerinin kapüşonunu geriye itti ve boynundan çözdü.

Başını adamın kucağına koymuş, uzun, ince bedeni papatya yatağına

uzanmıştı. Her geçen saniye daha da solgunlaşıyor gibiydi. Ölüyor muydu

acaba? "Şarap, lanet olsun sana! Bir doktor çağırın."

O anda Tode yaralı bacaklarının üzerinde belirdi, elinde kalaylı bir kadeh vardı.

Ama Frances'i görünce kadehi bir kenara fırlattı. "Çıkarın onu şu pelerinden."

"Ne?" Jamie onun ne demek istediğinden emin değildi.

"Çiçekler yüzünden. Hapşırmasına ve başının dönmesine neden oluyorlar.

Çıkarın şunu !" Jamie saniyeler içinde tepki verdi, pelerin Frances'in

üzerinden yırtılarak çıkarıldı ve odadan koşarak çıkan Smith' üzerine

atıldı. Hava almaya ihtiyacı olduğunu hisseden Jamie pencereyi açmaya

çalıştı ve sıkıştığında

Ayağıyla kapıyı açmaya zorladı, sonra Frances'i yarı yarıya pervazdan aşağı

attı, başı ve vücudunun üst kısmı temiz havadaydı.

Birkaç dakika içinde tekrar nefes almaya başladı. Hâlâ ölümün kıyısında

görünüyordu ama gerçekten de yeniden nefes alıyordu.

Kalbinin arpması durduğunda ve tekrar düşünbildiğinde, Jamie buna kimin sebep olduğunu biliyordu: Axia. Bunu neden yaptığını anlamak için büyücü olmaya gerek yoktu: kendisinden daha zengin ve daha güzel kuzenine duyduğu kıskanılık, Frances'i neredeyse öldürecek bir şey yapmasına neden olmuştu.

Rhys'e görevi devralması için başıyla işaret eden Jamie ayağı kalktı ve Axia'yı aramak için etraflarına toplanmış olan hizmetli ve uşak kalabalığına baktı. Kıpırdamadan duruyordu, yüzü okunamıyordu ama Jamie onun pişmanlık gözyaşları dökmediğini anlayabiliyordu. Kuzeninin ölümüyle ne kazanmayı planlıyordu? Miras mı alacaktı?

Eğer bir adam böyle bir şey yapsaydı, kılıcını onun üzerine çekerdi.

o bir erkek değildi. Ve şu anda, onun gözünde bir kadın da değildi.

Jamie bileğini tutup onu çekmeye başladığında Axia, "Sen kendini ne sanıyorsun-" dedi.

Kalabalığın dikkati hızla Frances'ten Axia'ya yöneldi, çünkü

Her ne kadar sırrı saklamaları için para almış olsalar da, Axia'nın

Maidenhall'ın varisi, her zaman itaat edilmesi gereken kişi olduğunu ikisi de biliyordu. "Seni yalancı küçük sinsi," dedi Jamie bir tabureye oturup Axia'yı alt tarafı yukarı gelecek şekilde kucağına çekerken.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin? Ben-"

Sırtına inen sert bir şaplak sözlerini kesti.

"Şakan onu *öldürebilirdi*," dedi Jamie, bir tokat daha atarak.

Axia, "Bunun için gözlerini oyacağım," diye bağırdı. "Babam-"

"Teşekkür !" Jamie bağırarak karşılık verdi. "Baban bunu sana uzun zaman önce yapmalıydı. Sen bir yalancı ve bencil küçük bir veletsin."

Bununla birlikte

kucağından iterek yere düşürdü ve üzerine basmaya başladı.

Yüzü utançtan kıpkırmızı olan Axia ayağa kalktı ve adamların bakışlarını gördü.

odadaki herkesin yüzüne baktı. Hepsi onun kim olduğunu biliyordu ama ona yardım etmek için tek bir el bile kaldırmamışlardı. Peki Tode neredeydi?

Odanın öbür ucunda Frances pencere kenarına yaslanmıştı, hâlâ solgundu ama

Axia'nın aşağılanmasından duyduğu mutluluk yanaklarına yeniden renk getiriyordu. Axia'nın ona gerçekten zarar vermek istemediğini çok iyi

biliyordu. Axia papatyaların Frances'i nasıl hapsirttiğini öğrendiğinden beri

yastığının altına, dolabına, giysilerine, her yere papatya koymuştu. Hiçbiri

Kızlar, Frances'in papatyalarla tuzağa düşürüldüğünde kadar şiddetli tepki

vereceğini hayal bile edemezlerdi. Peki Frances neden bu iğrenç adama

gerçeği, bunun bir şaka olduğunu ve başka bir şey olmadığını söylemiyordu?

"Paranı almak istiyor!" Axia odanın öbür ucundan bağırarak Jamie'nin

durmasını sağladı, sırtı ona dönüktü. "Sana kur yapmayı planlıyor ve sen

buna inandığında

Ona aşıksın, babanı onunla evlenmeye ikna etmeni sağlamaya çalışmayı planlıyor," dedi Axia. Onu aşağılamaya nasıl cüret eder! Frances'e güzelliği için değil, babasının parası için kendisine gülümsemesinin nasıl bir şey olduğunu göstermek iyi hissettirdi.

Jamie arkasına dönmedi ama olduğu yerde donup kaldı. Dün bu kızla tanıştığında ondan hoşlanmıştı, hem de *çok* hoşlanmıştı. Birini nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişti?

Frances elinden geldiğince yüksek sesle, "O zaman umarım başarılı olur," dedi. Bunun üzerine ev halkı kahkahalara boğuldu. Jamie gülümseyerek odadan çıktı. Ve en yakın tavernaya varana kadar gülümsemeyi bırakmadı,

uzun sarhoş olma sürecine başladığı yer.

Bölüm 7

" ^ "

Axia yumruklarını iki katına çıkardı ve yatağa tekrar tekrar vurdu. Bunun olmasını istememişti! Herkesin düşündüğü gibi Frances'i *öldürmek* istememişti. Sadece onu hapşırma krizine sokmak istemişti. Omurgasız Frances'in sadece hapşırmaktan neredeyse nefesinin kesileceğini nereden bilebilirdi ki?

bir demet papatyaya çok mu yaklaşıyordu? Ama Tode bile ona suçlayıcı bir ifadeyle bakmıştı.

Ve o adam Montgomery! Axia yatağa sırt üstü düştü, kolları dışarı fırladı. Onunla ilk tanıştığında hoşlanmıştı. emindi. Babasının parasını değil, *onu*.

Ama şimdi elbette gözleri Frances'in ve babasının doldurduğu arabaların üzerindeydi ve Axia'ya bakmamıştı bile. Bu sabahtan sonra Axia eşyalarını toplamak için odasına çekilmişti.

pigmentleri ve fırçaları, kömür çubukları ve mum boya kalemleri vardı ve günün geri kalanında orada kalmıştı. Belki de şöyle demeliydi

Bu güzel hapisanedeki insanlara veda etmişti ama babası onları sık sık değiştirdiği için Tode dışında hiçbirine bağlanmamıştı. Ve Frances'e, eğer kutsal olmayan bağlar sayılırsa.

Bir an için gözleri yaşardı, ama iradesini kullanarak geri çekildiler. Dünya üzerinde onun nasıl hissettiğini anlayabilecek tek bir kişi bile yoktu. Ne de olsa, dünyanın en zengin kadınına kim sempati duyacaktı ki? İngiltere mi? Hiç kimse. Çocukken bile ağladığında, bir bahçıvan "Gözyaşlarını silmek için altın kullan" derdi. Hiçbir zaman

Hayatında sadece kendi istediği için orada olan biri olmamıştı. Çünkü bu topraklara girmesine asla izin verilmemişti, tanıştığı her insan orada olmak için babası tarafından para almıştı.

Yıllarca insanlarla tanıştırılmış ve onların gözlerindeki değişimi izlemişti. Birçok kez genç erkekler eve gelmiş ve onun kim olduğunu bilmeden spekülasyon içinde ona bakmışlardı, ya gözleri vücudunda gezinmiş ya da zevklerine göre onu reddetmişlerdi. Fakat

Onun efsanevi Maidenhall varisi olduğunu duyduklarında , bunu hiç duymayacak kadar izole değildi- gözleri değişti.

İlgili gözler yaltaklanmaya dönüştü. İlgisiz gözler uyanık hale geldi. Axia bir kez olsun gözlerdeki değişimi görmemişti. Ya da tavırlarda ve seste.

Bazen insanlar umursamadıklarını göstermek için ona kaba davranırlardı.

Çocukken, yeni tanıştığı birkaç kişi ona kendilerine kötü davranmasına izin vermeyeceklerini söylemişti, sanki bir canavar olacağı önceden belli bir sonuçmuş gibi. Bir öğretmeni vardı.

En sevdiği ifade, "Babanın parası sana izin vermiyor-" oldu. "Babamın parası bana özgürlük tanımıyor," dedi yüksek sesle. *"Babamın parası Bir köy panayırında yürüyebilme ve bir kukla gösterisi izleyebilme özgürlüğü, kim olduğuma göre birinin beni sevmesi ya da sevmemesi özgürlüğü."* "Normal bir evlilik yapma hakkı," diye fısıldadı ve gözyaşlarını yutmak. Tek çocuğunu, onun gizemi değerini artırsın diye hapsedecek bir adam, onu güçlü ve sağlıklı bir koca için harcamayacaktı. Gregory Bolingbrooke'un sorununun ne olduğundan emin değildi ama bir şeyler biliyordu. Babasının elçilerinden birine nişanlısının nasıl biri olduğunu her sorduğunda, adamın gözleri bir tarafa kayıyordu. Onun deli olduğunu tahmin ediyordu. Ya da şeytani. Ya da hastalıklı. Ya da belki üçü birden. Her ne olursa olsun, babası Maidenhall varisini aileye kazandırmak için Perkin Maidenhall'a bir servet ödemeye hazırdı, tabii Perkin'in ölümü üzerine kızının her şeyi miras alması şartıyla.

Elbette Axia babasını diğer insanlardan daha iyi tanıyordu. Babasının her şeyi sattığını duymak onu şaşırtmazdı.

Ölmeden önce tüm geliri kimsenin bulamayacağı bir yere gömdü. Belki onu yanında götüremeyecekti ama başkalarının eline geçmesini engelleyebilirdi. Ve Axia onun kilitlemeyi ne kadar sevdiğini herkesten iyi biliyordu.

eşyalarını götürdü.

Şimdi, yarın, hayatında yaşayacağı en büyük maceraya atılacaktı. Gregory Bolingbrooke'un karısı olarak hayatının şimdiye kadar olduğundan daha özgür olacağına dair hiçbir hayali yoktu. En azından babası resim yapmasına ve çizim malzemeleri kullanmasına izin veriyordu. Ya kocası - ya da her şeyi kontrol ediyor gibi görünen babası- kadınların dikiş dikmesi ve dua etmesinden başka bir şey yapmaması gerektiğine inanıyorsa?

"Aaaargh!" Axia yine yumruklarını yatağa vurarak konuştu. Şimdiye kadar iyi iş çıkarmıştı. Tüm yolculuk boyunca Maidenhall varisi olmaktan kaçmayı başarmıştı. Son gün, malikânedeki kadın ve erkekler ona kapıları açmamaktan zevk almışlardı; aşçı onu mutfaktan kovalamış, hizmetçilerden biri yoldan çekilmesi için onu terslemişti ama gerçekten korkunç bir şey olmamıştı. Hayır, sadece onun "sıradan" bir insan olduğunu iddia edebilmekten memnundular.

Ama Axia'nın gözünde sıradan biriydi. "Çiçek tarlasındaki bir ot kadar sıradan," demişti Frances bir keresinde çocukken. "Ve bir o kadar da güçlü," demişti Axia, Frances'i yeni gübrelenmiş bir çiçek tarhına doğru geri itmeden önce.

"Sıradan," dedi şimdi yüksek sesle. "Sıradan ama özgür değil."

Peki, diye düşündü, sıradan bir insan şimdi ne yapardı? Yapardı.

James Montgomery'den özür dileyip onun gözüne girmeyi düşündü. Bu düşünceye verdiği ilk tepki, "*Pislik yemeyi tercih ederim*" oldu. Adamın güzel Frances'e nasıl baktığını hatırlayınca tırnakları ellerine battı. Dün ona, Axia'ya ilgiyle bakıyordu, ertesi gün ise zengin Frances'e bayılıyordu.

Daha sonra ne yaptığına gelince, Axia hatırlamayı reddetti. Birçok Malikâne boyunca duyduğu kıs kıs gülüşlerin, bugün neden odasında saklandığı, yani dinlendiği ile bir ilgisi olabilirdi. "Lanet olsun ona!" dedi yüksek sesle. Hiç sormadı bile, sadece kıskanç, kindar ve... ve *cinayet* işleyebilecek biri olduğunu varsaydı!

Gözyaşları geri geldi ama doğrulup gözlerini temizledi. Tam önünde işlemeli bir plaket vardı: *Carpe diem*. Günü yakala. Bu onun sloganıydı.

Her günden alabileceğin her şeyi al. Güneş ışığını al; pencere kenarındaki ahududulu tartı al; yapabiliyorsan bir öpücük çal; bütün gece ayakta kal ve bırak ertesi gün kendi başının çaresine baksın. Tode böyle bir sloganın bir gün başını belaya sokacağını söylemişti ama Axia gülerek, "Umarım öyle olur. Sıkılmayayım diye."

Bela benim istediğim şey, diye düşündü şimdi, sonra bir düşünceyle kıkırdadı. "Gregory'nin kapısına hamile olarak gelmeliyim. *Bu* sözleşmeyi bozar." Gülümsemeyi bıraktı ve yüzünü buruşturdu. "Ya da en azından beni engeller

deli bir adamın deli bebeğine sahip olmaktan."

Birden havanın karardığını ve kimsenin mumlarını yakmak için gelmediğini fark etti. Bu gece insanların Maidenhall varisine en az onun kadar iyi olduklarını gösterdiklerini fark etti.

Axia kaşlarını çatarak ve kendine acıyarak yataktan kalktı, giysilerini yeniden düzenledi, saçlarını taradı ve odadan çıkmaya başladı. İçinden gelen bir dürtüyle geri döndü ve pencerenin altındaki masanın üzerinde duran ahşap sehpadan küçük, güzel, işlemeli bir şapka kaptı. Annesine ait olan ve sahip olduğu tek şey buydu: her tarafı ejderhalar, tek boynuzlu atlar ve grifonlar gibi fantastik yaratıklarla işlenmiş birkaç kat koyu mavi ipek. Axia çocukken şapkayı düşünerek saatler geçirmişti ve

Artık en değerli . Onu nadiren ve sadece rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda giyiyordu, ki şimdi de öyle.

Dışarıda serin bir bahar akşamı vardı ama tomurcuklanan ağaçlar havayı mis gibi kokutuyordu. Bahçede koşarken, annesinin başlığını gür saçlarına sıkıca tuttururken, insanları özlemese bile bahçesini özleyeceğini düşündü. Çalışanların çoğu içeride yemek yediği için Axia bahçenin neredeyse tamamını kendine ayırmıştı.

Evden en uzakta olan kuzey duvarı boyunca yürürken, duvarlardan birinin üst kısmının hasar gördüğünü ve koruma çivilerinin

Kayıp. Birine bunu düzeltmesini söylemek için zihnine bir not düştüğünde, bir meşe ağacının sarkan dalında taze kesikler gördü. Bir an için şaşkınlıkla, bahçıvanların bu izleri oluşturmak için ne yaptıklarını merak etti.

"Demek içeri böyle girmiş," dedi şaşkınlıkla, sonra onu duyan olup olmadığına baktı. Etrafta kimse yoktu. Şimdi görebiliyordu ki İpi dala geçirip yukarı ve sallardım. Nasıl yapılacağını bildiğinde çok basit. Axia tereddüt etmeden eteklerini kaldırdı ve en yakın bahçe kulübesine koşarak bir ip aldı. On beş dakika sonra, çok az mücadele ettikten sonra duvarın üzerindeydi.

Axia bir an için sırtını tuğlalara yasladı, hala sıcaktı.

Günün güneşi ve etrafına baktı. Gittikçe koyulaşan karanlıkta tarlalardan evleri, otlakları görebiliyordu. Yollarda yürüyen insanları -yabancıları, babasının para vermediği insanları- görebiliyordu. Kalbi çarpıyordu ve neredeyse duvarların güvenliğine geri dönmek için ipi yakalayacaktı.

Ancak solundaki duvarın köşesinden gelen sesleri duyunca korkusu yerini meraka bıraktı. Yavaşça, gürültü yapmamak için parmak uçlarına basarak duvarın etrafından dolandı ve orada üç çadır gördü.

üç altın leopar.

Bir adamın "Belki boğazına bir fıçı şeker tıkarsam, bu onun öfkesini yatıştırır" dediğini duydu ve Axia kendini düzleştirdi ama *Onunla* birlikte olan iki adam olduğunu görmeden önce değil. Bunu hatırlamayacaktı!

"Namlulu mu namlusuz mu?" dedi diğer adam.

"Namlulu. Çıtalar ve hepsi. Önce geniş uç."

Kimden bahsediyorlardı, diye merak etti Axia. Kimin öfkesinin Tatlandırıcı mı? *Onun* değil mi? Lütfen, o olmasın. Ama hayır, ilk adam o demişti. "Bir şey onu kızdırdı," dedi ikinci adam ve hoş, güzel bir sesi vardı. Sesi diğer adamdan daha yaşlı geliyordu.

"Varis olamaz. Ne güzellik. Tatlı huylu, nazik, utangaç. Babasının onu saklamasına şaşmamalı."

Axia'nın parmakları sert tuğlayı ısıırıyordu.

"Bence onu rahatsız eden daha çok diğeri," dedi ikinci adam.

İlk adam . "Şu güzel küçük olan. Bir erkeği ağlatacak bir göğsü olduğu doğru, ama bir erkek onun gibi bir öfkeye kapılmak için deli olmalı. Ah, işte orada. Saklan."

Axia'nın gözleri o kadar büyümüşü ki canı yanıyordu. Bir erkeği ağlatacak bir göğüs mü? Bu *onun* göğsü müydü? "Öteki" o muydu? Aşağı baktı sanki

kendi göğsünü ilk kez görüyordu. Karnının üzerinde uyumakta büyük sıkıntı çekiyordu. Ama dünya genelindeki kadınlarla kıyaslandığında nasıl göründüğünden emin değildi.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı ama Axia'nın gözleri alışmaya başlamıştı. Babasının tuttuğu muhafızlardan biri olan zayıf çocuğun, leopar flamasıyla çadırdan çıkıp, araziye giden yola doğru hızla uzaklaştığını gördü.

köyü. Ve bir an sonra *onun* çadırdan çıkıp karanlığın içinde kaybolduğunu gördü.

Merakla dolup taşan Axia hızla ve sessizce çadıra doğru koştu. Bu adam neye benziyordu? Sessizce içeri süzülürken merak etti. Sadece bir mum yanıyordu ve hayal kırıklığı yaratacak kadar boş olan çadırın içinde gölgeler oluşturuyordu: katlanabilir bir masa, katlanabilir bir kamp sandalyesi ve arkada tür yatak, gerçek bir yataktan çok kaba keten çarşaflar ve yün battaniyeden oluşan bir palet. Giysileri büyük bir deri sandığın üzerinde duruyordu ve kadın onlara bakmaktan, ince kadifelere ve satenlere dokunmaktan kendini alamadı. Aklından hiç şüphe duymadan, babasının kimseye giysiler alacak kadar para vermediğini biliyordu. Hiç beklenmedik bir anda aklına kur yapma kıyafetleri geldi. Bir varisi baştan çıkarmak için yapılmış giysiler.

Tiksintiyle kadife kolunu indirdi, sonra bir ses duydu ve adam açık kapaktan içeri girdi. Axia anında mumu söndürdü.

"Kim o?" diye sordu, sesi tehditkârdı ve kadın adamın elindeki kılıcın dış hatlarını görebiliyordu.

İzinsiz girdiği için onu öldürecek miydi? Yutkundu. "Benim," dedi, sesi korkudan yüksek bir falsettoya dönüşmüştü.

"Oh," dedi açıkça. "Giyisilerini çıkar ve . Bir dakika içinde orada olacağım."

Axia'nın çenesi neredeyse dizlerine kadar düştü. Onun kim olduğunu sanıyordu? Karanlığa doğru kaşlarını çatarak, "Sen Smith'in gönderdiği kızsın, değil mi?" dedi. Karanlık ve içtiği onca şey yüzünden konsantre olmakta zorlanıyordu.

"Evet," diye . Bu sabah öfkelenildiği kızıdan daha iyiydi.

"Güzel! O zaman elbiselerini çıkar ve şu mumu yak. Ne için para ödediğimi görmek isterim."

Ah, Axia şimdi anladı. *Aman Tanrım. Ödeme.* Onun bir

-

"Mumu yak dedim," diye bağırdı.

"Hayır!" Axia tersledi, sonra kendini tuttu. "Yapamam lordum." Sesini biraz daha yüksek tuttu.

"Peki neden mumu yakamıyorsun?" Sesi sıkılmış gibiydi.

Axia'nın aklı karıştı. "Çirkinim, efendim. Ben çok, çok çirkinim. Çiçek hastalığı. Gerçekten iğrenç."

Onun tiksintisini hissedebiliyordu. "Ama," dedi imalı bir şekilde (en azından imalı olduğunu umuyordu), "bir erkeği ağlatacak bir göğsüm olduğu söylendi."

Bunun üzerine küçük bir kahkaha attı. "Sanırım bunu öğrenmem , değil mi?" dedi ve ona doğru bir adım attı.

Şimdi ne olacak? Axia düşündü. Kendini açığa mı çıkaracaktı? Eğer ona herkesin içinde vurursa, özel hayatında ona ne yapacaktı? Ve Tanrım, eğer kendini ifşa *etmezse* ne yapacaktı?

Carpe diem, diye düşündü birden. Günü yakala.

Adam tam önünde duruyordu ama çadır o kadar karanlıktı ki varlığını hissedebiliyor ama onu göremiyordu. Adamın nefesini koklayabiliyordu, yumuşak ve erkeksi. Ve biraz şokla fark etti ki adam biraz sarhoştan da öteydi.

"Eee?" dedi sanki onun bir şey yapmasını bekliyormuş gibi.

Ama ne? Axia merak etti. *Bütün giysilerimi çıkarıp...* "Ben bakireyim lordum," dedi.

"Sen nesen?"

"Evet," dedi daha olumlu bir ifadeyle, "ben bakireyim. Şey, her neyse, bu

Rol yapmakta çok iyiyimdir."

Onun kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordu, bu yüzden elini uzattı ve ucuna dokundu

parmağını sert göğsüne götürdü. "Eminim, lordum," diye fısıldadı, "dokunmak isteyeceğiniz bir bakire vardır. Bir erkeği ağlatacak göğüslere sahip biri."

Tereddüt etti ama sonra usulca, "Evet, ," dedi ve bunu söyleme şekli

Axia'nın kalbini hoplattı. Artık yatak odasına dönebilir ve bir erkeğin *onu* gerçekten ve gerçekten arzuladığını hissedebilirdi.

Ama kadın öne doğru adım attığında, adam çok sıra dışı bir şey yaptı:

Uzandı ve elini Axia'nın sol göğsüne koydu. Axia konuşamayacak kadar şok olmuştu. Ama zaten konuşamazdı çünkü adam eğildi ve yarı açık ağzını öptü.

Öpücüğü yumuşak ve nazikti ve adam geri çekilmeye başladığında kadın ona doğru eğildi.

"Mükemmel bir oyuncusun," diye fısıldadı, bir eli hala kızın üzerindeydi.

Biri göğsünde, diğeri boynunda ve yanağını okşamak için yukarı doğru hareket ediyor. "Sanırım daha önce hiç öpülmemişsin."

"Bilmiyorum, bana öğretir misin?"

Jamie onu tekrar öpmeden önce cevap vermedi.

Dokunulmak, diye düşündü Axia. Sadece dokunulmak bile ne kadar ilahi bir şeydi. Babasının emirlerine göre, kadın ya da erkek hiç kimsenin ona dokunmasına izin verilmiyordu.

Mirasçıyı sağlıklı tutmak için. Sadece Tode ona dokundu ama sadece özel olarak o zaman da sadece eli ya da parmak uçları yanağına değdi.

Axia, Axia'nın avucunu öperken kendini ve Axia ona doğru eğilmeye başladığında Axia boynunu, çenesini, kulak memesini öpmek için öne eğildi.

"Benim adım Jamie," dedi. "Ya seninki?"

"Diana," diye fısıldadı, nefesi boğazında düğümlendi. Sadece hissetmek için Yüzünün tenine değmesi, iri bedeninin üzerinde gezinmesi, ama aslında ona dokunmaması keyif vericiydi.

"Evet, bakire tanrıça," dedi ve onun gülümsediğini hissedebiliyordu.

Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Çöküntü hissetmiyorsun. Cildin mermer kadar pürüzsüz."

"Ama daha sıcak?"

"Evet, çok daha sıcak."

Adamın elleri ustalıkla elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladı ve kadın artık onu durdurması gerektiğini biliyordu. Ama sonra öpücükleri küçük ısıriklara dönüştü.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu. "Bana neyi sevdiğini söyle."

"Bilmiyorum." Başını geriye atmış, adamın boğazına serbestçe izin veriyordu. "Her şey benim için yeni ama şu ana kadar her şeyi sevdim."

Adamın yumuşak kahkahasını, vücudunda ellerini hissedebiliyordu ve sihirli bir şekilde giysileri düştü. Elleri her yerdeydi, pürüzsüz, sıcak teninin üzerinde kayıyordu ve bir eli aşağıya doğru hareket ettiğinde, arzudan zayıf hissetti. Adamın eli kızın bacaklarının arasından geçerken önce şok oldu.

ve parmaklarını hissetti. Ama adam elini çektiğinde hayal kırıklığına uğradı. "Hayır," diye fısıldadı.

Elleri kadının omuzlarında, ondan bir adım geri çekildi. "Sen bir bakiresin."

"Bu kötü mü?" diye fısıldadı. Çadırın içi o kadar karanlıktı ki adamın yüzünün hatlarını bile göremiyordu.

"Bir kızın başını almak sorumluluktur," dedi ciddi bir şekilde, birdenbire bu kadar çok içmemiş olmayı diledi. "Bunu yapmayacağım."

Lütfen beni bırakma, demek istedi. "Paraya ihtiyacım var. Ailem fakir."

Genç erkeklerden birçok kez okuduğu ya da duyduğu şey buydu.

"O zaman para senindir. Al ve git."

Adam arkasını dönmeye başladığında, kadın kollarını adamın boynuna doladı ve çıplak bedenini adamın giyinik bastırdı. "Beni bırakma Jamie, Lütfen," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Hayatım çok yalnız ve gelecekte beni nelerin beklediğini bilmiyorsunuz. Korkunç olacak, bundan eminim."

Sözlerinde mutlak bir gerçeklik vardı.

Bir an tereddüt etti ve her ne kadar yanlış yorumlasa da sözlerindeki gerçeği hissedebildi. Eğer korkunç derecede yaralı ve yoksul bir aileden geliyorsa, belki de önündeki tek yol fahişelikti. Ve

Belki de bekâretini alan adam onun kadar nazik olmayacaktı. Ve gerçek şu ki, onu çok ama çok istiyordu, onu ne kadar içtiğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde istiyordu.

Kollarını ona doladı, kendine doğru çekti, ellerini sırtına koydu, sert ve yuvarlak kalçalarının üzerinde gezdirdi. Daha önce hiç bakire biri olmamıştı, başka bir erkek tarafından dokunulmamış biri.

"Bu geceyi hayatım boyunca hatırlamak istiyorum," diye fısıldadı. "Her zaman hatırlamak için. Belki de beni seviyormuş gibi davranabilirsin?" diye sordu kararsızca. "Hiçbir erkek beni sevmedi. Sanırım bundan sonra da sevmeyecek," dedi üzüntüyle.

Hasarlı yüzü yüzünden bunu kastettiğini düşünmüştü ama Jamie şimdi kollarındaki bu kadınla ilgili yanlış bir şey düşünemiyordu. Onun için, Kendini temiz, saf ve ay Diana'dan daha güzel hissediyordu. "Sanırım belki de seni seviyorum," diye fısıldadığını duydu, sonra biraz zekâsı geri geldi. "En azından bu gece için."

"Bu kadar yeter."

Onu kucaklıyor, boynunu ve çenesini öperken okşuyordu. "Kıyafetlerini çıkarmıyor musun?" diye sordu.

Onun gülümsemesini hissedebiliyordu. "Hayır, sen biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi kız öyle bir ilgi ve coşkuyla ki, adam güldü. "Peki sana dokunabilir miyim?"

"Evet, Diana, aşkım, bana dokunabilirsin," dedi gülerek, sonra onu kollarına aldı ve onunla birlikte döndü. "Korkunç bir gün oldu, gerçekten korkunç, ama sen benim ikramımsın, günün sonunda ödülüksün."

Ve sen, bu gece, tüm hayatımın ödülüsün, diye düşündü. Ona sarılırken, hayatında hiç bu kadar iyi hissetmediğini biliyordu. "Oh, beni binlerce kez öp. Öp beni ve dudaklarım uyuşana kadar öp beni.

konuş."

"Evet," dedi gülerek, "her santimini öpeceğim." "Ben de seni, ama kıyafetlerini nasıl çıkaracağım?"

Ona yardım etti, ama çok değil ve ellerini üzerinde gezdirip keşfederken vücudu hakkındaki çocuksu merakı onu çok heyecanlandırdı. "Peki bu tarafına dokunabilir miyim?" diye sordu eli bacaklarının arasındayken ama Jamie'nin tek yapabildiği inleyerek onaylamak oldu.

Onu kaldırarak yatağa taşıdı ve orada öpmeye başladı.

güzel vücudu, onun dokunuşundan aldığı zevkin tadını çıkarıyordu.

Axia kıpırdamadan yatıyor, adamın vücuduna yaptıklarından, dokunuşlarından, dudaklarının göğüslerinde, ellerinin kalçalarında ve kalçalarının arasında olmasından sonuna kadar zevk alıyordu.

Bacakları, parmakları içinde kayıyordu. Adam üzerine çıktığında, onun ağırlığının üzerinde olması kadar lezzetli bir şey hissetmemişti.

"Seni seviyorum Jamie," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Jamie cevap vermedi, ama içine girmeye başladığında ve kız acı içinde nefesini tuttuğunda geri çekildi.

Yanlış anlayarak, onu hoşnut etmediğini ve terk edeceğini düşünerek, kalçalarını beceriksizce yukarı doğru itti, böylece adam tamamen içine girdi ve neredeyse acı içinde haykırdı.

"Tatlım," dedi, gözlerinin kenarlarında oluşan yaşları öperken kıpırdamamak için tüm kontrolünü kullanarak, "yavaşça. Bütün gece bizim."

Acı hafiflediğinde, onun vücudunu doldurma hissinden hoşlandığını fark etti. "Bu çok güzel," dedi kollarını yana açarken. "Al beni Jamie, ben seninim."

Yine güldü. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Bu Sanki hiçbir davranış kuralını bilmiyormuş gibi. "Evet," diye mırıldandı ve onun içinde hareket etmeye başladı.

Axia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Onun içinde olduğunu düşünmüştü. her şey vardı, ama şimdi... Oh, şimdi, bu daha da güzeldi. Gözlerini kapatarak içgüdüsel olarak kalçalarını yukarı doğru kaldırdı ve onun ipeksi vuruşlarını hissetti. Adam daha hızlı ve daha derine doğru hareket etmeye başladığında, bacaklarını ve kollarını adamın etrafına doladı ve onu vücuduna olabildiğince yaklaştırdı.

Sonra durur gibi oldu, ürperdi ve bir sonraki anda üzerine yığıldı ve onun ne kadar tatlı ve şefkatli hissettirdiğini düşündü. Birkaç dakika önce çok ağır ve güçlüydü ama şimdi bir çocuk kadar hafifti.

Yavaşça saçlarını okşadı, ona bu zevki tattırabildiği için mutluydu.

"Seni çok incittim mi?" diye sordu usulca.

"Hayır, hiç de değil," dedi dürüstçe, sonra aklına korkunç bir düşünce geldi. "Yapmalıyım

git." Tode onu arıyor olacaktı ve bulamazsa alarm çalacaktı.

"Hayır!" dedi sertçe. Yarı yarıya onun üzerinde duracak şekilde hareket etmişti, kolu sıkıca beline dolanmıştı. Tutuşunu gevşeterek başını ondan çevirdi. "Evet, elbette gitmelisin."

Bırakın beni arasınlar, diye düşündü. Gerçekte, beni aramaları

Onu *buldular* mı? Onu nasıl cezalandıracaklardı? Hayatının kadar kilit altında mı tutacaklardı?

Vücudunu tekrar onunkinin altına sokarak yüzünü okşadı, böylece ona doğru döndü. "Seni rahatsız eden ne?" diye fısıldadı. "Söyle bana."

Günlerce süren endişeden sonra Jamie'ye bu kadar rahat olmak iyi geldi. "Ben Onu nasıl koruyacağımı biliyorum," dedi, kadının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmayacağını biliyordu.

"Ah, evet," dedi Axia. "Varis." Kolu adamın boynunun altında, yanağı omzunda, ağır kalçalarından biri onunkinin üzerindeydi. Ne kadar samimi ama yine de ne kadar doğru, diye düşündü. "Senin için çok mu değerli?"

"Başarısız olamam. İnsanlar bana güveniyor. Ama vagonlar..." Uykulu hissediyordu.

Axia yüzünü buruşturarak, "Evet, vagonlar," dedi. Maidenhall ismi yüzünden insanların ona -ya da şimdi Frances'e- aval aval bakmadığı bir İngiltere seyahati hayal etmişti. Ama babası o ağır arabaları

Arabalar hiç şüphesiz anlatılmamış zenginliklerle doluydu ve yolculuk boyunca merak uyandıracaklardı. Derin bir iç çekti. "Maidenhall varisi olsaydım başka biri olmak isterdim."

Uykulu bir gülümseme verdi. "Peki ondan daha büyük kim olabilir? İngiltere Kraliçesi mi?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Ben... sıradan biri olurdum. Belki bir tüccar karısı. Otellerde ya da bunun gibi bir çadırda kalmak. Kimsenin beni görmesini istemezdim."

kim olduğumu biliyordu."

"Evet, ama insanlar onu gördü."

"Kim?" diye sordu. "Hayatı boyunca bir mahkm olduğunu duydum.

Kapılardan dışarı çıkmasına asla izin verilmedi. Tahminime göre dünyayı

hiç görmemiş, hiç kukla gösterisi izlememiş, hiç katedral görmemiş,

kendisine doğru dürüst tanıtılmamış hiç tanışmamış, hiç-

Jamie kıkırdadı. "Hayal gücün var. Frances çok güzel

Nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekerdi. Eğer onunla yalnız seyahat edersem, onu korumakta güçlük çekerim."

"Ona iek hastalığı bulaştırayım mı?" Axia yardımsever bir şekilde sordu.

Jamie yine güldü. "Keşke seni de yangtrebilseydim. Beni memnun ediyorsun. Beni rahatlatıyorsun."

"Ah evet! Bunu çok isterdim," dedi, sesi bir ocuk gibi

ıkıyordu. "Ne yazık ki," dedi adam üzüntüyle, "yapamam."

"Neden? Çok irkin olduğum için mi? Benden utanır mısın?"

gün ışığında gördüğünde ne hissededeğini bilmiyordu ama endişesi bu değildi.

"Seni öldürmeye çalışabilir."

"Kim? Neden biri *beni* ldrmeye çalışsın ki?"

"Mirasçının kuzeni. Mirasçı Frances tatlı huylu, sevimli bir kadındır ama

kıskançlıktan çatlayan bir kuzeni vardır."

"Ah?" Axia'nın sesi çatallaştı. "Yaptığı yanlışlar için bir nedeni olmadığını nereden biliyorsun? Bazen kadınlar bir erkeğe başka, bir kadına başka görünür."

"Senin gibi mi? Bana çekici ama başkalarına çirkin mi görünüyorsun?"

"Bazen. Peki ya kuzenim? Onu tavsiye edecek hiçbir şey yok mu?"

"Öyle olduğunu düşünmüştüm ama hayır, düşündüğüm gibi biri değilmiş. Yalancıları sevmem." "Ama belki de yalan söylemesinin nedenleri vardı."

Sesi yükseliyordu

fısıltının üstünde.

Jamie dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sanki onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Hayır, tabii ki tanımıyorum. Benim gibi biri *onu* nasıl tanıyabilir ki?

Ama güzel bir ablaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilirim."

"Kuzeninin güzel olmadığını nereden biliyorsun?"

Axia'nın ağzı sıkı bir çizgiydi. "Ondan bahsetme şeklinizden. Güzel

Frances'ten bahsederken sesinde farklı bir ton var.

kuzeninden bahsettiğin zamankinden daha fazla. Hayatım boyunca insanlar kız kardeşimden bahsederken bu tonu duydum. Ama *bana* hitap edildiğini hiç duymadım."

"Bazen bir kadının güzellikten daha fazlasına ihtiyacı vardır," dedi

Berengaria'yı düşünerek. Axia ondaki değişikliği hissedebiliyordu. "Kız kardeşime gitmelisin," dedi.

sanki bu büyük bir onurmuş gibi yumuşak bir

sesle söyledi. "Kız kardeşine mi gideceksin?

Neden? Ne-?"

"Seni kaderine terk etmeyeceğim. Bu gecedan sonra sana karşı sorumluluk hissediyorum. Evet," dedi ve kız onun , fikrinden memnun olduğunu hissedebiliyordu. "Maidenhall kâhyasına para ve bir mektup bırakacağım ve yarın yola çıkacaksınız. Kız kardeşlerime yazacağım ve onlara varacağınızı söyleyeceğim."

Axia bir an için onun cömertliği karşısında şaşkına döndü. Kimse vermedi onun kadar zengin birine hediye veremezdi. Noel'de herkese hediye dağıtması beklenirdi ama karşılığında sadece Tode ona bir şey verirdi.

Frances ona daha önce hiç hediye vermemişti. Ama bu adam, aslında bir yabancı, ondan bir hediye istiyordu.

tüm hayatının sorumluluğunu üstlendi. Tüm yoksul insanlar birbirlerine karşı bu kadar nazik ve cömert miydi? Her zaman yoksul insanların birbirlerini sevdikleri, birbirlerine yardım ettikleri hayatların hayalini kurmuştu. Frances her yıl

Axia bir aylığına ailesinin yanına döndü ve bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey hayal etti.

"Kız kardeşin güzel mi?" Axia sordu. "Senin mi?"

"Neye nereden biliyorsun?" Elini karnına koymuş, ona dokunuyor, kalçalarını hissediyor, göğüslerine doğru ilerliyordu.

Axia düşünmekte zorlanıyordu. "Seni gördüm. Sen-"

Onu öptü. "Sakın . Ben de en az senin kadar görünüşümle yargılanmak istemiyorum."

Gülümsedi. Dönerek kollarını ona doladı. "Benimle tekrar seviş. Lütfen."

Ağzı onunkini kapatmadan önce tek söylediği "Evet," oldu.

Bu sefer daha yavaştı ve Axia birlikteliklerinden çok keyif alıyordu, ama en çok sevdiği şey yakınlıktı, yalnız olmama hissiydi. Sonunda üzerine yığıldığında, bu sefer ağır bir uykuya dalacağını biliyordu ama aynı zamanda gitmesi gerektiğini de biliyordu. Sonra

Babasının uyuyan yüzüne bir sürü öpücük kondurduktan sonra, onu babasının altına sarıldığı kadar sıkı tutan güçlü kollardan kurtulmaya çalıştı. Sessizce giysilerini buldu ve giyindi, ama ne kadar ararsa arasın, küçük işlemeli şapkasını bulamadı. Annesinin şapkası, diye düşündü panik içinde.

Bunun yerine her şeyi kaybetmeyi tercih ederdi. Bekareti de dahil, diye düşündü ve bir kıkırdamayı bastıramadı.

"O da neydi?"

Axia çadırın dışındaki adamın sesini duyunca dondu kaldı.

"Tüm bu altınlar beni tedirgin ediyor. Eğer bir gölge hareket ederse, ne olduğunu görmeden onu öldürebilirim."

Bu açıklama Axia'nın bir önce dışarı çıkması gerektiğini fark etmesini sağladı. Şimdi

Artık Jamie'nin kollarında olmadığına göre, bekaretini Jamie'ye teslim ettiğini öğrenirse babasının ne yapacağını merak etmeye başlamıştı.

kendi seçmediği birini. Jamie, Diana olarak tanıdığı kadın için para bıraktıysa, belki şapkayı da bırakırdı.

"Elveda aşkım," dedi ve sessizce çadırı terk etti.

Gözleri karanlığa alışmıştı ve muhafızlar

fenerler sayesinde görünmeden yanlarından geçebildi. Duvarın üzerinde asılı duran ipi bulamayınca birkaç dakika panikledi. İpi bulduktan sonra, üzerinden atlamak için yeterli yüksekliği elde edebilmesi için üç güçlü salınım yapması gerekti. Gürültü yaptığının farkındaydı ve muhafızların sesini duymuştu ama o sırada duvarın diğer tarafındaydı, duvara yaslanmıştı ve kalbi küt küt atıyordu.

"Bir sincap olmalı," dedi bir güvenlik görevlisi.

"İnsan büyüklüğünde bir sincap," dedi diğer muhafız onlar gitmeden önce. Her şey yeniden sessizliğe büründüğünde Axia karanlıkta koşarak meyve bahçesini geçti ve kendi yatak odasına döndü.

Tode'nin duvarın en derin, en karanlık köşesindeki büzülmüş yerinden kalkıp kaşlarını çatarak yavaşça ve sertçe kendi yatağına gittiğini, başını düşünceli bir şekilde eğdiğini görmedi.

Bölüm 8

" ^ "

"O burada!" Frances, Axia'nın odasına daldı ve yatağın perdelerini geriye attı. Bir gece önce pencerenin perdeleri çekilmediği için güneş ışığı Axia'nın yüzüne vuruyordu. "Oh, o harika, o kadar nazik, çok düşünceli. Bir prens gibi davranıyor. Ve o dünyadaki en yakışıklı adam."

"Onun" kim olduğunu söylemeye hiç gerek yoktu. "Ve sevgilim," diye mırıldandı Axia, ancak isteksizce uyanarak. "Ne? Zavallı kuzenim ne demişti?" "Hiçbir şey, Frances. Neden bu kadar erken kalktın? Üzerinde ne var?" "Sarı ipek. Harika değil mi? Onu saklıyordum." Axia yüzünü buruşturdu. Babası malikâneyi sık sık ülkeyi dolaşan mal arabalarının durak noktası olarak kullanırdı. Ne zaman Fransa'dan bir ipekli ya da İtalya'dan bir deri yükü gelse, Frances kendisine yardım ederdi. Tabii ki kâhyaya kumaşın varis için kullanıldığını bildirmesini söyledi. Axia'ya gelince, sert ipeğin elma toplamak için merdivenleri tırmanmasına engel olduğunu fark etti. Ve satenden boya çıkmıyordu. Doğrusu, giysiler Axia'nın hiçbir zaman pek ilgisini çekmemişti.

"Kurtarmak mı?" Axia esneyerek sordu. "Peki bu yolculuk için başka kaç tane elbise 'sakladın'? Bir kraliçenin gardırobu belki de?" İkisi de Axia'nın Frances'in ne kadar harcadığını ya da aldığını kuruşuna kadar bildiğini biliyordu.

Frances pencerenin altındaki masanın üzerindeki küçük sehpanın üzerindeki aynada kendine baktı. "Planını duymalısın," dedi aynada Axiayı izlerken.

"Ben onun karısı olacağım." Frances'in *büyük* memnuniyetiyle Axia yatakta dimdik oturdu.

"Neyini?"

Frances dönerek kuzenine tatlı ve sinsi bir gülümseme verdi. "Aman Tanrım, geç oluyor. . Geç yattığına çok sevindim kuzen, çünkü bu sabah James ve bana çok iyi arkadaş olmamız için zaman verdin." Bu sözlerle kapıdan çıkıp gitti.

Axia kapıya fırlatacak bir şey bulmak için etrafına bakındı ve sadece kapıya çarptatmin edici olmayan zayıf bir ses çıkaran ayakkabılarını buldu. Ancak Frances onu dinliyor olmalıydı çünkü koridordan aşağı koşmadan önce kahkahası yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı.

Yorganı geriye atan Axia, "*Karısı mı?*" diye düşündü. *Şimdi ne var Frances ne yapıyordu? Ve bir insan bu kadar kısa sürede nasıl bu çok soruna neden olabilir?*

Çabucak giyindi, kendi bağcıklarını topladı, pişmanlık dolu bir sesle

Annesinin şapkasının her zaman durduğu sehpaye doğru bir bakış attı, sonra odayı. Hayatı nasıl da değişmişti! Önce dün gece ve şimdi de bugün! Bugün hayatının en harika yolculuğuna başlayacaktı. Koşarak aşağı inerken merdivenlerden inerken, saçlarını düzenli bir şekilde düğümledikten *sonra*, "Merdivende *ne göreceğim?*" diye düşündü.

bu yolculuk? Kiminle tanışacağım? Daha önce tatmadığım hangi yiyecekler var? Hangi kokular benim için yeni olacak? Hangi sesleri duyacağım?

Geri çekildiği odanın kapısını açtığında kısa bir süre durdu. Adam oradaydı, güneş ışığı başının arkasına vuracak şekilde duruyordu, saçlarının koyu bukleleriyle oynuyor, sonra dün gece defalarca öptüğü sıcak boynundan aşağı, geniş ve güçlü omuzlarına doğru akıyordu. Bir masanın yanında duruyordu, elinde bir harita vardı.

Axia onun ellerini görünce -ve hatırlayınca- kendini kapının pervazına yaslamak zorunda kaldı. Onu tanıyacak mıydı? Ruhu onun kim olduğunu bilecek miydi?

Gözlerini kırpıştırarak haritaya dikkatle eğilmiş olan Jamie'den başını çevirdi ve hem Tode'nin hem de Frances'in kendisine baktığını gördü, Frances'in yüzünde bir sırıtma vardı. Axia yüzündeki ifadeyi silmek için kendini zorladı. Ne hissettiğini kimsenin bilmesine izin vermeyecekti.

"Günaydın," dedi hafifçe. Tode sessizce başını salladı, hâlâ ona tuhaf bir şekilde bakıyordu; Frances sırıtmaya devam etti ve Jamie

kaşlarını çatarak baktı.

"Görüyorum ki geç kadar uyuyorsun," dedi Jamie, sanki şimdi onun değersizliğine dair daha fazla kanıtı varmış gibi.

Adamın ona bakışından, onu bir önceki geceden tanımadığını anladı. "değil," diye söze başladı, çünkü adam onu tembel biri gibi göstermişti.

"Genellikle ben-"

"Önemli değil." Sözünü kesti ve tekrar haritaya bakarak devam etti sanki hiç önemi yokmuş gibi. "Arabalarla burada ve burada buluşacağız-"

"Ne yapıyorsun?" Axia haritanın üzerinden Jamie'ye olabildiğince yaklaşarak sordu. Tode onun diğer tarafında durmak için hareket etmişti. "Lord James'in harika bir planı var," diye mırıldandı Frances.

"Lütfen söyle ona," diye yalvardı güzelce.

Axia istemsizce gülümsedi. Frances bir erkeğin dikkatini çekmek için *her şeyi* yapardı; aptal, çaresiz ya da her neyse, öyle davranırdı. Axia kendisinden daha kısa boylu erkeklerden bir şeylere uzanmalarını istediğini görmüştü. Frances bir insanın ağzını tıkayabilirdi, ama erkeklerin hepsi onun yaptıklarından hoşlanıyor gibiydi.

Frances kirpiklerini Jamie'ye doğru kırıştırdı. "Lütfen," diye tekrarladı.

Jamie bariz bir isteksizlikle Axia'ya döndü. "Axia'ya bir

Arabalara muhafız göndermeleri için akrabalarımı haberci yolla. Kim görürse

Maidenhall varisini ve çeyizini taşıdıklarını düşünecekler. Ama gerçekte onun rolünü üstlenmesi için başka birini tuttum."

Frances elini Jamie'nin koluna koyarken, "Ve *benim* kim olacağımı asla tahmin edemeyeceksin," dedi.

"Ben mi?" Axia tereddütle sordu. Mirasçıyı oynayan birini oynayan mirasçı o mu olacaktı?

"Tabii ki hayır!" Jamie sanki onu gücendirmiş gibi tersledi. "Kadınları riske atmam ve o gösterişli arabalarda seyahat eden her kadın risk altındadır."

Axia zarar görmesini istemediğı için memnundu ama ona bakış şekli ondan nefret ettiğini düşünmesine neden oldu.

"Smith!" Frances . "Babamın işe aldığı uzun boylu ocuk ben olacağım."

Axia'nın "Baba "nın aslında *kendi* babası olduğunu hatırlaması bir anını aldı. Zayıf bir gülümseme verdi ama Jamie'nin ona bakma şeklinden hoşlanmamıştı.

Frances, "Gerisini de anlat," diye ısrar etti. "Bu çok parlak bir plan."

Jamie haritayı yuvarlamaya başladı, belli ki Axia'ya bir şey söylemek konusunda çok isteksizdi. "Ben ve iki adamım iki araba daha alacağız.

Kumaş tüccarı olacağız ve Bayan Maidenhall benim karım olarak seyahat edecek. Bu şekilde, Maidenhall isminden bağımsız olarak onu koruyabileceğim."

Haritayı kolunun altına alarak Axia'ya , neredeyse onunla alay ediyordu.

"Başka bir şey var mı?"

Axia yutkundu. Neden ona böyle öfkeyle bakıyordu? "*Ben* nasıl seyahat?"

Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen değil. Burada kalacaksın."

Axia bir an için konuşamadı. Sanki dünyasının dibi çökmüş gibiydi.

Gitmemek mi? Burada kalmak mı?

"Sana gerek yok," diyordu Jamie. "Maidenhall varisini korumak için tutuldum ve sen de tehlikelerden birisin. Kıskançlığınızı ve bunu ne kadar ileri götürdüğünüzü gösterdiniz."

Axia öyle bir şok halindeydi ki, sanki ruhu bedenini terk etmiş ve odanın üzerinde asılı kalarak her şeye ve herkese tepeden bakabiliyordu.

Gitmemek mi? Üç haftalıkken bu duvarların içine konmuştu ve dün geceye kadar bu duvarların dışına hiç çıkmamıştı. Ve bu yolculuktan sonra tekrar kilit altına alınacağını biliyordu. Ama şimdi bu adam, bu bir parça özgürlüğün ondan esirgeneceğini söylüyordu.

Frances'in yüzünü görebiliyordu. Axia'nın bu yolculuğa çıkmasına izin verilmeyeceği haberi karşısında Frances'in hissettiği kadar sevinçli bir yüz ifadesi daha önce hiç görülmemişti.

Belki James Montgomery dün geceyi hatırlamıyordu ama ona en değerli hediyesini verdiğini, onu sevdiğini söylediğini biliyordu ve bugün ona bu birkaç haftalık özgürlüğün verilmesi için hiçbir neden olmadığını söylüyordu. Onu dünyada en çok istediği şeyden mahrum bırakıyordu.

Axia daha önce hiç hissetmediği bir öfkeye kapıldı. Jamie'nin üzerine atladı, elleri pençelere dönüştü ve yanaklarının derisini tırmıkladı. Saldırısı o kadar beklenmedikti ki, odadaki herkesi sersemletti. Kimse hareket edemedi.

Jamie kendi ayaklarına takıldı, yüzünü onun ellerinden korumaya çalışırken şaşkınlıktan geriye doğru sendeledi. Yumruğunu iki katına çıkaran Axia, Jamie'nin yüzüne vururken bir yandan da onu tekmeledi ve bir yandan da "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum" diye bağırdı.

İlk iyileşen Tode oldu. Odadaki tek kişi oydu.

Axia'nın ne hissettiğini biliyordu. Kollarını ona dolayarak kollarını iki yanına sıkıştırdı ve onu Jamie'nin üzerinden çekti. Bu sırada Jamie'nin adamları onunla küçük vahşi kedinin arasına girecek kadar toparlanmıştı.

Tode, Axia'yı olabildiğince sıkı tutarak, "Şşşt, sessiz ol," diyordu. "Elbette gidebilirsin. Geride kalmayacaksın."

Jamie, elinin tersini sıyrıklarla dolu yüzüne götürerek başını kaldırdı.

Gözlerinden biri kararacakmış gibi görünüyordu. Elindeki kana bakarak, "O bir deli," dedi.

Onun sözleri üzerine Axia tekrar debelenmeye başladı ama Tode odanın öbür ucundan bağırdı: "Frances! Söyle ona!"

Frances derin bir iç çekti çünkü Tode'nin ondan ne söylemesini istediğini çok iyi biliyordu. "Kuzenim Axia benimle gelmezse gitmem," dedi yorgun bir sesle, belli ki Axia'nın gitmesini istemiyordu ama yine de ondan isteneni söyledi.

Jamie, Frances'ten Tode tarafından tutulan çılgın kıza baktı. Bu da neydi böyle? Bu katil kız mirasçıyı nasıl ele geçirmişti?

Jamie Frances'e, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Yüzündeki çizikler acımaya başlamıştı. "O deli bir kadın. Seni öldürmeye, beni öldürmeye çalıştı. Onu kilitli bir kafeste mi taşıyacağım?" Her yeri titreyen, öfkesinin etkisiyle hâlâ tir tir titreyen Axia böyle bir öfke duyabileceğini bilmiyordu. Ama gitmemek mi? *Gitmemek* mi?!

Tode, Axia'nın sakinleştiğini hissedince onu tutuşunu gevşetti. "Frances," dedi uyarı taşıyan bir sesle, "eğer söylenmesi gerekenleri söylemezsen, o zaman ona her şeyi anlatırım."

Frances yüzünü buruşturdu. Tode'un -o iğrenç küçük canavarın- Lord James'e onun aslında mirasçı olmadığını söyleyeceğini çok iyi biliyordu; o zaman geride kalan Frances olacaktı. Derin bir nefes aldı.

"Axia dün beni öldürmeye çalışmadı. O sadece beni

hapşirmek. Kimse papatyaların öleceğini bilmiyordu..." Elini salladı. Söylediği her şey doğru olsa da, ses tonu daha düz olamazdı.

"Ve?" Tode, Frances'in hiçbir şeyi atlamasına izin vermeyeceğini bilmesini sağlayarak konuştu.

"Axia kızgın çünkü gitmek istiyor."

Bunun üzerine Rhys bir kahkaha attı ve Thomas bile gülümsedi. Öfke mi? Az önce gördükleri şeyin adı bu muydu? Öfke mi? Savaşta kendi hayatlarını kurtarmaya çalışan erkekler, bu genç kadında gördüklerinden daha az tutkuyla .

Rhys şimdi Axia'ya bakıyordu, beline kadar uzanan gür ve parlak saçları kumral bir pelerin gibi onu sarmış, göğüsleri hâlâ kabarıktı. Her şey bir yana, Axia onun bile ilk başta düşündüğünden çok daha çekiciydi. Jamie onay vermekte tereddüt edince Frances, Tode'a baktı ve onun mirasçının kim olduğu gerçeğini söylemek üzere olduğunu gördü.

"Lütfen," dedi Frances ve yalvarışı gerçektir. "Hizmetçim olarak gidebilir."

"Yemek yemeyi tercih ederim-" Axia başladı ama Tode onun kesti. "Tatmin edici değil," dedi Frances'e.

Frances küçük bir ifadesi takındı. "Pekâlâ, o zaman kuzenim, kız kardeşim ya da her neyse o olabilir."

Axia, "Ben senin kuzenim," diye bağırdı.

"Demek öylesin," dedi Frances, Axia'yı bir aşağı bir yukarı süzerek, Frances binlerce mavi kelebekle işlenmiş sarı ipeğiyle, Axia ise sıkıcı, kullanışlı yünüyle. Frances'in bakışı, ikisinin nasıl akraba olabileceğini anlayamadığını gösteriyordu.

Bu bakışı gören Rhys tekrar kıkırdadı; Thomas gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü.

"Maidenhall'ın sana yeterince ödeme yaptığından emin misin?" Rhys nefesinin altından Jamie'ye şöyle dedi.

Jamie kedi dövüşünün durması için elini kaldırdı. "Eğer ikinizi de almam gerekiyorsa,

Keşke sizi ayrı kervanlara gönderebilseydim ama yapamam." Axia'ya ters ters baktı. "Kız kardeşim olarak seyahat edeceksin." Axia'ya yaklaşarak neredeyse burnunu onunkine dayadı. "Ve eğer seninle bir sorun yaşarsam, seni bir eskortla buraya geri gönderirim. Beni anlıyor musun?"

Axia ondan korkmuyordu ve bunu yapmasına izin vermeyecekti.

onu korkuttu. Parmak uçlarında durarak onun gözlerinin içine baktı. "Hayatını olabildiğince zindan etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma ve herhangi bir şekilde misilleme yapmaya kalkışırsan pişman olacağına burada ve şimdi yemin ederim."

Jamie, daha önce hiç bir kadının düşmanlığıyla karşılaşmamıştı.

ona baktı. Frances onu transından çıkardı.

"Gidiyor mu?" diye sordu Jamie, Tode'a doğru başını sallarken, sesi

Tode'un onlarla gitmesini istemediğini belli ediyordu.

Jamie elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Bir keresinde denizde, diğer dört gemiyi yok eden bir fırtınaya yakalanmıştı; o, Rhys ve

Thomas bir keresinde aynı anda on iki Türk'le savaşmıştı; fareler ve tarifsiz pisliklerle dolu bir hapisanede yedi ay geçirmişti. Ama Tanrı adına, şu anda bu iki kadın yerine bunlardan herhangi biriyle uğraşmayı tercih ederdi.

Jamie derin bir nefes aldı. "Evet, Tode bizimle geliyor. Maidenhall kızıyla birlikte kalmasını özellikle rica etti." Gözlerini Axia'ya dikti. "Sana gelince-" Ona söyleyecek bir şey bulamadı.

Çünkü ağzını açarsa, içinden çıkabileceklerden korkuyordu. "Sen

-Bir kumaş tüccarı gibi arabaları boyayın. Belki bir işe *yarayabilirsiniz*."

Bu sözlerle birlikte, iki adamı da onu takip ederek odadan hışımla çıktı.

Tek mum çorak küçük odada parıldıyordu ve Jamie en küçük kız kardeşinin Maidenhall malikânesinin rahat olduğunu ama beklediği zenginliğe sahip olmadığını duymaktan hoşlanmayacağını düşündü. Doğrusu, sadece Frances beklediği gibi ışıldıyordu. Ama onlara bir mektup yazmalı ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeliydi.

"Axia denen kadın delinin teki," diye yazmış Jamie kız kardeşine. "Ama Frances

Mirasçı-" Kalemını bıraktı. Frances ne? Deli kuzenini mi *seviyordu*?

Jamie elini yüzündeki çiziklerin üzerinde gezdirdi, sonra başparmağı ağrıyan, şişmiş ve morarmış gözüne dokunduğunda irkildi. Hayır, Axia denen kızın Frances üzerinde bir hükmü vardı. Ne olabilir ki? Nasıl bir sır olabilirdi ki On dokuz yaşındaki mirasçının, bunun ortaya çıkmasındansa her şeyi yapmasına neden olacak şeyi var mıdır?

Peki Tode ve Axia arasında ne vardı? Sevgili miydiler?

Bunun üzerine Jamie tüy kaleminin ucunu kırdı ve yeni bir uç kesmek için hançerini kullanmak zorunda kaldı.

Kuzenleri arasında ne bittiği onu ilgilendirmiyordu.

Maidenhall varisi ve... Tode bu garip evde hangi sıfatla bulunuyorsa.

Mektubuna geri döndü.

Ama mirasçı Frances kuzeninin geride kalmasına izin vermeyecektir.

Frances'in kuzenini bir tehdit olarak gördüğüne inanmıyorum.

Kılık değiştirerek seyahat edeceğiz, Frances karım olacak, ben de kumaş tüccarı gibi davranacağım. İyi bir iş çıkaramaz mıyım?

Yeni kıyafetlerimin içinde bir tane mi? Kuzen Axia, Frances'i çok kıskanıyor, bu yüzden onu yakından izlemem gerekecek. Kız kardeşim olarak seyahat edecek. Hiçbir takım

Seyahat eden oyuncular hiç böyle bir saçmalık yaşamamıştı.

Size bir kız gönderiyorum. Adı Diana ve kötü bir şekilde

işaretlenmiş. Bana olduğu gibi ona da nazik davran.

İkinize de sevgilerimi sunuyorum. Tanrı sizi korusun.

Seni seven kardeşin,

James

"Pekala," dedi Joby. "Hâlâ Axia'ya aşık olduğuna inanıyor musun?"

"Birine aşık, yoksa bu kadar mutsuz olmazdı."

Berengaria cevap verdi. "Kim bu Diana ve kardeşimize karşı nasıl bu kadar nazik olabildi?"

Joby bilgece, "*Tüm* kadınların ilahi yakışıklı kardeşimiz gibi erkeklere karşı nazik olduğu yollarla aynı," dedi.

Berengaria elini uzatarak Joby mektubu içine koyana kadar bekledi. Jamie her zaman Berengaria'nın mektupta yazmayan şeyleri hissedebildiğini söylerdi. "Evet," dedi mektubu tutarak, sonra da çevirerek. "Onu rahatsız eden bir şey var. O..." Yüzü . "Bir şey arıyor."

"Muhtemelen o küçük ," dedi Joby, aslında Berengaria'dan daha fazlasını söylemesini istiyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Ablası ona kanmamıştı. "O birini arıyor, ama o

gizli."

Berengaria başka bir şey Joby, "Mahzenleri denemeli. Bu Diana'nın kötü işaretlenmiş olması ne anlama geliyor sence?"

"Bekleyip görmemiz gerekecek, değil mi?" Berengaria, Joby'nin onun gözleri olacağını bilerek cevap verdi. Hâlâ mektubu tutarken kaşlarını çatıyordu.

Kardeşini çok rahatsız eden bir şey vardı.

Bölüm 9

" ^ "

Şafak söküyordu ve Maidenhall malikanesinin sakinleri

Axia esneye esneye eve girdiğinde yeni uyanıyordu. Kâhya ön kapıya doğru ilerliyordu.

"Diana adında bir kıza vermen için sana bir şey verdi mi?" diye sordu, adamın gözlerini izleyerek.

Adamın dudaklarından dökülenler, kendisine söylenenlere göre artık varis olmadığını ve bu nedenle itaat edilmesine gerek olmadığını söyledi.

Ama Axia'nın gözlerinin içine baktığında, onun gerçekten de iş dünyası hakkında her şeyden daha çok şey bildiği söylenen bir adamın kızı olduğunu görebiliyordu.

yeryüzündeki herhangi biri. Kâhya elini ceketinin içine sokarak mektubu çıkardı ve ona uzattı.

"Mektubun yanında küçük mavi şapka yok muydu?" Adam başını hayır anlamında sallayınca, "O zaman bana bu Diana için bıraktığı parayı ver" dedi.

Uzattığı eline bozuk para attı.

Axia paralara baktı, sonra kâhyaya baktı. "Ben bu mektubu okurken, paranın geri kalanını benim elime vermenizi öneririm."

Sevgili kız kardeşlerim Berengaria ve Joby'ye,

Bu Diana. iyi bak ve göz kulak ol. İzin verme

kimse ona herhangi bir şekilde zarar veremez. Mutlu bir ruhu olduğu için o benim size hediyem. Umarım size de bana verdiği kadar neşe verir. Tüm sevgimle,

James

Okurken Axia elindeki paraların şingirdediğini hissetti ve kâhya evden çıkarken yumruğunu paraların üzerine kapattı. Mektubu ve paraları kavrayarak merdivenlerden yatak odasına çıktı ve gülümseyerek yatağa uzandı, üzerinde hâlâ boya bulaşmış giysileri vardı. Hesaplarına göre, yaptığı şey ortaya çıkmadan önce en az bir saat uyuyabilirdi. Gülümseyerek anında uykuya daldı.

Yaklaşık on dakika sonra bağırışlar onu uyandırdı.

"Nerede o?" diye aşağıdan bağırıldığını duydu ve bu sesin sadece James Montgomery'nin kusursuz kükremesi olabileceğini biliyordu.

Axia tek taraflı bir sırtışıla mektubu ve parayı cebine soktu. Onun öfkesini hiç umursamadan tekrar uykuya daldı.

Açılan kapı onu uyandırdı. "Axia!" Tode sertçe konuştu ama sesinde bıkkınlık da vardı.

"Evet, ," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Ben hazırım." Kendini yataktan sürükleyerek

Yatağa uzandı, esnedi, onun yanından geçti.

"Bunu neden yaptın?" Tode onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederek sordu. "Neden onu kışkırtıyorsun? Senin tehlikeli olduğunu, Frances'e zarar vermeyi amaçladığını düşünüyor. Neden yapamıyorsun-?"

Merdivenlerin dibine ulaşmıştı ve orada, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş Jamie duruyordu. En azından yüzü kısmen kırmızıydı.

Bir yanak boyunca üç mavimsi çizik izi ve diğer yanağın üzerinde siyah ve mor bir göz.

"Kendini tıraş etmeye , değil mi?" diye sordu sakince, onun yanından geçip ön kapıdan çıkarken.

Elbette onun neye kızdığını biliyordu, ama zaman sadece ona itaat etmişti, değil mi? Dün gece, bütün gece boyunca, fener ışığında, o ve bir aşçı yardımcısı, iki bahçıvan ve kâhyanın karısı

Kumaş tüccarı kılığına girdiklerinde kullanacakları vagonlardan biri. Axia yüzleri ve ana hatları boyamış, çocuklar da geniş alanları doldurmuşlardı.

Kâhyanın karısı Axia'nın talimatına göre harfleri boyamıştı.

Şimdi, neredeyse tüm ev halkı gibi arabanın önünde duruyordu.

Babasının gönderdiği arabacılar ve Jamie'nin akrabalarından yeni gelen muhafızlarla birlikte Axia her şeyin iyi görüldüğünü düşünüyordu. Evet, çok iyi. Ve

Arabanın etrafındakilerin şaşkın yüzlerinden, her birinin yavaşça arabanın etrafında dönmesinden, onların da hoşuna gittiğini anladı.

Jamie'yi gerçek boyutundan daha büyük bir zırhın içinde, bir avcıyı öldürürken resmetmişti.

Korku içinde, gözleri kocaman açılmış, ayağı bir direğe zincirlenmiş olan görkemli ejderha Frances'ti. Jamie onu bir dakika içinde kurtarmazsa ölecekti. Ejderhanın kocaman yeşil, pullu kuyruğu arabanın etrafında dönüyordu...

Ve diğer tarafta korkunç bir aslanın kuyruğu oldu. İşte yine

Jamie'ydi, ama bu kez üzerinde çok az giysi vardı, sadece kısa deri bir etek ve kaslı vücudundan paçavralar halinde sarkan beyaz bir gömlek.

Arkasında, tamamen giyinik olan Frances, ellerinden bağlı olduğu bir direğe karşı mücadele ediyordu.

Sonuç olarak, oradaki insanların çoğunun gördüğü en olağanüstü, en heyecan verici şeydi. Ve Axia'nın Jamie ve Frances'e benzetmeleri dikkat çekiciydi.

Frances arabayı görünce, "Seni *öldüreceğim* Axia," diye bağırdı ve kuzenine vurmak için elini geri çekti.

Ama Jamie onun kolunu yakaladı ve hiçbir fırsatı kaçırmayan Frances onun kollarında döndü ve göğsüne yaslanarak "ağladı". Elbette Frances'in gözleri hiçbir zaman gerçek gözyaşlarıyla kızarmazdı ama bu etki hoşuna gidiyordu.

Topukları üzerinde geriye doğru sallanan Axia gülümsedi, Frances'in herhangi bir yerde resminin bulunmasına itiraz etmediğini çok iyi biliyordu. İtiraz ettiği şey vagonun üzerine yazılmış olan sözlerdi.

"Frances'i gör, dünyanın en güzel kadını." "Kumaşı al ve onu gör."

"Satış yok, görüş yok."

Vagonun her yerinde kelimeler vardı. "Onu görün! İçeride! Yaşa!"

"Jamie'yi gör, dünyada onunla boy ölçüşebilecek kadar güzel olan tek erkek." "Onları yemek yerken izle. Nefes alışlarını izle."

Okuyabilenler okuyamayanlara kelimelerin ne dediğini anlatıyordu ve yavaş yavaş herkes yüzlerinde merakla Jamie ve Frances'e bakmaya başladı.

"Beni bir ucube yaptınız!" Frances dönüp Axia'ya ters ters baktı.

"Biri bir santimlik kumaş aldığında beni bir kafese mi koyacaklar ve örtüyü mü kaldıracaklar?"

Axia ciddiye. "Frances, senin bu yüzün en iyi ketenden en az bir ayak değerinde."

Jamie yine Frances'i Axia'ya saldırmaktan alıkoydu. "Koru onu!" Jamie emretti. "Hepsini. Üzerini boyayın."

Vagonun etrafında dehşet verici bir sessizlik vardı. Üzerini boyamak için

bunun kadar güzel bir şey?

"*Yapmayacağım!*" Axia öfkeyle, elleri kalçalarında, Frances'in başının üzerinden ona bakarak konuştu. "Bu çok kumaş sattıracak."

Jamie dişlerinin arasından konuştu. "Bu yolculuğun amacı bazıları gibi kumaş satmak değil..." Aklına yeterince kötü bir kelime gelmiyordu. "Bir tüccar, ama onu gideceği yere sağ salim ulaştırmak için."

"Tüccar mı?" Axia, sanki bu kelimenin ayıp olduğunu düşünüyormuş gibi bir ses tonuyla konuştu. "Size hatırlatabilir miyim *Lord James*, babam-" Kendini tutarak, "Perkin Maidenhall sadece bir *tüccar*. "

İşte tam bu noktada Thomas öne çıktı. "İzninizle, Lordum," dedi.

Jamie kaçmak için bir bahane bulduğuna sevinerek Frances'i Tode'a doğru itti. "Onu koru," dedi ve Thomas'ı takip ederek her geçen dakika sayıları artan aval aval bakan kalabalıktan uzaklaştı.

"Belki bir tavsiyede bulunabilirim."

"Şu anda şeytanın tavsiyesine minnettarım. O... kız, o zebani, beni öyle bir hale getirdi ki düşünemiyorum."

Thomas boğazını temizledi. Bu herkes için açıktı. O biliyordu

Jamie'yi uzun zamandır tanıyor ve onun en korkunç koşullar altında bile sakin kalmasına her zaman hayranlık duyuyordum. Ama bu genç kadın, Jamie'nin

Savaş yapamazdı. "Vagon oldukça güzel."

"Güzel mi?" Jamie dehşete kapılmıştı. "Ne çizdiğini gördün mü? O benim. " Öfkesi yüzüne yansıyınca irkildi, sonra kendini sakinleşmeye zorladı. "Thomas, oradaki *senin* yüzün olsaydı aynı şeyi hissetmezdin."

" Yüzüm bir torba kül bile satmaz."

"Ve ne benim ne de Frances'in yüzünün bir şey satmak için kullanılmasına izin vermeyi planlamıyorum" -dudağı tiksintiyle kıvrıldı- "bir şey satmak için. Güzel bir kadının yüzü mal satmak için kullanıldığında dünyanın sonu gelecektir."

Thomas, "Dünyanın sonunu Tanrı'ya bırakıyorum," dedi. "Ancak, biliyorum ki Haftalarca birlikte seyahat edeceğiz, bu yüzden sana yalvarıyorum, bu kızı olduğundan daha fazla düşmanın yapma. Resimleri bırak, kelimeleri o boyasın. Bütün gece resim yaptı ve sonuçta ona vagonu boyamasını emrettiniz. Nasıl yapılacağını belirtmediniz.

boyalı."

"Her sözümü bana hatırlatmak zorunda mısın?" Jamie elini yüzünde gezdirmeye başladı ama canı çok acıyordu. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Onlara ne yapılması gerektiğini söyle," dedi elini sallayarak.

"Eğer ona çok yaklaşırsam onu hâlâ öldürebilirim. Sonra arabaları yükleyin. Yarın yola çıkıyoruz." Dönüp arkasına baktı ve Montgomery kuzenlerinin adamlarının gülüp işaret ettiklerini gördü ve kuzenlerine ayrıntılı olarak anlatılacağını çok iyi biliyordu

bu vagon hakkında. "Thomas! Adama kıyafetlerini giydirdin..."

"Aslan mı?"

Jamie tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı ve uzaklaştı.

"Beni anlıyor musun?"

Sandalyede kibarca oturan Axia, başını kaldırıp ona bakarken dudaklarını sıkı. "Evet lordum," diye cevap verdi, ifadesine olabildiğince alaycılık katarak.

Jamie dönüp ona ters ters baktı. Otuz dakika boyunca yaklaşan yolculuğun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlamak için. Frances'in, Frances'in ne kadar ciddi olduğunu dünyaya duyuracağından korkmaya başlamıştı.

Maidenhall varisi.

Bu sabah sakinleşmek için biraz zamanı olmuştu ve vagonlar yüklenirken insanlarla konuşmuştu. Söyleyebildiği kadarıyla bu küçük Axia bir kontrol ustasıydı. Hesaplardan çapraz tozlaşmaya kadar ne sorarsa sorsun, cevap şuydu: "Axia

" Frances her zaman Bayan Maidenhall'dı ama Axia, hizmetçiden domuz çocuklara kadar yaşlı genç herkes için Axia'ydı. Ve Axia her şeyi yönetirdi. Sanki kâhya ve sadrazam bir aradaydı. Frances'in ondan korkmasına şaşmamalı. Axia'nın öyle

Öyle ki insanlar onun izni olmadan bir şey yapmaya korkuyordu. "Axia'ya sormadan yapamam," diye birden fazla kez duymuştu.

Gün ilerledikçe Jamie onu nasıl yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. tamamen. İlk gün kızın ona bakışı hoşuna gitmişti, "Ben bir değerim!" der gibiydi. Ama şimdi düşündü, *Hayır*

Maidenhall varisinin mali durumunu kontrol ederken kendini bu kadar yüksek görmesine şaşmamalı!

Şey, onu kontrol edemeyecekti, ona bakarken yemin etti. "Ne anlıyorsun?" diye sordu.

"Bu yolculukta herhangi bir soruna yol açmamam gerektiğini, yoksa beni neyle tehdit ediyorsun? Beni bir vagon tekerleğine bağlamakla mı?"

"Pek sayılmaz. Seni arabanın içine bağlıyorum."

"Ah evet, yarı boyunuzdaki bir kadın için planladığınız şiddetin ne olduğunu biliyordum."

Jamie yüzünü buruşturdu. Neden hiçbir şey anlamamıştı ki? "*Benim* için değil, Frances için korkuyorum," dedi abartılı bir sabırla. "Dünyanın onu nasıl gördüğünü anlayamazsın." Biraz da suçluluk duygusuyla Joby'nin pandomimini hatırladı. "Babasının parası insanların onu bir kadın olarak görmesini engelliyor.

insan. Eğer biri onun kim olduğunu bilseydi, hayatı için endişelenirdim."

"Ve tabii ki onun hayatı her şeydir, çünkü onunla evlenmeyi planlıyorsun.

kendin."

" *Neden sana* güvенеbileceğimi düşündüm ki?" diye . "Sana söylememiş olsaydım-"

"O zaman Frances senin ondan hoşlandığının *gerçek* olduğunu düşünür!"

Axia karşılık verdi. "En azından şimdi sana karşı uyarıldı." Ayağa kalkarak ona dudak büktü. "Yalancılardan nefret ettiğini söylüyorsun ama sen en .

Tüm kadınlara aşk ve onur hakkında yalan söylüyorsun. O ilk gün bana saldırdın, bana bir kadın gibi bakmadın.

Daha önce hiçbir erkek bunu yapmamıştı ama sen Frances'in altınlarına göz dikmiştin. Sonra masum bir kızın bekaretini aldın ve-" İrkilerek durdu.

Bunu söylemek istememişti ama artık çok geçti. Sıkılı yumruklarını eteğinin içine gömdü.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Jamie tersledi.

"Maidenhall malıkanesinde olduğunu bildiği için bana geldi. Zavallı çirkin şey, yüzünün tamamı-" Axia bir nefes aldı. "Aptal kız, senin onu sevdiğini sandı. Ama sen sadece Maidenhall altınını seviyorsun, değil mi?"

Jamie, Axia'nın yüzünü görmemesi için arkasını döndü. O kızla geçirdiği o gece çıkmıyordu. Kızın kokusunu, teninin hissini hatırlıyor gibiydi. "Ona ne oldu? Onun için para bırakmıştım," dedi usulca. "Onu ailene göndereceğimi mi sanıyordun? Ben onu-"

Nerede? Axia düşündü, sonra Frances olması gerektiğini hatırladı.

"Onu aileme, babama ve kız kardeşlerime gönderdim." Şimdi o izledi Jamie'nin yüzüne dikkatlice baktı. Onun Diana olduğunu neden göremiyordu? Ve ona karşı ne hissediyordu? Neden Diana'ya karşı bu kadar nazik ve Axia'ya karşı bu kadar sertti? Derin bir nefes alan Axia ona en soğuk bakışını attı. "Davranışlarımla ilgili vaazına gelince, evet, senden uzak duracağım. Ama Frances'e gelince, o yıllardır benim altında ve gördüğünüz gibi hiçbir zarar görmedi. Size gelince, doğrusu, hayatta olduğunuzu unutmak kadar beni memnun edecek bir şey yok." Onun yanından geçerken eteklerini kenara çekti. "Benim için, efendim, siz ölüsünüz." Bununla birlikte odadan çıktı.

Jamie pencere kenarındaki koltuğa yığıldı. Hayatı boyunca kadınlarla *hiçbir* sorunu olmadığı için kutsanmıştı. Gerçekten, hem de hiç. Tanıştığı her erkeğin bela olan kız kardeşi Joby, Jamie'yi sadece eğlendirirdi ve çok çirkinleştğinde, onu hizaya getirmek için sadece bir kaşını kaldırması yeterdi. Berengaria bir melekti. Pek çok erkeğe pek çok sorun çıkaran kraliçe Jamie'ye gülümsüyor ve onunla dans ediyordu.

Görünüşe göre dünyanın her yerinde kadınlar ona gülümsüyordu. Ama iri kahverengi gözlü ve saçları en gür, en gür, en gür olması gereken bu kız değil-

"Cehennem ve lanet!" dedi, sonra kasıtlı olarak şişmiş ellerine dokundu.

Gözünü açtığı anda yüzüne bir acı saplandı. O insan değildi! O denedi

kendisinden daha güzel olan kuzenini öldürmek için onu ve kuzenini bir onunla alay etmiş, onunla dalga geçmiş, utandırmıştı. Liste hiç bitmeyecek gibiydi.

Ve şimdi de Diana'ya, ona harika bir hediye veren tatlı, komik Diana'müdahale etmişti.

"Lanet olsun ona!" Jamie yüksek sesle söyledi. Ondan tek istediği -eğer bunun ne anlama geldiğini biliyorsa- yolculukta uslu duracağına dair şeref vermesiydi. Neden her şeyi dramatize etmek zorundaydı? Ve onun için öldüğünü söyleyerek ne demek istemişti?

Kapı açılıp Rhys'i gördüğünde, Jamie onun için zamanın geldiğini biliyordu. Düşünme sona ermişti. Frances, diye düşündü. Frances'i ve ailesinin neye ihtiyacı olduğunu düşünmeliydi. O velet Axia'nın Jamie'nin hissettiklerini, Maidenhall altınına kur yaptığını söylemesi hiç yardımcı olmamıştı.

"Arabalar teftişiniz için hazır."

"Evet, elbette," dedi Jamie ayağa kalkarak. Sabah erkenden yola çıkacaklardı ve gereken çok şey vardı. Kapıda durakladı. "Rhys, kadınlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Okyanusta bir damla bile değil," dedi hoş bir şekilde. "Ve eğer herhangi bir adam öyle olduğunu söylüyorsa, yalancıdır."

Jamie'nin odadan çıkarken söyleyebildiği tek şey "Mmmm," oldu.

Bölüm 10

" ^ "

Üç gün, diye düşündü Axia, nefis güneş ışığında gerinerek. Küçük bir tepenin üzerinde oturuyordu, arabalar onun altında ve arkasındaydı. Önünde kır çiçekleriyle dolu bir tarla, uzakta da küçük şirin bir köy vardı. Eğer o bir Manzara ressamı olsa böyle resim yapardı ama şimdi burada tek başına oturup dünyaya ya da en azından bu küçük parçasına bakmak istiyordu.

Üç gün iki gece boyunca özgürce dolaşmış, tuğla duvarların içindekilerden başka şeyler de görmüştü. Üst katı sokağın üzerinde asılı duran evlerin olduğu köyler vardı. Dükkânlar doluydu

Dini emanetler ve çocuk oyuncakları gibi daha önce hiç görmediği eşyalar.

Yiyecekler de vardı: kremalı kekler, ballı kekler, şekerli kuş üzümlü çörekler. Maidenhall aşçıları yeterliydi ama hiçbiri yaratıcı değildi. Axia, önünde kükreyen bir ayı ve hırlayan bir köpek olan bir somun ekmeğin bulunduğu bir fırıncı dükkânı gördüğünde neredeyse sevinçten bayılacaktı.

Ve Rhys onun için somun almıştı. *Sevgili Rhys*, diye düşündü şimdi.

Hem o hem de Thomas son günlerde ona karşı çok nazik ve cömert davranmışlardı. Hain James Montgomery'nin verdiği o korkunç dersten sonra

nce Axia onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etmişti. Ve şimdiye kadar ona tek kelime bile etmek zorunda kalmamıştı. İlk vagonda Frances, hizmetçisi Violet ve şoför George vardı.

İkinci vagonda Axia, Tode ve sürücüleri Roger vardı. Jamie ve iki adamı da at sırtındaydı.

Yolculuğun ilk gününden itibaren Axia'ya neşe gelmişti. O günün ilk yarısında tek kelime etmemişti ama insanlara ve evlere, bozuk yola, mal taşıyan harap arabalara bakıp soluk soluğa kalmıştı. İlk ğleden sonra atları sulamak için durmuşlardı ve orada bir çemberle oynayan  ocuk vardı.

Başka bir çocuğun elinde ise topun bağlı olduğu tahta bir fincan vardı.

Bir ip; ocuk topu bardağın içine zıplatmaya çalışıyordu. Merak eden Axia ocukların yanına gitti ve küçük olduğu ve onlardan çok da büyük olmadığı için kısa süre içinde dördünden de çember ve top sektirme dersleri almaya başladı. Rhys onu almaya geldiğinde, hepsine top sektirme şampiyonu olduğunu söyledi ve kısa süre içinde bunu kanıtlamaya çalıştı. Ne zaman ki Thomas Rhys'i almaya geldi, Thomas onun dünyadaki herkesten iyi çember çevirebildiğini söyledi ve onlara göstermeye başladı. Jamie Rhys'i almaya geldiğinde

dört ocuk ve üç yetişkinin neşeyle güldüklerini ve ocuk oyunları oynadıklarını gördü. Jamie gülümseyerek onlara doğru gitti ama Axia dondu kaldı, bardağı çocuğa geri verdi ve sırtı kaskatı kesilmiş bir halde uzaklaştı.

Ve kahkahalar aniden sona erdi.

O günden sonra Axia, Rhys ve Thomas çok iyi arkadaş olmuşlardı; adamlar atlarını Axia'nın iki yanında sürüyor ve Axia'nın tüm sorularına cevap veriyorlardı.

Axia'nın soruları. Tode etrafta kimse yokken arabayı sürmeyi severdi, bu yüzden Roger içeri girip uyudu. Ve dördü neşeli bir grup oluşturdular, güldüler, bilmece anlattılar, hatırlayabildikleri her çocuk oyununu canlandırmaya çalıştılar. Axia hayatının ilk birkaç yılını sadece yetişkinlerle geçirdiği için çocukça aktivitelerin çoğunu kaçırmıştı. Axia'nın gördüğünü hatırladığı ilk çocuk on iki yaşına basmış olan Tode'ydi, ikincisi ise kesinlikle hiç eğlenceli olmayan Frances'ti.

Akşamları portreler çiziyordu. Her gece kendi

Arabalar bir tarlaya girmiş ve Axia'nın yönetiminde sürücüler bir kamp ateşi yakmış ve en yakın köyden satın aldıkları etle yaptıkları güveçle dolu demir tencereyi asmışlardı.

Gün boyunca Rhys ve Thomas Axia'yı beslediler. Yol bir köyden geçtiğinde, adamlardan biri yerel fırında ya da tatlıcıda, kasapta, hatta içki dükkanında durup Axia'nın daha önce yemediği ya da içmediği ne bulabileceğine bakıyordu. Başlangıçta her şeyden iki tane alırlar ve birini Frances'e teklif ederlerdi; ne de olsa varis oydu, Hayatı boyunca kilitli kalmış olan. Ama Frances adamlara baktı.

sanki aptallarmış gibi. "Şimdi bunu nasıl yiyebilirim?" diye sordu

kızgınlıkla. "Ellerim yapış yapış olur."

İkinci günün sabahından sonra Frances'i bir daha hiç denemediler ama Axia'yı bulabildikleri her şeyle beslemekten büyük keyif aldılar. Axia da akşamları günün olaylarını çizerek onları ödüllendiriyordu. Sanki zihni gördüğü her şeyi mükemmel ayrıntılarıyla ezberlemiş gibiydi. Rhys bir çöreğe uzanıyordu, fırıncının karısının kaşığı tam eline inmek üzereydi. Thomas tahta bir oyuncakla uğraşıyordu ve küçük bir kız oyuncağı için sabırsızlıkla ona bakıyordu. Tode arabayı sürüyor, yüzünün sadece yara almamış tarafını gösteriyor ve gülümsüyordu. Roger uyuyor ve horluyordu, dudaklarının üzerinde bir sinek geziniyordu.

"Peki ya Jamie?" Thomas onun çizimlerine hayretle bakarak usulca sordu.

Axia birkaç adım ötede duran Jamie'ye hızlıca baktıktan sonra kalemini mürekkebe batırdı ve hızla çizmeye başladı. Birkaç dakika içinde çizimini gösterdi.

Frances'in güzel yüzü vardı, ama vücudu sadece bir yığın altın torbasından .

Jamie onun üzerine eğilmiş, yüzüne bakıyor, torbaların arasından çıkan parmaklarını öpüyor, diğer eli arkasında bir evlilik belgesi.

Kimse gülmek istememişti. Nefret dolu bir çizimdi ve bunu biliyorlardı, ama

Şoför Roger bunun çok komik olduğunu düşündü ve kahkahalarla inlediğinde diğerleri de öyle yaptı.

Ve tabii ki Jamie'nin herkesin neyin tadını çıkardığını görmek için oraya gitmeyi seçtiği andı.

Kendini beğenmiş bir Axia çizimi ona uzattı, Tode çizime ulaşmadan önce onu yakalamaya çalışırken neredeyse ateşin içine düşecekti Jamie'nin elleri.

"Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun," dedi ve çizimi ona geri verip uzaklaştı.

Şimdi Axia yalnızdı, özgürlüğünün tadını çıkarıyordu ve vücudunun her yeri karıncalanıyor gibiydi. Kollarına yaslanarak başını arkaya yasladı ve temiz, serin havayı derin derin içine çekti. Bu hava, babasının malikânesinin duvarları içindeki havadan ne kadar da farklıydı.

Carpe diem, diye düşündü. Günü yaşa, diye düşündü ve her değerli dakikada kısa özgürlük zamanı sona eriyordu. Üç gün çoktan geçmişti ve İngiltere'nin yarısını yemek dışında pek bir şey yapmamış gibi görünüyordu. Kollarını açarak daha fazlasını denemek, uçmak istediğini düşündü.

"Evet," dedi yüksek sesle, "uçmak istiyorum. Ben istiyorum..." Evet, dünyada en çok istediği şey neydi?

"Paradan daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorum," dedi rüzgara. Hiç

Çocukluğundan beri ona sürekli Maidenhall varisi olduğu hatırlatılmıştı. Frances hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Eğer senden hoşlanıyorsa, eminim paran yüzündendir," demişti Frances yüzlerce kez. "Paran yüzünden sana iyi davranıyor." Tekrar ve tekrar, hep babasının parası!

"Ben babamın altınlarından daha değerli değil miyim?" diye sordu. "Neden Kimsenin benden altın dışında bir şey istemediğini hiç sorgulamadın mı? Neden?"

?"

Durdu çünkü Tode'nin ıslığını, ona gelmesi için yaptığı çağırışı duydu. Yavaşça tepeden aşağı, arabalara doğru indi. "Ne yapıyor orada?" Jamie Tode'a sordu, sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. "O tanıdığım en garip insan. Bir an ondan nefret ediyorum, sonra-"

"Tode onun yerine sözünü bitirdi, sonra da şöyle dedi Jamie isteksizce başını sallayarak onayladı. "Axia hayatı boyunca izole edildi; dünyanın yöntemlerini bilmiyor. Onun için her şey yeni."

"Adamlarımı aptal yerine koyarken çok açık bir şekilde ortaya koyduğu gibi," dedi sertçe.

Tode başını salladı. "Axia'yı oldukça yararlı bir insan olarak bulacağınızı düşünüyorum."

"Ah evet, kamp konusunda yardımcı oluyor."

Tode gülümsedi, bu nadiren yaptığı bir şeydi çünkü bu onu daha

her zamankinden daha grotesk. "Sanırım Axia'nın yahniye tat vermekten biraz faydalı olduğunu göreceksiniz. Axia para konusunda oldukça bilgilidir."

Jamie güvensizlikle homurdandı. "Sadece bir aptal o beyinsiz cadalozun parasına dokunmasına izin verir."

"Kan gösterecek."

"Ne dedin sen?" Jamie hızla sordu.

Tode boğazını temizledi. "Bunu sadece zaman gösterecek dedim."

Jamie yüzünü buruşturup uzaklaştı ama Tode'un sözleri onu etkilemişti.

Ne yazık ki, evet, Axia ilgisini çekmişti. Ve bu doğrudu, o şimdiye kadar tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Her şeyden önce, hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

sınıf sistemini anlıyordu. Maidenhall gibi zengin bir adamla olan ilişkisi doğal olarak ona bazı haklar veriyordu ama Axia bunu anlamış gibi . Halbuki Frances onu çok iyi anlıyor gibiydi.

Bir oyunda başrol oyuncusu olarak yer alan Axia, bir derede bulaşık yıkamak ya da Frances'in kaybettiği yüzüğü bulmasına yardım etmek gibi yapılması gereken her şeyi yapıyor gibiydi.

Axia'nın yaptığı şeyin herkesin hayatını kolaylaştırmak olduğunu düşünüyordu. Kamp kurdukları ilk gece, üç hizmetkârı kendi işleriyle uğraşırken bulmuştu.

görevlerini sessizce ve verimli bir şekilde yerine getirirlerdi. Tecrübelerine göre yeni hizmetkârlar, biri onlara görevlerinin tam olarak ne olduğunu söyleyene kadar kendilerini kaşıyıp . Sorguladığında, Axia'nın gece için mola vermeden önce onlara talimatlar verdiğini öğrendi.

İlk başta onun bu küstahlığına içerlemişti. *Onu* kontrol etmeyecekti.

Zavallı Francese yaptığı gibi, yemin etmişti. Ama sonra Axia'nın öğle molası sırasında topladığı yabani kekikle tatlandırılmış tavşan yahnisini bulmuştu ve akşam yemeği için her zaman taze ekmek vardı, bu yüzden "kontrolü" unutmuştu. En tuhafı da Frances'le ilgilenme şekliydi. Jamie'nin gördükleri ve duyduklarından sonra, Axia'nın Frances'i kontrol edemeyeceğinden korkmuştu.

Geceleri Frances'in arabasına ona zarar vermek için biniyordu, ama tam tersi oldu. Axia, Frances'in hizmetçisini Frances'in ne giymekten, ne yemekten hoşlandığına, hatta yatağının nasıl düzenlenmesinden hoşlandığına kadar yönlendirdi. Jamie, Frances'in

Axia, Frances'e sık sık yönelttiği iğnelemeler dışında mükemmel bir nedimeydi.

olarak, üç günün ardından, bu işi yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

Axia hakkında bildiklerini ve gördüklerini uzlaştırmak. Ve duyduklarını.

Kampta şimdiden "Axia'ya sorun" sesleri yankılanmaya başlamıştı.

Vagonlardaki her şeyin nerede saklandığını biliyor gibiydi, Rhys'in koyu renkli, Thomas'ın ise beyaz et sevdiğini biliyordu. Ekmek alınacağı zaman

1srarla

Frances için kimyonlu  rekler. Ve Tode! Krallığın prenslerine Axia'nın rutin ve etkili bir şekilde ona gösterdiği kadar ilgi g sterilmemiŐti.

İhmal ettiği tek kişi Jamie'ydi. Axia, Rhys ve Thomas'ın paylaştığı adırdn kurulmasına göz kulak olsa da Jamie her gece kendi adırdn'n kurulmasını sağlamak zorundaydı. Axia her sabah küçük bir fırçayla ama Jamie'nin üzerinde günlerdir aynı kir vardı.

Diğerlerinin, hatta Frances'in bile resimlerini çizdi, ama Jamie, onun tüm dikkatini çektiği için geride de kalabilirdi.

Ve Tanrı ona yardım etsin, ama onun kendisini ihmal etmesi gözlerini ondan alamamasına neden oldu. Bu duygusunun ardında mantıklı bir düşünce yoktu elbette ama onun diğerleri için yaptığı her Şeyi fark ediyor ve kendisi için yapmadığı her Şeye içerliyordu.

Jamie hayatında ilk kez kendini bir kadının dikkatini çekmeye çalışırken bulmuştu. Ve Axia söz konusu olduğunda, diye düşündü yarım bir gülümsemeyle, Frances'e ilgi göstermek Axia'nın dikkatini çekmenin en kesin yolu gibi görünüyordu.

Bir saat sonra, kamp ateŐinin etrafında otururken Jamie Frances'e döndü ve gülümseyerek hafifçe, onu kızdırmak için, "Acaba Maidenhall varisi Perkin Maidenhall'a benziyor mu?" dedi.

Frances o kadar dalmıştı ki ne söylediğini düşünmüyordu, bu yüzden sesi alaycıydı. "Babasının neye benzediğini nereden bilebilir ki? Babasıyla hiç tanışmadı."

Ateşin etrafına hemen derin bir sessizlik çöktü ve Frances telaşla hatasını örtmeye çalıştı. "Yani babamla hiç tanışmadım."

"Babanla hiç tanışmadın mı?" Rhys sordu. "Bir kez bile mi?"

Frances, insanların parlayan gözlerini görmesini engellemek için tabağına baktı. Rhys denen bu adamın onunla tanıştığından beri onu görmezden gelmesi ve tüm dikkatini Axia'ya vermesi canını sıkmıştı. Bir sabah ona çocukmuş gibi iğrenç bir tatlı ikram etmişti ama o günden beri yüzüne bile bakmamıştı.

Frances başını kaldırdığında gözleri hüznölüydü. "Doğru, mektuplar yazıyor ve haberciler gönderiyor ama bana hiç şahsen gelmedi."

Jamie, Frances'e sempatiyle bakarken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı - herkes Frances'e sempatiyle bakıyordu.

"Benim annem ya da babam olmadığı için başkalarının aile sahibi olmasını hep kıskanmışımdır," dedi Frances ateşin karşısından bakarken.

"Sahip olduğum tek aile Axia. Ve tabii ki Tode."

Bunun üzerine Axia konuşmak için ağzını açtı, ama Tode elini onun üzerine koydu

koluna girdi ve ona bu oyunu oynamak isteyenin kendisi olduğunu söyleyen bir bakış attı.

Axia kimsenin babasını kötülemesinden hoşlanmazdı. Ne yaparsa yapsın, davranışları için nedenleri olduğundan emindi. Bunların ne olduğunu bilmiyorsa, bu onun değil, kendisinin sorunuydu. "Maidenhall varisinin hayatta onu telafi edecek başka şeyleri var."

"Aşk gibi mi?" Frances tersledi, sonra Jamie'ye döndü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Anlayış göstermeni istemiyorum ama kuzen mirasçıya bir Noel hediyesi bile vermedi, ama mirasçı kuzene her zaman bir hediye . Bu doğru değil mi Axia? Tode? Söylediklerimin doğru olduğuna yemin edebilirsin, değil mi?" Doğrudan Tode'ye baktı.

"Evet Frances, haklısın," dedi soğuk bir sesle. "Kuzen mirasçıya hiçbir şey vermedi. Mirasçının ona verdiği her şey için minnettarlık da göstermedi."

Axia artık tüm gözlerin kendi üzerinde olduğunu hissediyordu ve kendini savunması gerektiğini fark etti. Yoksa şimdi savunduğu Frances miydi? İzini kaybetmiş görünüyordu. "Belki de kuzeninin varis için bir hediye alacak parası yoktu. İngiltere'nin en zengin adamının kızına ne verebilirdi ki?"

Frances bunu Axia'ya binlerce kez söylemişti.

Axia'nın şaşkınlığı karşısında Frances gülmeye başladı. "Para yok! Neden Axia, sen

arazideki en zengin kişi sensin."

Kafası karışan Axia tek kelime edemedi. Frances şimdi herkese gerçeği mi anlatacaktı?

Frances hâlâ gülmekte olan Jamie'ye döndü. "Onun gibisini hiç görmedin.

Sizce meyve bahçesindeki elmalarla ne yapmıştır? "Elmaları

Çilek mi? Onları satılmaları için köye gönderdi, olan bu!" Etkili olması için duraklayarak Jamie'ye sertçe baktı. "Axia arazideki her çiçeği kesip onlardan parfüm yapmaya çalıştı. Sana söylüyorum, açgözlü küçük bir tüccarın kalbine ve ruhuna sahip. O bir hanımefendi değil!!"

Axia sakince tabağını yere bıraktı ve ayağa kalktı. Karanlığa doğru yürümeye başlamadan önce, "Frances, seninle bir dakika daha geçirmektense bir ağız dolusu iğne yemeyi tercih ederim," dedi.

Frances zaferle gruba dönüp baktığında tek bir kişi bile ona gülümsemiyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu. James Montgomery bir *konttu* ve *tüccar* kelimesini tiksintiyle söylememiş miydi? Arabanın boyanma şeklini gördüğünde ne kadar görmüştü. Alt sınıflardan, tüccarlardan nefret ediyordu, değil mi?

İlk konuşan Thomas oldu. Ayağa kalktı, gerindi ve şöyle dedi

Sabah erken kalkabilmek için yatmaya gideceğini düşündü ve birkaç dakika sonra Rhys de aynı şeyi söyledi.

Jamie'yle yalnız kaldığında Frances ellerini yüzüne götürdü ve usulca,

"Beni sevmiyorlar. Sevmediklerini biliyorum."

Jamie onun önünde diz çöktü; bir kadının ağladığını görmekten nefret

ederdi. "Elbette ağlıyorlar. Eminim seni çok seviyorlar."

"Hayır, Axia'yı seviyorlar. On üç yaşımdan beri herkes

Axia beni sevdiklerinden daha iyiydi. Hayatımın nasıl hayal bile edemezsiniz.

Babam beni hapsetti ve tüm dünyadan uzak tuttu ve insanlar sadece paramı

önemsiyor, başka bir şey değil."

"Benim gibi mi?" diye sordu usulca. "Babanın altınıyla evlenmeye niyetli

olduğumu biliyorsun."

Ellerini hafifçe onun boynunun arkasında kavuşturdu, yüzü ona çok yakındı

onun. "Gerçekten tek şey babamın altınları mı? Beni hiç mi çekici

bulmuyorsun?"

"Evet, elbette," dedi ve onu öpmek için dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Ancak dudakları onunkilere ulaşamadı çünkü Axia yanan bir dala öyle

sert bir tekme attı ki dal havada uçarak yakınlardaki bir yere düştü.

Jamie'nin bacağı, hemen pantolonunun kenarını tutuşturdu.

Tode ve sürücülerden biri Jamie'nin yanan giysilerini söndürmeye yardım

ederken, Rhys ve Thomas kılıçlarını çekmiş halde çadırlardan dışarı fırlayınca

kıyamet koptu.

Sonunda güvende ve zarar görmemiş olduğunda, Jamie fkeden titreyerek Axia'ya baktı.

"ok zgnm," dedi ona gülümseyerek. "Biraz fazla sert vurmuş olmalıyım. Umarım zengin kuzenime kur yapmanıza engel olmamışımdır."

"Axia," dedi Frances nefesinin altından, "seni bunun için yakalayacağım." Jamie konuşma gücünü yeniden kazanmaya başlamıştı. "Bu gece benimle birlikte adırımda uyuyacaksın. Kimseye zarar vermemene dikkat edeceğim."

Ona gülümsedi. "Seninle aynı çadırda bir gece geçirmektense boğazıma kadar at gübresine gömülü bir hafta geçirmeyi tercih ederim."

Jamie ona doğru bir adım attı ama Tode bedenini koydu. "Ona göz kulak olacağım ve onu koruyacağım."

"Onu korumak mı?" Jamie'nin nefesi kesildi. "Peki *bizi ondan* kim koruyacak?" "Yaralı değilim," dedi Rhys. "Yaralandın mı Thomas?"

Thomas tek taraflı küçük bir sırtış attı. Mirasçı Frances'in tiksintiyile bahsettiği kendi babası da bir tüccardı, bu yüzden

Axia'nın tarafını tutmak istedi. "Ben hiçbir şekilde yaralanmadım. Belki de bu şirkette sadece bir kişi bu tüccar kızı tarafından yaralanmıştır." Axia gözlerini kırptıştırarak iki adama sevgiyile baktı.

Jamie ellerini havaya kaldırdı. "Hepiniz yatağınıza gidin. Kimin nerede uyuduğu umurumda değil."

Ve böylece gece için iki çadıra ve iki arabaya dağıldılar.

Bölüm 11

" ^ "

"Uyan," diye fısıldadı Axia Tode'ye. Tode boyalı vagonun altında, sürücü Roger'ın yanında uyurken, Axia vagonun içini kendine ayırmıştı. Kılık değiştirmenin bir parçası olarak orada sakladıkları kumaş parçalarının üstünde bir yatağı vardı.

Tode uykulu bir şekilde kendine geldi. "Axia, henüz gün ışığı yok. Görünüşe bakılırsa saatler de geçmeyecek. Yatağına dön."

"Bütün bu arabalar nereye gidiyor?"

Tode yarı kapalı gözlerle kamplarından birkaç metre ötedeki yolda ağır ağır ilerleyen arabalara baktı. "Bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim.

Yatağına git."

"Eğer bana söylemezsen, *onlara* sorarım. " Yani bir kargaşaya neden olacak ve tüm kampı uyandıracak, o zaman kimse uyuyamayacaktı. "Bu köyde pazar günü olduğunu varsayıyorum ve

Mallarını satıyorlar," diye cevap verdi ve sonra tekrar uzandı.

Axia ayakta durarak arabalara baktı. Pazar günü! Hep bir köydeki pazar gününü görmek istemişti. Frances'in iğrenç bir şekilde söylediği şey doğrudu: Axia köye ürün göndermişti ve daha sonra yüzlerce

Satıcının soruları.

Eğilerek Tode'yi tekrar uyandırdı. " kalk. Pazara gidiyoruz."

"I..." Tode kaşlarını çatarak başladı.

Onun endişesinin ne olduğunu biliyordu. İnsanlar tarafından görülmekten hoşlanmıyordu. "Oh, üzülme. Vagonun içinde duracaksın ve kimse seni görmeyecek." Yavaşça, acı çekerek sürünerek vagonun altından çıktı. "Bunu yapamazsın. Çok kızacak."

" Zaten benden nefret ediyor, ne fark eder ki?"

"Axia..." Tode uyarıda bulunmaya başladı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Beni neyin beklediğini biliyorsun. Sence yeni kocam köy pazarına katılmama izin verir mi? Yoksa beni bir ucube gibi mi sergileyecek? Maidenhall varisi!" Sonuncusunu sanki iğrenç ve kirli bir şeymiş gibi söyledi.

Sergilemek ve *ucube* kelimeleri Tode'un da fikirde olmasını sağladı.

"Ama duyacak ve-" "Diğer arabaların gürültüsünden değil. Oh, Tode, lütfen. Yapamam

bu adamın beni tüm yaşamdan uzaklaştırmasına izin vermemeliyiz. Belki duyacak ama en azından *deneyebiliriz*."

Tode sırttı, bu sadece Axia'ya karşı yaptığı bir şeydi. "Günü çalışabiliriz, değil mi?"

Bir anlık dürtüyle kollarını adamın boynuna doladı ve ona hızlı, sert bir şekilde sarıldı. "Çok teşekkür ederim."

Axia sarılmasının Tode'u nasıl etkilediğini görmeye vakit ayırmadı ama Roger'ı uyandırmak ve James Montgomery'nin her daim dikkatli gözlerinden sessizce kaçmaya çalışmak için vagonun altına .

"O gitti," dedi Jamie nefesinin altından. Öfkesi yüksek sesle konuşmasına izin , yoksa öyle bir bağırdı ki gökyüzünden yıldızlar düşerdi. Çadırından yeni çıkmış olan Rhys, dün gece büyük boyalı arabanın olduğu yere baktı. Son günlerde burayı sevmeye başlamıştı.

Ateş püskürten ejderha ve Jamie'nin hâlâ neredeyse çıplak olan aslanı Jamie öldürmeye hazırdı. Normal şartlar altında endişelenir, bir kaçırılma olayından şüphelenirdi ama şimdi ortada bir aile içi sorun varsa Axia'nın bunu çözeceğinden kuşkusu yoktu. Esneyerek, akşam yemeği için hangi lezzetli şeyi getireceğini merak etti.

"Acaba nereye götürdü?" Thomas büyük arabanın bir kayanın arkasına saklanmış olabileceğini düşünerek etrafına bakınırken sordu.

Sadece Jamie öfke içindeydi. "Görüyorum ki ikiniz de cinayet düşünmüyorsunuz."

"O Tode'la birlikte," dedi Thomas. "Onun güvende olduğunu görecektir. Ve eminim yakında dönecektir."

Jamie iki adama aklını kaçırmışlar gibi baktı. Mirasçayı güvenli bir şekilde nişanlısına götürmekle görevlendirilmiş olmasından dolayı fazla endişeli görünmüyorlardı. Ama bu Axia her fırsatta ona engel oluyordu. "O bulunmalı." Jamie'nin çadırındaki küçük masaya ekmek ve peynir koymakta olan hizmetçiye dönerek, "Hanımını uyandır-" dedi.

Frances yavaşça arabadan çıktığı için sözünü kesti ve önemsiz bir şekilde onun sabahın ilk o kadar da güzel görünmediğini düşündü. "Bir araba çalıp gitmiş," dedi Jamie, "kim olduğunu" açıklamadan. "Onu bulup geri getirmeliyim."

Frances sabahın erken saatlerinden hoşlanmıyordu ve özellikle de günün ilk işinde Axia'nın kötülükleriyle yüzleşmekten hoşlanmıyordu. "Arabayı köye götürdü," dedi hizmetçisinden bir fincan elma şarabı alırken. Elbisesi kırıışmıştı ve düzgünce paketlenmediğini görmediği için Axia'ya kızgındı. Jamie atını eyerlemekle meşguldü ve onu duyamayacak kadar öfkeliydi. Elleri ekmek ve peynirle dolu olan Rhys ve Thomas dönüp ona baktılar. "Neden köye gitmek istedi?" Thomas sordu.

"Para kazanmak için elbette," diye yanıtladı Frances.

Üç adam da şaşkınlıkla ona bakınca dudakları gerildi.

Ne zaman Axia'nın bekçisi oldu? Birkaç metre ötedeki yolda yürüyen ya da yakınlardaki köye doğru at süren insanlara başını sallayarak, "Bir tüccar panayırı var, değil mi? Ve para el değiştiriyor?" Sesi alaycıydı. "Eğer para kazanılacaksa, Axia'nın olduğu yer orasıdır." Jamie'ye baktı, gözleri kısılmıştı. "Sana onun açgözlü küçük bir kızın kalbine ve ruhuna sahip olduğunu söylemiştim-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Jamie atına binmiş ve köye doğru hızla ilerlerken bir toz bulutu içinde kaybolmuştu.

Jamie atını sürerken Frances'e inandığından emin olmadığını düşündü. Maidenhall varisiyle birlikte yaşayan bir kız neden pazar günü bir taşra köyüne gitmek istesin ki? Tode'un Axia'nın parayla arasının iyi olduğuna dair sözlerini hatırlasa da, o büyücünün resim çizmek dışında hiçbir konuda iyi olduğuna inanmıyordu. Hayatı boyunca bir yere kapatılmışken nasıl olabilirdi ki?

Hayır, diye düzeltti kendini, kilit altında tutulan Frances'ti. Axia'nın bir babası ve kız kardeşleri vardı, hayatının yarısını onlarla birlikte geçirmişti ve şimdi düzenli olarak onları ziyaret ediyordu.

"Bir araba gördünüz mü-?" Jamie köyün eteklerine ulaşır ulaşmaz sormaya başladı ama biri işaret edip, "Bu ," deyince sözünü kesti. Ejderha avcısı. Aslan katili. Bu o!"

Jamie dişlerini sıkarak atını adamın yanından uzaklaştırdı ve insan kalabalığının içine doğru sürdü. Belli ki o buradaydı ve insanlar onun o iğrenç arabanın kenarındaki resmini görmüşlerdi.

Axia her zaman onu küçük düşürme yeteneğine sahipmiş gibi görünüyordu. Yirmi sekiz yıl boyunca onurlu ve gururlu bir yaşam sürmüştü ama Axia'yla tanıştığundan beri hayatı bir komediye dönüşmüştü. "Bir Yunan trajedisi," dedi atını alışveriş yapan, ticaret yapan, takas eden ya da sadece birbirlerini ziyaret eden birkaç yüz kişinin arasından geçirirken nefesinin altından.

"Ejderha Avcısı!" diye birden fazla kez seslenildiğini duydu. Alaycı bir tavırla, yanaklarında hâlâ görünen çizikler ve gözlerinden biri hâlâ morarmışken onu nasıl tanıdıklarını merak etti.

Kasabanın bir ucunda büyük bir insan kalabalığı vardı ve başlarının hemen üzerinde Axia'nın boyalı arabasının renklerini görebiliyordu. Ve ister inanın ister inanmayın, Axia'nın sesini duyabiliyordu. Bu kadar küçük bir kadın nasıl bu kadar

Yüksek sesle mi?

Arabaya yaklaşmak için kalabalığın etrafından dolaşmak zorunda kaldı ve Arka kapıdan girdi ve ancak atın üstünde olduğu için neler olup bittiğini görebildi.

Vagonları sadece göstermelik olarak satın almış, ne işe yarayacaklarını hiç düşünmemişti.

içindi. Tode ona mahzenlerde kumaş olduğunu söylemişti, bu yüzden Jamie kılık değiştirmenin bir parçası olarak birazını kullanmaya karar vermişti.

Ama şimdi bu vagonun Axia'nın kullandığı şey için inşa edildiğini görebiliyordu. Bir tarafı, ejderhanın karnının büyük bir kısmı yükseltilmiş, demir halkalara takılan iki direk ile havada tutulan bir üst kapı yapılmıştı yan tarafa cıvatalanmıştı. Muhtemelen vagonun iç kısmına takılmış olan bir raf, açıklığın alt kısmına yerleştirilmiş ve kullanışlı bir tezgah oluşturmuştu. Axia vagonun iç kısmının bir ucundan bir kumaş parçası sarkıtarak bir perde oluşturmuştu ve Jamie'nin Tode'un kalabalığın görüş alanından uzakta bunun arkasına saklandığından hiç şüphesi yoktu. Vagonun içinde Axia vardı, Roger da onunla birlikte Axia'nın söylediklerine göre kesip biçmek için acele ediyordu.

Ama Jamie'nin ilk başta kafasını karıştıran şey, arabanın etrafında neden bu kadar büyük bir kalabalık olduğuydu. Daha önce hiç kumaş tüccarı görmemişler miydi? Yoksa arabanın boyanış şekli miydi? Onu görmek için kalabalıklar halinde toplanabileceklerini tahmin edebiliyordu ama bu insanlar Roger ve perdenin arkasına gizlenmiş Tode'un kesebildiği kadar hızlı satın alıyorlardı. Jamie birkaç saat önce vagonun içinde uzun kumaş yığınları olduğunu biliyordu ama şimdi çok az şey . Bununla birlikte, kocaman bir tekerlek peynir varmış gibi görünüyordu.

Bir un, bir parça sığır eti ve eğer tahmininde yanılmadıysa bir çift tavuk... Ve bunlar sadece grebildikleriydi. Hiç Şüphesi yoktu ki Yerde onun göremeyeceği kadar çok Şey vardı.

Tam atını ileri doğru itmiŐti ki Axia'nın sesi ve durdu.

"Atalarım bu dünyaya gelmiş en büyük tüccarlardı," diye bağırdı, her ne kadar sadece bir adım önünde duran bir adamla konuşuyor gibi görünse de. "Teklif ettiğin Şeyi kabul etmektense bu kumaşı vermeyi tercih ederim. Şu parıltıyı görüyor musun? Ejderha pulları, bu parıltıyı yapan Şey bu. Eskiden öldürülen ejderhalara ne olduğunu hiç merak etmedin mi? Büyük Őövalyeler onları öldürdü, doğru, ama atalarım derilerini yüzdü ve pullarıyla birlikte tuzladı. Onları ne yapacaklarını bilmeden nesiller boyunca sakladılar, ama sonra kendi büyükannem, adı kutsanmıŐ olsun, pulları iplik haline getirmenin bir yolunu keşfetti ve aziz büyükbabam pulları kumaş haline getirmek için gereken devasa dokuma tezgahlarını denetledi. Şimdi, güneŐte nasıl parladığını görüyor musunuz? Ejderha bezi," diye bağırdı. "Satılık ejderha bezi. Asla eskimez."

Jamie'nin az önce duyduğu yalanları kafasından atması birkaç dakika sürdü. Ejderha kumaşı mı? Hiç eskimiyor mu?! tüm Őövalyelik yeminleri ayağa kalktı. Nasıl yalan söyleyebilirdi

Böyle mi? O nasıl-?

Düşünmek için daha fazla zaman harcamak yerine atını kalabalığın içine doğru sürdü ve arabanın önünde durmak için atını sürerken onları dağıttı.

"Ne-?" Axia başladı, sonra kim olduğunu görünce inledi. "Yaklaşın beyler. Şeytan güneşi yedi," diye bağırdı, görünüşte arkasındaki Roger ve Tode'a doğru.

Jamie çenesi bir halde ona, "Çık buradan," dedi.

Ayağının dibinde duran, kolunun altına şişman bir kaz sıkıştırmış bir adam Jamie'ye baktı ve "Ejderhalar-" demeye başladı ama Jamie'nin ona attığı bakış haykırışını bitirmesine engel oldu.

"Şimdi!" Jamie Axia'ya emretti. "Arabayı terk et ve *adamların* bak." Roger'a ve onu dinlediğini bildiği Tode'a döndü, "Ve o araba derhal kampa geri dönse iyi olur." Axia kapıyı açıp dışarı çıkarken Roger sadece başını salladı.

"Biri bu adama neye kızgın olduğunu sorabilir mi?" diye sordu, gözlerini güneşe karşı kısarak kalabalığa baktı ama Jamie'ye bakmayı reddetti. "Ya da belki de onu rahatsız eden sadece benim yaşıyor ve nefes alıyor olmamdır?" Jamie bu olaydan önce kendini daha fazla alay konusu yapmayacaktı.

tüm köyü ve komşu halkı, onun yarı giyinik resminin zaten yaptığından daha fazla etkilemişti. "Sen oradaki!" dedi kasları kabarmış iri yarı bir adama. "Onu bana doğru kaldır." Ne de atından inip resimle gerçeği karşılaştıran bu insanlara yaklaşıacaktı.

Adamın yüzü sanki krallığın anahtarlarını almış gibi aydınlandı ve bir anda ellerini Axia'nın kollarının altına sokup onu Jamie'nin eyerine kaldırarak önüne oturttu. Ama adam onu bırakmaya başladığında, Jamie'nin hançerinin keskin ucunu çenesinin hemen altında hissetti. "Eğer o başparmakların sende kalsın istiyorsan," dedi Jamie, "neye dokunduklarına dikkat et."

Adam iyice azarlanmış görünüyordu ama vagon ve Axia'nın ejderha kumaşı vaadiyle zaten heyecanlanmış olan kalabalık, tüm bu sahneyi hayal güçlerine hitap eder buldu. Arkadaki adamlardan biri

Jamie, "Ejderha Avcısı!" diye bağırdı ve birkaç dakika içinde hepsi birden bağırmaya başladı. "Ejderha Avcısı! Ejderha Avcısı! Ejderha Avcısı!"

Gözlerini gökyüzüne çeviren Jamie, önünde Axia, atını döndürdü ve köyden çıkmaya başladı. Biraz çaba sarf ederek kalabalığın arasından sıyrıldı ve kampa doğru uzanan tarlalara yöneldi. Ama oraya hemen gitmedi, çünkü

bir kez daha bu yıkıcı genç kadının aklını başına getirmeye çalışmak için biraz zaman.

"Dikkatleri üzerimize çekiyorsunuz," diye başladı, attan inebileceği bir yere gelene kadar beklemek istiyordu ama bekleyecek gibi görünmüyordu. "Bizi tüm kasabanın önünde teşhir edip alay konusu yapacaksan kılık değiştirmenin ne faydası var?"

Tek kelime etmedi.

"Hiç cevabınız yok mu?" diye sordu. "İçin hiç açıklamanız yok mu? Harekete geçmeden önce hiç düşünmez misiniz?"

Axia onun önünde eyerdeydi, her iki bacağı da bir taraftaydı, kolları dizginleri tutmak için olsa da yine de onun etrafındaydı ve

Sol tarafının tamamı vücuduna bastırılmıştı. Kendisine yaptığı onca şeyden ve en çok da Diana olduğunu fark etmediği için ondan nefret ettiğine karar vermiş olmasına rağmen, kendini oldukça hissediyordu. "Axia," dedi Jamie sertçe, "kendin için ne söyleyeceksin?"

Axia başını öne eğdi. "At, konuşan birini duyuyor musun? Hayır mı? Ben de duymuyorum. Ağaçlardaki esintiden olmalı."

Jamie bıkkınlıkla derin bir iç çekti. "Perkin Maidenhall'dan kızına İngiltere'ye kadar eşlik edip soran bir mektup aldığımda, bunun para kazanmak için kolay bir yol olacağını düşündüm," dedi.

kendi kendine konuşuyordu. "Ama şimdi biliyorum ki, suçluları İskoçya'nın dağlık bölgeleri ile uğraşıyorsa..." Her zamanki gibi, Axia onun betimleme gücüne meydan okuyor .

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Axia," dedi usulca, çünkü şimdi ona bu şekilde sarılırken, onun bir kadın olduğunu hatırlayabiliyordu. Çoğu zaman onun kendisini rahatsız etmek için dünyaya gelmiş bir şeytandan başka bir şey olduğunu hatırlamak zordu. "Arabayı alıp istediğin zaman ortadan kaybolamazsın.

Sen ve kuzenin benim korumam altındasınız. Nerede ve ne yaptığınızı her zaman bilmek zorundayım. Beni anladınız mı?"

Yine onun cevabını bekledi, atına yönelik olsa bile, ama ona baktığında uyuyakalmış olduğunu gördü. Başı omzunun çukuruna gömülmüş, elleri kucağında ve ona yaslanmış bir şekilde uyuyakalmıştı.

Hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündü. Birlikteki herkesten iki kat daha fazla iş yapıyordu. Gerçi *onun* için hiç iş yapmıyordu ama diğerleri için yaptığı her şeyi görüyordu. Ve şimdi, arabanın içindekilere bakılırsa, önümüzdeki hafta için yiyecek deposu satın almak zorunda kalmayacaktı. Belki de, isteksizce düşündü, Tode haklıydı ve Axia para konusunda becerikliydi.

Ancak, onunla "ejderha" hakkındaki çirkin yalanları hakkında konuşmalıdır.

kumaş."

Birkaç yüz metre önünde kampı görebiliyordu ve diğerlerinin onları beklediğini biliyordu. Ama Jamie, Tode ve şoförün yakında Rhys'in ejderha arabası dediği diğer arabayı getireceğinden ve kısa bir süre sonra günlük yolculuğa çıkacaklarından emindi.

Bir an önce onlara katılması gerektiğini bilen Jamie, bunun yerine bir dürtüyle atını yoldan çevirdi ve bir tepeye, derin gölge sağlayan büyük bir meşe ağacına doğru sürdü. Kolay olmadı ama Axia'yı kucağında tutarken ve onu uyandırmadan attan inmeyi başardı.

sanki bir çocukmuş gibi meşe ağacının altına oturdu, Axia kucağına sarıldı.

Neredeyse bir saat boyunca uyudu, kucağında kıvrılmıştı, adamın eli onunkini tutuyordu. Şimdiye kadar onun ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti. Belki de büyük olan sadece karakteridir, diye düşündü, çünkü şimdi ona bakarken küçük elini tuttu ve başının çenesine ulaşmadığını hissetti, ona çok korumacı hissettirdi. Her nasılsa, şu anda sanki gerçekten de vagonun kenarına çizdiği adammış gibi hissediyordu.

Kollarıyla onu sıkıca kavrayarak kendine yaklaştırdı, başını ağaca yasladı ve uyuklamaya başladı.

Dakikalar sonra, irkilerek uyandı.

"Çek o koca, korkunç ellerini üzerimden!" Axia dirseğiyle kaburgalarına vurarak bağırdı. "Sence ben seninle özgürce birlikte olabileceğin gevşek bir kadın mıyım?"

Jamie bir an nerede olduğunu ya da kendisine neler olduğunu bilmeden ona göz kırptı. Kafa karışıklığı onun için normal bir durum gibi görünüyordu.

Son zamanlarda. O duvarı aşip bu olağanüstü genç kadınla tanıştığından beri bu bir yaşam biçimi haline gelmişti.

onun kucağında oturuyor olmasına rağmen, ona kızgındı - tıpkı her zaman görünüyordu. "*Benim* başka bir Diana olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu burnunu onunkine yaklaştırarak.

Dünyadaki bir kadın olsaydı ve o

onu kucağına alıp öpebilirdi ama Axia başkalarına benzemiyordu.

Tek kelime etmeden onu kucağından sert zemine itti ve atının yanına gitti.

Axia'nın da kafası karışmıştı. Karşılaştığı *her* kadını okşuyor muydu?

"Zampara!" dedi ama böyle bir suçlamanın gerektirdiği zehiri

kullanmadan. Sonra ayağa kalkıp tozunu aldı.

"Yapmayacağım-" diye başladı adam ona yaklaştığında, ama adam onu belinden öyle sıkı kavradı ki nefesi kesildi, sonra onu eyerin kaldırdı. Ancak onu biraz fazla yükseğe kaldırdı, sonra da yere bıraktı.

Eyerinin derisine ve tahtasına sertçe indi. Kız "Ah!" dediğinde, bacağını eyerin üzerinden atıp kızın arkasına otururken küçük bir gülümseme verdi.

Ve at bir adım atar atmaz Axia, Jamie'nin gülümsemesine neden olan tanıdık bir şekilde ona yaslandı. O görmese de Axia da gülümsedi. Onun bir şehvet düşkünü olduğuna gerçekten inanmıyordu. Onu *öpmek* istemişti.

Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Peynir seçeneklerim vardı, en çok sevdiğin sert beyaz peynirden aldım," dedi.

"Yaptın mı?" diye sordu, sesini sakın tutmaya çalışıyordu ama içi sevinçle doluydu. İlk kez *onun* için bir şey yapmıştı. Ama hepsinden önemlisi, onun nelerden hoşlandığını fark etmişti.

Söyleyecek başka bir şey aradı. "Maidenhall bana masraflar için bir kese verdi ve bugün takas ettiğiniz şey beni kurtaracak."

Kollarında kıvrılarak ona baktı, "Ah, Jamie, masrafları kurtarmaya yardım etmek istiyorum. Bugün alım satımı *sevdim*. Ama eğleneliydi ve..." Yere baktı. "Ve belki de bu işte iyiydim."

Onun başının tepesine gülümsedi. "Muhteşemdin."

"Gerçekten mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, en iyisi. Çizimde olduğu kadar satışta da yeteneklisiniz."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ama çizim konusunda o kadar iyi değilim. Eminim çok daha iyilerini görmüşsünüzdür."

"Asla. Dünyanın hiçbir yerinde."

Birkaç dakika boyunca ağzını açıp kapatan Axia ne diyeceğini bilemiyordu ve bu Jamie'yi memnun etti. "Hoşlandığını fark ettim badem, bu yüzden bir ördeği bademle dolduracağım ve işte..." Korsesinin içine uzanarak birkaç dal yabani adaçayı çıkardı. "Bunu buldum ve sargıya yardımcı olacağını düşündüm."

Jamie ona gülümsedi. "Her lokmanın tadını çıkaracağım," dedi kısık bir sesle.

Axia bir an için onun ne demek istediğini anlayamadı, sonra kızardı

Çünkü adamın adaçayının olduğu yeri kastettiğini anlamıştı. Yüzü hâlâ kızarmıştı, arkasını döndü ve ona yaslandı.

Kamp , "Masraflara yardımcı deneyebilir miyim? Faydalı olmayı çok severim."

"Nasıl istersen," dedi Jamie. "Ama yalan söylemek yok. Asla eskimeyecek kumaş vaatleri yok artık. Ve artık nerede olduğunu bilmeyeyim diye ortadan kaybolmak yok. Bu sabah uyandığımda orada olmadığını gördüğümde ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

"Memnun olursun diye düşünmüştüm," dedi ağzı sıkı bir şekilde. "Bir çukura düşüp orada kalsaydım hayatın çok daha kolay olurdu."

Kollarını ona daha sıkı sararken güldü. "Axia, sanırım ben
Gitmiş olsaydın seni özlerdim. Başıma beladan başka bir şey açmadığını
biliyorum ama seni özlerdim."

Yüzünü göremediğini biliyordu, bu yüzden geniş bir sırtışıla kendini
şımarttı. "Şalgamım, havucum ve kocaman bir parça tereyağım var. Ve,
evet, minik soğanlar. Sana yastık yapmak için kazların tüylerini de ."

Kampa girdiklerinde usulca, "Bu çok hoş olurdu," dedi ve Rhys onun
inmesine yardım etmek için kollarını kaldırdı. "Gerçekten de çok güzel."

Bölüm 12

" ^ "

Frances, Axia'nın atın üzerinde Jamie'nin önünde oturduğunu görür görmez, arasında bir şeylerin değiştiğini anladı. Ve tabii ki değişecekti, çünkü Axia'nın erkeklerle arası iyi gibi görünüyordu. Frances emin değildi ama belki de Axia'nın onları sürekli besleme şeklinden kaynaklandığını düşünüyordu. "Onlar insan, pazar için beslenecek domuzlar değil," demişti Frances.

birden fazla kez. "Onların yerinde olsaydım, karaciğerimin peşinde olduğunuzdan endişelenirdim."

Şimdi Jamie'nin atından inen Axia'ya bakan Frances derin bir iç çekti. Bu yolculuk umduğu gibi gitmiyordu. Axia'nın yerine Maidenhall varisi olmayı kabul ettiğinde, herkesin kim olduğunu bilerek ülkeyi dolaşmayı hayal etmişti. Bu şekilde erkeklerden büyük ilgi görecekti ve bir koca seçmeyi planlıyordu. Belki de evlenmeden önce bir erkeği mirasçı olduğuna inandırmak ve daha sonra ona kendisinden daha fakir olduğunu söylemek bir hile olabilirdi, ama o zaman Frances güzelliğinin bir erkeğe ilham vereceğini umuyordu onu sevmek için. Frances iyi bir eşleşme yapmak istiyorsa bunu şimdi, bu yolculukta yapması biliyordu.

Axia bu yolculuğun sonunda onu neyin beklediğini biliyordu ama Frances biliyordu.

Hayır. Axia her zamanki gibi yaklaşan evliliği hakkında kara kara düşünmeyi reddediyordu ama Frances, Axia'nın içinde bir yerlerde bunu bildiğini biliyordu. Frances'e gelince, Perkin Maidenhall'ın kendisi için ne planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Axia'ya "yoldaş" olarak artık ihtiyaç duyulmadığını söyleyen mektup onu bekliyor olacak mıydı? "Ailesine" geri mi gönderilecekti? Axia'ya her zaman bir dizi melek olarak tanımladığı ama gerçekte Maidenhall malikanesinden daha fazla mal, daha fazla para, daha fazla şey almak için Frances'in başının etini yemekten asla vazgeçmeyen o insan grubuna mı gönderilecekti?

Frances, Axia'nın "güzel hapisanesindeki" hayatının

Dünyadaki en korkunç varoluştı ama Axia hayatı hiç tecrübe etmemişti.

Ondan korunmuş, korunaklı, gerçekten hiç görmemişti.

Ama Frances parası olmayan kadınların başına neler geldiğini biliyordu. Onun Annesi çok güzeldi, her bakımdan Frances'in olmayı düşündüğünden çok daha güzeldi. Ama annesi aşk için evlenmişti. Müreffeh ama yaşlı ve sıkıcı bir bankacıyla yaptığı evlilikten kaçmış ve bir işte birkaç aydan fazla kalmayı reddeden yakışıklı bir ne oldum delisiyle evlenmişti. Beş yıl içinde annesi artık güzel değildi ama çocuk doğurmaktan ve dikiş dikmekten yıpranmıştı.

Annesi hayattayken, Frances yamalı ve yıpranmış giysileriyle bankerin zengin evinin önünden geçer ve annesinin nasıl olduğunu merak ederdi.

Annesi babasıyla evlenebilirdi. Bankacının çocuklarına temiz ve ütülü giysileri içinde bakar, oyuncaklarına bakar ve annesinin yaptığını asla yapmayacağına yemin ederdi. Frances, annesinin güzelliğini miras alacak kadar şanslıysa, onu *kullanacaktı*.

Perkin Maidenhall'a mektup yazıp ailesinin babasının kardeşi aracılığıyla uzaktan akraba olduğunu belirtmek ve ondan iş istemek onun fikriydi.

Frances bazen o mektubu düşünüyor, onu nasıl zahmetle tekrar tekrar yazdığını hatırlıyor, sonra da kaliteli yazı kâğıdını bir matbaacının masasından nasıl çaldığını düşünüyordu. Kızının çok yalnız olduğunu, onu hiç kimsenin görmediğini, Frances olarak gidip onunla arkadaş olabileceğini yazmıştı.

Cevap bir kese parayla birlikte geldiğinde, hiç kimse Frances ve ailesi kadar sevinmemişti. Paranın neredeyse tamamı harcanana kadar bir hafta boyunca kutlama yapmışlardı. Maidenhall arabası Frances'i götürmek için geldiğinde, Frances bir daha arkasına bakmadı.

Frances şimdi Axia'dan, ondan uzaklaşmanın bir yolunu bulmuştu.

Cimri babasından, korkunç Tode'dan ve Maidenhall parasına bağımlılıktan.

Eğer kendisine aşık olacak bir erkek bulabilirse, onunla evlenecekti. Ne inanılmaz derecede zengin birini ne de kızarmış bir genç kızın yakışıklılık hayallerini süsleyen bir erkeği istemişti. Tek istediği

Annesinin reddettiği bankacı gibi biri.

Ama kim? Nasıl? Frances ığlık atmak istedi. James Montgomery'nin karısı olarak seyahat ederken uygun bir erkekle nasıl tanışacaktı? Tabii ki bu bir şakaydı. Malikânedен ayrılmadan önce bundan söz edilmesi dışında hiçbir şey olmamıştı. Axia adamın kartal gözlerinden kaçmayı başarmış gibi görünse de Frances o kadar cesur değildi.

Böylece Frances beklentilerine bakmaya çalıştı. Kontun iki adamı vardı ama Frances yoksulluğu görünce anlıyordu. Onlar da kendisinden çok daha iyi durumda değillerdi. Geriye sadece kontun kendisi kalmıştı.

Ve tabii ki gözleri sadece Axia'daydı.

Lanet olsun ona! diye düşündü Frances. Axia'nın erkeklerin ona nasıl baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

O kadar cahildi ki, erkeklerin ona efsanevi Maidenhall varisi olduğu için baktığını düşünüyordu, ama gerçek şu ki Axia'nın özlediği şey

Klasik güzelliğini canlılıkla telafi ediyordu. Hayatı boyunca kapalı kalmış olan Axia, neyin uygun neyin kabul edilemez bir davranış olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Babasının eski elçilerine akşam yemeğini bir ahırda sunması, onları bir masaya oturtması kadar olasıydı.

Axia'nın unvanlar hakkında hiçbir fikri yoktu ve rütbeli bir adama

Hürmet. İki yıl önce yaşlı bir dük malikâneye talep etmişti. Bu mirasçıyı dinlemekten bıktığını ve

onu kendi gözleriyle gördü. Axia onu ciyaklayan kazların göğüslerinden tüy çıkarmaya çalıştırdı ve daha sonra ona kendisinin ve kazların bir resmini verdi. Yaşlı adam hayatında hiç bu kadar keyifli bir öğleden sonra geçirmediğine yemin ederek oradan ayrılmış. Ertesi yıl öldüğünü duyduklarında Axia kederinden ağladı.

Frances için James Montgomery'nin

Axia'yı hayranlıkla izliyordu. Ama onu şaşırtan şey Axia'nın da onu izleme şekliydi. Ve Tode'un ikisini de izleme şekli.

Gerçekten de bir şeyler oluyordu ve Frances bunun ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Aşk, diye düşündü Frances tiksintiyle. Tüm bunlardaki anahtar kelime buydu. Olanların aşkın başlangıcı olduğundan hiç şüphesi yoktu, Herkesin bahsettiği ama kimsenin ihtiyaç duymadığı o aptal, işe yaramaz şey. Annesinin tüm mutsuzluğuna sebep olan şey aşktı. Aşk-

Eğer dikkatli olmazsa Axia'nın sonunu getirecek olan şey aşk olacaktı,

Frances düşündü. Axia babasının sözünden çıkarsa ne olurdu?

ve fakir bir kontla evlenmeyi talep etti? Babası onu mirastan mahrum

bırakacaktı şüphesiz ve tabii ki kontu da onu terk edecekti. O zaman

Axia nerede ? Kuzeni güzeldi ama çeyiz olmadan iyi bir evlilik yapmak

için büyük bir güzellik gerekiyordu. Axia fakir olsaydı, Frances

kuzeninin evlenemeyeceğinden emindi.

Belki de onu kurtarmalıyım, diye düşündü Frances. Onu kendinden kurtar.

Eğer James Montgomery'yi ondan alırsam, Axia artık

Babasını kızdırma tehlikesi. Artık mirastan mahrum edilme tehlikesi yok. Ve

eğer bir kontla evlenirsem, Leydi Frances olurum, diye düşündü,

Gülümsüyor. Kız kardeşlerimin yüreği ağzına gelmez miydi?

Elbette, Lord James'in fakir olduğunu *söylediği* gerçeği vardı. Bu yüzden

bu işi üstlenmişti. Ama nasıl olur da

fakir olmak mı? Ayrıca, ona yardım etmeye çok istekli olan birçok zengin

akrabası vardı. Bu akrabalarına mesaj gönderdiğinde, onların da hemen zırhlı

ve silahlı adamlar göndererek

Maidenhall vagonları.

Diğer adaylarla kıyaslandığında James Montgomery oldukça zengindi.

Zengindi ve sanki tanışacağı tek erkek oymuş gibi görünüyordu. Çok

yakışıklı olması çok kötüydü. Frances, bir erkek ne kadar çirkinse, onu

büyülemenin o kadar kolay olduğunu fark etmişti.

Frances başını kaldırıp Axia'ya baktı, sonra gözleri kısıldı ve kendine bir

hedef belirledi. Bu yolculuk sona erdiğinde, James Montgomery'nin karısı

olacaktı. Ne yapması gerekiyorsa yapsın, nasıl başarabilirse başarsın,

Bunu yapacaktı. Ve bir gün Axia ona teşekkür edecekti.

Axia o korkunç şeylerden birinin içindekileri yeniden düzenliyordu, rahatsız vagonlar. İngiltere Kraliçesi İngiltere'yi özgürce dolaşabiliyorsa, Maidenhall varisi neden dolaşamıyordu? Elbette bunun cevabı Perkin Maidenhall'ın yeterli koruma için ödeme yapamayacak kadar cimri olmasıydı. Tek çocuğu isimsiz bir tüccarın kızı gibi seyahat etmek zorunda kalmıştı. Ama sonra Axia tüm o düşük sınıf takaslarıyla hayatının en güzel zamanını geçiriyor gibi göründü. Tıpkı babası gibi o da para kazanmayı seviyordu. Frances ayağa kalkarak elbisesinin tozunu aldı. Öte yandan o, bu vagonlarda seyahat etmekten nefret ederdi. Leydi Frances Montgomery olduğu zamanlar, kadife kaplı koltukları ve bir düzine uşağı olan bir arabası olurdu. O- "Ne planlıyorsun?"

Frances kulağına gelen fısıltıyla sıçradı. Arayanın Tode, o iğrenç küçük adam olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

"Sanırım Axia'yı kendisinden kurtarabilirim," diye cevap verdi ve sonra burnunu

havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı. *Bırakalım bunu düşünsün, diye düşündü.*

Bırakın otursun

ve aklımda ne olduğunu anlamaya çalış. Gülümseyerek Jamie'ye doğru yürüdü.

"Benimle yürümek ister misin?" Jamie Frances'e, tutması için kolunu uzatarak sordu. "Çok güzel bir gece."

Parmaklarını onun koluna dolayan Frances, Jamie'yle birlikte kamp kurdukları küçük yola doğru yürüdü.

Sohbet etmek için elinden geleni yapmaya çalışarak, "Birkaç gün içinde bir evde kalacağız," dedi. "Yatakları olan."

Frances gülümsedi. "Bunu sevmeliyim. Kamp ateşinde pişirilebilecek şeylerin dışında bir şeyler isterim," dedi yüzünü buruşturarak.

"Axia iyi iş çıkarıyor, değil mi? Bademin tadının bu kadar güzel olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Jamie gülümseyerek.

Frances kirpiklerinin arasından ona baktı, gün ışığı azalıyordu.

onu özellikle güzel gösteriyordu. "Benimle yürüyecek ve başka bir kadından misin?"

"Neden, hayır, sanırım değil," dedi Jamie, sonra başka ne söyleyeceğini bilemedi. Birkaç dakika sessizce yürüdüler, sonra aniden Frances bir kahkaha patlattı.

Şaşkınlık içindeki Jamie ona döndü, gülümsemeye hazırды.

"Birbirimize benziyoruz, değil mi?" dedi dostça.

"Eminim öyleyiz, ama nasıl benziyoruz?"

"Söylesene James Montgomery, hiç bir kadına kur yapmak zorunda kaldın mı? Yani, bir kadının sana ilgi göstermesini sağlamak için hiç çalışmak zorunda kaldın mı? Çiçekler? Şiirler?"

Jamie başını eğdi. "Aslında..." Tereddüt etti.

"Ben de öyle," dedi Frances. "Tek yapmam gereken kıpırdamadan oturmaktı ve onlar bana geldi. Yanımda oturma ayrıcalığı için birbirleriyle kavga eden erkekler oldu. Erkekler bana bir fincan elma şarabı uzatabilmek için birbirlerini ezdiler." Başını kaldırıp ona baktı. "Sizin için de aynı şeyin geçerli olduğuna şüphe yok."

Kıkırdayarak ona baktı. "Son zamanlara kadar kolay zamanlar geçirdiğimi kabul ediyorum."

Frances kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanırım seninle iş konuşmamızın zamanı geldi."

Ama Jamie'nin aklı "son zamanlarda "daydı. Daha önce hiç Axia'yı tanımamış mıydı? Axia'nın vücudunun onunkinin altında olduğu ilk gün, onu dizinin üzerinde çevirdiği zaman, ona saldırıp gözünü morarttığı zaman, boyalı araba, Axia'nın eyerde önünde uyuduğu, daha sonra başını onun kucağına koyduğu ve-

"... ve evlilik için planlar yapalım. Belki de gizli olmalı ve daha sonra babama ve-"

"Evlilik mi?" Jamie boş boş konuştu, kadının söylediklerinin ilkini bile duymamıştı.

Frances uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Sanırım sen

Maidenhall altını. Benim mirasım."

"I..." Olayın bu kadar açık bir şekilde ifade edilmesinden hoşlanmıyordu.

" değil," dedi, göğüslerini adamın koluna bastırarak, sonra

James'in aklının başka yerde olduğunu görünce birden serbest bıraktı ve ellerini

yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. "Ah, James, beni neyin beklediğini

bilmiyorsun. Babam benim için korkunç bir adam seçti. Asla sahip

olamayacağım

aşk ve çocuklar, bunu biliyorum. Üç haftalık olduğumdan beri tutsağım ve

evlendikten sonra da tutsak olmaya devam edeceğim. Oh, buna nasıl

dayanabilirim?"

Jamie ağlayan kadınlara zaman yaptığı şeyi yaptı: onu kollarının arasına

aldı ve sakinleştirmek için sırtını okşayarak sarıldı.

"Axia'nın benimle evlenmeyi umduğunu söylerken kötü niyetli ve nefret

dolu olduğunu biliyorum ama bu benim dualarımın cevabıydı. Babamın

bana yakışıklı ve çekici birini göndereceğini ve birlikte -Hayır, bunu yüksek

sesle söylemeye cesaret edemiyorum- olabileceğimizi hayal ettim."

"Söyle bana," diye fısıldadı, cevabı zaten bildiğinden korkuyordu.

"Bu adam beni zaten hayatımı geçirdiğim hapis haneden daha kötü

olacağını bildiğim bu korkunç evlilikten kurtaracak."

"Baban bana çok güveniyor. O-" diye başladı Jamie.

"Peki ya ailen?" Frances itiraz etti. "Axia'nınki kadar fakir mi? Onlar da

Kışın ısınıyorlar mı? Yemekleri nasıl?"

Jamie yutkundu, Berengaria'nın küflü mercimek tarifini, sıcaklık hayalini hatırladı. Son zamanlarda Axia'yla geçirdiği zaman ona görevlerini ve sorumluluklarını unutturmaya başlamıştı ama şimdi Frances onu gerçekliğe geri döndürüyordu.

Elleriyle Jamie'nin kollarını kavrayan Frances yalvarırcasına ona baktı.

"Gizlice evlenebiliriz. Eğer zaten evliysek, babamın bu konuda yapabileceği bir şey yok. Evliliğimizi feshedemez."

"Ama..." Jamie bir şey söylemek istemiyordu ama ya Maidenhall çok kızdıysa ve onu mirasından mahrum ettiyse?

Frances onun aklından geçenleri okuyormuş gibi gülümseyerek, "İnsanlar babamın zenginliğiyle o kadar büyülenmişler ki, annemin

Çok zengin bir adamın tek kızıyım. Babam hiçbir şey vermezse, büyükbabamın arazisi, evleri, bir ya da iki kalesi var. Benim de

Kendime ait hatırı sayılır bir gelirim var." Ona gülümsedi. "Ve tüccar

babamın, eski Montgomery adını taşıyan bir kontla evlendiğim için hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum."

Jamie dikkati dağılmış bir şekilde, "Muhtemelen hayır," dedi.

Ona baktı, gözyaşları alt kirpiklerinden dökülmek üzereydi. "Beni kurtaracaksın, değil mi? Benim için mi? Ailen için?"

Jamie onun omuzlarını sıkıca kavradı ve kollarının uzunluğunda tuttu.

"Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağım ama onurum beni senden bir şey istemeye zorluyor.

babamın izniyle. Bunu gizlice yapamam. Onayını vermeli." Frances onun yüzünü görmesini engellemek için gözlerini kaçırdı. Her şeyden önce, evliliklerinin Axia'nın babasına ulaşmasına izin veremezdi. "Onun onayından bana ne? Hayatım boyunca beni hapsetti. Altını olan her adama satar beni. Ben de herkes gibi mutluluğu hak etmiyor muyum?"

"Baban hakkında böyle konuşma. Sakın-" Jamie onun sorununun düşünemiyor gibi görünmesi olduğunu biliyordu. Evlilik önemli bir karardı ve hafife alınamazdı. Maidenhall gibi zengin birini kızdırırsa ailesine ne olacaktı? Onları düşünmek zorunda. "Ben-"

"Benden hoşlanmıyorsun," dedi Frances, alt dudağını güzelce büzerek.

"Benden hiç hoşlanmıyorsun."

"Ama tabii ki senden hoşlanıyorum," dedi Jamie, ama sesinde inandırıcılık olmadığını o bile biliyordu. Doğrusu, Frances hakkında öyle ya da böyle pek bir şey düşünmemişti.

"Sanırım anlıyorum," dedi Frances soğuk bir sesle. "Bu hep olmuştur. Ne de olsa ben Maidenhall varisiyim ve bu erkekleri korkutur. Hayır.

beni ben olduğum için sevebilir. İstedikleri sadece para. Axia erkeklere onu sevmeleri için ilham veriyor. Tode'a bak, korkunç bir şey o. O onu seviyor. Adamın Rhys gözlerini ondan alamıyor. Ona kur yapıyor. Senin Thomas'ın bile onunla ilgili düşünceleri var. Erkekler altınım için sadece beni göremiyor. Axia haklı: Ben insan değilim, ben babamın altınıyım."

Bununla birlikte kampa doğru geri döndü ama Jamie onun kolunu yakaladı. Joby her zaman bir kadının Jamie'ye sadece üzücü bir hikâye anlatması gerektiğini ve Jamie'nin yağmur suyundan daha yumuşak olduğunu söyledi. "Frances," dedi usulca, "öyle değil. Sen çok tatlı bir kadınsın. Her erkek seni karısı olarak görmekten mutluluk duyar."

"Ah, Jamie," dedi ve kollarını onun boynuna doladı. "Beni sevdiğini biliyordum. Biliyordum. Seni en iyi eşlerden biri yapacağım. Ailenin sıcaklığı, yemeği ve Maidenhall parasının sağlayabileceği her şey olacak. Al. Göreceksiniz. Dünyanın en mutlu adamı olacaksın."

Ondan uzaklaşarak elini tuttu. "Gel, diğerlerine anlatalım." bir fikir gelince gözleri parladı. "Evet, sen de babama yazmalısın. Ben de ona yazacağım. Mektuplarımızı bir araya getirip aynı kuryeyle göndereceğiz. Eminim babam da aynı fikirde olacaktır.

Hanımfendi unvanıyla anılan kızım. Gel, gel, tereddüt etme." Duraklayarak ona baktı. "Yanlış bir şey mi var? İstedğin bu değil miydi? Sen

Maidenhall varisi ile evleneceksin. Eğer istediğiniz bu değilse lştfen bana şimdi sşyleyin."

"Evet," diye mırıldandı. "Yapmam gereken şey bu. Ailemin buna ihtiyağı var."

Frances kollarını uzatarak dşnmeye başladı. "Ben dşnyanın en mutlu kadınıyım. Ya sen? Sen de mutlu değil misin?"

"Evet," dedi, "çok, çok mutluyum. Gerçekten mutlu." Ama sadece Sesinde hşzşnlş bir teslimiyet vardı. "Gel," dedi yavaşça, "diğerlerinin yanına dşnmeliyiz."

"Evet, onlara sşylemeliyiz," dedi Frances mutlulukla, sonra durakladı. "Ama, Jamie, canım, babama mektuplardan bahsetmeyelim. Axia'nın nasıl biri olduğunu bilirsin. Sadece gizlice evleneceğimizi sşyleyeceğiz. Senin için uygun mu?"

"Evet, elbette," dedi ve sonra derin bir iç çekerek Jamie'yi kampa giden patikada takip etti.

Sevgili kardeşlerim,

Třm hayallerin gerček olabilir. Gřrřnřře gře

Maidenhall varisi. Hayır, bunun bir aşk olduğunu dşşşnmeyin, değil.

Frances'in kurtarılmaya ihtiyağı var. Onun korunmaya, bizim de yeni bir çatıya ihtiyağımız var. Bştşn iyi evlilikler bşyle ayarlanmaz mı?

Ancak, babasından izin almakta ısrar ettiğim için bu evliliğin gerçekleşeceğine inanmıyorum. Kızının evliliği için zaten sözleşme yaptığı için, nasıl kabul edeceğini anlayamıyorum. Ama Frances izin vereceğini düşünüyor; o zaman hemen evlenmeliyiz.

Bundan ne sonuç çıkacağını size bildireceğim.

Size bahsettiğim Axia'yı hatırlıyor musunuz? Gittiğimiz her yerde mal alıp satarak oldukça faydalı olduğunu kanıtlıyor. Satış yapmak için çirkin ama derece eğlenceli yalanlar söylemesine rağmen, bir araba dolusu kumaşı bozuk para ve hayvanlar karşılığında sattı.

Sonra hayvanların kısmını yüz çift ayakkabı karşılığında bir taşra tüccarıyla takas etti ve paraları kocasının cenazesinden dönen dul bir kadından bin düğme almak için kullandı.

Daha sonra, mirasçı hariç hepimizi ayakkabıların düğmelerini dikmekle görevlendirdi ve ertesi gün onları ödediğinin iki katına sattı.

Rhys bir hafta içinde orijinal kumaşın değerini üç katına çıkardığını söylüyor ve bir ay içinde bir ev satın alabileceğini söyleyerek gülüyor.

Ama korkarım ki Rhys ona aşık olabilir. Ve Thomas da.

Bununla birlikte, Axia'nın pazarlığı nedeniyle, hiç harcama yapmadım.

Günlerdir Maidenhall çantası.

Maidenhall arabalarının gelmesini ve Frances'in babasından gelecek mektubu beklerken birkaç günlüğüne Lachlan Teversham'ın evinde kalacağız, bana oradan yazabilirsiniz.

İkinize de sevgilerimi ve dualarımı
gönderiyorum. Seni seven kardeşin,
James

NOT. Üzgünüm ama Axia onu ve beni ateşe verdiği için o mor ipek ceket mahvoldu, ama endişelenmeyin, çünkü yanıklar çabucak iyileşti.

"Eee?" Joby kız kardeşine sordu. "Şimdi ne düşünüyorsun? Maidenhall varisiyle evlenecek, bundan eminim. Eminim Perkin Maidenhall kızının Jamie ile evlenmesine çok sevinecektir. Ne *de* olsa o bir kont." "Ben o kadar emin değilim," dedi Berengaria kokuyu derin derin içine çekerken Eski şatonun arkasındaki küçük bahçede yetişen çiçeklerden. "Sizce bu zengin adam kızını Jamie'ye teklif etseydi, kardeşimiz Maidenhall varisini reddeder miydi? Herhangi bir erkek yapar mıydı? Öyleyse kızını zengin bir tüccarın oğluna teklif etmesinin gizli nedenleri olmalı.

onu alabilecek pek çok yoksul unvanlı adam var." "Doğru," dedi Joby düşünceli bir şekilde ama bunu düşünmek istemiyordu. "Bu Axia hakkında ne düşünüyorsun?"

Berengaria cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bence o şimdiye kadar duyduğum en ilginç insan."

"İlginç mi? O kadının, evinden çıkıp

kocasının cenazesi onu 'ilginç' bulmadı. Birinin bu Axia'yı bir sandalyeye oturtmamış olması hayret verici."

"Öte yandan, kadın bin dolarla ne yapacaktı?

Düğmeler mi? Belki de onları satın almak kadar aptal biri olduğu için minnettardır."

Joby yürümeyi bıraktı ve Berengaria'ya baktı. Bir sebepten dolayı, onların Roller tersine dönmüş gibiydi. Genelde alaycı ve inançsız olan Joby'ydi ama şimdi Berengaria kederini parasal bir düzeye çıkaran kişiydi. Nedense bu Axia'da Joby'nin hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı.

"Ah, Joby," dedi Berengaria iç çekerek, "sen hiç romantik olmaz mısın?

Çok romantik olan sevgili kardeşimizin bu yoksul Axia'ya aşık olmasından ve asla yeterince yiyeceğimiz olmamasından korkuyorsun."

"Sana göre ona çoktan aşık olmuş," diye mırıldandı Joby. "Ama

Sevgili kardeşimizin romantik olduğunu söyleyerek ne demek istiyorsunuz?

Onu bu kadar iyi bir asker yapan romantizm ?"

"Tabii ki."

"Sen delisin! Öldürmenin ve sakat bırakmanın neresi romantik?"

"Jamie'nin tüm bunlardan nefret ettiğini çok iyi biliyorsun. Onun sevdiği şey onur ve adalet duygusu ile kötülüğe karşı iyilik için savaşımdır."

"Doğru," dedi Joby yavaşça, "ama bunun Axia ile ne ilgisi var? Sanırım kardeşimizi delirtiyor. Onu ateşe verdiğini söylüyor." Gözlerini kısmıştı.

"*Onu* ateşe vermek isterdim. "

Berengaria gözlerini kırpmadan uzaklara baktı. "Beni toplar mısın

Şu kiraz çiçeklerinden biraz? Kokularına bakılırsa bu yıl iyi bir mahsul alacağız."

Hançerini yanından alan Joby, en yakındaki kiraz ağacından birkaç dal . "Kardeşimize ne yazalım?"

"Yani, evlenebileceğini söylediği ama ondan tek istediğinin yeni bir çatı olduğunu itiraf ettiği bu zengin kadına gerçekten aşık olması için ona ne yazabiliriz?"

"Aynen öyle. Jamie'nin onur anlayışının bir evlilikte aşka kadar uzanacağını düşünmüyorsunuz, değil mi? Biz aşkı düşünemeyecek kadar *fakiriz*."

"Ve çok fazla yükü var," dedi Berengaria acıyla. "Annem ve ben-"

"Ve ben," dedi Joby. "Kraliçe gibi olmak ve asla evlenmemek istiyorum!"

"Kraliçe arı gibi olmak ve binlerce çocuğum olsun istiyorum.

"Eteklerimi çekiyorlar ve kollarını bana doluyorlar."

Joby küçük bir gülümseme verdi. "Her zaman Henry Oliver vardır. O sana-"

"Seni bunun için yakalayacağım," dedi Berengaria ve küçük kız kardeşine uzandı.

Bölüm 13

" ^ "

Birkaç gündür şiddetli yağmur yağıyordu. Dereler taşmış, zaten kötü olan yollar bataklığa dönmüş, atların ayaklarını emiyor, arabaların tekerlekleri üzerinde birikerek zor dönmelerini sağlıyordu.

Jamie, arabaların çamurda ilerleyişini yönetmeye çalışırken kendisi için üzüldüğünü biliyordu. Ne zamandan beri tüccar arabalarından ve kavgacı sivillerden sorumlu muydu? O her zaman bir askerdi, unvanı ve krallığı miras alamayacak küçük bir kardeşti.

Bu yüzden seçtiği askerlik mesleğinde dünyada kendi yolunu çizmek zorunda kaldı.

Ama arazi yoktu, değil mi? diye düşündü atını bir kez daha durdurmak için çekerken. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki zar zor görebiliyor, şiddetli akıntının yere vuruşundan hiçbir şey duyamıyordu.

Atından inerek, çamurun içinden arabanın bulunduğu yere doğru yürüdü. bir kez daha saplandı. Çamur ayak bileklerine kadar geliyordu ve sanki soğuk, ıslak balçıkla kaplanmış gibiydi. Tabii ki çamurda ilerlerken bile asıl sorununun yağmur olmadığını biliyordu,

Ama Axia. Bazen onunla önce hayatında hiç sorun yaşamamış gibi görünüyordu. Onunla tanıştığından beri yaşadıklarının yanında ölümle yaşam arasındaki mücadele neydi ki?

Tam arkadaş olmaya başladıklarını düşündüğü anda her şey bir değişmişti. Onu durduramadan Frances kamp ateşine ve Jamie'yle evleneceklerini yüksek sesle ilan etmişti. Jamie, Axia'nın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağını düşünüyordu.

İhanet, incinmişlik, inançsızlık, hepsi bir anlığına gözlerine yansdı ve sonra arkasını dönüp onunla konuşmayı tamamen kesti. O zamandan beri, İki kez onunla konuşmaya çalışmış, özgür bir adam olmadığını, evliliğin onun için bir iş olduğunu ve kalbinin sesini dinleyemeyeceğini anlatmaya çalışmıştı. Eğer kalbinin sesini dinlerse... Ama Axia onu dinlemedi. Her seferinde onun elinden kurtulmuş ve onunla konuşmayı reddetmişti. Ve daha sonra, kalbini ve yoksul ailesine karşı görevlerini düşündüğünde, Axia'nın onunla konuşmamasının belki de daha iyi olduğunu düşündü. Ancak iki gün sonra Axia diğerlerine bir kaza olduğunu ve peynir tekerleğinin geri kalanının

Bir şekilde arabadan yuvarlanmıştı, ağlayacak gibi hissediyordu.

Ama bu sabah Axia, Rhys'e biriktirdiği kaz tüyleriyle doldurulmuş küçük bir yastık hediye edince ruh hali değişti

Jamie için.

Şimdi, birkaç saat içinde, Tanrı izin verirse, arkadaşı ve eski silah arkadaşı Lachlan Teversham'ın evinde olacaklardı ve orada kuru yataklar ve sıcak yemekler olacaktı ve belki de hepsi daha iyi hissedecekti.

Jamie yağmurun altından, herkesin ısrarla çağırdığı ejderha vagonunun yolda ilerlediğini görebiliyordu. Jamie'nin emriyle iki kadın bu vagona bindi, çünkü daha hafifti ve çamurdan geçme şansı daha fazlaydı. Çadırlar ve sahip oldukları eşyalarla tamamen yüklü olan bu vagon sık sık çamura saplanma eğilimindeydi.

Jamie'nin itmek zorunda kalacağını anlaması bir saniye bile sürmedi. Rhys ve Thomas - lanet olsun onlara! - diğer vagonun yanındaydı, bu yüzden geriye sadece sürücü, o ve içeride Tode kalmıştı.

İlk başta Jamie o kadar dikkatle direksiyonu inceliyordu ki

Tode'un sesi onun yanından bağııyordu. "Taşlar! Tekerleklerin altına taş koyun. Ağaç dalları. Herhangi bir şey."

Jamie başını salladı. Tabii ki. Akıllı kişisel meseleleriyle o kadar ki

En basit şeyleri bile düşünemeyecek kadar sorunluydu. George önde oturmuş, çakan şimşeklerden tedirgin olan atları kontrol etmeye çalışırken, Jamie ve Tode da bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Sağ arka tekerleğin altına girerek sağlam bir zemin oluşturdu. "İtebilir misin?" Jamie Tode'a bağırdı ve onun başını salladığını gördü. Su yüzünden aşağı akıyor, burnundan damlıyor ve yüzünü deforme eden derin yara izlerinde akıntılar oluşturunuyordu.

Jamie şoförü uyardıktan sonra omzunu bir tarafa koydu ve Tode onu takip etti, kısa bacakları çamura batmıştı.

"Hazır mısınız?" Jamie bağırdı ve George'un kırbacını şaklattığını duyduklarında itmeye başladılar. Balçıkta çekiş gücü bulmak kolay değildi ve sürekli kayıyorlardı ama Jamie arabanın serbest kalmak üzere olduğunu görebiliyordu.

"Tekrar!" diye bağırdı. "Daha sert! Daha fazla kas!"

Tam vagon neredeyse kurtulmuşken, iki dakika sonra yola koyulacaklarmış gibi görünürken, Jamie göğsünde yüz kiloluk öfkeli bir dişiyle çamura sırtüstü düştü.

"O ! Yapamaz!" Axia Jamie'ye bağırarak yüzüne ve göğsüne .

Jamie kollarını kaldırarak kendini onun darbelerinden korumaya çalıştı; altındaki çamur onu yutmak isteyen büyük bir deniz canavarı gibi emiyordu. Rhys sanki bir tahıl çuvalıymış gibi belinden kavradı ve Jamie'nin üzerinden kaldırdı.

Jamie çamura o kadar saplanmıştı ki kendini yukarı çekmek zorunda kaldı.

arabanın tekerleğine tutunuyordu. "Nesi var bunun?" diye bağırdı, elleriyle yüzünü kaplayan çamuru temizlerken.

Axia'nın çırpınan bedenini elinden geldiğince tutmaya devam eden Rhys omuz silkti. "beni! beni!" Axia tüm gücüyle çığlık atıyor, Rhys'e karşı elinden geldiğince mücadele ediyordu.

Saldırıya kendini hazırladıktan sonra Jamie, Rhys'e onu bırakması için başıyla işaret etti.

Ama Axia kurtulduktan sonra Jamie'ye gitmedi, çamurda elinden geldiğince koştu, eteklerini kollarının üzerine atarak arabanın arkasına yığılmış olan Tode'a doğru koştu. Ellerini Tode'nin harap olmuş yüzüne koyup suyu silmeye çalışan Axia ona sertçe baktı ama Tode'nin içinde hiç hayat yok gibiydi, sırtını vagona yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

"Ne yaptığına bak!" diye bağırdı Jamie'ye. "May the devil Seni kızartıyorum!" Rhys'e baktı. "Bana yardım et. Arabanın içine girmeli." Hem Rhys hem de Jamie bir adım öne çıktılar ama Axia Jamie'nin önünü kesti ve ona attığı bakışla geri çekilmesini sağladı.

Onlar sevgili, diye düşündü Jamie aniden. İşte bu yüzden onu koruyor. Bu yüzden başka erkekleri yanında istemiyor. Bu ikisi sevgili!

Şimdi öfke ona yeni bir enerji veriyordu ve Rhys arabadan Jamie şoföre bağırdı ve iki adam itişmeye başladı.

Jamie aniden Herkül'ün gücüne sahip gibi göründü ve araba çamurdan yuvarlandığında itmeye devam etti.

Rhys elini omzuna koyduğunda Jamie onu görmezden geldi ve itiyordu. Yağmur ve çamurun altında ter kalmıştı. Jamie'yi arabadan uzaklaştırmak için Rhys'in tüm gücünü kullanması gerekti. Jamie arkadaşına döndüğünde, Jamie'nin yüzündeki ifade Rhys'in geri adım atmasına neden oldu.

Rhys tek bir kelime bile konuşmadan atına bindi ve diğer arabaya doğru sürdü.

Jamie, konuşamayacak kadar kızgın, tam olarak neden kızgın olduğunu düşünemeyecek kadar öfkeli bir halde atına bindi ve arabanın yanına kadar gitti.

Lachlan'ın evinin kapısında. Ve içeri girdiğinde, arkadaşının büyük, sıcak kucağıyla sarıldı.

"Jamie, delikanlı," dedi Lachlan Teversham, büyük kolunu genç arkadaşına dolayarak

arkadaşının geniş omuzları. Lachlan ayı gibi bir adamdı, iriydi, kızıl kahverengi saçları ve gür kaşları vardı. Jamie'nin de çok iyi bildiği gibi, bu adam savaş alanında dehşet saçabilir, sadece varlığıyla bile insanların yüreğine korku salabilirdi.

Ama cüssesine ve bazen sert tavırlarına rağmen, Lachlan asla

kadınları korkutuyor gibiydi. Bir kadının Jamie'ye söylediği gibi, "Böyle ağzı olan bir adamdan kim korkabilir ki?"

"Oradaki sen misin?" Lachlan sordu, sonra büyük eliyle Jamie'nin yüzündeki bir yeri temizlemeye çalıştı.

Ama Jamie'nin gülecek hali yoktu. Öfkeyle Lachlan'dan uzaklaştı ve vagonlara geri döndü. "Onları emniyete alın!" diye bağırdı şoförlere. "Ve sen, evlat, o atlara dikkat et. Kötüye kullanıldıklarını pişman olursun."

Yağmurun altında durmuş, eski bir İskandinav tanrısı gibi görünen Lachlan, Jamie'ye şaşkınlıkla baktı. Onu çocukluğundan beri tanıyordu ve daha önce hiç bu kadar çekici bir insanla karşılaşmamıştı. Lachlan genç Jamie'nin kaba olduğunu hiç görmemişti.

Atından inen Thomas yüzündeki yağmuru sildikten sonra başıyla

Frances'e yardım edilen boyalı vagonda. Kuru kalması için üzerine kocaman mumlu bir bez örtülüyordu ama Lachlan onun güzel yüzünü görmeden önce değil. Thomas'a bakarak, "Jamie'nin nesi var?" diye sorar gibi gözlerini kaldırdı.

Lachlan'ı yıllardır tanıyan Thomas eğildi ve "*İki* kadın," dedi.

Bunun üzerine Lachlan başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi, çünkü

genç arkadaşının kadınlar dışında hiçbir sorunu olmadığını anlamıştı.

Lachlan, onunki gibi bir yüze sahip olan Jamie'nin kadınlarla en ufak bir sorun yaşayacağını asla düşünmezdi.

"Cehennem ve lanet!" Jamie vagonun içine baktığında Axia ve onun... sevgilisinin -düşündüğünde neredeyse tükürüyordu- gitmiş olduğunu görünce bağırdı.

"Neredeler?" diye bağırdı atları yağmurdan kurtarmaya çalışan bir seyise. Tabii ki çocuk Jamie'nin kimden bahsettiğini bilmiyordu ve aceleyle bu öfkeli çamur canavarından uzaklaştı.

Jamie tekrar Lachlan'a döndü. "Onları gördünüz mü? Bir kız ve bir adam, çok kısa boylu ve-" Tode'yi nasıl tarif edebilirdi?

Lachlan'ın arkadaşının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını görebiliyordu.

Görölmek istemezdi, diye düşündü Jamie birden ve Tode'un nerede olduğuna dair bir fikri vardı, çünkü Jamie Lachlan'ın evini iyi biliyordu.

Rhys'e arabaları işaret ederek, "Bunlarla ilgilen," diye bağırdı, sonra bir çocuğun elinden feneri kaptı ve ahırlara doğru koşmaya başladı. Eğer biri saklanmak istiyorsa, gideceği yer orasıydı. Tode'un Lachlan'ın iyi aydınlatılmış Büyük Salon'una girdiğini hayal bile edemiyordu.

Fener havada koşan Jamie, bir tezgâhtan diğerine geçerek

her içinde. İkisini bulduğunda ne yapacağından emin değildi ama kızın onun sorumluluğunda olduğunu biliyordu ve buna hakkı vardı-

Ahırların sonunda, uzun zamandır sadece depo olarak kullanılan eski bir takım odası vardı ve Jamie tam çıkmak üzereyken kapının altından gelen zayıf bir ışık parıltısı gördü.

Öfkeyle kapıyı açtı ve dehşet ve şaşkınlık içinde Axia'nın Tode'yi *soyduğunu* gördü!

İlk dürtüsü onu odanın diğer ucuna fırlatmak ve muhtemelen kılıcını Tode üzerinde kullanmaktı. Ama sonra Axia perişan yüzünü ona doğru çevirdi.

Bir aşkın yüzü değil, derinden korkan, dehşete düşecek kadar korkan birinin yüzü.

"Yardım edin, yardım edin," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Jamie'nin tüm öfkesi anında onu terk etti. Fenerini yere bırakarak bir adım öne çıktı. "Ne yapabilirim ki? Ben seninim."

"Bacakları," diye fısıldamayı başardı ama kelimeler o kadar rahatsız ediciydi ki konuşamadı.

Saman yığınları ve kirli at battaniyeleri üzerinde yatan Tode'un yüzü sadece iyi tarafı görünecek şekilde bir tarafa dönüktü ve Jamie onun ölüm derecesinde solgun olduğunu görebiliyordu. "Yardım etmesi için birini bulacağım-"

"Hayır!" Axia iki eliyle onun ön kolunu tutarken "Hayır!" dedi.

"Lütfen," dedi, gözlerinde yaşlarla. Sırılsıklamdı, siyah saçları başına dökülmüştü, elbisesi sıırılsıklamdı ve adam onun üşüdüğünü, yorgun ve aç olduğunu biliyordu ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "O gururlu biri ve görünmekten hoşlanmıyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

Jamie, gururu ondan daha iyi kimsenin anlayamayacağından emindi. "Benden ne istiyorsun?"

Axia daha fazla vakit kaybetmeden arkadaşına döndü. "Acı çekiyor. Büyük bir acı. Onu ısıtmama ve kurutmama yardım et. Giysilerini çıkarın."

"Evet," dedi Jamie, sonra Tode'un yanına gitti ve pantolonunu çıkarmaya başladı, ama pantolon ıslaktı ve derisine yapışmıştı, bu yüzden hançerini aldı ve Tode'un çıplak bacaklarını havaya ve ışığa maruz bırakarak onları kesti. Jamie savaş alanında sakatlanmış adamlar görmüştü ve artık sertleştiğini düşünüyordu ama

Tode'un bacakları gibisini hiç görmemişti. Çiğ et gibiydiler, irili ufaklı yaralar, deride büyük çıkıntılar vardı. Derinin altındaki kemikler kırılmış ve garip açılarla yerleştirilmiş gibiydi. Yürümeyi nasıl başarmıştı? Ve eğer yürüyorsa, her adımın acısına nasıl dayanıyordu?

Jamie başını kaldırıp Axia'ya baktığında, onun elinde koyu renkli bir sıvı şişesi tuttuğunu gördü.

"Bundan biraz elinize sürün ve bacaklarına sürün. Çabuk!"

Ellerine dökerken bile Jamie yağın sıcaklığını hissedebiliyordu. Tode'un çıplak bacaklarına dokunduğunda, ölüm kadar soğuktu. Axia'ya bakan Jamie onun yüzündeki dehşeti görebiliyordu. "Ver şunu bana," diye emrederek şişeyi ondan aldı. İskoçya'da akrabalarının yanında biraz zaman geçirdiği için üşümek hakkında biraz bilgisi vardı. Bir İskoç yazı bir İngiliz kışından daha soğuk olabilirdi.

Elleri onunkilerden daha büyük ve güçlüydü ve Tode'un soğuk tenine sürerken ısıtıcı sıvıyı bolca kullandı. "Ahıra git, atımı bul ve eyerin üzerindeki taşıma çantalarına bak. Orada giysiler orada; kuru olmalılar. Getir onları. Tereddüt etmeyin! Eğer biri Seni görürlerse, benim için olduklarını söyle. Ve yan taraftaki kesenin içindeki şişeyi getir."

Neredeyse başını bile sallamadan küçük taş odadan dışarı çıktı ve Jamie'nin atını çabucak bulduğu ahırda, eyeri duvara dayalı ahşap bir sehpanın üzerine atılmıştı. Çantadan iyi İngiliz yünü olan giysileri ve ardından gümüş matarayı çıkarması sadece birkaç dakikasını aldı.

Elbisesinin ıslanmaması için onları kendisinden biraz uzakta tutarak takım odasına doğru koşmaya başladı ama bir seyisin ahır duvarının arkasına gizlenmiş sözleri onu durdurdu.

"Maidenhall'ın varisi olduğumu duydum," dedi bir adam sessizce. "Bu bir

ama herkes biliyor."

"Onu elime geçirmek isterdim. Tüm o altını hayal edin! İstedğin her şeyi

"

"Evlenme teklif edecek misin?"

"Ha! Onu eyerimin üzerine atacağım ve babasından onu geri almasını isteyeceğim."

Bunun üzerine Axia koşmaya devam etti, ayakları samanla kaplı zeminde sessizdi. Atlama odasında, Jamie'nin Tode'un keten peştamalı dışında giysilerini çıkardığını ve göğsüne ve kollarına merhem sürdüğünü gördü.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu ve kadın başını sallayınca, "İyi. Merak etmelerini istemiyorum. Bunu daha önce düşünmeliydik." Birçok kez onunla birlikte ata binmeye çalıştığını düşünüyordu.

Berengaria onunla birlikteydi, ama Berengaria her zaman karışıklığa neden oluyor, çocuklar etraflarında dans ediyor ve "Kör Kız! Kör Kız!"

Jamie, eğer Tode bir parkın ortasında yürüseydi neler olacağını hayal bile edemiyordu.

köy sokağı.

"Onu ben giydireceğim," dedi Jamie, "ve senin de onu giydirmeni istiyorum. onu." Şişeye doğru başını salladı. "Tutabileceği kadar." Kadın şüpheyile ona baktığında, "İyi bir malt viski. McTarvit.

En iyisi. Şimdi dediğimi yap!"

Axia bir at battaniyesini dürüp Tode'un başının altına koyarken başıyla itaat işareti yaptı, sonra da yavaşça viskiyi dudaklarının arasından geçirmeye başladı. Deneyimlerinden Tode'un bilincinin yerinde olduğunu biliyordu ama bacaklarındaki acı keşke olmasaydı dedirtiyordu.

Giyinmek Jamie'nin düşündüğünden daha zordu.

Tode'un hareketsiz vücudu. Bacakları çelimsiz olsa da, vücudunun üst kısmı iri ve sağlıklı bir genç adaminkine benziyordu ve zayıf alt yarısını telafi etmek için geliştirdiği kaslarla . Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Tode, Axia'nın kendisine zorla içirdiği viskiyi öksürerek içmeye başlamadan önce.

Tode başını yöne çevirerek, "Hayır," diyebildi. "Bırak da uyuyayım."

"Evet," dedi Axia, başının yanına oturup saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. Şimdi yanaklarına biraz renk gelmiş gibiydi. "Lütfen uyu. Ben burada seninle olacağım. Seni bırakmayacağım." Jamienin üzerine örttüğü battaniyenin altından uzanarak Tode'nin iri elini içine aldı ve ıslak göğsüne bastırdı.

Orada ne kadar oturduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Jamie onu çekmeye başladığında ona karşı koydu.

Kadının çenesini avucunun içinde tutarak yüzünü kendisine bakacak şekilde çevirdi. "Ben

Düşmanınız olarak görölmekten yürekten bıktım. Islaksın, üşüyorsun ve-"

"Onu bırakmayacağım," dedi şiddetle, ondan uzaklaşarak. "Bu

Senin yüzünden böyle oldu."

Jamie bir an geri çekildi, ellerini gözlerinde ve her hareketinde yarı

kurumuş çamurlar döküldü. Onunla tartışmamayı ne kadar da iyi

öğrenmişti. Onu eve girmeye, kuru giysiler giymeye zorlayabilirdi ama onu

arkadaşının evine bağlamadığı sürece bir çıkış yolu bulacağından hiç

şüphesi yoktu.

Tek kelime etmeden duvardaki bir kancadan kalın bir at battaniyesi çıkardı

ve onu kızın vücuduna sardı. sonra kollarını sıkıca sararak kucağına aldı.

"Sessiz ol yoksa onu uyandıracaksın," dedi kulağına, kız debelenmeye

başladığında.

"Çöz beni," dedi ama Jamie tutundu.

Saman kaplı zemine oturup sırtını soğuk taş duvara yaslayarak onu

kucağına çekti, sırtı önüne yaslandı. Kız debelenmeye devam edince,

kulağına alçak sesle şöyle dedi: "Lütfen canımı daha fazla yakma. Seninle

geçirdiğim günler yüzünden vücudum yara bere ve kesiklerle dolu. Seni

gördüğümde kanamaya başlıyorum."

Eğer başka bir şey , öfkesini koruyabilir, onunla dövüşebilirdi ama mizah tüm

öfkesini aldı. Onun için büyük

Utanç içinde başını adamın güçlü bedenine yasladı ve aēlamaya başladı.

Jamie onu bir bebekmiş gibi kucaēına aldı.

Kalın battaniyeye sarılmış, başını onun boynuna yaslamıştı ve gözyaşları onu daha da ıslatmıştı.

Uzun süre aēlamadı. "zr dilerim," diye fısıldadı. "Ben hiç aēlamam.

Kimse beni aēlatamaz."

"Ben hariç. Evet, kadınlar üzerinde hep böyle bir etkim vardır."

"Sen bir yalancısın," dedi burnunu çekerek. "Bir kadını aēlattıēından bile şüpheliyim."

Bu söze cevap vermek gibi bir niyeti ama şundan emindi

Bir kadına sarılmaktan hiç bu kadar zevk almamıştı, her ne kadar kokuşmuş bir battaniyenin içinde şekilsiz bir yumru olsa da. "Bana Tode'dan bahset," dedi usulca. "Neden böyle?"

Axia günlerdir ilk kez ısındıēını hissetti çünkü yaēmur ateş yakmalarına yetecek kadar uzun süre dinmemişti. Frances bir handa için yalvarmıştı ama Jamie bunun çok "tehlikeli" olduēunu söylemişti. İnsanlar artık

kim olduklarını biliyorsa, bu nasıl tehlikeli olabilirdi? Bununla birlikte, tehlike fikri Axia'ya önemli bir şeyi hatırlaması gerektiēini düşündürdü, ancak şu anda bunun ne olduēunu düşünemiyordu.

Onun kollarında kıvrılmış, kendini çok sıcak ve güvende hissediyordu. Alnı Boynuna sokuldu ve bir şey onu tırmaladığında geri çekildi ve yüzündeki yarı kurumuş çamurdan büyük bir parça kopardı. Ne yazık ki saçlarının bir kısmını da beraberinde götürdü.

"Ah!" dedi ve sanki "Yine canımı yakıyorsun" der gibi suçlayıcı bir ifadeyle ona baktığında, gülümsedi ve başını tekrar koydu. "Çamurun cilt için çok iyi olduğunu biliyor muydunuz?" dedi. "Ben göletin yeşiliyle karıştırılmış çamurla deneyler yapıyordum ve-" "Çamur ve balçık mı?"

"Mmmm. Çok ince çamur, çok ince balçık. Karışımın cilt üzerinde kurumasına izin verildiğinde, çok fazla iyileşme olur."

O kadar bilimsel konuşuyordu ki, o da aynı tonda cevap verdi. "Evet, Frances neredeyse mükemmel bir cilde sahip."

"Ha! Frances bir korkak. Onun üzerinde bir şey denememe asla izin vermez. Ama Tode-" Derme çatma yatakta uyuyan adama doğru endişeyle baktı.

"Bana ondan bahset," diye fısıldadı, onun anlatmak istemediğini hissederek. Onun kucağından inmeye başladı. "Üşümüş olmalısın. Dur sana ahırdan bir battaniye daha getireyim. Ya da daha iyisi, eve dönebilirsiniz. Acıkmış olmalısın ve asker arkadaşın da seni arıyor olacak."

Sen." Kolları battaniyenin içinde koza gibi olduğu için hareket etmesi zordu ama hareket ettiğinde adam onu geri çekti, kolları onu sımsıkı sardı.

"Bir kez olsun istediğın gibi davranmayacaksın. Burada onunla kalmayı planladığını biliyorum, ama ben seninle kalmak istiyorum. Beni anlıyor musun? Bir kez olsun ben kazanacağım."

"*Hep* sen kazanmıyor musun? Her konuda kendi bildiğini okuyorsun."

"Öyle mi? Bu geziye gelmenizin gerekli olduğunu düşünmemiştim. O korkunç vagonun boyanmasını istedim. I-"

"Maidenhall varisi ile evlenmek istiyordun."

"*İstemek* kelimesinin doğru olduğunu düşünmüyorum. Bakmam gereken bir ailem var ve

İstediğim kişiyle evlenemem. Belki de benim rütbemdeki erkeklerin özgür olmadığını bilmiyorsunuz. İstediğimiz kişiyle evlenmekte özgür olsaydık, oda hizmetçisiyle evlenebilirdik."

"Ya da benekli kızlar?"

"Evet," dedi Jamie, bu konunun kendisinin de ilgilendiğı bir konu olduğunu anlamasını sağlayacak bir şekilde.

hakkında konuşmayacaktı. "Şimdi bana Tode'dan bahset. Bütün gece bizim ve sen bana anlatacaksın."

Axia derin bir nefes aldı. "Bunu ona babası yaptı."

Jamie, Tode'a yapılanların, bir daha tekrarlanmayacağına dair bir şüphe oluşturmuştu.

tesadüf değildi. "Onu bir dilenciye dönüştürmek için mi?" diye sordu, çünkü bu uygulamayı daha önce duymuştu ve doğası gereği böyle olmadığını düşündüğü sakatlar görmüştü. Ama Tode'nin bacakları gibisini hiç görmemişti.

"Onu sergilemek için," dedi Axia usulca. "Onu bir vagonda İngiltere'de gezdirmek ve insanlardan ona bakmalarını istemek."

"Ama onun yerine mirasçıya gönderildi."

Axia, "O *bana* gönderildi," demek istedi ama diyemedi. James Montgomery onun, Axia'nın varis olduğunu bilseydi, ona evlenme teklif eder miydi? "Evet," dedi usulca. "Perkin Maidenhall, tabiri caizse, onun olduğunu gördü ve çocuğu satın alıp varis."

"Seninle birlikte mi?"

"Ah evet," dedi, sanki şaka yapıyormuş gibi. "Uyumsuzları ve tuhaflıkları seviyor gibi görünüyor."

"Sen uyumsuz değilsin. Sen-"

"Evet? Neyim ben?" Kendini kaskatı kesilmiş hissederek onun cevabını bekledi. "Sen eşsizsin. Diğer herkesten farklısın."

"Ah, evet, Frances ne kadar sıradansa ben de o kadar sıradışıyım." "Frances," dedi ağır bir sesle, "çok güzel."

Axia aniden ona ters ters bakabilmek için kıpırdandı. "Frances

güzel."

"Öyle mi?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak. "O zaman o ne?"

"Bana gülüyorsunuz, ama ben size güzelliğin ne olduğunu bilmediğinizi söylüyorum."

"Resmettiğiniz şey bu ve Frances'i sık sık çizdiğinizize göre, onun güzel olduğunu düşünüyor olmalısınız."

"Hayır, güzellik aşka ilham veren şeydir. Bu..." Kollarında geriye doğru uzandı, başını onun boynuna yasladı. "Güzel olmak, birinin seni sevmesini sağlamaktır. Bir kadının yaşlı ve şişman olmasına rağmen kocasının onu hala ince ve ışıltılı, gözleri parlak, saçları koyu renk olarak görmesidir. Gerçekten güzel olmak için diğer insanları kendinizden daha fazla düşünmeniz gerekir."

"Peki güzel misin?"

"Bana gülüyorsunuz! Hayır, ben güzel değilim. Kendimden başka kimseyi düşünmem. Ama Tode çok güzel. Sen bilemezsin, ama o bütün

Maidenhall arazisi. Oradaki herkesi tanır, tüm sorunlarını bilir. Bir kişi hasta , Tode onunla ; eğer melankolikse, Tode onunla ilgilenir ya da ilgilenmez, ayırım yapmaz. Küçük çocuklar Tode'nin özel ilgi alanıdır, çünkü onlar Tode'yi

farklı ama..." Gülümsedi. "Çocuklar onun içindeki iyiliği görüyor. Tode

çok iyi bir insan."

"Ama Frances'i sevmiyor."

Axia tiksintiyle, "Onun yüzünü gören hiç kimse Frances'i sevmez," dedi.

"Sen hariç. Sen onun yüzünün ötesini, parasını görüyorsun. Dış dünyadaki diğer herkes gibi."

"Frances arazideki insanlarla ilgilenmedi mi?" Kız kardeşlerinin ona çevredeki köylülerden sorumlu olduğunu söylediklerini düşünüyordu:

"Montgomery'ler yüzlerce yıldır bu toprakların sahibi.

Sadece iki yıl sonra sorumluluğunuz nasıl sona eriyor?" diye sordu.

"Frances onların isimlerini bilmiyor. Frances istiyor-" "Evet,

Frances ne istiyor?"

"Ona nasıl kur yapacağımı mı soruyorsun yine? Ona daha fazla papatya vermeni söyleyeyim mi? Belki de onu papatyalarla dolu bir odaya kapatmalısın."

"Hayır, sana ona nasıl kur yapacağını sormuyordum. Ben..." Evet, ne soruyordu? "Hayatta ne istiyorsun?"

"Özgürlük," dedi çabucak. "Kilitli ve gizli yaşamamak. İstedğim zaman istediğim yere gidebilmek." Hızla dönüp ona baktı. "Hiç Fransa'ya gittin mi?"

"Birçok kez." Gülümseyerek ona baktı. Hâlâ nemliydi, parçaları

Vücudu soğuktu, kalın kurumuş çamur lekeleriyle kaplanmıştı ve elinde kokuşmuş bir at battaniyesine sarılmış bir kız tutuyordu. Bu şeylerin hiçbiri romantizm için elverişliydi, ama o sanki bunu yapmak istiyormuş gibi hissetti.

-

Axia tiksintiyle ondan uzaklaştı, elinden kurtulmaya çalıştı. "*Beni* baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu dehşet içinde. "Bana bu şekilde mi bakıyorsun? Önce zavallı yaralı Diana, sonra akılsız Frances ve şimdi de *ben*?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Jamie yorgun bir sesle. "Ne olabilirim ki? Senin yanındayken kıyafetlerimi çıkarmamalıyım, zırhımı giymeliyim." Kullanmak istediğinden daha büyük bir güçle onu tekrar kucağına çekti. "Burada yalnız kalabilirim," dedi sert bir sesle. "Benimle kalmana gerek yok. Tode'un olduğuna eminim. Bacaklarıyla ilgili pek çok kriz geçirdi ve ben de onunla birlikte oldum. Tode ve benim başka kimseye ihtiyacımız yok."

Jamie aniden kollarını etrafında sıktı ve onları sabitledi.

battaniyeden için mücadele edemesin diye yanlarına doğru hareketsiz duruyordu. "Siz ikiniz sevgili misiniz?"

Axia bir an için kendini gevşetmeye çalıştı ama adamın tutuşu çok güçlüydü.

güçlü, bu yüzden büyük bir iç çekti ve kavgayı bıraktı. "Hayır, biz sadece arkadaşız. Neden her şeyi bu terimlerle ifade ediyorsun? Frances'e karşı gece gündüz damarlarında dolaşan büyük aşk mı başka bir şey düşünmemene neden oluyor?"

"Frances'i sevmiyorum, biliyorsun." "Ama onunla evlenmeyi planlıyorsun."

"Dediğiniz gibi, onun parasıyla evlenmeyi planlıyorum. Bizim için iyi bir eşleşme olacak." "Onun için belki, ama sen çok mutsuz olacaksın. Frances oldukça aptal, biliyorsun."

"Atım da öyle, ama yine de onu seviyorum."

Axia iç geçirdi. "Kiminle evleneceğin beni ilgilendirmez."

Jamie babasının asla izin vermeyeceğini düşünüyordu. Yoksa sadece Maidenhall'ın reddedeceğini mi umuyordu? Derin bir nefes aldı.

"Duyduğuma göre Gregory Bolingbrooke'un babası ona çok para ödemiş. miras."

"Bunu nereden duydun?" Axia tersledi.

"Maidenhall varisinin yaptıkları tüm İngiltere'yi ilgilendirir. Ama belki de babası beni damadı olarak kabul etmeyecektir."

Axia, "Eminim kızının sarayda olması hoşuna gidecektir," dedi.

"Eğer Maidenhall bir adama kızını vermek yerine onunla evlenmesini

Ona eyiz verirken, tek çocuğunun benim gibi beş parasız bir kontla evlenmesini neden hoş karşılasın ki?"

Axia yumuşak bir sesle, "Belki de onu seviyordur ve her şeye izin verecektir," dedi. "Hayatı boyunca kızını görme zahmetine katlanmamış bir adam ona fazla sevgi besleyemez."

"Bu doğru değil!" Axia öfkeyle konuştu. "Belki de onu çok seviyordur. Bunu bilemezsiniz."

"Belki de," dedi Jamie, kızın şiddeti karşısında şaşırmıştı. Axia, "Belki de zengin kızını korumak için onu bir yere kapatmıştır," diye ısrar etti.

"Kraliçe ocukluğunda Maidenhall'daki kadar korunaklı değildi.

Mirasçı. Mahkûmların daha fazla özgürlüğü var. Suçlular, senin neyin var?" diye sordu kadın kucağından inmeye çalıştığında.

"Benim hiçbir sorunum yok. Çocuklarını sevmeyen ebeveynleri hafife almanın eğlenceli olduğunu düşünmüyorum."

"Oh," dedi Jamie anlayışla. "Tode'un babasının ona yaptıkları yüzünden mi?"

"Evet," diye fısıldadı, adamın söylediklerini düşünmeyi reddederek.

Düşünmek istediği bir şey değildi bu. Tode ya da Frances'le birlikteyken Axia sık sık babasından bahsederdi. Her ne kadar bir süredir

Axia'nın çocukluğundan beri düzenli olarak yazıştığı, onu hiç görmediği, bir kez bile elini tutmadığı doğrudu... Hayır, bunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Jamie'ye yaslanan Axia sakinleşmek için derin nefesler aldı. "Sence Perkin Maidenhall kızıyla gizlice evlenirsem ne derdi?" Jamie dürüstçe sordu. O ilk geceden beri Frances iki kez gizlice evlenmeleri gerektiğini söylemişti.

Axia babasını iyi tanıdığını ima ettiği için bu tür soruları severdi. Tode ona sık sık babasının şu ya da bu konuda ne diyeceğini düşündüğünü sorardı.

Geri çekilerek ona baktı. "Sanırım Maidenhall kızının aristokrasiden biriyle evlenmesini istiyor, eğer ona hiçbir şey ödemedi bir adam bulabilirse."

Jamie'nin aklına hemen akan çatısı ve Montgomery'lerin yeniden ev sahipleri olmasını isteyen köylüler geldi. "Hiçbir şey mi?"

Axia gülümsedi. "Büyük bir sermaye harcaması yok. Mirasçının kocası Elbette annesinden alacağını alacaktır ama servetin büyük kısmı, o muhteşem hazine, Perkin Maidenhall'ın ölümüne kadar kocasının eline geçmeyecektir. Tabii o da isterse."

"Ah, şey, eğer masaya yemek koymaya ve birkaç dönüm arazi almaya yetecek kadar varsa, ben memnunum."

"Eğer tek istediğiniz buysa, o zaman neden dünyanın zenginlikleriyle uğraşasınız ki?

Maidenhall varisi mi? Bu görünüşünle her zengin genç kadını tuzağa düşürebilirsin."

Jamie omuz silkti. "Frances burada ve biraz aciliyet var." "Anlıyorum.

Kendini kime sattığın önemli değil."

"Kes şunu!" diye emretti. "Neden . Evlenmekte özgür değilim. Hakkında hiçbir şey bilmediğin sorumluluklarım var.

Ya sen? Kiminle evleneceksin? Nasıl destekleneceksin?" Bu sözleri söylerken kaskatı kesildiğini hissetti. Onun için kiminle evlendiğinin ne önemi vardı ki? evli mi? Ama bunları düşünürken bile, kollarının arasındaki kızın bedeninin farkındaydı.

"Sorumluluğu ve özgürlük eksikliğini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Herkes kadar iyi anlıyorum." Uzun bir süre sessiz kaldı, çünkü babasının kızının beş parasız bir şövalyeye evlenmesine ya da buna cesaret ederse evli kalmasına izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Eğer bunu duyarsa, Perkin Maidenhall böyle bir şey yapıldığı için öfkeyle tepki verirdi. Babası hiçbir şeyi bedavaya vererek zengin olmamıştı. Kızını bile. Her şeyini satmıştı.

Ama Frances'in bu beş parasız şövalyeye evlenmiş olması umurunda değildi.

Belki de Axia'nın bu maskaralığa devam etmesi zalimceydi, ama Jamie gizlice

Frances'le parası için evlenmiş, sonra da Frances'in parası olmadığını görünce başına geleni hak etmişti. Ama Axia bu maskaralığa o mihraba gitmeden önce son vereceğini çok iyi biliyordu. Babası bu işe karışmadığı sürece ne olduğu önemli değildi.

Axia çarpık bir gülümsemeyle, Frances'in sırtındaki giysilere değmeyeceğini açıklayarak düğün törenini durdurduğunu hayal etti. O zaman James Montgomery'nin yüzündeki ifadeden nasıl da keyif alacaktı. Sırf babası bunu bilmesin diye, oyunun bitmesine saniyeler kalana kadar oynayabiliyordu.

Ona kendi evliliği hakkında cevap vermeye gelince, bunu düşünmek istemedi. Gidecekleri yere vardıklarında sona erecek ve babasının onun için seçtiği adamla evlenmek zorunda kalacaktı.

Jamie elini onun alnına koydu. "Sanırım seni rahatsız eden bir şey var. Sırların var," dedi yumuşak bir sesle. "Bana düşüncelerinde ne olduğunu söyle."

Hayır! seviştiği o geceyi hatırlamaya başladığında zihninde çılgılık attı.

Bazen çok uzaklarda, bazen de daha dün gibi geliyordu ona sarılıp öptüğü ve onu sevdiğini söylediği o gece.

"Sen!" dedi. "Beni hasta ediyorsun. Yaptığın gibi beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun"

Frances. Yoksa düğün gecen için onu iffetli mi bırakıyorsun? Yoksa zamparalığın için sadece Diana ve benim gibi zavallı kızları mı kullanıyorsun? Ya zavallı Diana'yı hamile bıraktıysan? Ona kim bakacak?"

Jamie aniden kollarını onun boynundan çekti. "Sen özgürsün Git," dedi soğuk bir , sonra kadın kendini kurtarmak için çabaladığında, battaniyeyle yardım etti ve kadın ondan uzaklaştı.

Kendini kızgın hisseden ve kızgınlığının nedenini bilmeyen Axia Tode ellerini yokladı ve sıcak olduklarını gördü. Jamie onun yanına geldiğinde dudakları gerildi. "Gidebilirsin. Mirasçına kur yapmakla vakit geçirmesen daha iyi olmaz mı? Frances'in bir süre sonra salondaki tüm erkekler onun etrafında toplanıyor. Ve herkes onun Maidenhall varisi olduğunu bildiğine göre-"

"Ne?!"

Axia tepkisi karşısında gülümsemekten kendini alamadı; belli ki sırrının güvende olduğunu düşünüyordu. "Battaniyeyi almaya gittiğimde ahırda duydum." "Ve bana söylemedin mi?" diye sordu.

"Özür dilerim ama arkadaşımın hayatı benim için altının korunmasından daha önemliydi."

"Bahsettiğiniz altın, kendi kuzeninizin şahsında bulunuyor."

Bu Axia'yı ayılttı. "Evet, git." Başını kaldırdı. "Evet, lütfen git. I

sana ihtiyacım yok."

"Axia, sen..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor

gibiymi. "Evet? Ben ne?" diye sordu

omuzlarını geriye atarak.

Jamie bir an için sadece ona bakabildi. Güzel mi, demek istedi. Eğer güzellik başkalarını düşünmekse, bu soğuk odada ıslak giysileriyle durup yaralı bir arkadaşına bakıcılık yapan Axia güzelden de öteydi. Ama kendini korumak onu bunu söylemekten alıkoydu. *O sana göre değil Montgomery. Hiçbir koşul altında ona sahip olamazsın.*

Para için evlenmek zorundaydı. *Berengaria'yı düşün,* diye hatırlattı kendine. *Bir varisi baştan çıkarmak için sana giysi dikmek üzere her şeylerini rehin veren köylüleri düşün. Düşün... Ah, onunla tanıştığından beri tüm düşüncelerini işgal eden bu çamurlu, nemli, kötü huylu, koca yürekli cadı dışında her şeyi düşün,* dedi kendi kendine.

"Sen her erkeğin kâbususun," dedi usulca, yani hiçbir erkek kendisini onun kadar tamamen ele geçiren bir kadınla karşılaşmak istemezdi. Axia yanlış anlayarak, "Elbette," dedi. "Mirasçına git ve beni rahat bırak," dedi arkasını dönerken.

"Evet," dedi Jamie ve malzeme odasından çıktı.

Birkaç saat sonra, banyo yaptıktan ve sıcak bir yemek yedikten sonra

Jamie kalemi eline aldı ve kız kardeşlerine yazmaya başladı.

Perkin Maidenhall'a kızını istemek için bir mektup gönderiyorum. İzin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Axia bir kontun damadı olmasını isteyeceğini düşünüyor ama ben o kadar emin değilim.

Herkes yattığı için Lachlan'la henüz konuşmadım. Burada günlerdir yağmur yağdığı için yollar göletin dibi gibi ve arabalar defalarca mahsur kaldı. Bu bize bazı sorunlar yarattı, özellikle de Axia'nın arkadaşı yaralandı.

Size Tode'dan bahsetmedim ve şimdi de bahsetmeyeceğim, ancak onu yanımda eve getirebileceğimi söylemem yeterli. Bir emlak yöneticisine ihtiyacımız olacak ve o şiddetle tavsiye ediliyor. Berengaria, sen onu seveceksin. Onu gerçekte olduğu gibi, sadece Axia'nın gördüğü gibi göreceksiniz.

Geç olduğu için artık gitmeliyim. Uyumak isterdim ama Axia sevgili Tode'sini emziriyor ve onun güvende olduğunu görmeliyim. İkinize de sevgilerimi iletiyorum. Her zaman dualarımdasınız. Büyük bir sevgiyle,
James

"Bir, iki, üç, dört," dedi Berengaria. "Evet, yazdığını saydım

Axia'nın adını dört kez söyledim. Bu doğru mu?"

"Mmmmm," dedi Joby tiksintiyle. "Haklısın. Ve mirasçıdan sadece bir kez bahsediyor. Ah, ama ona gidip aklını başına getirmek isterdim! O iğrenç Blunt'lardan biri bugün bir tarlayı yaktı."

"Kendi tarlaları," diye hatırlattı Berengaria kız kardeşine.

"Demek istediğim tam olarak bu. Artık bir Montgomery alanı değil. Montgomery'li kuzenlerimize yazıp neler olup bittiğini anlatmak istiyorum."

"Jamie senin derini yüzerdi."

"Bu şekilde ölmek açlıktan ölmekten iyidir."

"Peki sizin olmayan bir tarlanın yanması karnınızı nasıl etkiliyor?"

Berengaria kız kardeşine sordu ama ikisi de cevabı biliyordu. Altında hiçbir Zengin ve başarılı kuzenlerinin yanında başarısız gibi görünmeleri mümkün değildir.

Berengaria derin bir nefes aldı. "Ona yazmalıyız. Mirasçı hakkında bize daha fazla bilgi vermesini isteyelim. Ne diyor? En sevdiği müzik nedir? Çiçekler mi? Ona soracak pek çok şey düşüneceğiz, bu yüzden cevapları bulmak için onunla gerekecek."

"Eğer bu Axia yanına yaklaşmasına izin verirse," dedi Joby kinle.

"Bana bu Axia'dan hoşlanmamaya başladığını söyleme sakın?" Berengaria tereddütle konuştu.

Joby düşünceli bir ifadeyle kız kardeşine baktı. "Sanırım siz de öyle. Eminim

gözünü bir konta dikmiş ve onu elde etmek istiyor. Onun rütbesinde bir adamla tanışmak için tek fırsatı bu. Sizce onu güzel mirasçıdan uzaklaştırmak için ne yapıyordur? Aşırı derecede açıkta bırakan elbiseler mi giyiyor?"

Berengaria düşünceliydi. "Hayır, Jamie zeka istiyor, onunla konuşabilecek birini. Sence Jamie'nin aklını çelmek için Aristoteles'in teorileri mi? Onu etkilemek için Yunanca kitaplar mı okuyor?" "Gelin, aklımızı buna vermeliyiz. Mirasçıyı sevmesi için ne yapabiliriz?"

"Keşke onları Axia'dan uzakta, yalnız yakalayabilsek. Jamie'nin ihtiyacı olan zayıf bir yaratığa karşı koyamayacağını biliyorsun."

"Başı dertte bir genç kız," dedi Joby. "Evet, bakalım ne ayarlayabileceğiz."

Bölüm 14

" ^ "

Axia Tode'dan ayrıldığında güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Ancak kendi başının çaresine bakabileceğine dair güvence verdikten sonra onu terk etti.

Doğrusu, tek istediği banyo yapmak ve uyumaktı. Bir gün boyunca kaldırabileceği kadar travma yaşamıştı.

Axia bu duvarlarla çevrili malikânede ne yapacağını bilmiyordu ve yağmur çiseliyordu, bu yüzden pek iyi göremiyordu ama ön taraftan girmek istemediğini biliyordu. Hiç şüphesiz kahvaltı için masalar kurulmuş ve herkes yemek yiyor olacaktı. Böyle bakarken, isteyeceği son şey Frances ve Jamie'yle karşılaşmaktı, şüphesiz ikisi de güneş ışınları ve yıldız ışığından yapılmış giysiler giymişlerdi.

Şatonun arka tarafına, en eski bölüm olması gereken yere doğru ilerleyerek mutfaklardan içeri girdi ve onları görür görmez uyku hali onu terk etti.

Mekânın genel havası kaostu. Mutfaktaki insan sayısı yüzünden kimse yürüyemiyordu: bir çift son derece şişman aşçı; tava ve çaydanlıklarla koşuşturan çocuklar; birbirini kovalayan çocuklar; diğerlerinin başları üzerinden bağırان erkekler; çocuklara bağırان kadınlar

davranın; köpekler çöpleri karıştırıyor.

İsraf! diye düşündü, bakarak. *İnanılmaz bir israf!*

Yerde büyük un çuvalları vardı, değirmenden yeni çıkmışlardı ama fareler ve hırsızlık; otlar ve sebzeler orta masadan düşmüş ve ayaklar altında çiğneniyordu. Mutfaktaki herkes de fırından çıkan her şeyi açabildiği kadar hızlı yiyor gibiydi. Axia, yarım inek taşıyan bir adam tarafından neredeyse yere seriliyordu.

Kilere, yani soğuk et odasına giderken bir karkas.

Yanlarından geçip giderken kimse onu fark etmedi.

Herkes tarafından yağmalanabilecek baharat dolapları ve köpeklere atılmış çorba ve güveç bazları için kullanılabilecek etler. Tereyağında açık bira fiçileri ve bedava ithal şaraplar gördü. Kiler, açılmış ve şimdi harap olmaya terk edilmiş büyük turşu ve tuzlanmış et çömllekleri içeriyordu.

"İğrenç," diye mırıldandı. "Gerçekten iğrenç." Bunun sahibi her kimse yemek için ödemesi iki katını ödüyordu. Düzen , organizasyon yoktu ve söyleyebildiği kadarıyla sorumlu kimse yoktu.

Yorgunluğuna rağmen Axia'nın içinden bir süpürge almak ya da

Belki de bir kılıçla bu gereksiz insanları temizleyip tüm bu israfı durdurabilirdi.

Yönetimle, diye düşündü, daha fazla insan beslenebilir ve daha az

harcanan para.

"Dikkat et!" sesini tam zamanında duydu ve ayaklarının dibine bir et parçası düştüğünde kenara çekildi. Şaşkınlık içinde etin bütün bir inek ciğeri olduğunu ve göz açıp kapayıncaya kadar iki köpeğin onu yediğini gördü.

Kollarında iki domuz kafası taşıyan bir adam Axia'yı bir aşağı bir yukarı süzerek, "Ne kadar da lezzetlisin," dedi ama Axia gözlerinde öfke dolu bir bakışla ona dönünce geri çekildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve kilere girdi. Axia onu israftan ve fonların kötüye kullanılmasından daha çok neyin kızdırdığını bilmiyordu ve bu daha önce hiç görmediği kadar kötüydü.

Ancak, kendi mülkü dışında gördüğü *tek* mülkün bu olduğunu ve belki de hepsinin bu şekilde yönetildiğini düşünmeyi bırakmadı. Böyle bir dehşet Onun için hayal bile edilemez.

Mutfaklardan Büyük Salon'a giden koridorda ilerlerken, yerdeki acelelerin aylardır değiştirilmediğini ve her yerin kapsamlı bir temizliğe ihtiyacı olduğunu gördü. Eğer bu adam, bu Lachlan Teversham bütün bu insanları besliyorsa, neden onları çalıştırmıyordu?

Büyük Salon'a adımını attığında, mutfakta kaosun aynısını gördü. Daha fazla köpek (bu adamın kaç tane köpeği vardı?) yemek artıkları için masaların altında dolaşıyor, tavandan tozlu flamalar sarkıyordu,

masaların üzerinde çok fazla yiyecek vardı. Masalar yarım daire şeklinde dizilmişti ve ortalarında, yerde green dört ya da be küçük ocuk vardı, biraz yırtık pırtıklılar ama Axia'nın onlar olduğunu varsayacağı kadar iyi giyinmilerdi

ev sahibinin oğulları. Eğer çocukları varsa, karısı neredeydi ki evinde böyle bir düzensizliğe izin veriyordu?

Kapı aralığında duran Axia, Frances'in ilgi odağı olduğunu, yüksek masanın ortasında oturduğunu, Lachlan Teversham olduğuna şüphe olmayan iri yarı, yakışıklı bir adamın ona doğru eğildiğini ve söyleyeceği her şeyi dikkatle dinlediğini gördü. Diğer yanında Jamie vardı, o da ona doğru eğilmiti.

Koyu yeşil kadife bir ceket giymişti ve Axia ne kadar kirliyse o kadar temiz, ne kadar yorgunsa o kadar tazeydi.

Kimsenin onu fark etmeyeceğinden emin olan Axia ortasına, erkeklerin arasına doğru yürüdü ve gömlek yakalarını tutarak onları ayırmaya çalıştı.

Ancak ocukların cssesini yanlış hesaplamıtı ya da belki de kendi yetersizliği onu hafife almasına neden olmuştu. Kendilerine dayatılan herhangi bir disiplin alışık olmayan çocuklar, onun oynamak istediğini düşündüler. Bir

Axia ayak bileğinden yakaladı ve bir çığlık atarak onların ortasına dt. Saniyeler içinde, yuvarlanan, gülen kollar, bacaklar ve terli gövdelerden oluşan bir yığın tarafından neredeyse boğuluyordu.

Birisi iri yarı çocuğu üzerinden kaldırmasaydı ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sırt üstü yatmış, kolları yüzünün üzerinde

Axia başını kaldırdığında, birkaç saniye önce tüm dikkatini Frances'e vermiş olan, şakaklarına ak düşmüş, iri yarı, yakışıklı bir adamın gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Kendini tutamadı ve adama gülümsedi.

Bir saniye sonra belinden tutulup kaldırılmış, sonra da Jamie Montgomery'nin kalçasına topak topak bir fasulye çuvalı gibi asılmıştı. Saçları boğuşma sırasında çözülmüş ve şimdi onu çevrelemişti, böylece ağa yakalanmış bir balık gibiydi. Kollarını hareket ettirdiğinde kendi saçlarını çekiyordu. "Jamie, delikanlı, orada ne var?" Lachlan sordu.

"İndir beni, seni büyük soytarı!" Axia ona bağırdı ya da bağırmaya çalıştı çünkü ciğerleri adamın kalçası ve güçlü sağ kolu tarafından neredeyse ikiye bölünmüştü.

"Bir . Şeytan'ın kendi ," dedi Jamie kayıtsızca ama sonra Axia onu bacağından ısırınca irkildi ve neredeyse onu düşürüyordu.

Axia'nın kendini toparlaması, saçlarını gözlerinden çekmesi, ağzından tükürmesi ve iri, kızıl saçlı adama bakması bir anını aldı. Adam çok Güzel görünüyordu, Jamie gibi muhteşem değildi ama kim öyleydi ki? Yine de onun *kendisine* bakışı hoşuna gitmişti.

"Axia Mai-" diye başladı ama Jamie onun üst kolunu sıkıca kavradı.

"Ah!"

"Matthews," dedi Jamie açıkça. "Frances'in kuzeni. Doğru değil mi?" Bu iri adamın arkasında dört yakışıklı küçük çocuk duruyordu, gözleri olan bitene karşı ilgiyle parlıyordu.

"Çocuklar," dedi Axia sakince, "eğer size kılıç verirsem, bu adamı benim için öldürür müsünüz?"

Bunun üzerine çocuklar Jamie'ye bakarken gözleri büyüdü. Babaları kahkahalarla kükredi.

"Bu nedir, Jamie? Doğru mu duyuyorum? Bu seni ilk görüşte sevmeyen bir kadın mı?"

Jamie yüzünü buruşturdu. "Sana yaralarımı göstereyim mi?"

Lachlan onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu ve Axia onun kendisine bakışına ısındığını fark etti. "*Bana* yara izi bırakabileceğini sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Axia'nın kolunu bırakan Jamie bilerek gülümsedi. "Sen, benim masum dostum, onu tanımıyorsun. Seni gördüm," dedi Axia'ya, "mutfaktan geçerken öfkeni gördüm. Zavallı, saf arkadaşına aklında ne olduğunu söyle."

Jamie kendini beğenmiş bir ifadeyle Axia'yı beklerken Lachlan'a baktı

konusmak için.

Axia Jamie'nin ne yaptığını çok iyi biliyordu. Derin bir nefes alarak dudaklarını sıktı. Ne olduğunu saklamayacaktı! Lachlan Teversham'ın gözlerinin içine bakarak, "Gördüğüm şey israf," dedi. "Köpeklere atılmış yiyecekler, yerlerde çiğnenmiş yiyecekler, çok fazla insan, her yerde pislik."

Ona doğru bir adım attı. "Burayı bu şekilde işlettiğin için kendinden utanmalısın. Şuna bir bakın! Her yer pislik içinde, çocuklarınız yavru köpeklerin disiplini. Kendinizden utanmalısınız."

Şimdi ona doğru ilerliyor, konusuna ısınıyordu. Elinde hiç ne kadar güzel bir manzara sunduğunun farkındaydı; buruşuk ve kirli olmasına rağmen, vücudu güzel, iri gözlü yüzü ve gür bir perde gibi saçları içinde küçük ve düzgündü. Elleri kalçalarında, bir ayı kadar iri ama sanki öğretmeni tarafından azarlanan bir okul çocuğuymuş gibi bir ifadeyle ona bakan Lachlan'la yüzleşti.

"Karınız da kendinden iki kat utanmalı. Böyle kötü bir yönetimle nasıl yüzünü gösterebilir? Burayı yarı yarıya daha az masrafla işletiyor olmalıydın. Geleceğinizi hiç mi düşünmüyorsunuz? Başkalarının ihtiyacı olan şeyleri israf edebilecek kadar zengin misiniz? Sen-?"

Durdu çünkü Jamie onu kollarından tutmuş ve arkadaşından geriye doğru çekiyordu. Jamie'nin yüzünde öyle bir ifade vardı ki

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi.

Ama Lachlan, arkasındaki oğulları gibi Axia'ya şaşkınlıkla bakıyordu.

Sonra birden Lachlan Axia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

Salondaki herkes (Frances hariç) yemek yemeyi bırakmış, odanın ortasındaki sahneyi sanki hayatlarında gördükleri en büyüleyici oyunmuş gibi izliyordu ve Lachlan'ın tepkisi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ama hiç kimse Jamie kadar şaşırmamıştı.

Lachlan Axia'yı serbest bıraktığında, "Benim karım yok," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Axia hemen, "Evet," dedi. "Bu hoşuma gider."

"*Yapamayacaksın!*" Jamie kükreyerek herkesi hareketsizliklerinden uyandırdı.

Axia ona dönerek, "Kesinlikle evleneceğim," dedi. "İstedğim kişiyle Bu seni ilgilendirmez."

"Baban-"

Onun, babasının Frances'in olduğunu düşündüğünü çok iyi biliyordu.

"Geçen yıl öldü," dedi çabucak.

"Hayatta olduğunu sanıyordum," dedi Jamie, kafası karışmış bir halde, düşünmeye çalışarak.

"Hiç sormadın. Veba. Ceset bir çukura gömüldü. Kireçte eritildi. Bir hoşça kal bile demedim."

"Bekle!" Rhys masaların etrafından dolaşarak grubun yanına geldi.

Odanın ortasında. "Babamdan kalma biraz arazim var. Zengin değilim ama ben de seninle evlenmek isterim. Eğer beni düşünürsen."

Lachlan Axia'ya doğru uzanırken, "Cehennem gibi olacaksın," dedi.

Ama Jamie, Axia'yı arkasından iterken her iki adamdan da hızlıydı. "Bu kız benim korumam altında ve ben-"

"Ben onun koruması altında *değilim*. Bu yolculuğa çıkmamı o bile istemedi. Onun tek görevi Mai-er'i, yani Frances'i sevgili nişanlısına götürmek. Ayrıca kendisi de Frances'le evlenmeye çalışıyor."

Bunun üzerine herkes yemek yiyen ve onları görmezden gelmek için elinden geleni yapan Frances'e döndü. Axia her neredeydiyse dikkatleri kendi üzerine çekmek istiyor. Frances Axia'dan kurtulmayı çok istiyordu. Axia, Frances'in hiçbir unvanı olmadığını ve oğullarının kurt yavrusu gibi davrandığını çoktan öğrendiği Lachlan'la evlenirse, Frances Jamie'yle baş başa kalacaktı.

"Unutuyorsun sevgili kuzenim," dedi Frances tatlı bir , "baban seni bana emanet etti. Ve bu kızlardan biriyle evlenmene izin veriyorum.

Erkekler. Şimdi. İsterseniz bugün." Ona en güzel gülümsemesini verdi

Kuzen.

Acaba nesi var? Axia başını kaldırıp Lachlan'a bakarak düşündü. Frances de en az onun kadar evlenmeye ve kendine bir yuva bulmaya hevesliydi Axia, Öyleyse bu Lachlan'ın nesi vardı? Lachlan'ın Frances'e evlenme teklif edip de reddedilmediği Axia'nın aklına hiç gelmemişti. Ama gerçek şu ki, Lachlan iki yıldır duldu, Evlenmek için birkaç fırsatı olmuştu ama bir kadında güzel bir yüzden daha fazlasını istiyordu. Asi ve dik başlı çocuklarını kontrol edebilecek bir kadına ihtiyacı vardı ve içinde kum olmayan bir şarap istiyordu. Güçlü bir anne tarafından yetiştirilmişti ve zarif bir kadın istediğini düşünmüştü. yüzden kırılgan bir kadınla evlenmişti. Ama on yıl boyunca bir hastaya bakması, bir elinde kırbaç, diğerinde yaylı tüfek olan ikinci bir eş istemesine neden olmuştu. Oğullarını kontrol edebilecek tek şeyin bu olduğundan emindi.

Lachlan tek dizinin üzerine çökerek başını Axia'nınkiyle aynı hizaya getirdi. "Evlen

Ben. Benim olan senindir. Gelin çocuklar!" diye emretti. "Bu tatlı bayana yeni anneniz olması için yalvarın."

Çocukların neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama babalarından gelen bir emre itaatsizlik etmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Genellikle ne yaptıklarına pek dikkat etmezdi, ama bir emir verdiğinde, onlar

itaat ettiler. Kendilerini Axia'nın üzerine atarak, genç ve güçlü Kollarını beline, kalçalarına, kalçalarına doladılar. "Lütfen," diye bağırdılar. "Lütfen annemiz ol."

Axia çok mutluydu. Diğer insanlara dokunmak çok harika, çok lezzetli bir şeydi ve bu güzel çocuklar-

Jamie buna bir son verdi.

Ellerini sıkıca omuzlarına koyarak onu sarılan çocuklardan kurtardı, sonra merdivenlere doğru çevirdi ve kulağına tıslarken onu ilk basamaklardan yukarı itti. "Bunun gizli bir girişim olması gerektiğini unuttun mu?

Dünyanın kuzeninin kim olduğunu öğrenmesini istemiyorum."

"Peki *benim* evliliğimin *sizin* gizliliğinizle ne ilgisi var?

Evlilik mi? Beni burada sevgili, yakışıklı arkadaşınla bırakabilirsin ve öyle ya da böyle bunun bir önemi olmaz." Ama adamın sesindeki öfke hoşuna gitmişti. Kıskançlık olabilir miydi? Ama başka biriyle evlenmek üzere nişanlanmışken nasıl olabilirdi ki? "Yoksa Rhys'le evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?

İkisi de yakışıklı adamlar, değil mi? Ama ben de senin gibi olsaydım, en çok parası olanla gider ve duyguları unutturdum." Durakladı merdivenlerden. "Sence hangi adamla evlenmeliyim?"

"İkisi de değil!" dedi ısrarla. "Seni sana götüreceğim-"

"Neyime? *Benim* niyetime mi?" Kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsedi. "Dediğin gibi, seninle gelmem için hiçbir neden yok."

"Sen Frances'in yoldaşısın."

Bunun üzerine Axia söylediklerinin gülünçlüğüne o kadar iyi niyetle güldü ki Jamie de gülümsedi ama sadece bir saniyeliğine. "Benim gözetimim altındasınız ve hepsi bu. Benim talimatlarımı alana kadar Maidenhall, *benim* söylediklerim dışında hiçbir şey yapmana izin verilmeyecek. Kesinlikle hiçbir erkekle evlenmeyeceksin." Onu geri döndürerek, yukarı doğru devam etmesini sağladı

Merdivenlerden.

"Yine de Frances, kendisi için seçilen kişiden başka biriyle evlenebilir.

Babası. Bu doğru mu? O nişanlı, ama hala seçmekte özgür. Ben kimseyle nişanlı değilim ama seçme özgürlüğüm yok. Doğru mu biliyorum?" "Çok fazla soru soruyorsunuz. Belki de Maidenhall evliliğinizi kabul

etmeyecektir. Eğer onunla akrabaysanız ve babanız öldüyse, o zaman onun vasisi olmalısınız ve geleceğinize karar verme hakkına sahiptir. Ayrıca Frances'le henüz evli olmadığımı da hatırlatmak isterim."

"Sesinizde hâlâ kurtulabileceğinize dair bir umut var mı? Yoksa yatağındaki güzel Frances'i mi arzuluyorsun?"

Kendisine tahsis edilen odanın kapısını açarken, yaşlı bir kadın edasıyla,

"Yataklardan ne anlarsın *sen*?" diye sordu. İçeride şunlar vardı

Üç adam ellerinde sıcak su dolu kovalarla onun için büyük bir tahta küveti dolduruyorlardı.

"Düşündüğünden daha fazla," dedi, gizemli görünmeye çalışarak, sonra sıcak su küvetini gördü ve hiç şüphesiz onun

Bu büyük lüksün sorumlusuydu. "Ah, Jamie," diye fısıldadı, soğuk ve nemli teninin, kirli elbisesinin ve saçlarının her zerresini hissederek.

Başını çevirip ona baktığında, adam öyle yakışıklı bir şekilde gülümsüyordu ki, düşmemek için yatağın direğine tutunmak zorunda kaldı.

Bu, onun flört ederken gördüğüne benzer bir gülümseme değildi, ama onu memnun ettiği için sevinçle dolu küçük bir çocuk gülümsemesiydi. Annesine bir çiçeğin kırılmış ve ezilmiş başını hediye eden ve annesinin ona dünyada en çok onu sevdiğini söylediği küçük oğula benziyordu.

"Banyo yapmak isteyebileceğini düşündüm," dedi tereddütle. "Ama eğer istemezsen..."

Onun daha fazla övgü istediğini bildiğinden, "İnciler beni daha fazla memnun edemezdi," dedi. Sözlerindeki samimiyet, adamın neredeyse zevkten kızarmasına neden oldu. "Derim soyulana kadar ıslanacağım.

Lütfen onlara suyu çok sıcak yapmalarını söyleyin." Frances'in bunu yaptığını görmüştü.

Kendisinin de pekala yapabileceği bir emri bir adama vermeyi asla ihmal etmezdi.

erkekleri memnun etmek için. Büyük bir şaşkınlıkla Jamie'nin hizmetçilere banyo suyunu nasıl ayarlayacaklarını anlatışını izledi. "Saçlarımı yıkayacağım," dedi bu ikramı ne kadar sabırsızlıkla beklediğini anlatan bir sesle.

Jamie başıyla banyonun yan tarafını işaret etti. "Papatya sabunu ve biberiyeli durulama suyu. Umarım her şey yolundadır."

"Evet," dedi ona bakarak. Adamlar o anda banyonun hazır olduğunu anons etmeselerdi ne bilmiyordu. Ama anons ettiler ve o an geçti.

Jamie odadan çıkmadan önce ona zayıf bir gülümseme vererek, "O zaman seni yalnız bırakayım," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Axia bir an için odanın içinde dönüp durdu. *Oh, özgürlük ne kadar güzel* diye düşündü. İki adam ona evlenme teklif etmişti ve şimdi Jamie

-Şey, onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama bundan kesinlikle zevk alıyordu.

Hemen ardından, iç çamaşırları hâlâ ıslak olan giysilerini çıkardı ve çok sıcak olan banyo suyuna yavaşça girdi. Sıcaklık tenine nüfuz ederken başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Mektubu o gönderdi!" Frances, sıcak suyla dolu büyük ahşap küvette arkasına yaslanırken Axia'ya neredeyse bağıırıyordu. "Duydun mu beni? Mektubu o gönderdi."

Axia bütün gece uyumadığı için, sıcak su onu lezzetli ve çok ihtiyaç duyduğu bir uykuya daldırmıştı. "Kim ne mektubu gönderdi?" diye sordu yorgun bir sesle. Elbette "o "nun kim olduğunu biliyordu ama hangi mektup olduğunu bilmiyordu. Frances banyosunu mahvettiğine göre Axia saçlarını sabunlamaya başladı.

Frances yatağın ayak ucundaki tabureye oturdu. "Babana gelen mektup. Lord James ona bir mektup göndermiş ve kızı Frances'le evlenmesini istemiş. Seninle değil. Frances. Benimle."

Axia o kadar yorgundu ki bunu anlaması bir anını aldı. Sonra onun Gözleri dehşet içinde açıldı. "Jamie babama bir mektup mu göndermiş?" diye fısıldadı. Elini alnına götürerek düşünmeye çalıştı. Frances, Jamie'yle gizlice evleneceklerini gururla açıkladıktan sonra Axia düşünemeyecek kadar sinirlenmişti. Kendisine çok derinlemesine bakmamıştı.

Ama nedeni ne olursa olsun, bu öfke tüm mantıklı düşünceleri engelliyordu. Frances'e neden o zaman soru sormamıştı? "Söyle bana. her şey," dedi yumuşak bir sesle.

"Başka kimsenin dahil olmadığı gizli bir evlilik istedim ama Lord James onurunun onu babanızdan izin istemeye zorladığını söyledi-"

Axia, "Artık o *benim* babam," diye mırıldandı.

Frances onu görmezden geldi. "Elbette kabul ettim. Başka ne ki?"

"Oh evet, adamı kandırmanız sizi işinizde çok titiz yapıyor olmalı.

yalanlar."

Frances'in gözleri öfkeyle parladı. "Axia, bütün bunları senin için

yaptım." "Neyi yaptın?" Axia'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"Ondan etkilendiğini görebiliyorum ve eğer onunla gizlice

evlenirsen, baban seni mirasından mahrum eder."

Axia bir an için konuşamadı. "Yani beni kurtarmak için kendini *Leydi*

Frances'e dönüştürmeyi mi düşündün? Senin hakkında cömert olmayan bir

düşünceye için özür dilerim. Frances, sen iyilik timsalinin ta kendisisin."

Frances doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için Axia'ya baktı. Axia

söz konusuysa, bunu asla bilemezdi.

Axia öne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı. "Lütfen bana peri

Benim için yaptığın her şeyin hikayesini. Babama yazdığın bu mektubu bilmek

istiyorum!"

Frances, Axia'nın söylediği her şeye inanacağını düşünmemeliydi.

"Dediğim gibi, Lord James babana bir mektup gönderip kızıyla evlenmek

için izin istedi, ama ben, yani Frances olacaktım. Hayır diyemezdim, bu

yüzden ben de bir mektup yazacağımı ve birlikte göndereceğimizi söyledim.

Ve sonra, tabii ki, mektupları asla göndermeyecektim."

Axia şaşkınlık içinde kuzenine bakıyordu. "Sence onun cevap gelmeyince fark ettiniz mi? Yoksa cevabı babamın eliyle mi yazmayı planlıyordunuz?"

Doğrusu Frances o kadar ilerisini düşünmemişti ama daha önce ölecekti.

Axia'ya bunu söyledi. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Mektubu babana gönderildi ve kızıyla evlenmek için izin istiyor." Frances'in ağzı gerildi, yüz hareketlerinin erken kırışıklıklara yol açacağını bildiğı için pek sık yapmadığı bir şeydi bu. Sesi alçaldı. "Baban senin değil de *benim* onun kızı olduğumu okuyunca ne yapacak sanıyorsun?"

Axia bunların hiçbirini düşünmek istemiyordu. Frances'e duyduğu öfkeyi kontrol etmek zordu. "Bilemiyorum. Belki de esneyecek ve 'Aman Tanrım, bir hata olmuş olmalı' diyecektir. Ya da sizce beni almak için bir ordu mu gönderecek? Askeri yönetim altında sevgili nişanlımın evine kadar bana eşlik etmek için mi?" Derin bir nefes aldı. "Ya sen, sevgili kuzenim, *sana* ne yapacağını düşünüyorsun? Tahminimce seni çırılçıplak yolun kenarındaki çamurun içine atacak. Bakalım *o zaman* güzelliğın nelere kadir olacak."

Axia bir an için gözlerini kapattı; düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Şu sıcak su dolu kovayı başımdan aşağı dök de durulanayım."

Frances kaskatı kesildi. "Her ne kadar olduğunu düşünsen de, ben senin hizmetçin *değilim*." "Pekâlâ o zaman," dedi Axia tatlı bir sesle, "bu soruna bir çözüm bulmak için beynini kullanabilirsin."

Frances ağır kovayı kaldırıp Axia'nın sabunlu saçlarına su göndermeden önce sadece bir saniye tereddüt etti.

İşini bitirdiğinde, Frances tek kuru havluyla hayali

Mavi saten elbisesinden damlacıklar dökülüyordu. "Belki de mektubun cevabını yakalayabiliriz."

Axia'nın kafası artık olanları anlayabilecek kadar netleşmeye başlamıştı. Bu mektup yüzünden özgürlüğü başlangıçta planlanandan çok daha erken sona erebilirdi. "Beni endişelendiren cevap değil, babamın cevabıyla *birlikte* göndereceği yüz kadar silahlı adam." Yine kendini sakinleştirmeye çalıştı, çünkü bu kadar öfkeli asla düşünemezdi.

Küvette ayakta duran Axia, Frances'havluyu aldı ve kurulanırken düşünmeye çalıştı. "Ortadan kaybolmalısın."

"Kibrimi mazur görün, ama birilerinin gittiğimi fark edeceğini düşünmüyor musunuz? Ve gerçekten Axia, neden ortadan kaybolan kişinin *ben* olduğumu anlamıyorum. Baban *sana* kızacak, bana değil. Ben sadece kuzenim."

"Parası olmayan bir kuzen," diye hatırlattı Axia ona. "Ayrıca, gizli bir evlilikten söz ederek tüm bunlara neden olan sensin."

Frances ona inatçı bir bakış attı ve Axia, Frances'e bütün bunların kendi hatası olduğunu hatırlatmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordu.

Deneyimlerinden Frances'in hiçbir şeyin kendi hatalarından kaynaklandığını hatırlamadığını biliyordu.

Axia derin bir nefes aldı. "Mektubu ne zaman gönderdi?"

"Sanırım bu sabah, emin değilim. Evet, evet, bütün gece dışarıda olduğu için bu sabah olmalı." Frances, Axia'nın buruşuk yatağından ona baktı.

"Dün gece neredeydin?"

"Tode ile," diye cevap verdi ve elini sallayarak başından savdı.

"Bacakları. Babam cevabını gönderdiğinde burada olamazsınız. O-"

"Evet," diye fısıldadı Frances korkuyla, "ne yapacak?"

"Seni dışarı atıp beni zincire vuracaklar. Frances, neden bu işlere bulaşmadan önce bunları ?"

"Benimle evlenmesini istedim. Bu çok mu kötü? O bir kont. Bir *kont*! Axia, asla güvende olmamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin. Her gün başımın üzerinde asılı bir baltayla yaşıyorum. Bana ne olacağını bilmiyorum, ne olacak-"

"Ve ben mi?!" Axia patladı, sonra kendini sakinleşmeye zorladı. Temiz bir beyaz

Keten geceliği bir sandalyenin arkasına asılmıştı ve onu giydi. Frances'in bu haberiyle hiç uyuyamayacak gibi görünüyordu ama bir süreliğine rahat edebilirdi. "Bir düşüneyim. Ben yorgun."

Neden Frances'i bu "nişan" konusunda uyarmayı düşünmemişti?

Onun mu? Babasının, kızının kendi seçmediği biriyle evleneceğini duyarsa ne yapacağını neden düşünmemişti? Gerçekte Jamie ve Frances'in evliliği fakir bir orta sınıf kadını ile fakir bir aristokratın birlikteliği olacaktı. Bu onların kendi meselesiydi, başkasının değil. Ancak yer değiştirme yalanı ve Perkin Maidenhall'ın olaya dahil olması her şeyi çok ciddi hale getirmişti.

şimdi bütün bunları düşününce Axia ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Frances'le bu değişikliğin olası sonuçlarını neden düşünmemişti?

Babası olaya karışırsa neler olabileceğini neden düşünmemişti? Axia bir an için korkuya kapıldı. Babasıyla hiç tanışmadığı doğruydu, ama Frances'le tanıştığından beri onunla yazışıyordu.

yazabilirdi. Ama ne yaparsa ya da ne kadar iyi yaparsa yapsın, ondan hiçbir zaman bir ziyaret iması gelmedi.

Axia'nın da çok iyi bildiği gibi, Perkin Maidenhall tüm hayatlarında baskın bir gt. Hayatlarında fiziksel bir varlığı olmasa bile

Kişiliği her zaman onları yönetti. Ve Axia tüm hayatı boyunca babasını memnun etmek. Belki onu memnun ederse, babası onu ziyaret ederdi. Belki de "Aferin." derdi.

İşin aslı, flört etmekten hoşlanmasına rağmen

Bu adamlar ona evlenme teklif etse de, sadece babasının kendisi için seçtiği adamla evleneceğini çok iyi biliyordu. Adam ne kadar korkunç olursa olsun onunla evlenecekti. Evlenmezse babası ona ne yapacaktı?

Her ne kadar büyük bir yalnızlık içinde yaşamış olsa da, Axia dünyanın yöntemleri konusunda saf değildi. Babası büyük servetini nazik ve sevgi dolu bir insan olarak kazanmamıştı. Acımasız biriydi ve birisi ona istediğini kolayca vermediğinde, onu elde etmenin başka yollarını bulurdu. Annesiyle evlenmişti çünkü babasının sahip olduğu topraklardan bir parça istiyordu. İstedini elde etmek için ne yapmak zorunda kalırsa kalsın, sonunda onu elde etti.

Eğer babası James Montgomery'den kızı *Frances* ile evlenip evlenemeyeceğini soran bir mektup alsaydı, tepkisi ne olurdu? Öfke mi? Çünkü kesinlikle bu değiş tokuşu anlayacaktı ve Perkin Maidenhall kendisini kandıran insanlara karşı nazik olmasıyla tanınmıyordu. James Montgomery'yi iflas ettirmenin hayattaki görevi olduğuna mı karar verecekti? Gerçekten

Frances'i bir bakır kuruş bile vermeden kapı dışarı mı edecekti? Yoksa onu şeytanı bile tatlı dilli gösteren biriyle mi evlendirecekti?

Ve Tanrı yardımcısı olsun, itaatsiz kızını nasıl cezalandıracaktı? "Kötü, değil mi?" Frances, Axia'nın yüzünü endişeyle izleyerek fısıldadı.

"Sanırım çok ileri gittik," diye yanıtladı Axia ve Frances bu "biz" sözüyle o kadar rahatlamıştı ki, gözyaşlarına boğulabilirdi.

"Ne yapacağız?"

"Babamın adamları geldiğinde burada olmamalısın. Ve biz almalıyız *Onu* buradan çıkar. Jamie babamdan cevap almamalı. Bir tehlike olduğunu ve hemen harekete geçmesi gerektiğini düşünmesini sağlayabilirsek _."

"gitmeyecektir," dedi Frances acımasızca. "Seni görmek isteyecektir.

Seni o adamlardan uzaklaştırmak için. Hepsi sana yaltaklanıyor. Her zamanki gibi kendini gösterdin."

Bu sabahı düşününce Axia gülümsedi. "Bir günde iki erkek evlenme teklif ediyor. İlahi değil miydi?"

"Evet mi demeliyim? Oturduğum yerden iğrenç görünüyordu. de evlenmeyi , değil mi? Rhys'in hiçbir şeyi yok, diğeri de çocuk için hayvan besliyor."

Axia, "Bana koca seçme şansı verilmeyeceğini biliyorsun," diye tersledi.

"İşte bütün mesele bu! Ben senin özgür değilim. Sen seni isteyen her erkeğe sahip olabilirsin, ama ben olamam. Sen kendi kocanla evlenmekte özgürsün.

eğer onu sunağa kadar kandırmaya devam edebilirsen."

Frances bu düşünceyle neşelendi. Axia'ya söylemeyecekti ama

Bu James Montgomery'den hoşlanmaya başlamıştı, sadece bir kont olduğu için değil, ona karşı her zaman çok kibar olduğu için de. Bu, ona sarılan, dokunmak isteyen erkeklerden farklı bir şeydi, çünkü Frances ondan pek hoşlanmıyordu.

Dokunulmak.

"Kaçırıldı!" Axia parlak bir sesle söyledi. "." Frances hemen, "Bu fikirden hoşlanmadım," dedi.

"Bunu babam evlilik planlarınızdan haberdar olmadan önce düşünmeliydiniz." Yatağın kenarına oturup nemli havluyla saçlarını kuruladıktan sonra Frances'e baktı. "Tode'a bir adam kaçırma ayarlayacağım. Evet, evet, bu doğru. Jamie'ye, bir gece kulübünde duyduğumu söyledim. Ahırlar sizin Maidenhall varisi olduğunuzu biliyorlar, bu yüzden kaçırılmanız doğal görünecektir."

"Bu doğru mu? Tehlikede miyim?"

Axia, "Sadece kendi hayal gücünden," diye tersledi. "Evet, elbette gizlice kaçırılacaksın ve Jamie senin peşine düşecek."

"Ya sen?" Frances küstahça sordu. "Ben bir vagonun içinde çürürken, *sen* ne yapacaksın? Sıcak banyolarda mı oturacaksın? Tavus kuşu dolması mı yiyeceksin?"

"Sevgili James'inle yalnız kalmanın senin için ne önemi var?

Yapacağım..." Ne yapacağını bilemiyordu, çünkü Frances'i mirasçı olarak tanıtan mektup, babasının birini göndermesine neden olacaktı.

Axia'yı kızı olarak teşhis edebilecek biri. Yoksa Jamie'ye yazılı bir tarif mi gönderecekti? "Benim kızım çirkin olan," diye yazacaktı babası. "Frances'i benim sade, önemsiz kızım ile nasıl karıştırırsın?"

Axia şimdi Frances'e bakıyordu ve odanın panjurları arasından sızan sabah güneşi Frances'in kusursuz yanağına öyle bir dokundu ki

Cildi şeftaliden yapılmış gibi görünüyordu. Elbisesi siyahla süslenmiş parlak mavi satendi ve Axia bunun ne kadara mal olduğunu kuruşuna kadar biliyordu. Kendisi için asla böyle muhteşem kıyafetler giymezdi, çünkü kendini bu kadar süslemek eşeğe elmas takmak gibi görünüyordu. Onu ne kadar süslerseniz süsleyin, yine de sade, küçük bir eşektir.

"Bana böyle bakmandan nefret ediyorum," dedi Frances. "Benim için korkunç bir şey , değil mi? Sen ve o korkunç Tode?"

"Frances," dedi sabırla, "bizi bu işe sen bulaştırdın. Bununla hiçbir ilgim yok ama her zaman olduğu gibi hasarı onarması gereken kişi ben olacağım." *Ve sonuçlarına katlanmak*, diye düşündü, ama buna izin vermeyecekti.

Frances onun artan acısını gördü. "Seni için Tode'u çağıracağım.

Jamie seni takip edecek. Buradaki herkese senin eve çağrıldığını söyleyecek ama o gerçeği bilecek ve adamlarıyla birlikte senin peşine düşerek buradan uçup gidecek. Bu yüzden, babamın adamları geldiğinde-"

Frances kuzenine baktı. "Seni alacaklar," dedi usulca.

Axia, Frances'in yüzünü görememesi için arkasını döndü. "Bunun bir önemi yok. Sadece birkaç haftalık bir özgürlüğüm . Çok şey gördüm, çok şey yedim ve babamın para vermediği insanlarla tanıştım. Bu kadarı yeterli.

Beklediğimden çok daha fazlası." Neler olduğunu düşünmesine izin vermiyordu. "İşte," dedi avlanırken

deri bir çantanın içine girdi ve astarın içinden küçük bir çanta çıkardı. "Bu altın. Al ve git kendini hazırla. Üzerindeki giysileri boyasız olan arabaya geri koymalısın. Bir bahane uydur ve Tode'un seni bulabilmesi için görünürde kal."

"Yine o korkunç başlığı mı takacak? Onu takmasından nefret ediyorum."

"Yüzünden nefret ediyorsunuz; yüzünün örtülmesinden nefret ediyorsunuz.

Tode ne yaparsa yapsın nefret ediyorsunuz. Ama evet, kılık değiştirecek, yüzünü gizleyecek. Ona git, o her şeyi ayarlayacaktır. Yakında olacak. Beni anlıyor musun Frances, yakında!"

"Axia, neden her zaman bu kadar huysuz olmak zorundasın?"

Axia ne bekliyordu? Minnettarlık mı? Frances'ten mi? Birden kuzenini görmeye dayanamadı. "Git!" dedi ve Frances hareket etmeyince neredeyse "Git!" diye bağıracaktı.

Frances kapıyı arkasından gürültüyle kapatarak odadan çıktı.

Axia yapacak çok işi olduğu için ayağa kalkmaya başladı. Ama sonra her şey kafasına dank etti.

Küçük özgürlüğü sona ermişti. Babası bu maskaralığı öğrenirse ne olacağını neden düşünmemişti?

Ama nedenini biliyordu. Özgürlük aklını başından almış ve tüm mantıklı düşünceleri yok etmişti. Ve sonra, bir de Jamie vardı. Onunla olan kavgaları, Tanrım, ama onunla olan sevişmeleri.

Yatağa uzanıp bir an için gözlerini kapattı ve hatırladı. Onun kollarında olduğu güzel geceyi. Ona sevdiğini söylemişti, o da öpmüş ve sarılmıştı. Onunla sevişmişti.

Ama artık her şey bitmişti. Değerli Maidenhall varisinin kaybolduğunu duyduğunda saniyeler içinde buradan gidecek ve Axia'ya asla dönüp bakmayacaktı. Ne de olsa Axia'nın parası olmadığını düşünüyordu ve dünyada en çok istediği şey paraydı.

Axia ağlamak, kendine acımak istiyordu. Ama vakti yoktu, çünkü kalkıp Tode'ye ne yapılması gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Ama önce bacaklarının iyileşip iyileşmediğini görmesi gerekiyordu. Ağrısı ne kadar kötü olursa olsun yatakta bir günden fazla kalmayacağını biliyordu. Ve şoför, diye düşündü, bir şoför tutması gerekecekti. Kuzeni için her şeyi yapmak zorunda kalacaktı çünkü Frances o kadar aptaldı ki kıyamet gününe kadar vagonun içinde birinin gelip onu almasını bekleyecekti. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi "*Kalkmalıyım*" oldu.

Bölüm 15

" ^ "

"Frances'e ne yaptın?"

Axia o kadar derin uyuyordu ki, ilk başta ne söylendiğini ya da kimin söylediğini anlayamadı. Yatağa yanlamasına uzanmış, ayakları kenardan sarkıyordu. Karanlık odada gözlerini açtığı anda gülümsedi. "Mmmm, Jamie," diye mırıldandı ve gözlerini tekrar kapattı. Adamdan gelen bir inilti üzerine gözlerini tekrar açtı. Yatakta onun yanında yatıyordu, ona dokunmuyordu, gözleri kapalıydı ve bir kolu uzanmıştı.

yüzünde.

"Sorun ne?" diye mırıldandı ve bir dalgalanma hissetti... Tanrım, belki de sadece birlikte oldukları o gecenin anısıydı. O yüzden çok boynunun derisini öpmek istiyordu, ceketinin yumuşak kadifesinin hemen üstünü.

"Neden beni öldürmeye çalışıyorsun?" diye sordu, sesi boğazının derinliklerindeydi, gözleri hâlâ saklıydı, ona bakmıyordu.

Axia'nın kısa hayatında hiç seks oyunu olmamıştı ama biliyordu ki bir adam ona ve kızmadığında. Ve şu anda Jamie Montgomery ona kızgın *değildi*.

Gülümseyerek ona doğru yuvarlandı ve küçük hançeri yanındaki kınından çıkarıp şakacı bir şekilde boğazına dayadı. "Şimdi işimi yapayım mı?

Canını alayım mı?"

Yavaşça kolunu gözlerinin önünden çekti ve ona öyle sıcak bir bakışla baktı ki nefesi boğazında düğümlendi. "Ne oynadığını bilmiyorsun."

"Sanırım sandığından daha fazlasını biliyorum," diye fısıldadı ve bir an için adamın onu öpeceğini sandı.

Aniden doğruldu ve ona ters ters baktı. "Ben senin hamur işlerinden biri değilim!" "Benim neyim?" dedi gülümseyerek, biraz ona doğru eğilerek.

"Axia, seni uyarıyorum, kes şunu. Ne yaptığının farkında değilsin. Her şeyi tatmak, her şeyi görmek, dünyadaki her şeye dokunmak istediğini düşünebilirsin, ama yapamazsın-" Sözüünü kesti ve sadece iç çamaşırının, tenine bitişik uzun keten şalvarının örttüğü kadına baktı. O ince keten parçasının altında hiçbir şey olmadığını biliyordu. Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

"Axia," dedi ve sesi bir inilti gibiydi.

"Evet Jamie," diye fısıldadı ona doğru eğilerek.

Bir an ondan uzakta oturuyordu, ona dokunmayacağına dair kesin bir kararlılık içindeydi, sonra bir saniye sonra

onu yatağa sırt üstü yatırdı, ağzı onunkinin üzerindeydi.

Ona dokunurken bile, ona duyduğu arzunun şiddetini merak ediyordu.

Bu Axia', onu ilk gördüğünden beri hayatını cehenneme çeviren kız-kadın, ama yine de hayatında hiç böyle bir arzu hissetmemişti.

Vücudunun yarısı kızın üzerindeydi, ağzı kızınıkini yutarken kalçası kızınıkini ayırıyordu. Kadın en ufak bir direnç gösterseydi belki kendini kontrol edebilirdi ama kadın ona arıya açılan bir çiçek gibi açıldı. Ağzı onunkinin altında açıldı, bacakları açıldı, kolları onu kendine bağladı.

Ağzı, sıcak ve arayıcı, boynunda, yanaklarındaydı, elleri göğsünü kavradı, başparmağı meme ucundaydı, sonra ağzı daha aşağı indi, göğsünü aradı.

"Axia?" diye bir fısıltı geldi kapı aralığından. "Axia, burada mısın?"

"Sadece-" beynini ve boğazını temizlemeye çalışırken sesi kesildi. "Sadece Bir dakika." Başını kaldırıp üzerinde asılı duran Jamie'ye baktığında, o da en kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

Ama sadece bir saniyeliğine. Jamie bir askerin aciliyet duygusuyla yataktan fırladı, örtüleri arkaya attı, Axia'yı örtülerin altına fırlattı, sonra odanın bir köşesindeki paravanın arkasına geçti.

"Axia?" Tode sessizce odaya girip kimsenin içeri girmediğinden emin olarak aydınlık salonda onu gördü. Yüzü ve vücudu kaba bir kumaşla kaplıydı.

Cübbenin kapüşonu, yüzünün parçalanmış yarısını örtmek için bir tarafı akıllıca daha derin .

"Mmmm?" dedi, uyuyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Sizi uyandırdığım için özür dilerim." Uykusunu böldüğü için duyduğu pişmanlık

Çünkü kadının bütün gece uyanık kalıp onunla biliyordu. "Sanırım bir terslik var. Baban-"

Axia o kadar şiddetli öksürmeye başladı ki sözleri . Her ne olduysa, paravanın arkasına saklanan Jamie'nin duymasına izin veremezdi.

Tode ile paylaştığı sırları. Tode'ye yatak odasında başka biri olduğuna dair bir ipucu da veremezdi.

"Axia, iyi misin?"

Yorganı geriye savurdu. "Bence bunu özel olarak konuşmalıyız." "Peki yatak odanızdan daha özel bir yer var mı?" diye sordu küstahça. "Axia, neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şey. Giyinebilmem için beni yalnız bırakın, sonra yanınıza gelirim."

Tode hareketsiz durdu ve ona baktı. "Bir var. Bir şeye üzülüyorsun."

"Hayır, hayır, elbette değil." Jamie'nin uzun formunun görünüp görünmediğini görmek için endişeyle ekrana baktı.

Tode onun gözlerini takip ederek ekrana doğru yürüdü ama Axia yataktan fırlayıp arkasına koştu. "Giyinmeme izin verin, sonra..." Artık ekranın arkasındaydı ve küçük bir masada sakince oturan Jamie'ye baktı.

ve ona sırtıyordu. Uzun bacakları ekranın bir tarafından diğer tarafına uzanıyordu ve ayakta durmak için tek yer onların arasındaydı.

", giyin o zaman," dedi Tode, kızın derdinin ne olduğunu anlayamamanın verdiği sıkıntıyla. Sanki onu daha önce hiç gecelikle görmemiş gibiydi.

Jamie, Axia'ya "Evet, yap" der gibi bakıyordu. Lütfen giyin.

Axia uzanarak elini Jamie'nin gözlerinin üzerine koydu ve ona ama o sadece elini çekti, avucunun içini öptü ve sırtıttı.

Gözlerini kısarak, ağzını büzerek ona öyle bir bakış attı ki

Eğer bildiği bir şey , bunu kaba bir küfre çevirebilirdi. Sonra yüzünde pis bir sırıtışla Jamie'nin karşısına geçip başının üstündeki duvarda asılı duran korseye uzandı. Ne yazık ki, ya da

Neyse ki, izleyiciye bağlı olarak, göğüsleri bir an için sıkıca ve tamamen adamın yüzüne bastırılmıştı.

Korseyi eline aldığı anda, yüzündeki kendini beğenmiş ifade gitmişti. Şimdi acı çeken bir adam gibi görünüyordu.

"Frances nerede?" Tode ekranın diğerk tarafından, arkasında neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan sordu.

"Frances'in nerede olduğunu nereden bileyim? Bulabildiğin en büyük erkek kümesinin içine mi baktın?"

Axia korseyi ortasından geçirdi, sonra döndü ve

Jamie'ye onun için bağlaması gerektiğini söyledi. Kadının büyük sevincine rağmen, adamın elleri titriyordu.

"Axia," dedi Tode, "benimle oyun oynama. Ona ne yaptın?" "Ben mi? Neden benden şüpheleniyorsun?"

"Bu sabah olanları duydum. O adamla evlenmeyi neden kabul ettin?

Herkese senin evleneceğini söylediğini biliyor musun?"

"Ah!" Jamie sırtını korse mandalıyla sıkıştırırken Axia inledi. "Hayır, bilmiyordum ama hoşuma gitti," dedi omzunun üzerinden Jamie'ye. Dönerek elbisesine uzanmaya başladı; uzun, dikişsiz, vücuduna mükemmel oturan, koyu altın rengi, dar siyah kadife kurdeleyle süslenmiş bir elbise. Elbiseyi sabitlemek için arkadan aşağıya doğru neredeyse bir metre bağcık vardı.

Ama bu kez Jamie, kızın elbiseye uzanırken kendisini ona doğru bastırmasına izin vermedi. Bunun yerine, elbiseyi kancadan kendisi kaldırdı ve oturdu.

kollarını göğsünde kavuşturmuş, başının üzerinden geçirmeye çabalıyordu.

"Axia, çok fazla yalan söylüyorsun," dedi Tode.

Axia bunu duyup duymadığını anlamak için hızla Jamie'baktı ve tabii ki duymuştu. Tek kaşını kaldırarak ona soru sordu.

Axia yüksek sesle, "Bence bunu daha sonra konuşmalıyız," dedi. "Baş başa kaldığımızda sana her şeyi açıklayacağım."

"Ve şimdi özel değil miyiz?" Tode sessizce sordu. "Axia, senin neyin var?"

Frances'e bir şey yaptın, değil mi?"

"Hayır, elbette değil," dedi dürüstçe, başı elbisenin içine gömülmüştü.

Normalde giyinmekte zorlanmazdı ama genellikle bir erkek için sahneye çıkmazdı, bu yüzden şimdi kolları ve parmakları her dikişe ve kıvrıma takılıyor gibiydi.

Sonra kafası elbisenin içinden çıkarken birden Frances'le uyumadan önce konuştukları her şeyi hatırladı. Jamie'nin onu uyandırma biçimine bakılırsa, Frances'in yaptığı aptalca şeyi unutmuş olmasına şaşmamalıydı. Frances'e kendisini boyasız arabada beklemesini ve Tode'un onunla orada buluşmasını ayarlayacağını söylemişti. Ama

hiçbir şeyi ayarlayacak zaman yoktu. Panjurlardan aşağıya süzülen güneşe bakılırsa, saatlerce uyumuş olmalıydı.

Her Şeye rağmen Axia gülümsedi. "Frances'in nerede olduğunu biliyorum," dedi ve neredeyse gülecekti. Frances'in tüm küstahlığına rağmen, oldukça itaatk r olabiliyordu. Bir keresinde  ocukken Axia Frances'e saklanmasını söylemiş, onu arayacağını söylemişti. Malik nede Axia'ya oyunları unutturan bir Şey olmuştu ve bu yüzden Tode'un onu bulması saatler sürmüştü.

Frances'in gittiğini fark etti. Bah ivanlardan biri onu bahçenin dibindeki kulübenin içinde uyurken bulmuştu.

Artık Axia, Frances'in ahırdaki arabanın içinde onu beklediğini, Axia'nın Tode'a söylemesini ve Tode'un onu alıp , içinde bulunduğu karmaşadan kurtarmasını beklediğini biliyordu. Frances'in beklediğini düşünmek Saatlerce sıcak bir vagonun içinde, gergin ve ne olup bittiğini bilmeden, Axia'nın küçük bir kıkırdamasına neden oldu.

"Axia! Ne yaptın sen?" Tode talep etti.

Axia hızlı düşünmek zorundaydı. Tode'a gerçeği söyleyemezdi.

Jamie her kelimeyi dinliyordu. Ona babasının peşlerinden bir ordu adam göndereceğinden korktuğunu söylerse ne yapardı?

Axia'nın ruh hali bir anda kahkahadan korkuya dönüştü. Kaç saattir uyuyordu? "Vagonların içine baktın mı?" diye sordu gerginliğinin izin verdiği masumca.

"Tabii ki yaptım. Boyalı vagon gitmiş ve o da diğer vagonda değil.

Bir. Montgomery arabayı aldı mı?"

Jamie'ye bakıp onun başını salladığını gördükten sonra, "Hayır.

Yani, onun yaptığından şüpheliyim. Belki tamire ihtiyacı vardı. Belki birisi resmimi beğenmiştir." Frances şimdi ne yapmıştı? Demirciye götürülecek bir arabanın içinde uyuyakalmış mıydı?

Jamie'ye sırtını dönen Axia, o bağcıkları bir araya getirip elbisesini bağlarken kıpırdamadan durdu. Adamın söylenenlerle son derece ilgilendiğini anlayabiliyordu.

Bağcıklar alttan bağlanır bağlanmaz, adeta yerinden sıçradı.

Perdeyi araladığında Tode'nin kapüşonunu geriye itmiş bir halde pencerenin yanında durduğunu gördü ve onu görünce panjurları açarak odayı günün solmakta olan ışıyla doldurdu.

"Günün çoğunu uyuyarak geçirdim," diye soluk soluğa söylendi ve vücuduna belli belirsiz bir endişe duygusu yayıldı.

"Axia," dedi Tode usulca. "Sanırım Frances kaçırıldı."

"Hayır, tabii ki olmadı. Nasıl olabilir ki? Sana söylemedim

-" Ekrana bir bakış atarak durdu. "Bana ne söylemediniz?"

Axia yüksek sesle, "Buradaki hiç kimse onun Maidenhall varisi olduğunu bilmiyor," dedi. "Öyleyse neden kaçırılsın ki? Eminim buralarda bir yerdedir.

Her iki vagona da baktınız mı?"

Tode gözlerini ona dikti. Aynı şekilde cevap vermeyecekti.

İki kez soru sordu ve her geçen dakika daha da şüphelenmeye başladı.

Axia'nın davranışı. "Ev varken Frances neden vagonlarda olmak istesin ki?

Vagonlardan nefret ettiğini biliyorsun."

"Frances o kadar çok şeyden nefret ediyor ki, onlara yetişemiyorum. Hadi gidelim.

dışarı çık ve onu ara. Evet, aramanıza yardım edeceğim." Axia'nın zihni

hızla çalışıyordu. Frances kendi kaçırılmasını ayarlamış olamazdı, değil mi?

Tode'dan hoşlanmıyordu, o yüzden belki de onsuz kaçmaya karar vermişti.

Ama amaç Jamie'nin bir an önce onun peşinden gitmesini sağlamaktır,

böylece Axia'nın babası öfkeli bir ordu gönderdiğinde burada olmayacaktı.

Sessizce ayrılmak amacına zarar veriyordu. Frances bile bunu anlayabilirdi.

değil mi?

Axia yatak odasının kapısının acilen ve yüksek sesle çalınmasıyla cevap

vermekten kurtuldu. Kapı açıldığında Thomas'ın orada durduğunu gördü,

yüzünde bir şeylerin ters gittiğini gösteren bir ifade vardı.

"O burada mı?" Thomas sordu.

Axia "onun" kim olduğunu bildiği varsayımından hoşlanmamıştı. "Kimi

kastediyorsun?"

Thomas ona anlatmakla vakit kaybetmedi. "Maidenhall arabaları

ve yanlarında Rhys'in cesedini de getiriyorlar."

Jamie zaman kaybetmeden ekranı yere vurdu ve

adımlarla ilerledi. Axia ya da Tode'a tek bir bakış bile atmadan adamını odadan çıkana kadar takip etti.

Axia peşlerinden koşmaya başladı ama Tode onu kolundan yakaladı. "Neler oluyor?" diye sordu. "Ve senden yalan istemiyorum."

Axia bir nefes aldı. Nedenini bilmiyordu ama her şeyin gittiğinden emin olmaya başlamıştı. "Jamie babama bir mektup göndererek kızıyla evlenmek için izin istedi. Frances."

Tode'un bunun ne anlama geldiğini kavraması bir an sürdü. Daha önce hiç Perkin Maidenhall'ın hoşnutsuzluğuna yol açacak kadar aptal olmamışlardı ama bunu duymuşlardı. Maidenhall değiş tokuşu öğrenirse Frances ve Tode'a ne yapacaktı? Axia'yı hayatının sonuna kadar hapseder miydi?

Axia iki eliyle Tode'un kolunu kavradı. "Ben de seni

Kaçırılma numarası yap ve Frances'i götür. Jamie sizi takip ederdi ve böylece babam ve onun babası bunu öğrendiğinde hiçbiriniz burada olmazdınız...

Tanrım, ama öğrendiğinde bize ne yapacağını bilmiyorum."

Tode kendini tam boyuna kadar çekti. Bacakları bu halde olmasaydı, uzun boylu bir adam olurdu. "Bunların hepsi benim hatam. Tüm sorumluluğu üstleniyorum. Bunu yapmana asla izin vermemeliydim ama-"

"Ama sen beni sevdin," dedi teslimiyetle. "Sorun da bu zaten.

Sen benim biraz mutlu olmamı, ne kadar süre olursa olsun biraz özgür istedin." Başını kaldırdı. "Rhys! Ona gitmeliyim. Oh, Tode, biz ne yaptık?"

Bölüm 16

" ^ "

", " dedi Jamie Tode ve Axia'ya dik dik bakarak, "neler olduğunu bilmek istiyorum"

Axia'nın odasındaki paravanın arkasına saklanması üzerinden iki saat geçmişti ve bu süre zarfında cehennemi yaşamıştı. Rhys vurulmuştu.

Lachlan'ın arazisinden çıkan boyalı arabayı takip etmeye çalışırken bir okla vuruldu. Arabayı Lachlan'la birlikte bir günlük şahin avından dönerken tesadüfen görmüştü. İlk düşüncesi arabanın tamir için gönderildiği yönündeydi ama emin olmaya karar verdi.

Getirildiğinde hâlâ arabadan yüz metre uzaktaydı.

Bir okla aşağı indirildi, üzerine kabaca yazılmış bir mesaj iliştirilmiş bir ok.

Mesajda "Sen benim kadını mı aldın, ben de seninkini alacağım" yazıyordu.

Jamie adamının hayati tehlikesi olmadığını hemen anladı ama Frances'i

kimin kaçırdığını hâlâ bilmiyordu. Nasıl olur da bir adam kapıdan içeri

girer ve birkaç yüz kişinin ortasında kimse fark etmeden onu kaçırabilirdi?

Elbette adamın bir tehditte bulunması ya da

Frances'in onunla gitmesi için bir kargaşa mı çıkaracaktı? Şüphesiz

Frances alarm verirdi. Onun kendini koruma duygusu şüphesiz

İnsanların tehlikede olduğunu anlaması için bir şeyler yapmasına neden oldu.

Jamie mesajı tekrar okudu ve kendisine hiçbir anlam ifade etmediğini anladı. Bu şeyi kim yapmıştı? Onunla ilgili kişisel bir şey miydi, yoksa Maidenhall varisiyle mi ilgiliydi?

Jamie'nin emin olduğu tek şey Tode ve Axia'nın anlattıklarından çok daha fazlasını bildiğiydi. Şimdi onlar otururken ayakta durarak önlerinde volta atıyordu. "Bana her şeyi anlatmak için iki saniyeniz var."

"Yoksa ne yaparsın?" Axia kollarını kavuşturarak alay etti. "Sana şey söylemektense canlı kurbağa yemeyi tercih ederim. Bir şey bildiğimden değil ama her şey için suçlanmaktan bıktım. Rhys'le hiçbir ilgim yok. vurulmak. Hatırlarsanız, Rhys onunla evlenmemi istemişti ve sanırım evlenebilirim. Sanırım onu sağlığına kavuşturacağım ve onunla evleneceğim. Sonra-"

"Axia ve Frances sahte bir adam kaçırma planı yaptılar," dedi Tode yorgun bir sesle. "Tode!!!" Axia nefesini tutmuş, ihanetinden dolayı ona incinmiş gözlerle bakıyordu.

Adam ona dönmedi ama kız onun gözlerinin öfkелendiğini görebiliyordu.

"Frances'in gerçekten kaçırıldığıının hâlâ farkında değil misin? Nerede olduğunu bilmiyoruz ve eğer kötü adam onun Maidenhall varisi olduğunu biliyorsa, parça parça fide isteyebilir."

Sanki başına bir dağ düşmüş gibi, Axia birden Frances'in tehlikede olabileceğini fark etti. Ve eğer başına bir şey gelirse

Frances, bu onun hatası olacaktı. Frances, mirasçı gibi davranırsa tehlikede olanın kendisi olacağını söylemişti.

"Neden?" Jamie öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak Tode'a baktı.

"Mektup," diye yanıtladı Tode, Axia'ya bakmadan. "Perkin Maidenhall'a mektup yazıp kızıyla evlenmek için izin isteyeceğini söylemiştin. Frances böyle bir mektup göndermenizi engelleyebileceğini düşündü çünkü babasının kendisi için seçtiği adamdan başkasıyla evlenmesini *asla* kabul etmeyeceğini biliyordu. Gregory Bolingbrooke ile olan evliliğinden bir şekilde kurtulmak istiyor ve eğer sizi gizli bir evlilik için kandırabilirse..." Sözüünü keserek Jamie'ye baktı, Tode'a bakarken gözleri kararmıştı.

Jamie şimdiye kadar nazık ve kibardı ama şimdi Tode onun nasıl ünlü bir asker haline geldiğini görebiliyordu. Tode elini boynunda gezdirirken oda aniden çok sıcak olmuştu. "Frances mektubu senin gönderdiğini öğrenince babasının adam göndereceğinden korktu. Biz de Frances'i benim götürmeme karar verdik.

Böylece Maidenheairs'in adamları geldiğinde ikiniz de burada olmayacaktınız." "Yani sahte bir kaçırma planladınız," dedi Jamie kesin bir ifadeyle.

Axia ağır bir sesle, "Hayır," dedi, "her şeyi *ben* planladım. Tode'un yapacak hiçbir şeyi yoktu.

onunla birlikte. Planı uygulamaya koyacaktım ama uyuyakalmışım."

Tode odaya girdiğinden beri ilk kez Axia'ya baktı. Hiç değilse cesur bir kızdı. Ama şimdi hatırladığı tek şey

James Montgomery odasındaki perdeyi indirip

karşısında. Axia o arkasındaydı. O girmeden önce odada ne yapıyorlardı?

"Başka ne gibi sırların var?" Jamie sakince sordu.

"Elimizdeki konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi dürüstçe, çünkü şu anda önemli olan tek şey Frances'in güvenliğiydi.

Tode, Jamie Axia'ya başka bir soru soramadan, "Bu onun hatası değil," dedi.

"Frances'i kurtarmaya çalışıyordu. Maidenhall'ın Axia'ya ne yapacağını düşünemiyor musun? Kuzenlerin birbirlerini gerektiğini düşünüyor." Tode, değişim olayını öğrendiğinde Maidenhall'ın öfkelerini düşününce yutkundu.

"Seni, babasının Londra'nın yarısını satın almak zorunda kalsa bile iptal ettireceğine şüphe olmayan bir evlilik için kandırmaya çalışan Frances'ti."

"Anlıyorum," dedi Jamie bir süre sonra. "Herkesin sırları vardır, ama şimdi Frances gerçekten kaçırıldı ve kim tarafından kaçırıldığını bilmiyoruz."

"Ve hepsi benim ," dedi Axia, yüreği gözlerinde. "Frances öldürülürse, bu benim suçum olacak."

Tode izlerken Jamie doğru gitti ve önünde diz çöktü. "Gel bakalım
Şimdi, imp, bana karşı cesaretini kaybetme. Ona sahip olan kişi muhtemelen
ilk görüşte ona aşık olacaktır." Parmak uçlarını kızın çenesinin altına koydu.
"Ayrıca, eğer bu birinin suçuysa, o da benim suçum. Notta 'Sen benim
kadınımı aldın, ben de alacağım' yazıyordu. Ama gerçek şu ki, adını ve açık
adresini vermeliydi, böylece onu geçmişimdeki diğer boynuzlanmış
erkeklerden ayırt edebilirdim."

Bu sözler karşısında duyduğu öfke Axia'nın gözlerindeki acının yerini
aldığında Jamie ona gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve bir kez daha ciddileşti.
"Oturabilirsin Tode," dedi nezaketle. "Eminim bacaklarının dinlenmeye
ihtiyacı vardır. Bana öyle geliyor ki buna bir çözüm bulmalıyım," dedi ama
hemen ardından kapı açıldı ve Thomas iki kişiyi iterek odaya soktu. Biri
küçük, güzel bir hizmetçiydi, diğeri ise kokusundan bir seyis olduğu
anlaşılan bir delikanlıydı ve yüzlerinin renginden Thomas onları bulduğunda
ne yaptıklarını tahmin etmek kolaydı.

Thomas sessizce ama emir verir gibi bir sesle, "Söyle ona," dedi.

Kız yere oturdu, önlüğünü yüzüne kapattı ve yüksek sesle ağlamaya
başladı. Oğlan kızın yanına gitmek ister gibi görünüyordu ama çok kötü
titriyordu.

Thomas'a onaylayan bir bakış attıktan sonra Jamie kızın yanına gitti ve

ona elini uzattı. Onu sakinleştirmek için gereken tek şey buydu. Arasında Jamie' , güzel kıyafetleri ve zarafeti karşısında gözyaşları anında kurudu. Konuştuğunda sesi bal gibi yumuşaktı ve Axia bu tonu daha önce sadece bir kez duymuştu: Diana olduğu gece. "Kimse sana zarar vermeyecek ve hiçbir ceza olmayacak. Sadece bana bildiklerini anlatmanı istiyorum."

Hâlâ yerde oturan çocuk kıskançlıkla Jamie'ye baktı. Ayağa kalkarak Axia'ya doğru ilerledi. "Hanımefendiden mi bahsediyorsun? Güzel bayanı mı? Dünyanın en güzel kadını mı? *O* kadını mı?" Jamie sırtını kıza dönerek çocuğa onu sakinleştiren bir bakış attı, sonra tekrar kıza döndü.

"Bana bildiklerini anlat."

Çocuğa kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra Jamie'nin gözlerinin içine baktı. "Ahıra arabalarla geldi, senin getirdiğin arabalarla."

"Frances?" Jamie sordu.

"Evet, şu. Mutfakların sıcığından kaçmak için oradaydım, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ha!" dedi çocuk. "*Bu yüzden* orada değildi."

Kız ona bakmadı bile ama Jamie'nin gözlerine odaklandı. "Bayan çok üzgün görünüyordu ve bana hangi vagon olacağını sordu, ama sonra

bilmediğimi söyledi. Ki bilmiyordum."

Axia Tode'a bir bakış attı. Frances hangi vagonla kaçırılacağını bile hatırlayamıyordu.

Kız devam etti. "Ben, ah, bir an için ahır duvarının arkasına geçtim ve-"

Çocuk bunun üzerine alaycı bir homurtu çıkardı.

"Ama her şeyi duyabiliyordum ve çok meşgul olmadığım için..." Kendisini *çok* meşgul etmeye çalışan çocuğa muzaffer bir bakış atmak için durakladı.

"Bu iri adamı gördüm, oldukça iriydi. Büyük adamlardan hoşlanırım. erkek," dedi Jamie'ye hülyalı hülyalı bakarak, "küçük adamlar ya da oğlanlar değil." "Devam et kızım!" Thomas tersledi.

Kız hülyalı ifadesini kaybetti. "Bu adam ona, bu Frances'e birini arayıp aramadığını sordu, o da evet dedi, kaçırmaya mı gelmişti?

Onu mu? Sanırım bu adamı şaşırttı, ama evet öyle olduğunu söyledi. 'Eğer Maidenhall'ın varisiysen, seni kaçırmaya geldim. Aynen böyle söyledi."

Jamie'ye hayretle baktı. "O gerçekten Maidenhall varisi miydi?" Gözleri kocaman açılmıştı.

Jamie ona gülümsedi ama cevap vermedi. "Sonra ne oldu?"

"Onunla birlikte boyalı vagona doğru ve bunun şimdiye kadar gördüğü en güzel vagon olduğunu söyledi. Sonra dedi ki, 'O vagonda boyalı olan sensin,'

ve onun hayatında gördüğü en güzel insan olduğunu söyledi, belki biri hariç, bu yüzden vagonda yanında oturmasını istedi, böylece ona bakıp hangisinin en güzeli olduğuna karar verebilecekti."

"Ve uzaklaştılar," dedi Jamie usulca, sonra Thomas'a döndü. "Aramaya başla. Herkese bir şey sor. Onu bulmalıyız. Birileri bir şeyler biliyor olmalı." Thomas gençleri yanına aldıktan sonra Jamie tekrar Axia ve Tode'a döndü.

"Şimdi gidin," dedi dalgınca ve yüzündeki endişeyi görebiliyorlardı.

Odanın dışında, Tode aramaya yardım edeceğini söyledi. "İyi misin?" diye sordu Axia'ya.

"Evet, tabii ki. Kendimi iyi hissediyorum," diyerek onu rahatlattı. "Git ve bakmaya yardım et. Diğer insanların bakamayacağı yerlere bak."

Cesaret verici bir gülümsemeyle yanından ayrıldı.

Ama yalnız kaldığı anda dizlerinin titrediğini fark etti. Frances'le yer değiştirmek gibi bir şakayla başlayan şey bir kâbusa dönüşüyordu. Ya yer değiştirmeseydi, şimdi rehin tutulan kişi o mu olacaktı? Belki de Frances mücadele etmemekle akıllıca davrandı. Eğer

Birisi Axia'yı kaçırmış olsaydı, Axia bağırıp çağırarak, ısıracak ve hiç şüphesiz ölecekti.

Axia bir hizmetçiyle konuşup yön sorduktan sonra

Teversham'ların özel şapeline dua etmeye gitti. Dua etti ki

Frances kaçırılma olayının gerçek olduğunu öğrenmeyecekti, çünkü eğer

Frances korkarsa, kaçıran kişinin başka türlü yapamayacağı bir şey

yapmasına neden olabilirdi. Frances'in güvenliği için dua etti ve ona

Onu bu belaya bulaştırdığım için affet.

Kendi kendine Tanrı'dan bunu istemeye hakkı olmadığını de, babasının

Jamie'nin mektubunu aldığı anda öfkeleneceğini bildiğinden biraz daha az

öfkelenmesini diledi.

Bölüm 17

" ^ "

Tode içki içen bir adam değildi ama şimdi kendisini unutturacak bir şeyle boğmak istediğini hissediyordu. Son haftalarda olan korkunç her şey onun suçuydu. Axia gibi onun da Perkin Maidenhall'ın Teversham malikânesine doğru yola çıktığından hiç şüphesi yoktu.

bir ordu ile. Ve şimdi, Tode yüzünden, Axia'nın bir parça özgürlüğü sona erecekti.

Axia'nın Maidenhall vagonlarından birinin içinde zincirlenmiş olduğu görüntüsü gözlerinin önünde dans etti ve onları temizleyebilmesi için bir an geçmesi gerekti.

Ve tehlikede olan sadece Axia değildi, Frances'e ne olacaktı?

kaçıranların eline mi geçti? Şu anda Jamie, Frances'i kimin kaçırdığına dair bir ipucu verebilecek bir şey gören ya da duyan birini bulmak için malikâneyi didik didik ediyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı.

Axia odasındaydı ve Jamie onu aşağıdaki resimlerin çizimi için hazırlamıştı Frances, onu gören olup olmadığını sormak için yakın kırsal bölgelere haberciler gönderebilirdi.

Axia birbiri ardına resimler çizdi, her biri Frances'in mükemmel bir benzeriydi. Ama Tode, Frances için endişelenirken, düşüncelerinin

Axia'nın özgürlüğünün sonuna tekrar tekrar dönüyordu. Birkaç saat içinde Maidenhall gelecek ve onu Gregory Bolingbrooke'a götürecekti.

Ve bu düşünce Tode'u ürpertti. Bolingbrooke zengin olabilirdi ama Tode, çocukken geçirdiği bir kaza yüzünden Gregory'nin tam bir erkek olmadığını biliyordu. Axia'nın da tahmin ettiği gibi, çocuğu olmayacaktı, normal bir hayat umudu da yoktu.

Gregory'nin babası bu bilgiyi dış dünyadan saklamak için yıllar boyunca çok çalışmış ve çok para ödemişti ama bazen Tode'un yaralı yüzü avantaj olarak kullanılabiliyordu. Kimse bir soytarının ne bilip bilmediğine pek dikkat etmezdi ve bir malikânedен diğerine giden gezgin oyuncular ve şarkıcılar dedikodu yapardı. Bu zor bir görev değildi.

Bolingbrooke malikanesinde bulunmuş ve o evdeki gerçeği bilen insanlar bulmak.

Bu yüzden Tode, Axia'yı neyin beklediğini çok iyi biliyordu. Babası gelecek ve onu o korkunç çocuğa götürecekti ve onunla evlenmeye zorlayacaktı. Ve Axia bunu hiç şikâyet etmeden yapacaktı, çünkü dünyadaki her şeyden önce babasını memnun etmek istiyordu.

Kendisini neyin beklediğini bilen Tode, onu inkar edememişti.

Maidenhall varisi olmaktan kurtulduğum bu birkaç hafta. Çok

Ruhunun derinliklerinde kendisine bakılmasının ve ucube olarak görölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu; Axia ile ortak noktalarından biri de buydu. Ona kısa bir süreliğine normal ve güzel bir kız olma fırsatı vermek için Frances'le yer değıştirmesine izin vermişti ve şimdi her şey ters gitmişti. Frances'in hayatı tehlikedeydi ve Axia babası tarafından kaçırılacaktı.

"Bir şeyler *yapmalıyım*," dedi yüksek sesle. "Her ikisinin de icabına bakmalıydım.

onlardan. İkisi de benim altındaydı." Axia'yı her zaman Frances'e tercih ettiğı için neredeyse suçluluk kapılıyordu. Maidenhall onu her iki dişinin de sorumluluğına vermişti ama Frances'i o kadar ihmal etmişti ki O kadar yalnızdı ki gördüğü ilk adamla, yani James Montgomery ile evlenecekti.

Ama herkesin yapabileceğı tek şey beklemektir. Jamie kırları tarıyor, herkese sorular soruyordu ama şu ana kadar sorularından hiçbir sonuç çıkmamıştı. Sabah olduğunda Jamie, yaralı Rhys'i geride bırakarak Thomas'la birlikte kuzeye gitmeyi planlıyordu, Frances kaçırıldığında da oraya doğru gidiyorlardı.

Tode kendisinin de geride kalacağını hiç şüphesiz biliyordu. Jamie ve adamı hızlı seyahat etmek isteyecekti ve Tode sadece yoluna çıkacaktı. Jamie'nin Axia'yı geride bırakmayı mı yoksa yanında götürmeyi mi planladığını merak etti. Tode'un tahminine göre onu geride bırakacaktı, özellikle de

Maidenhairs'in adamları tarafından tehlikede olduđuna inanıyordu. Perkin Maidenhall, Jamie'nin Frances olduđunu dűşündűđű kızının nerede olduđuyla ilgilenecek, bu yüzden Axia'nın gűvende olduđunu dűşűnecekti. Ama Tode ve Axia gerçeđi biliyordu.

Geldiklerinden beri Tode ahırların dıřındaki eski at takım odasında kalıyordu. Axia'yla geçirdiđi yıllar boyunca konfora alıřmıřtı ama dıř dűnyada kendisi gibi birinin deđerini çok iyi biliyordu. Tode çođunlukla yabancılardan uzak durmuř, kaba cűbbesinin içine saklanarak yűzűnű gizlemiřti.

Ama řimdi budaklı asasını aldı ve ahırlara dođru yűrűdű, Frances'i kaçıran adamı gűren çocuđu bulana kadar her ahıra baktı. Bűyűk bir atı űfkeyle ovuyordu.

ocuk bařını kaldırmadan, "Git buradan," dedi. "Bařka cevabım yok." Tode yıllarca kenarda oturup izlemiřti; insanların ne dűşűndűđűnű deđerlendirmekte iyiydi. Bu ocuđun sorunu kıskanlıktı. "Sadece bir kadına bakma konusunda *ondan* daha iyi bir iř çıkardıđını sűylemek istedim. Sen kendininkini kaybetmedin." Bununla birlikte Tode yavařça arkasını dűndű.

"Bekle!" dedi ocuk, sonra Tode'un geri dűnűřűnű izledi. Dűnerken Meraklı bir kuř gibi bařını kaldırmıř, Tode'un kapűřonuna bakıyordu. "Sen bir

Adamları mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Tode gülerek. Duvarda bir meşale vardı.

ve duvarın üzerinden küçük bir ışık akımı geçti. Zayıf ışığa doğru ilerleyen Tode, çocuğun yırtılmış yüzünü görebilmesi için kapüşonunu bir saniyeliğine indirdi. Bu süre fazlasıyla yeterliydi ve Tode çocuğun yüzündeki tiksinti ifadesinden ve ardından attığı kahkahadan başını çevirdi.

"Kimsenin kızını alacağını sanmıyorum," dedi çocuk, Tode'un istemsiz irkilmesiyle ilgilenmeden.

"Hayır," dedi Tode neşeyle. Uzun zaman önce incindiğini saklamayı öğrenmişti. "Sana gördüklerini sormak istiyordum, ama sonra bundan bahsetmekten olmalısın. Ama yine de her şey çok heyecan verici olmalı." Tode bunu düşünürken çocuğu izledi. Doğrusu, ellerini kızın eteklerinin altına sokmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, diğer insanların ne yaptığına hiç dikkat etmemişti. Kızın bunu yapmış olması da onun için başka bir sıkıntılı noktaydı. öğleden beri bu konttan başka bir şey konuşmuyordu- "Bir , " diye bininci kez soluk soluğa kalmıştı. Bir kont onunla konuşuyor ve sanki dünyadaki en önemli kişiymiş gibi ona bakıyordu.

"Kimse *beni* dinlemek istemiyor," dedi acı bir şekilde. "Kimse bilmek istemiyor

ne gördüm."

"Bir şey gördün," dedi Tode hevesle. "Seni gördüğümde zeki bir çocuk olduğunu anlamıştım. O zaman Lord James'in sana daha fazla ilgi göstermesi gerektiğini düşünmüştüm." Çocuğa doğru eğilirken yüzünü gölgede tutmaya dikkat . "Evden eve dolaşıyorum ve anlatacak hikayeler. Başarılarınız bir büyük evden diğerine anlatılabilir ama şu anda bildiğimden daha fazlasını bilmem gerekir."

Çocuk bir an şaşkınlıkla bakakaldı. "Yarım kulağı vardı."

"Anlayamadım?"

"Adamın yarım kulağı vardı. Tam buradan kesilmişti," dedi kulağının deliğinin hemen üstünü göstererek. "Üst yarısı kayıptı."

Tode bu bilgiden çok memnun olduğu için çocuğu öpebilirdi, ama bunun yerine kendini otuz dakika boyunca hareketsiz oturmaya zorladı ve çocuğun yarım kulaklı adamı gördüğünden beri olduğunu hayal ettiği her şeyi anlatmasını dinledi.

Tode nihayet yorgun argın ahırdan çıkabildiğinde, ilk işi

Yeni bulduğu bilgiyi Jamie'ye götürme dürtüsü vardı ama avluda yürürken planlarını değiştirdi. Jamie'ye söylerse, hiç şüphesiz adamlarla ve silahlarla hücumu ve belki de Frances bu kargaşada yaralanacaktı. Hayır, diye düşündü Tode, bunu yapsa daha iyi olurdu.

ve çok iyi bildiği gibi, diğer erkeklerin giremediği yerlere girebilirdi. Ayrıca bunların hepsi onun suçuydu, değil mi?

Tode, Rhys'in bacağına gönderilen okun üzerindeki mesajdan Jamie'nin Frances'i kimin kaçırdığını bilmesinin beklendiğini biliyordu, bu yüzden belki Jamie'ye yakın biri de biliyor olabilirdi. Tode'un Jamie'yi kandırarak ona vermek istemediği bir bilgiyi vermesini sağlamak gibi bir umudu yoktu ama belki de Rhys kendisine eşlik etmesini isterdi.

"Seni güldürmeye geldim," dedi Tode, Rhys'in odasının kapısından kafasını uzatırken, kolunun altında çok sert şarap dolu bir tulum vardı.

"Ve hoş geldiniz," dedi Rhys, ayağa , sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bana ne bulunduğunu söyle. Frances'ten haber var mı?" "Henüz bir şey yok, ama burada olma sebebim bu değil. Gel, gel.

Yoksa bacağının ağrısı hiç dinmez. Size duyduğum eğlenceli bir hikayeyi anlatayım."

İki saat sonra Tode, Rhys'in odasından çıktığında kapüşonunun altından gülümsüyordu. Rhys'i olağanüstü bir olay hakkında konuşturmak hiç de zor olmamıştı.

Hayatında tanıdığı insanlar.

"Ama kimse Henry Oliver kadar aptal değildir," demişti Rhys dedikodu ve hikâyelerle geçen ilk saatin ardından. "Sağır olduğunu sanıyordu çünkü sadece

yarım kulak." Sorulduğunda, Jamie'nin ağabeyinin çocukken Oliver'ın kafasının yan tarafına bir kılıçla vurduğunu ve kulağının üst yarısı düştüğünde Oliver'ın artık sağır olacağını söyleyerek ağladığını anlattı.

"Sanırım bugün hala kafasının o tarafından iyi duyamadığına inanıyor."

"Peki bu Henry Oliver nasıl bir adam?" Tode telaşlı görünmemeye çalışarak sordu. "Tehlikeli mi?"

"Oliver mı? Hayır, hiç de değil, tabii kör aptallık bir adamı tehlikeli yapmıyorsa. Jamie'nin kız kardeşini seviyor ve Jamie'nin ailesini evlenmelerine izin vermeye zorlamak için yıllardır uğraşıyor."

"Onları zorlamak mı?" Tode, Rhys'in sarhoş olmasına sevinmişti, böylece Tode'un sesinde yükselen paniği duyamayacaktı.

"Yıllarca onu Jamie'nin ağabeyinden satın almaya çalıştı ve Edward onu satacaktı, ama Jamie'nin babası kitaplarından başını kaldırıp hayır diyecek kadar uzun süre baktı, bunun uygun bir eşleşme olduğunu düşünmediğini söyledi." Rhys kıkırdadı. "Sanırım bu kararda Berengaria'nın Henry Oliver ile evlenmeden önce kendini çatıdan atacağını etkili oldu. Ağabeyi ve babasının ölümünden sonra Oliver, Jamie'ye her bahar sel basan bazı araziler, birkaç köhne kulübe ve

Berengaria'nın eli karşılığında." Rhys şaraptan derin bir yudum aldı. "Ve bir keresinde Berengaria'yı kaçırmaya çalıştı."

"Onu kaçırmak mı?" Tode nefes alamayarak sordu.

"En azından üzerine bir çuval atıp onu götürdü." "Ne oldu?" Tode sordu.

Rhys kahkahalarını güçlükle bastırabildi. "Nasıl olduysa -Liver'in görme yeteneği çok zayıftır- diğer kız kardeşi de çantaya atmış. Joby. Onu tanımıyorsun ama inan bana, hiç kimse o kızı kızdırmak istemez. İçinde kızgın bir Joby olacağına, İskoç yaban kedileriyle dolu bir çantayı açmayı tercih ederim."

"Axia gibi," dedi Tode yumuşak bir sesle.

Rhys hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, birbirlerine hiç benzemiyorlar. Axia sadece tek bir adam için dehşet verici. Joby herkesin hayatını zorlaştırıyor. Jamie'ninki ve Berengaria'nınki . Sana kardeşi Edward'a ne yaptığını anlatayım."

Ve bu sözlerle bambaşka bir hikâyeye başlamıştı ama Tode'un elinde bilgi vardı, bu yüzden Henry Oliver'ın nerede yaşadığını bulmak ve nereye gittiğini tahmin etmek artık çok kolay olacaktı. Frances'i evine götürdüğüne hiç şüphe yoktu. Jamie'nin onun mesajını anlamamış olmasına şaşmamalıydı: "Sen benim kadınımlı aldın, şimdi ben de seninkini alacağım." Jamie'nin gözünde kız kardeşi hiçbir zaman Henry'ye ait olmamıştı ve olmayacaktı.

Oliver, ama belli ki Oliver farklı düşünüyordu.

Şimdi Rhys'in odasından çıkarken Tode gülümsüyordu. Çok şey öğrenmişti ama bu bilgilerle ne yapabilirdi? Jamie'ye mi götürecekti? Ama Jamie'nin ne yapacağını biliyordu, Frances'in peşinden koşacak ve Axia'yı geride bırakacaktı, doğru olan da buydu. Ama Tode korunmaya ihtiyacı olanın Axia olduğunu biliyordu ve Jamie bunu bilirse onu hayatı pahasına koruyacağını da biliyordu.

Axia ve Jamie'yi Teversham malikanesinden nasıl uzaklaştırabilirdi?

Jamie Tode'un bildiklerini öğrenmeden önce? Jamie'nin Axia'yı korumasını ve Frances'i Tode'a bırakmasını nasıl sağlayabilirdi?

Bölüm 18

" ^ "

Jamie mesajı öfkeyle buruşturup küçük bir top haline getirdi. Gidip Bunu kimseye göstermemeliydi. Her geçen dakika kendini daha aptal, daha çaresiz hissediyor, neyi bilmesi gerektiğini anlayamıyordu. Frances'i kim kaçırmıştı? İlk mesajın yazılış biçimine bakılırsa bilmesi gerekiyordu ama bilmiyordu.

İki gündür uyumamıştı ve çenesi bıyıklarla kaplanmıştı ama bir şeyler bulana kadar dinlenmeyecekti. Bir yerlerde bir ipucu olmalıydı. Thomas'a seyisi tekrar getirmesini söylemişti ki ikinci mesaj geldi. Jamie'nin batıya, amcasının evine gitmesi ve orada başka bir mesajı beklemesi gerektiği yazıyordu.

Ancak Jamie'yi rahatsız eden şey, mesajın altında "Kadınlarınıza iyi bakın" yazıyor olmasıydı.

"Kadın" değil, "kadınlar." Belki de bir hataydı. Belki de

Yazarın kalemi kaydı. Belki de sadece Frances'in tehlikede olduğunu, başka bir kadının olmadığını söylemek istemişti.

Jamie de mesajı yatağının üzerinde bulduğu için rahatsız olmuştu, bu da mesajın Teversham evinin içinden geldiği anlamına geliyordu. Bu

oraya kalenin içinde olan biri tarafından konulmuştu, varlığı kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar tanıdık biri.

Jamie düşünerek fazla zaman kaybedemezdi. Amcasının evine gidecek ve yeni talimatları bekleyecekti. Bu arada.

Onun güvende olduğundan emin sonra Axia'yı Tode ve Thomas'la birlikte gönderecekti; güvenilebileceği tek insanlar onlardı.

Otuz dakika sonra Jamie, hem Thomas hem de Tode için küfür ediyordu. zayıflatıcı bir akıntıyla yere yığılmıştı. Acı içinde garderober'a koşarken karnını tutan Thomas kül rengindeydi, bağırsakları sıkıştıyordu.

Tode'ye gelince, o kadar güçsüzdü ki, başını zorlukla kaldırabiliyordu.

Jamie'nin kolunu. "Kaçıranın Axia'yı almasına izin verme. Onu korumalısınız. Korkarım ki burada güvende değil. O adam Frances'i herkesin gözü önünde kaçırdı. Bunu tekrar yapabilir."

Tode, Jamie'nin en kötü düşüncelerini yineledi. Axia'nın ona söylediği gibi, insanlar Frances'in Maidenhall varisi olduğunu biliyordu ve belki de Axia onlarla birlikte seyahat ettiği için, onun da tüm o altınlarla bir ilgisi olduğunu düşüneceklerdi.

Jamie günlerdir uyumadığı için zamanın farkında değildi, Axia'nın odasına girdiğinde saatin gece yarısı olduğunu farkında değildi. oda. Kaşlarını çatarak, uyuyan bir hizmetçi hemen fark etti.

Odasında. Korunmasızdı.

Adam omzuna dokunduğunda, kız yorganın altında daha derine sokuldu, hatta o kadar derine sokuldu ki, adam yorganın altına uzanıp onu yukarı çekmek zorunda kaldı.

"Axia," dedi usulca, "istiyorum. Benimle gelmeni istiyorum." "Uyu," diye mırıldandı Axia, gözlerini kapalı tutarak.

"Hayır, uyumak değil. gerek. Giyinmene yardım edecek hizmetçi nerede?"

"Jamie giyinmeme yardım ediyor."

Yorgun olduğu halde buna gülümsedi, sonra da onu hafifçe salladı.

"Amcamın evine gidiyoruz. Mary adında çok hoş bir karısı var ve seninle o ."

Esneyen Axia başlamıştı. "Yine benim odamda ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neden hep benim odamdasın?"

"Ben bir askerim, unuttun mu? Tehlike neredeyse giderim."

Axia gülümsememeye çalıştı ama engel . "Frances'i buldun mu?"

"Hayır, ama ikinci bir not aldım hemen buradan ayrılıp batıya, amcamın yanına gideceğim. Buradan yaklaşık bir günlük mesafede ve sen de benimle geleceksin."

"Neden?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Hem Thomas hem de Tode hasta, bu yüzden sana bakamazlar ve başka kimse olmadığı için benimle gelmelisin."

Kadının yataktan aniden fırlamasına hazırlıklı değildi. Yorganı tekrar üzerine atarken, bir köşesi gözüne çarptı. Yorganı üzerinden itip elini gözüne götürdüğünde, parmağında bir kan lekesi görünce şaşırmadı.

Bir elini gözüne götürerek tek ayağı üzerinde döndü ve gerinerek Axia'yı gecelikleriyle kapıdan çıkmadan önce kolundan yakaladı.

"Tode!" diye soludu, tüm gücüyle onu kendine doğru çekti. "Hastaysa yanına gitmeliyim."

Jamie ona kolayca sarıldı. "Axia, yorgunum; endişeliyim; hayatımı daha da zorlaştırma. Şimdi buraya gel ve beni kör edip etmediğine bak."

Döndüğünde gözünün kenarında küçük bir kan lekesi gördü. Bu onu rahatsız etmedi, ama yatağın yanındaki sandalyeye oturduğunda, onun Omuzları çöktü ve bu duruş onun hissettiği yükü görmesini sağladı.

"Sevgili Tode'unuz iyi," diye mırıldandı, "sadece bir akıntı."

Artık tamamen uyanmıştı, leğene gidip bir bezi ıslattı, sonra dizlerinin arasında durup bezi gözüne dokundurdu. "Haberler nedir?" diye sordu usulca.

"Yok. Bekleyeceğim."

Adam başını kaldırıp ona baktığında, kadın onun gerginliğini gördü. Siyahlar vardı

Uykusuzluktan gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Eğer kayıp olsaydı, ki öyle olduğunu düşünüyordu, onu bu kadar çok arar mıydı?

Bunun cevabını biliyordu. Evet, biliyordu.

Kollarını ona dolama dürtüsüyle savaşıarak, yatağın yanında durmak için geri çekildi, sırtı ona dönüktü. "Seninle gelmemi ister misin?" Onun cevabını beklerken içinde biriken umuttan nefret ediyordu. "Seni burada bırakamam. Seni Thomas ve Tode ile göndermek istedim ama ikisi de hasta. Thomas iyileşir iyileşmez bize katılacak." "Peki ya Tode?"

"O burada kalacak. Lachlan ona göz kulak olacak."

Onunla yüzleşmek için dönerek, "Lachlan *bana* bakamaz mı? ne dersin?"

"Hayır," dedi Jamie. "Notta birden fazla kadının tehlikede olduğu ima ediliyordu. Frances'in yanı sıra seni de kastediyor olabilir."

"Ama Lachlan beni bir yerlere götürebilir," dedi gözleri yalvarırcasına. "Ah, Jamie, lütfen. Bana evlenme teklif ettiğini unuttun mu?"

"Şaka yapıyordun!" Jamie tersledi. "Tüm şirketin önünde kendini aptal durumuna düşürmüştün, o da seni utançtan kurtarmaya çalıştı."

"Öyle mi? Öyle mi yaptı? O zaman gerçekten de iyi bir adam. Benim için iyi bir eş olurdu, bu yüzden belki beni bir yere götürmesi için onu ikna edebilirsen, tekrar evlenme teklif edebilir. Bu sefer şaka yapmaz."

Kaşlarını çatmış ona bakıyordu ama cevap vermedi.

Ona doğru ilerleyerek tekrar dizlerinin arasında durdu. "Lütfen Jamie, lütfen. Hiç param olmadığını biliyorsun. Senin gibi ben de iyi bir eş bulmalıyım ve bu Lachlan ile sevimli oğulları benim için çok ama çok iyi bir eş olur." Ona çok yakın duruyordu. "Lütfen," diye fısıldadı.

Jamie ne yaptığını düşünemeyecek kadar yorgundu ama onu kollarına çekti ve dudaklarından sertçe öptü. En azından öpüşme şöyle başlamıştı sertleşti, sonra o kadar yumuşak bir tatlılığa dönüştü ki, yatak odasında yalnız olduklarının ve kadının geceliklerinin altında çıplak olduğunun farkına vardı.

Aniden onu kendinden uzaklaştırdı. "Bir koca bulmaya o kadar hevesli misin *ki herkesi* kabul ediyorsun?"

"Evet," dedi mutlulukla. "Senin dışında herkes, . Hayatım boyunca fakir olduğumu ve seni Maidenhall varisinden mahrum bıraktığımı hatırlamamı sağlayacaksın."

Bununla birlikte Jamie sandalyeden fırladı ve ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Frances'in babasının bu maa izin vermeyeceğini biliyorsunuz. Çoğu şimdi sorun-" Durdu ve ona ters ters baktı. "Seninle çalışmanın ne faydası var? Burada Lachlan'la kalıp kendini aptal durumuna düşürmeyeceksin. Sen benim korumam altındasın ve ben bu görevden azat edilene kadar seninle ilgileneceğim. Anlaşıldı mı?"

"Oldukça iyi. Ve eminim ki ev halkının yarısı da sizi duymuştur."

Jamie yüzünü buruşturdu. "Giyin. Şafakta yola çıkıyoruz." Bununla birlikte, kapıyı arkasından kapatma zahmetine katlanmadan odadan çıktı.

Ama Axia kapıyı kapattı. Kapadı, yaslandı ve sonra gülümsedi. Sonra kapıdan uzaklaştı ve kendi kendine çok mutlu bir melodi mırıldanarak odanın içinde dans etti.

Bölüm 19

" ^ "

Jamie yorgundu ve öfkesi gözlerinin altındaki halkalardan daha karaydı.

Axia'yı yanına almaya karar vermesine ne sebep olmuştu? Lachlan'ın onu canı pahasına koruyacağını çok iyi biliyordu, Rhys de öyle ve Thomas yataktan kalktığında o da kalkacaktı. Axia güvende olacaktı. Onu kaçırınlardan ve Frances'in babasından koruyacaklardı.

Ama bunu bildiği halde onu terk edemiyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ama onu görebileceği bir yerde, yanında tutması gerektiğini biliyordu.

Belki daha sonra onu amcasına bırakabilirdi ama doğrusu o zaman da bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Artık şafak söküyordu ve uykulu hizmetkârlar etrafta dolanıyordu, gitmeye hazırdı ama Axia'dan hiçbir iz yoktu. Odasında değildi ve kimse onu görmemişti. Birkaç saniye boyunca korkudan kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, sonra sakinleşti. Hiç şüphesiz, diye düşündü, Axia sevgili Tode'sinin yanındaydı.

İçini bir kıskançlık dalgası kapladığında, kendine şunu söylemeye zahmet etmedi

Çocukluk arkadaşına veda etmek istemesi çok doğaldı. Tek bildiği, onun başka bir adamla yalnız kalmasını istemediğiydi.

"Yalnız kalacağım," diyordu Axia, at battaniyelerinden oluşan sert yatakta yatan Tode'ye.

"Jamie'n seninle olacak."

"O benim değil. Eğer birine aitse, o da Frances'tir."

Tode bir kahkaha attı. "Buna inanmıyorsun. Frances onu istiyor çünkü müsait ve ailesini geçindirmesine yardım etmesini istiyor. Bunun için onu suçlayamazsın. Axia," dedi yumuşak bir sesle, "Jamie iyi bir adam ve bence seni seviyor."

"Ben mi? Beni seviyor mu? Gerçekten çok hasta olmalısınız. James Montgomery benden kurtulmak için sabırsızlanıyor."

"Öyle mi? O zaman seni neden amcasına götürüyor?"

Axia tek taraflı küçük bir sırtış attı. "Beni Lachlan'dan uzak tutmak için."

"Aynen öyle. Peki seni neden Lachlan'dan uzak tutmak istiyor?

sana değer vermiyor mu? Çeyiziniz olmadığını düşündüğüne göre,

Teversham'la evlenmenizin iyi bir evlilik olacağını biliyor olmalı."

"En iyisi." Axia sırtıyordu. "Jamie'ye Lachlan ve sevgili oğullarıyla kalmama izin vermesi için yalvardım."

"Cehennemden gelen şeytanlar demek istiyorsun. İnsanların yataklarına çapak koymanın harika bir şaka olduğunu düşünüyorlar."

Axia yüzünü buruşturarak, "Ve kurbağa yavruları ve diğer sürünge şeyler," dedi. "Sen

Baş kahyaya içmesi için ne teklif ettiklerine inanamıyorum!" "Mmmm.

Ne yazık ki, tahmin edebiliyorum. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

Onların neşesine maruz kalmak istemediğim için kendimi onlardan saklıyorum."

Bu düşünce üzerine Axia'nın gözleri büyüdü. "Bizimle gelmelisin," dedi.

"Bizimle gelemeyecek kadar hasta görünmüyorsunuz. Söyleyeceğim-"

Tode, kız onun yanından kalkmaya başlarken kolunu yakaladı.

Derme çatma bir yatak. "Hasta değilim," dedi usulca. "Önden gidip babanı durdurup durduramayacağıma bakacağım."

"Benim-? Oh, Tode, hepimizi öldürecek. Neden Frances *her zaman*

Aptal mı? Bir kez olsun çeşitlilik sunamaz mıydı? Bana gelip Jamie'nin babamdan izin istediğini söyleseydi, bir şeyler ayarlayabilirdim."

"Sen olsan ne yapardın? Mektubu kendiniz mi yazardınız? Evliliğin gerçekleşmesi için izin mi verirdiniz? Şimdiye kadar Frances sevgili Jamie'nizle evlenmek için anlaşmış olurdu."

"*Neyim!*" diye soluk soluğa kaldı. "Çok iyi biliyorsun ki, dış görünüşlerine her şeyden daha fazla önem veren insanlardan nefret ederim."

"Jamie öyle biri değil ve sen de bunu biliyorsun. Ona eziyet etmekten zevk alıyorsun."

Ellerine baktı. "Ama onun bana ihtiyacı yok."

"Adam seni istemekten neredeyse çıldıracak. O yastığı Rhys'e verdiğiğinde ağlayacağını sandım."

"Bu doğru mu? Sence benden hoşlanıyor mu? Hayır! Cevap verme. Benim büyük bir baş belası olduğumu düşünüyor, o kadar."

"Oh evet. Bu yüzden seni de yanında götürüyor." Dışarıdan gelen bir sesle, Tode dedi ki, "Dinle. Yakında burada olacak ve sen de gitmelisin." Sesi alçaldı.

"Axia, biliyor musun ben..."

Onun ne söylemeye çalıştığını çok iyi biliyordu, daha önce hiç söylemedikleri sözler.

daha önce değiş tokuş edilmişti. Ama o zaman kelime alışverişine gerek kalmamıştı. Axia çocukluğundan beri, babası kendisine yapılanlardan dolayı sürekli acı çeken zayıf çocuğu ona gönderdiğinden beri onu sevmişti. Kendisine güvenmesini sağlamak yıllar almıştı, bunu atlatması yıllar almıştı.

Diğer insanlardan korkması, nefret etmeyi bırakması yıllar aldı ama onlar bunu başardılar. Güven vermeyi ve güven almayı öğrenmişlerdi ve iki uyumsuz birlikte güzel hapishanenin içinde kendilerine bir hayat kurmuşlardı.

Axia kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Seni hayatım boyunca seveceğim ve bir gün bile sensiz ne yaparım?" Tode bir anlığına ona sarıldı ama sonra onu itti. "Kendimi aptal durumuna düşürmeden devam et. Lütfen Jamie'yi incitme.

Sonunda bana benzemesini istiyorum." Gülümsüyordu ama gözleri ciddiye.

Axia arkadaşından ayrıldığı için gözyaşı dökmek için o kadar çok çabalıyordu ki zekice bir karşılık bulamadı. Ve onsuz olmaktan korktuğunu ona belli etmemeye çalışıyordu.

Tode elini kızın çenesinin altına koydu ve başını yukarı kaldırdı. "Frances için de fazla endişelenme." Kuzeninin tehlikede olmadığından emin olduğunu ona söyleyemediği için suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

"Oh, Tode, Frances nasıl giyineceğini bile bilmiyor. Ya adama Maidenhall varisi olmadığını söylerse ve adam da onu kapı dışarı ederse? Ona kim bakacak? Frances'e fırsat verilse bile kendini kurtarmak için ne yapacağını bilemez."

"İşte yanıyorsun. Frances bir kedinin kurnazlığına sahip. Değil mi? Maidenhall varisi ile karanlık bir ilişki kurmayı ve babasının fakir evinden kurtulmayı başardı mı? Frances'in kurnazlığı olmasaydı, şimdiye kadar iki çocuklu bir çamaşırcı kadın olacağına şüphe yoktu."

Güzel Frances'in herhangi bir iş yaptığı düşüncesi Axia'yı gülümsetecek kadar gülünçtü.

"İşte, böylesi daha iyi. Şimdi git. O bekliyor."

"Babamın sana zarar vermesine izin vermeyeceksin, değil mi?" dedi. "Ve unutma ki sana ne yapacağını söylerse söylesin, ben sana bakacağım. Eğer bir kuruşum varsa, yarısı senin olacak."

Tode elini kaldırdı ve öptü. "Axia, eğer bir kuruşun varsa, onu bir şekilde yüz kuruşa çevirmeyi başaracaksın."

"O zaman yarısını alırsın," dedi gülümseyerek, sonra hızla

Ayağa kalkıp odadan koşarak çıktı ve kapının dışında duran Jamie'nin sert göğsüne çarptı. "Beni gözetliyordun!" suçladı, meydan okuyan gözlerle ona bakarak.

"Hayatımda seni gözetlemekten çok daha ilginç şeyler var. Şimdi gel, devam edersek bütün günü kaybedeceğiz."

Jamie onu kolundan tutarak avlunun ortasına, iki atın beklediği yere götürdü.

"Bu da ne böyle?" Axia, eyer takılmış ve içi eşya dolu deri çantalarla yüklü küçük, sevimli bir kısırağa bakarak sordu.

Jamie başını kaldırmadan, "Bu bir at," dedi. "Daha önce hiç görmedin mi?"

Axia da neredeyse Jamie kadar yorgundu ve onun katlanmak niyetinde değildi. "Ne olduğunu biliyorum ama ona kim binecek?" Yüzü aydınlandı. "Her şeye rağmen Tode bizimle gelecek!"

"Axia, bunun için zamanım yok. Ata binmeliyiz. Şimdi şu ata bin ve gidelim. Amcamın evinde Frances'ten beni bekleyen haberler olabilir." Axia kımıldamayınca atına bir şeyler bağlamayı bıraktı ve ona baktı. "Şimdi ne oldu?"

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Daha önce hiç ata binmedim. En azından tek başıma."

"Asla... ?" diye başladı, sonra başını salladı. "Farz edin ki onu satmak istiyorsunuz ve alıcı uysal olduğunu görmek istiyor, bu yüzden gösterin."

Axia buna gülümsemedi ama başını salladı, ata doğru döndü, sonra tekrar Jamie'ye döndü.

"Peki şimdi ne oldu?"

"Tode," dedi usulca. "Daha önce hiç Tode'suz kalmamıştım. Benimle o ilgilenir. Bizimle gelemiz mi?"

Jamie daha önce hiç hissetmediği bir duygunun içinden geçtiğini hissetti. Elbette, dedi kendi kendine, yorgun ve zor durumdaydı, bu yüzden normal şartlar altında hissetmeyeceği şeyleri hissetmesi kaçınılmazdı - artık düşünmek istemiyordu, bu yüzden Axia'yı kaldırdı ve eyere bıraktı, sonra dizginleri ona verdi.

"Sandalyeler bu at kadar güvenli değildir. Şimdi bacağını at ve

Bana." Ona bir kadın eyeri vermemişti, çünkü onun binicilik hakkında pek bir şey bilmediğini fark etmişti. Bir erkek eyeriyle dengesini daha kolay sağlayabilirdi.

Atın tepesindeyken, "Beni bırakma!" der gibi iri gözlerle ona baktı.

Kendine rağmen, Jamie bundan hoşlanmıştı.

bak. Ve bu yolculukta sadece ve sadece ona bağımlı olacağı gerçeği hoşuna .

Elini kat kat eteklerin altına gizlenmiş baldırına koydu. "Sana göz kulak olacağım Axia. Yemin ederim." Kız hâlâ kuşkulu göründüğünde sırtıttı.

"Günü yakala," dedi, "ve bugün bir ata bineceksin."

Bir an için korkmuş gibi göründü, sonra çenesini havaya kaldırdı. "Sen yapabiliyorsan ben de yaparım. Boyalarımı topladın mı?"

"Hayır," dedi atına binerken gülümseyerek. "Kalem, mürekkep ya da boyalar ya da kağıtlar ve Tode yok. Sadece sen, ben ve yıldızlar var."

Bununla birlikte atını ileri doğru itti ve kız da onu takip etti.

Bölüm 20

" ^ "

"Bu hayvandan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum," diyordu Axia, çeneleri acıyacak kadar sıkılmış dişlerinin arasından. Ama acıyan tek şey çeneleri değildi. Vücudundaki her kas, kemik ve sinir acı içinde haykırıyordu.

"Sızlanmayı bırak ve aşağı in," dedi Jamie ona bakarak. Onu bir hana götürmüş, atlarını Golden Goose'un önünde durdurmuş ve şimdi onun attan inmesini bekliyordu.

Bütün gün at sürmüşlerdi. Axia için hayatının en uzun günüydü bu.

Uyluklarının iç kısımları çiğdi ve bacak kasları acı içinde çığlık atıyordu.

Ve geri kalanı da saatlerce süren sarsıntılar yüzünden paramparça olmuştu.

"Bu hayvanlar Tanrı tarafından yaratılmadı," dedi Jamie'ye. "Onları şeytan yarattı. Onlar insanlığı yok etmek içindir." Sanki bu güzel

Küçük kısrak onu duydu ve kötücül gözlerini Axia'ya çevirdi. Ancak Axia tamamen katı yürekliydi ve dudak bükecekti ama yüzü hareket ettiremeyecek kadar acıyordu.

"Axia, yorgunum," dedi Jamie. "Günlerdir uyumadım; saatlerdir bir şey yemedim. Bana biraz merhamet et ve aşağı in."

Axia ona tiksintiyle baktı. "Yapamıyorum. Vücudumdaki hiçbir kası hareket ettiremiyorum. Hepsi olduğu yerde donmuş durumda."

Jamie elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Onunla gelmesi için neden ısrar ettiğini bir türlü hatırlayamıyordu. Kollarını ona doğru uzattı. "O zaman üzerime düş, ben seni yakalarım."

"Yapamam," diye fısıldadı ve Jamie onun ciddi olduğunu anladı.

Belki de kalbi ona gitmeliydi ama çok endişeli ve çok yorgundu.

Uzanabildiği kadar uzandı ve onu

ve çekti. Kadın kıpırdamayınca onu serbest bıraktı, sonra atın diğer tarafına geçip ayağını üzengiden çıkardı. Ama onu hareket ettirdiğinde, söyleyebildiği kadarıyla, vücudu tamamen sertti; hiç eğilmedi.

Hayatının büyük bir bölümünü at üzerinde geçirdiği için Jamie ata binmeyi pek düşünmemişti ama şimdi düşününce eyerle yavaş yavaş tanıştığını fark etti. Belki de ilk seferinde eyer üzerinde aralıksız on iki saat geçirmek çok fazlaydı.

Jamie Axia'nın ellerini dizginlerden kurtardığında ve onların gerçekten de yerinde donup kalmıştı, ona biraz sempati duyuyordu. Yine de hakkını teslim etmeliydi: Bütün gün bir kez bile şikâyet etmemişti. Belki ona atlardan ne kadar nefret ettiğini ayrıntılı olarak anlatmak dışında. Ama o da pek aldırış etmemişti.

Tek amacı amcasının evine gitmek ve Frances hakkında öğrenebileceklerini öğrenmek olduğu için buna dikkat etti.

Jamie, Axia'nın iki ayağını ve ellerini serbest bıraktıktan sonra, tekrar ellerini kızın beline doladı ve çekti. Ama bacakları bükülmediği için yine de attan inmedi.

"Size yardım edebilir miyim?" diye sordu muhtemelen hanın sahibi olan şişman, kırmızı yüzlü bir adam.

"Lütfen," dedi Jamie, başını kaldırıp Axia'ya bakarak, ama Axia hanın üzerinde asılı duran tabelaya hayranlıkla bakıyordu. Eğer yüzünde utançtan kıpkırmızı olmuş olsaydı, Jamie onun halk evi tabelalarını boyamaya başlamak istediğini düşünebilirdi.

Atın karşı tarafındaki meyhaneci ellerini Axia'nın ayağının altına koydu ve Jamie onu diğer taraftan çekerken itti. Axia'nın bacakları sanki bir değnekmiş gibi kaskatı kesilmiş ve atın genişliği kadar birbirinden uzak kalmıştı.

Bacakları hareketsiz duran kadını belinden tutan Jamie, onu tamamen attan indiremediğini fark etti. "Ee, ah," dedi diğer taraftaki adama. Savaş eğitimi onu bu duruma hazırlamamıştı. "Belki de atı biraz dürtmelisin," diye önerdi. "Ah, evet, elbette," dedi adam, yüzünü ciddi tutmaya çalışarak, ama

Gözleri neşe doluydu. Atın önüne giderek dizginleri aldı ve Axia'nın bükülmeyen bacaklarının arasından dışarı çıkardı.

Ama Jamie'nin Axia'yı havada tutarkenki bakışını görünce, bacakları eteklerinin altında iki yana açılmış, bir ağacın çatalı gibi görünüyordu, kahkahalarını daha fazla tutamadı. Eliyle ağzını kapatan adam meyhanenin içinde kayboldu.

Jamie onunla ne yapacağından emin değildi. Ayakları arasında neredeyse bir metre boşluk olması gerektiği için onu dik tutması pek mümkün değildi. "Belki de oturmak istersiniz?" diye önerdi.

"Çok ağrım var," dedi Axia. "Arka tarafım ağrıyor, içim ağrıyor. Her yerim ağrıyor."

"Evet, ama-" diye başladı, sonra günün geri kalanında orada öylece duramayacaklarını fark etti. Hızlı bir hareketle onu omzuna attı, ellerini bacaklarından geçirdi ve bacaklarını birbirine doğru itmeye başladı. Bu hayal ettiğinden daha zor bir işti ve ayak bileklerine ulaştığında, onun kısa ve kollarının uzun olmasına ya da onlara asla ulaşamazdı. Her iki ayak bileğini de birer eliyle itti ve bu, büyük, güçlü ve çok paslı bir makasın bıçaklarını bir araya getirmeye çalışmak gibiydi. Axia'nın acı içinde inlediği gerçeği de duruma yardımcı olmuyordu.

Ancak güç ve azim sayesinde Jamie sonunda başarılı oldu ve sonunda Axia'nın ayakları bir araya geldi.

Onu hâlâ omzunun üzerinden tutan adam, vücudundan aşağı kaydırıp önünde durmadan önce bir süre izin verdi. Ama onu bıraktığı anda bacakları altına çökmeye başladı.

Onu omuzlarından nazikçe tutarak ayağa kaldırdı. ", şeytan. Günü yakala, unuttun mu?"

Ona sert bir bakış attı. "O atı yakalamak ve boğazını kesmek isterdim. Yakalamak isterdim-"

Jamie dostane bir şekilde kolunu ona doladı ve bacakları tam olarak çalışmadığı için ağırlığının büyük bir kısmını kendi vücuduyla destekleyerek onu hana götürdü.

Hanın içinde, üçü diğer müşterilerle dolu dört masa vardı, ancak köşede boş bir masa vardı ve sahibi sert ahşap bir bankın üzerine üç minder yerleştirmişti.

Axia minderleri gördüğünde gözleri doldu ve memnuniyetle gülümseyen adama "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Bunun üzerine Jamie onu oturması ve flört etmeyi bırakması için oldukça sert bir şekilde itti. Oturduktan sonra Axia başını masaya koydu ve hemen uykuya daldı. Yemek kokusu etrafını sarana kadar uyanmadı.

Jamie'yi uyandırıp yemek yemesini söylemesi gerekti, çünkü o da başını sıraya yaslamıştı ve kendisi gibi mışıl mışıl uyuyordu. "Bunu ye," dedi ve içi yiyecek dolu kalaylı bir sürahiyi ona doğru itti. Ama o sadece bira bardağına uzandı ve içti.

"Gezgin misiniz?" diye sordu ev sahibi, Axia'ya her baktığında gözleri parlıyordu. Gözleri yorgunluktan yarı kapalı olan Jamie'ye baktı. "Siz ve hanımefendi bu gece için bir oda mı istiyorsunuz?"

"Evet, oh evet," dedi Axia hevesle. "Çarşafı, yumuşak bir şey ve evet, düz. Çok, çok düz. Çok düz bir yatak istiyorum."

Adam kıkırdadı. "Tüm İngiltere'deki en düz yataklar. Ve siz onları hareket ettirmedikçe hareket etmezler," diyerek Axia'ya göz kırptı ve kızın güzelce kızarmasından memnun oldu.

"O zaman en güzel odanızı alalım," dedi mutlulukla.

Jamie amcasının evine varana kadar yola devam etmek istedi ama yapamayacağını biliyordu. Şu anki hisleriyle ne Frances'e ne de başka birine yardımcı olabilirdi. Bu gece amcasının evine varmayı düşünmüştü ama bütün gün Axia'nın ata tutunmakta zorlandığını fark etmiş, onun için yavaşlamıştı. Sonuç olarak, önlerinde hâlâ yarım günlük bir yol vardı. Onu attan indirmeye çalıştığında olanlardan sonra, onu tekrar yaratığa bindirecek kadar zalim olamazdı.

Yakında.

"İki oda," dedi hancıya. "İki odaya ihtiyacımız olacak."

"Horluyor," dedi Axia hızlıca, nedense Jamie'yle evli olmadıklarını kimsenin bilmesini istemiyordu. "Kimse onunla aynı odada kalamaz."

Diğer masalardan birinde oturan bir adam, Jamie iki oda tutacaklarını söylediğinde dönüp ona bakmıştı ve hâlâ ona bakıyordu.

"Sadece bir odamız var," dedi ev sahibi Jamie'ye, "tabii ahırda uyumak istemiyorsan. Atları rahatsız etmezsiniz."

Önündeki yemeğe bakacak kadar olan Jamie

Adamın Axia'ya baktığını da görmüştü ama bunu belli etmemişti. "Görünüşe göre bu gece horlamalarımı katlanmak zorunda kalacaksın canım."

"Öyle mi?" Axia konuştu, sonra hancıya bakarken kendini tuttu. "Sanırım yapacak bir şey yok. Katlanmalıyım."

Hancı başını sallayarak mutfağa geri döndü. Axia'nın ele avuca sığmaz biri olduğunu düşünüyordu ve horlamasından ne kadar şikâyet ederse etsin onu odasında tutacaktı.

Axia artık o lanetli hayvanın üzerinde olmadığı için kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ve çok aç olduğunu fark etti. Bir parça yumuşak sığır eti koparıp çiğnerken bir da Jamie'ye bakıyordu.

"Peki senin o küçük sinsi aklından neler geçiyor?" sordu, dönüp ona bakmadan.

"Hiçbir şey yok. Horluyor musun?"

Dönerek ona öyle bir baktı ki içi ısındı. "Henüz kimse ikyet etmedi."

"Jamie," dedi Axia ona doğru eğilerek ama Axia yemeğine baktı. "Sakin söyleme," diye fısıldadı Axia'nın i çekmesine ve dikkatini yemeğe vermesine neden olarak.

İki saat sonra, odalarında yalnızken Axia unu öğrendi

Jamie yerde yatacak, o da oldukça dar olan yatağa uzanacaktı. Jamie, soyunup yatağa girebilmesi için ona biraz zaman tanı mıştı ama şimdi odanın ortasında durmuş, giysilerini çıkarıp dikkatle bir sandalyenin üzerine örtüyordu. "Axia, u anda

ve seni bulduğum gibi bırakmayı planlıyorum. Bana teslim edildiğiniz gibi sizi vasiinize teslim etmeyi planlıyorum. Ben himayem altındaki kızları baştan çıkarmıyorum."

"Frances hariç. Ellerini onun üzerinden ekemiyorsun."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ona hiç dokunmadım." "Ama istiyorsun, değil mi?"

Jamie sandalyeye oturup tozluklarını çıkardı. "Kıskandın mı?"

"Hayır, tabii ki kıskanmadım. Frances'i hiçbir zaman kıskanmadım."

Ona sırtını dönerek ellerini başının arkasına koydu. "Sadece merak ettim, hepsi bu. Bir gün benim de bir kocam olacak ve ne bekleyeceğimi bilmek için." Kadın tekrar ona baktı. "Harika mı?" Soruyu sorarken, zihni onunla geçirdiği gecenin anılarıyla doldu Jamie, kollarını ona dolamış, dudakları vücudunda.

Lütfen beni hatırla, demek istedi. Seviştiğin kadın olduğumu hatırla. Yoksa o gecenin binlercesinden bir farkı yoktu ve bu yüzden senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

"Bana öyle bakma Axia," diye fısıldadı Jamie.

"Ne gibi?" dedi ve tüm düşünceleri sesindeydi.

Jamie bir an için sanki gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Axia, ben sadece bir insanım ve sen..."

"Neyim ben, Jamie?"

"Çok güzel," dedi, sonra yataktan bir battaniye kaptı ve

Yere yattı ve asker gibi kendini yere attı ve ondan uzaklaştı.

Axia birkaç dakika boyunca tavana bakıp gülümsedi.

"Çok güzel," diye fısıldadı. Sonsuza kadar öyle kalmak istedi, hayallere daldı, az önce kendisine söylenenlerin tadını çıkardı, duymanın ne kadar güzel olduğunu hissetti

Jamie'nin yumuřak nefesi ona çok yakındı. Horlamıyor, diye dūřundū kendi kendine gūlūmseyerek. Ama horlasa da umursayacađından emin deđildi.

Birkaç dakika sonra uyuyordu.

"Lūtfen Jamie," dedi iri gūzlerle ona bakarak. "Lūtfen."

Tavernanın yemek salonunda oturuyorlardı, önlerinde kocaman bir kahvaltı sofrası vardı.

"Bana yle bakma ve bana yle Jamie deme."

"Sana Jamie demeyeyim mi? şimdi de sana *Lord* Jamie mi diyeceğim?

Geceyi birlikte geçirdikten sonra mı?"

Bu, onu gūldūrmek istediđi gibi gūldūrdū. "Havva'nın kızı, beni yatađına çekmeye çalıřmana rađmen asla dokunmadıđımı çok iyi biliyorsun."

"Ben yle bir şey yapmadım!" diye kekeledi. "Ben sadece size bazı sorular sordum."

"Mmmm. şimdi ye de gidelim."

"O cehennemden gelen yaratığa bir daha binmeyeceğim," dedi inatla.

"Ata bineceksin. Eskisi kadar ađrımadıđını göreceksin-" Cūmlerini dūzgūn bir yūz ifadesiyle bitiremedi ūnkū bu sabah merdivenlerden inerken ona yardım etmek zorunda kalmıř ve her adımda inlemiřti.

"Artık çok uzak değil ve teyzemi seveceksin. Sana çok iyi bakacaktır."

"*Seninle* gelmek istiyorum. "

"Bu sabah bunu altı kez yaşadık. Seyahat edemezsin

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, amcamın evinde bana bir mesaj gönderileceği ve o zaman bana kimin

Frances ve onun için ne kadar para isteniyor. O zaman nereye gitmem gerekiyorsa oraya gideceğim."

Axia suratını asarak, "Bensiz," dedi.

"Evet. Sensiz." Elini onun elinin üzerine koydu. "Orada mutlu olacaksın.

Teyzem çok sevimlidir. Seni eğlendirecek. Onun için resimler çizebilirsin."

"Yabancılar. Onlar benim için yabancı. *Neden* ben de seninle gelemiyorum? Frances *benim* kuzenim, unutma."

"Axia, dinle, hızlı hareket etmek zorundayım. Bir atın üzerinde kalamazsın.

Hepsinden önemlisi, bu tehlikeli olabilir. Frances kimin elindeyse-" Başka

tarafa bakarak bunu düşünmek istemedi. "Burası sana göre bir yer değil.

Engel olacaksın."

Axia tabağındaki yemekle oynadı. Geride bırakılma, yabancılarla çevrili

olma fikrinden nefret ediyordu. Yabancılar arasında yalnızlık - bu onun

en kötü kabusuydu. Ve doğrusu Jamie'den ayrı kalma fikrinden nefret ediyordu. Önce Tode'u, şimdi de Jamie'yi kaybetmişti. Jamie'yi uzun tanımıyordu ama şimdi yemek yerken ona gizlice baktığında sanki hep yanındaymış gibi görünüyordu.

"Ye!" diye emretti.

Axia bir şeyler söylemeye başladı ama bir adamın sesi onun sözünü kesti. "Sensin," dedi adam Jamie'ye bakarak. "Dün gece olduğunu sanıyordum ama emin değildim."

"Peki benim kim olduğumu düşünüyorsun?" Jamie birasından bir yudum alırken sordu.

"Arabadaki adam. Ejderha avcısı."

Jamie neredeyse boğuluyordu. "Arabayı gördün mü?" diye soluk soluğa bağırdı. "Ne zaman? Nerede?"

"Güneye doğru gidiyoruz."

"Ama bu ," dedi. "Bana söylenmişti-" Axia'ya hızlı bir bakış atarak onun da kendisi gibi düşündüğünü gördü. Yalan. Mesajda Jamie'nin batıya, amcasının yanına gitmesi ve orada beklemesi söylenmişti ama araba güneye gidiyorsa ondan uzaklaşıyorlardı, yakınlaşmıyorlardı.

"Kimin kullandığını gördün mü?" Jamie sordu.

"Elbette. Büyük bir adam. Ve kadın da onunla birlikteydi, bilirsiniz, güzel

arabadaki kadın. Gülüyorduk çünkü adam hiç yakışıklı değildi ama resimde yakışıklı yapılmıştı. Bu en iyi tabloydu.

Gördüğüm en güzel tablolardan biriydi ve onu hanımefendinin kendisinin yaptığını biliyor musunuz? Bize onu nasıl boyadığını anlattı."

"O arabayı ben boyadım," dedi Axia. "Frances yapamaz-"

Jamie omzuna güçlü bir el koydu ve Axia acı içinde tekrar yerine oturdu.

"O insanları arıyorduk," dedi Jamie sessizce, "ve bize söyleyebileceğiniz her şey için minnettar oluruz."

Adam Axia'ya bakarak, "O arabayı gerçekten sen mi boyadın?" diye sordu.

Jamie derin bir nefes aldı. "Bana bildiğin her şeyi anlatırsan senin ve arkadaşının bir portresini çizecek." Adam Axia'ya devam edince Jamie ekledi: "Bir şövalye olarak. Seni tam zırhlı bir şövalye olarak çizecek."

"İki gün önce gördüm," dedi adam hızla. "Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalı."

"Peki ya kadın? İyi miydi? Herhangi bir şekilde yaralanmamış mıydı?" "Yalan söyleyecek kadar iyi," diye mırıldandı Axia.

"Bana iyi göründü. Çok hoş görünüyordu. Gece yol kenarında durmuşlar, adam da sanki o bir kadınmış gibi onu bekliyormuş.

İngiltere Kraliçesi."

Axia, "Artık Frances olduğundan *eminim*," dedi.

Masanın altında Jamie ona sessiz olmasını söylemek için küçük bir tekme attı. "Adam nasıl biriydi? İri yarı olması dışında neye benziyordu?"

Adam omuz silkti. "Kayda değer bir şey yok. Kahverengi saçlar.

Kahverengi gözler. Bakılacak pek bir şey yok ama çirkin de değil. Onu tekrar görsem hatırlayacağımı sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğrayan Jamie bankın üzerine yığıldı. Artık eskisinden çok daha fazla şey bilmiyordu.

"Kulağı hariç," dedi az önce yanımıza gelen başka bir adam

"Evet," dedi ilk adam, "kulağının yarısı vardı. Üst yarısı kayıptı."

Jamie bir an öylece oturdu, sonra sırttı, sonra elini

başını geriye attı ve güldü. Handaki herkes ona bakarken çılgınca güldü.

Jamie sonunda kendini kontrol edebildiğinde, sanki bunun bir anlamı olmalıymış gibi, "Henry Oliver," demeyi başardı.

Jamie, kendisine bu çok hoş bilgiyi veren iki adama teşekkür edecek kadar kendini toparlamayı başardı ve onlar gittikten sonra kahvaltısına geri döndü.

Axia'nın onun kendisine hiçbir şey açıklamaya niyeti olmadığını anlaması biraz zaman aldı. "Bana hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye soluk soluğa kaldı.

Adam ona bakıp yavaşça gülümsediğinde, onun sabırsızlığının farkında biliyordu.

"Söyle bana!" diye tısladı.

"Henry Oliver zararsızdır. Frances daha iyi ellerde olamazdı. Onun zarar görmediğini görecektir."

"Ama onu kaçırdı. Elbette bunda bir kötülük var. Fidye istiyor olmalı-" Kimsenin dinlemediğinden emin için etrafına bakındı. "Maidenhall varisinden."

"Henry parayı önemsemiyor. Bunu sevgisinden dolayı yaptı."

"Frances'i *seviyor* mu?" Axia'nın sesi sanki hayatında duyduğu en inanılmaz şeymiş gibi çıkmıştı.

"Hayır, o kız kardeşim Berengaria'yı seviyor. Çocukluğumuzdan beri onunla evlenmek için izin almaya çalışıyor."

"Ama evlenmelerine izin vermezsiniz, değil mi?" "Oliver aptalın teki."

"Ah, o zaman Frances'i sevmeli. Akraba ruhlar."

"Hayır, hayır, anlamıyorsunuz. Oliver gerçekten ama gerçekten aptal. O mağaralarda para bulunduğu gibi herhangi birinin ona söylediği her şeye inanır.

Afrika'ya. Biz çocukken saklambaç oynarken o gözlerini kapatarak .
Kimseyi göremezse, kimsenin de onu göremeyeceğine inanırdı."

Axia çok fazla spekülasyon konusu olmuştu. "Ama eminim ki bunu
aşmıştır. Belki de artık bir yetişkindir..."

Jamie tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Geçen yıl duvarında büyük bir delik
olan taştan bir tahıl ambarı vardı ve fareler içeri girip tahılları alıp
duruyordu. Oliver da farelerin almasını engellemek için tahıl ambarını yıktı
ve tahılları yaktı."

"Ama neden sadece deliği yamamadı?" diye sordu, sonra durakladı. "Ah,
anlıyorum." Axia birasını yudumladı. "Biraz ejderha bezi almak ister
miydi?" Jamie güldü. "İşin tuhafı, fena bir iş adamı değil. Kararını
verdiğinde, dünyadaki hiçbir şey onu etkileyemez. Bir insanın onu ikna
etmesinin hiçbir yolu yoktur; 'ince duygularına hitap etmek' diye bir şey
yoktur.

Tabiri caizse, 'duyarlılıklar'. Ne istediği ve ne ödeyeceği konusunda kararını
verir ve dünyadaki hiçbir şey onu değiştiremez."

"Ve şimdi de kız kardeşini istiyor."

"Her zaman öyleydi ve Oliver'ı tanıyorsam, muhtemelen onu isterken
ölecek." "Ama sanırım onsuz ölecek."

"*Ben yaşadığım sürece ona asla sahip olamayacak,*" dedi Jamie şiddetle.

"Ve *çok* güzel, değil mi? Hizmetçi, Oliver'ın Frances'in gördüğü en güzel ikinci kadın olduğunu söylediğini anlattı."

"Evet, Berengaria çok güzel." Jamie gülümsedi. "Henry Oliver ve Frances'e her şeyin en iyisini verecek. Vücudunda kötü bir kemik yoktur. Kardeşim Edward ona bitmez tükenmez oyunlar oynardı ama Oliver ona hiç kızmaz ya da gücenmezdi. Oliver, Edward'ın onu sevdiğini düşünürdü çünkü ona çok ilgi gösterirdi."

Axia yüzünü buruşturdu. "Birinin sana ilgi göstermesinin senden *hoşlandığı* anlamına gelmediğini çok iyi biliyorum." Bunu söylerken Jamie'ye en iyi iç çekişini yaptı ve ona kendisinden çok hoşlandığını söyletmeye çalıştı.

Ama Jamie ona sadece göz kırptı.

İki saat sonra, handaki her erkeğin resmini çizdikten sonra Jamie,

"Gitmeliyiz," dedi.

"Nereye?" diye sordu, gerçekten de paketlediği kalemlerini bir kenara koyarken.

"Henry Frances'i benim evime çok yakın olan evine götürmüş olacak, ben de Frances'i almak için oraya gidiyorum. Ama önce seni götüreceğim.

ve lütfen Axia, benimle daha fazla tartışma. Ben kararımı verdim." "Doğru ve eminim ki *senin* ince hassasiyetlerine hitap edecek bir şey yok."

"Hem de hiç."

"Ama *neden* seninle gelemiyorum? Özellikle de Henry Oliver'ın sadece senin olduğunu bildiğine göre. Tehlike yok demiştin. Lütfen Jamie, sana hiç sorun çıkarmayacağım."

"Bütün yolculuk boyunca uyusan bile bana sorun çıkarırsın. Axia, bana öyle bakma. Yalnız seyahat etmemizin uygun olmadığını bilmelisin. Gardiyanın Maidenhall, seni bana

Güven. Tüm İngiltere'yi birlikte, sadece ikimiz gezersek nasıl görünecek? Dün gece ikimizin aynı odayı paylaşması yeterince kötüydü."

"Maidenhall'ın *bana* dokunman konusunda endişelenmesine gerek yok," dedi tiksintiyle. "Sen sadece Frances'le ilgileniyorsun."

Bunun üzerine Jamie onun elini tuttu ve arkasından öptü. "İşte canım, yanıyorsun," dedi usulca. "Eğer özgür olsaydım ve avantajlı bir evlilik yapmak zorunda olmasaydım, sana öyle bir kur yapardım ki, üzerine dağ düşmüş sanırdın. Ev sahibi! Hesabımız lütfen."

Axia kocaman gözlerle Jamie'ye bakıyordu. "Yapar mısın?" diye fısıldadı ama Jamie ev sahibine bozuk para dağıtmakla o kadar meşguldü ki onu fark etmedi. Bu yüzden Axia onu kendisiyle gelmeye ikna için ne söyleyeceğini düşünmeye başladı.

"Eğer seninle , bu sana çok zaman kazandırır," sözlerinin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Gözler

Gözyaşları içinde yabancılarla kalmak istemediğini söylemesi onu harekete geçirmedi. Perkin Maidenhall'ın ortaya çıkıp öfkesini ondan çıkarmasından korktuğunu söylemesi de gözünü kırpmasına bile neden olmadı. Kaçmakla ve Lachlan Teversham'ın bekleyen kollarına dönmekle tehdit etmek onu sadece güldürdü. Çarşafı birbirine bağlayıp amcasının evinin penceresinden kaçacağını söylemesi onu daha da güldürdü.

Atlar beklemeye başlayana kadar ve o da

Onu nefret ettiği eyere fırlattığında, gerçekten de korkunç derecede sıkıcı olacağından emin olduğu yaşlı bir adam ve kadınla sıkışıp kalacağını fark etti. Günlerini bir dikiş çerçevesinin arkasında geçirmenin hiçbir macerası yoktu.

Atın yanında dururken, gücü neredeyse ciğerlerinin içini dışına çıkaracak kadar büyük bir iç çekti. "Sanırım bu teyzenin oynayabileceğim çocukları olduğuna dair bir umut yok."

Jamie homurdandı. "Hepsi büyümüş." "Torunlar mı?"

Onu bekleyen ata bindirmek için ellerini kavuşturmuştu. "Hayır," dedi sabırsızca. "Mary Teyze'nin altı yetişkin oğlu var ve hiçbiri evli değil." "Öyle mi?" dedi Axia ve ilk kez, belki de

Mary teyzesini ziyaret etmek o kadar da sıkıcı olmayabilirdi. Ayağını Jamie'nin bekleyen ellerine koydu ama Jamie onu atın üzerine kaldırmadı. Nedenini anlamak için ona baktığında, yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. "Jamie?" diye sordu. "İyi misin?" Cevap vermeyince daha yüksek sesle, "Jamie!?" dedi.

"Benimle geliyorsun," dedi hızla, sonra onu arabaya attı.

O kadar hızlı ve o kadar büyük bir güçle eyerledi ki neredeyse diğer tarafa geçiyordu.

Axia'nın gerçekleri toparlaması yarım saniye bile sürmedi. "Hayır," dedi kararlılıkla, "sanırım haklısın. Teyzenin evine gitmeliyim."

Jamie cevap vermedi ama atının dizginlerini tuttu ve onu avludan yola doğru yönlendirdi.

Axia kavşakta, "Ama burası güney," dedi. "Jamie, sanırım biz bunu konuşmalıyız. Beni hep evlenilebilecek erkeklerden uzaklaştırıyorsun. Önce sevgili Lachlan ve sevgili Rhys, şimdi de kendi akrabaların. Bence beni teyzenin evine götürmeli ve orada güven içinde bırakmalısın. Senin ve benim gibi evli olmayan bir çiftin yalnız seyahat etmesi doğru değil.

Ayrıca, altı yetişkin Montgomery genciyle tanışmak benim için muhteşem bir fırsat olurdu! Gidip Frances'i kurtarabilirsin ve belki Maidenhall o kadar minnettar olur ki

Bu arada belki ben de kendime yakışıklı bir koca bulabilirim. Hem de bir Montgomery! Ne güzel bir isim. Ve düşünsene Jamie, akraba olacağız."

Atını durduran Jamie dönüp ona baktı. "Axia, o güzel küçük ağzını kapatmazsan seni çingenelere satacağım. Ve hangisi bana *en düşük* fiyatı teklif ederse seni ona satacağım."

Adam arkasını döndüğünde Axia omuzlarını oynattı ve sessiz bir zafer kahkahası attı, sonra da güneş ışığına gülümsedi.

Bölüm 21

" ^ "

Dört saat sonra Axia, Jamie'nin ilk planına sadık kalıp onu yumuşak ve güvenli bir yerde bırakmış olmasını diliyordu. Bu haliyle attan hiç inmemiş gibi görünüyordu, çünkü bacakları kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Jamie'ye durması için yalvarmayı çok istiyordu ama bunu yapmadan öleceğini biliyordu. Çarpık bir gülümsemeyle Jamie'nin gerçekten de yumuşak bir kalbi olduğunu düşündü. Yeterince uğraşırsa, onu her şeye ikna edebileceğinden emindi.

Jamie'nin yanında at sürüyordu, konuşamayacak kadar hızlı ilerliyorlardı ve ayrıca atın üzerinde kalmak için tüm konsantrasyonunu harcaması gerekiyordu. Güzel bir gündü ve her iki tarafları da sık ormanlarla çevriliydi. Axia köylerden birinde durup satın aldıkları ekmek ve peyniri yiyip yiyemeyeceklerini sormuş ama Jamie söylemişti. Axia onunla bu konuda tartışmıştı ama Jamie onu köyde haydutlar olduğu konusunda uyarmıştı.

ve onlarla karşılaşmak istemiyordu.

Axia kaşlarını çatarak iki yanlarında beliren karanlık ormana baktı ve orada neyin gizlendiğini merak etti. Jamie'nin konuşmasına bakılırsa haydutlardan çok korkuyordu ve onları riske atmak istemiyordu.

karşılaştı. Jamie'yi tanıdığından beri, onunla ve Frances'le yaşadığı onca zorluğa rağmen, o tam bir tatlılık abidesiydi. Onu dizlerinin üzerine çöktürmesine rağmen -ve bunun için onu asla affetmemişti

Şiddete başvurmayan bir adam gibi görünüyordu. Silahtan ziyade kelimelerle dövüşüyor gibiydi. Rhys ve Thomas'ı kavga ederken hayal edebiliyordu ama Jamie'yi kavga ederken hayal edemiyordu.

Babasıyla tanışmadan önce onu uzaklaştırma konusunda kararlı olmasının bir nedeni de buydu. Jamie gibi tatlı bir adam Perkin Maidenhall'la tanışırса, Jamie bunu asla yaşayamazdı. Bunu düşünürken gülümsedi, çünkü düşündüklerini Tode'a söyleseydi, onun bir züppe olduğunu söylerdi.

Axia'nın sadece parayla doğmamış insanların yeryüzünde bir şeyler *yapabileceğine* inandığını söylerdi. Kontların oğulları ve kızları, güzel giysileri ve evleri ellerinden alınırsa açlıktan ölürlardı.

Şimdi karanlık ormana bakarak bacaklarının arasındaki korkunç yaratığı ileri doğru itti.

Ama sadece birkaç dakika sonra, iki adamın atlamasıyla irkildi.

Yol boyunca uzanan çitlerden biri atının dizginlerini yakaladı. "Ya paranı ya da güneşin doğuşunu göremezsın," dedi adam, yüzünde çirkin bir sırıtişla ona bakarak.

Başka bir adam, iri yarı, sakallı bir kabadayı, küçük gözleri parlıyordu.

Jamie'nin atının dizginlerini tuttu. "İyi bir beyefendi değil misin?" dedi adam, lekesiz siyah kadife ceketinin içindeki Jamie'ye bakarak. "İn aşağı."

"Lütfen bize zarar vermeyin," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Eğer bizi serbest bırakırsan sana istediğini vereceğiz."

Axia atının dizginlerini tutan adamın elinde bir tabanca olduğunu gördü.

Hayatı için gerçek bir korku hissetmek, Axia'nın yaşam macerasını deneyimlemek istediğini söylediğinde pazarlık ettiği bir şey değildi. Aslında korku çok aşına bir duygu değildi, bu yüzden şimdi hareket edemiyor gibiydi.

Axia oturmuş bakarken, Jamie yavaşça attan indi ve ona doğru geldi, inmesine yardım etmek için kollarını ona uzattı.

"Bu atı sevdim," dedi arkalarındaki üçüncü adam, Axia'nın orada olduğunu bilmediği bir adam. "Sanırım onu alacağım."

"*Hiçbir şey söyleme,*" diye fısıldadı Jamie gözlerindeki uyarıyla.

Axia'ya bunun söylenmesine gerek yoktu, çünkü bir şey söylemekten çok korkuyordu. Haydutlar sahip oldukları her şeyi alır ve onları yolda yalnız bırakırlarsa o ve Jamie ne yapacaktı? Ya da onu ve Jamie'yi öldürmeye karar verirlerse?

Yapacak bir şey bulmalıydı, onları bu karmaşadan için akıllıca bir yol bulmalıydı.

"Buraya," dedi tabancalı adam, gölgeye doğru işaret ederek

ağaçların arasında. "Buraya gel zengin adam ve ceplerini boşalt." "Hiçbir şeyimiz yok," dedi Jamie korku dolu bir sesle. "Biz sadece bir yerden başka bir yere seyahat ediyoruz. Lütfen bize zarar vermeyin."

Bir kenarda duran Axia, Jamie'nin sesindeki korkuyu duydu ve iğrendi. Onlardan korksa bile bunu göstermemeliydi. Sağlam durmalı ve onlara kimin yetkili olduğunu göstermeliydi.

"Bize saldırmaya nasıl cüret edersiniz!" dedi yüksek sesle, omuzları geride, çenesi yukarıda. "Biz kraliçenin işindeyiz ve eğer bize dokunursanız, çizilir ve dörde bölünürsünüz."

O anda üç haydutun ve Jamie'nin durup ona baktığını görmenin mutluluğunu yaşadı. *Şimdi bizi terk edecekler*, diye düşündü zaferle. Ama ne yazık ki sözleri tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

Daha önce ona hiç dikkat etmezlerken, şimdi en onu arkadan yakaladı, kocaman kıllı kollarından biri beline, diğeri boynuna dolandı.

"Kraliçe'nin , değil mi? O zaman senin için yüksek bir fidye gerekir," dedi onu tutan adam.

Axia'nın gözleri Jamie'ye bakarken dehşet doluydu ve bir an için onun itaatsizliğine duyduğu öfkeyi gördü.

"Kraliçeyi gerçekten tanımıyoruz," diye fısıldadı ama kimse onu dinlemedi.

Onu.

"Ceplerini boşalt," dedi tabancalı adam, Jamie'ye doğru sallayarak. "Ve bunu o ölmeden önce çabuk yap." Dönerek Axia'ya sırtıttı. "Yine de ölmeden önce ondan faydalanacağım."

Axia utancından dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordu. Her zaman böyle bir durumda cesur olacağını ummuştu ama bu korkunç adamlar çok korkunç ve çok korkutucuydu. Onu ve Jamie'yi öldürecekler miydi?

"Ceplerimde hiçbir şey yok," dedi Jamie ve sesi artık neredeyse titriyordu.

"Lütfen ona zarar vermeyin. O bir masum ve hiçbir değeri yok."

Axia'yı sımsıkı tutan adam gülerek, "Onun bazı parçalarının çok değerli olduğunu söyleyebilirim," dedi. Axia adamın iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordu ve dehşet içinde bir elini yukarı, göğsüne doğru hareket ettirmeye başladı.

"Param çizmelerimde," dedi Jamie yüksek sesle. "Bütün altınlarımız çizmemde ve eğer bizi canımızla bırakırsan sana her şeyi veririm."

Bunun üzerine tabancalı adam Axia'ya doğru bakarak güldü. "I

Bu süslü beyleri seviyorum. Ne kadar güzel giysiler, ne kadar kalın cüzdanlar ve ne kadar zayıf mideler."

Axia, Jamie'nin botuna doğru eğilmesini izlerken kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordu. Adamlara teslim olmakta haklıydı elbette, ama bir parçası

onun biraz omurgalı olmasını diledi.

Her şey bir anda oldu ve o kadar hızlı oldu ki Axia neredeyse hiçbir şey görmedi.

Jamie botundan bir çanta değil, daha önce hiç görmediği ince bir hançer çıkardı ve bileğinin bir hareketiyle onu fırlattı. Axia'ya!

Geldiğini görmüştü ama o kadar beklenmedik ve hızlıydı ki yolundan çekilme zamanı. Ama neyse ki onu ıskaladı ve kafasının yanından geçip gitti.

Bir sonraki saniyede Jamie, hareket eden kollar ve parlayan çelikten oluşan bir bulanıklık içinde dönmeye başladı. Yanında her zaman uzun bir kılıç taşırdı, ama bütün beyefendiler öyle yapardı. Axia'nın aklına kılıcın gösteriştten başka bir şey için olduğu hiç gelmemişti.

Jamie şimdi göz kamaştırıcı, akıcı bir hareketle tabancayı kılıfından çıkarır gibi oldu ve aynı hareketle tabancayı tutan adama sapladı.

Axia gözlerini şaşkınlıkla kocaman açarak adamın aşağıya, kabzasına kadar karnında duran kılıca baktığını gördü. Adamın göremediği ama Axia'nın görebildiği şey, kılıcın sırtından çıkan uzun sivri ucuydu.

Jamie'nin diğer tarafında duran üçüncü adam da ucu görebiliyordu ve Axia ile onu tutan adama bir bakış attıktan sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

Ama Axia kıpırdamadı, çünkü onu yakalayan adam hâlâ onu tutuyordu.

Her zamanki gibi sımsıkı sarılmıştı, her iki kolu da onu ölümcül bir şekilde .

Jamie arkadaşını öldürdüğüne göre, bu haydut ona ne yapacaktı?

Axia Jamie'nin kılıcını ölü adamdan çekmesini izlerken konuşamayacak kadar korkmuştu, sonra adamın yere yığıldığını gördü. Jamie'nin kılıcındaki kanı temizlemesini ve kılıcını yeniden yanında tutmasını izlerken hâlâ konuşmaya çalışmıyordu.

Axia da onu tutan adam da konuşmadı. Az önce gördüklerinden sonra o da Axia kadar korkmuş muydu?

Jamie kılıcını yeniden kınına soktuğunda, Axia'yı tutan adama aldırmadan ona doğru yürüdü. Kadının şaşkınlığına rağmen elini adamın koluna koydu ve Axia'nın göğsünün altından çekti.

Axia ancak o zaman başını çevirdi ve adamı gördü, hâlâ aynı pozisyondaydı ama boğazına bir bıçak saplanmıştı. Ve çoktan ölmüştü.

Jamie adamın diğer elini kadının belinden çekerken, "Sakın bayılma," dedi. "Bence bu adamların arkadaşları olma ihtimaline karşı buradan gitmeliyiz."

Axia sadece Jamie'ye bakabildi.

Onu adamdan uzaklaştırırken küçük bir gülümseme verdi.

Vücudu korkudan kaskatı kesilmişti. "Bana öyle bakma. Sadece üç kişilerdi."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. En çılgın rüyalarında bile Jamie'ninki gibi bir hareket hayal etmemişti. Onu kurtarmaya gelen bir peri masalından fırlamış bir prens gibiydi.

"Bana tutun," dedi, kızın yüz ifadesiyle eğlenerek gülümseyerek. "Sanırım bacakların yine gitti." Kızın kendisine bakma şekline .

Jamie hafifçe eğildiğinde Axia bir kolunu onun boynuna doladı, sonra diğerini, sonra da kontrol edemediği bir dürtüyle ağzını onunkine dayadı ve onu öptü. Onu uzun uzun ve sertçe öptü, teşekkür etmek için öptü ve onun hakkında ne hissettiğini bilmesini sağlamak için öptü.

Uzun bir süre sonra Jamie kollarını onun boynundan çekti ve gözleri kilitlendi. Tek söyleyebildiği "Axia," oldu ve onun çenesini ve burnunu öptü. Sonra büyük bir isteksizlikle ondan uzaklaştı. "Gitmeliyiz."

Ama Axia'nın bacakları kıpırdamayınca Jamie onu kollarına aldı ve her zamanki gibi onu bekleyen ata taşıyıp eyere bıraktı. Birkaç saniye içinde kendi atına bindi ve bineğini ileri doğru ittikten sonra Axia'nın daha önce hiç olmadığı kadar hızlı sürdüler.

eyerde kalabilmek için yapabilecekleri.

Ormanın sonuna vardıklarında neredeyse gün batmak üzereydi.

geceyi geçirebilecekleri bir han vardı. Saatler yolculuk boyunca Axia dikkatini ata vermişti, ne yapacağına değil.

olmuştu. Aslında, bunu düşünmemek için elinden geleni yaptı. Ama görüntüler kafasının içinde yanıp sönmeye devam etti: Onu tutan adamı, tehditlerini, kötü niyetli küçük gözlerini. Jamie'nin bıçağı nasıl fırlattığını hatırladı.

kafasına çok yaklaşmıştı. Ama onun yerine, kendi kafasından sadece birkaç santim ötede, adamın boğazının derinliklerine batmıştı.

Olay yerinden uzaklaştıkça daha da korkmuş görünüyorlardı.

Axia olabileceğini düşünmeye başladı. Belki de Maidenhall malikânesinde kilitli kalması daha iyiydi. En azından orada tabancalı haydutlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Saatler ilerledikçe ve o daha yorgun ve daha aç hale geldikçe, orman daha tehditkâr ve daha korkunç görünüyordu.

Sonunda Jamie atları durdurup onun attan inmesine yardım ettiğinde

kaşlarını çatarak ona baktı. "Solgun görünüyorsun. Gel de sana içecek sert bir şeyler getireyim." Kolunu onun omuzlarına koyarak

hana girerlerken ona destek oldu. "Axia, her şey bitti. Bunu daha fazla . Seni güvende tutacağım."

Bununla birlikte ağır meşe kapıyı iterek açtı ve şişman, neşeli görünümlü bir kadının telaşla öne sıcak, iyi aydınlatılmış yemek odasına girdi.

"İyi akşamlar," dedi neşeyle, sonra Axia'ya baktı. " Tanrım, genç bayan yaralanmış. Gel canım, , ben sana bakarım."

Axia kadının ne demek istediğini anlamadı ama sonra başını çevirdi yan tarafa baktı ve omzundaki ve boynundaki kanı gördü. Adamın kanıyla sıırılsıklam olmuştu, kan Jamie'nin bıçağından gelmiş olmalıydı.

adamın boynuna fırlattı. Ve o anda olan her şey onun için tamamen gerçek oldu. Tüm tehlike, tüm risk ve tehdit gözlerinin önüne geldi ve hepsi ışığı engelliyor gibiydi.

Kadın baygınlık geçirirken Jamie onu kollarıyla yakaladı.

Bölüm 22

" ^ "

Axia uyandığında, tanımadığı bir odada, yatakta yanında oturan Jamie'yle karşılaştı. Karanlıktı, odanın uzak köşesinde tek bir mum yanıyordu ama şafağın sökmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Bütün gece uyumuş olmalıydı ve Jamie'nin ne kadar bitkin görüldüğüne bakılırsa, yanından hiç ayrılmamıştı.

Gözlerini tamamen açarak ona gülümsedi, sonra irkilerek doğrulmaya çalıştı ama Jamie onu yatağa geri itti. "Gitti mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi usulca. "Bütün kan gitti. Kendim temizledim. Saçındaki kanı bile yıkadım." Bunu söylerken, orada yatan ve yumuşak kahverengi saçları etrafına yayılmış olan kadına baktı. Gün boyunca saçlarını arkaya doğru çeker ve örterdi, yüzden pek bir şey göremezdi ama şimdi yumuşak, parlayan bir bulut gibi etrafını sarıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Benden utanıyorsun, değil mi?

Sen mi? Senin için bir baş belası oldum, değil mi? Seninle tanıştığımдан beri korkunç biriyim."

"Evet," dedi, uzanıp saçlarına dokunmak için. "Gerçekten korkunç.

Seninle tanışmadan önce hayatım çok sakın ve mantıklıydı, ama şimdi hiçbir şey mantıklı ya da

mantıklı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır," dedi masaya doğru eğilip bir kase ve kaşık alırken. "Ev sahibesi sana biraz

Çorba ve yemeni istiyorum." Dikkatle bir kaşık dolusu çorbayı Axia'nın dudaklarına götürdü. Bunun üzerine Axia kahkahalara boğuldu. "Ah, Jamie, ben sakat değilim."

Onun utancını görmesine izin vermeyecekti, çünkü doğrusunu söylemek gerekirse hiç kimse Axia'ya hizmet etmeyi gerekli bulmamıştı. Hayatında bir gün bile hasta olmamış olmakla övünürdü ve başkalarına bakıcılık yapan da kendisiydi, tersi değil.

", " dedi Jamie, kâseyi yere bırakarak. "Sen sağlıklı ve iyisin, ben de kendi kahvaltıma gideceğim. Size günaydın diyorum."

Adamın sesinden duygularını incittiğini anlayabiliyordu ama istememişti.

Yorganı geriye atarak yataktan fırladı, sonra elini alnına götürdü ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. "Oh, sanırım..."

Jamie onu kurtarmak için koşmayınca gözlerini açtı ve onun kendisine sırtıttığını gördü.

" et," dedi. "Bayılmanı bitirebilirsin. Yatak arkanda."

Güldü. "Ah, Jamie, açlıktan ölüyorum. İnce çorba istemiyorum. Ben istiyorum sığır eti, birkaç tavuk ve kocaman bir puding. Ve-" O kırdı

O öğleden sonraya ait görüntüler aniden gözünün önünde yatağa sertçe oturdu.

"Onları sen öldürdün," diye fısıldadı.

Yanına oturan Jamie, kolunu arkadaşça ona doladı.

omuzlar. "Tek yol buydu. Bunu yapmak zorundaydım. Kimseyi öldürmeyi sevmem."

Başını çevirerek ona baktı. "Böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim.

Çok nazıksınız."

"Ben neyim?"

"Tode, Frances ve adamlarınız gibi herkese karşı çok nazıksınız. Herkes seni seviyor."

Jamie ayağa kalkarken ona gülümsüyordu. "Ama benim bir asker olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Evet, ama ben senin güzel kıyafetler içinde bir atın üzerinde oturduğunu ve-" Jamie onun devam edemeyeceği kadar yüksek sesle gülüyordu.

"Giyin, ben de gidip mutfağın iftar için neler sunabileceğine bakayım," dedi, giderken hâlâ gülüyordu.

Axia ayağa kalkarak onun kolunu yakaladı. "Daha önce hiç kimse benimle ilgilenmemişti," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sen biliyorsun. Sıcak suyum olduğunu görüyorsun.

Banyo yapıyorsun; çizimlerim için kâğıt bulmamı sağlıyorsun; Tode'ye göz kulak oluyorsun; beni haydutlardan kurtarıyorsun." Çok doğal bir hareketle parmak uçlarında durdu ve kollarını ona doladı. "Ah, Jamie, ben-"

"Axia, lütfen söyleme," dedi ve sesinde acı vardı. "Lütfen, buna dayanamam. Kalbimde ne olduğunu, görev ve aşk arasında nasıl bir savaş verdiğimi bilemezsin. Başkalarına karşı yükümlülüklerimi hatırlamalıyım. Lütfen," dedi tekrar, sonra onu omuzlarından sıkıca tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı. "Giyin ve aşağıya gel. Seni orada bekliyor olacağım."

Bununla birlikte gitmişti. Axia bir an için kendini kederli hissetti ama sonra kapıya yaslanarak gülümsedi. Görünüşe göre son zamanlarda Haftalardır zihni Jamie'nin düşüncelerinden başka bir şeyle dolu değildi. Hayalperestliği sadece birkaç dakika sürdü, sonra odaya baktı ve Jamie'nin bir sandalyenin arkasına onun için giysiler koyduğunu gördü. A Koyu kırmızı yünden, etek ucu ve önü siyah işlemeli elbise. Olabildiğince çabuk giyinerek merdivenlerden indi ve arkadan tuvalete doğru uçtu ve neredeyse eyerindeki büyük çantaları karıştıran Jamie'ye çarpıyordu.

"Benden ayrılmaya dayanamadın, ha?" diye alay etti.

"Aslında, sen..."

Kıkırdayarak kenara çekildi. "Akşam yemeği için keklik var."

"Bana bir düzine ayır," diye seslendi ve kapıyı kapattı. Birkaç dakika sonra

çıktığında Jamie'nin hâlâ bir şeyler alıp yerine koyduğunu gördü ve onun yanına gitti.

Yere bir şey düştüğünde, hiç düşünmeden eğilip onu . "!" diye bağırdı.

"Annemin şapkası! Nereden

Buldun mu? kaybettim-" Birden nerede bıraktığını hatırladı: seviştikleri gece Jamie'nin çadırında. Sözüünü keserek ona baktı, şapkanın nereden geldiğini hatırlamayacağını umuyordu.

Ama adamın yüzünden hatırladığı belliydi ve kadın hatırlamıyordu.

Çünkü Jamie'nin yüzünde öfke ve belki de cinayet karışımı bir ifade vardı.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadı kasketi arkasından tutup geri çekilmeye başlarken.

"Evet, Axia," dedi adam ve Axia onun ses tonundan hiç hoşlanmadı. Sanki ona kötü bir şey yapmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibiydi. "Ne yapmaya çalışıyordun? Tıpkı birbiri ardına yediğin pastalar gibi bir erkekle yatağa girmenin nasıl bir şey olduğunu tatmak mı istiyordun?"

"Bunun istememiştim," dedi. "Gerçekten yapmadım. Duvarın üzerinden geldiğin yeri gördüm ve bunu yapabileceğimi düşündüm-"

"Düşünmedin. Beni kandırdın ve bana yalan söyledin, tıpkı ejderha kumaşın hakkında yalan söylediğin gibi."

"Sana yalan söylemedim. Sana bakire olduğumu söylemiştim." Hala ilerliyordu

ve o hala geri geri .

"Adının Diana olduğunu ve çiçek hastalığı izleri taşıdığını söylemiştin."

"Beni çadırınızda bulursanız döveceğinizden korktum; yapabileceğimi bildiğim tek şey buydu." Sesine olabildiğince mantık çalıştı.

"Bu yalana inanmıyorsun. Bana kim olduğunu söylemen için sana zaman ve fırsat verdim."

Axia artık ahıra dayanmıştı ve daha fazla ilerleyemiyordu. "Seni kandırmak istememiştim. BEN-BEN..."

"Evet? Cevabınızı bekliyorum."

Axia çenesini yukarı kaldırdı. "Günü yakala," dedi meydan okurcasına.

"Ben oradaydım, sen oradaydın ve yeni bir deneyim için fırsat vardı, ben de bu şansı . Belki yarın öleceğim ya da babam beni bir yere kapatacak ve bir daha asla böyle bir fırsatım olmayacak, o yüzden bu fırsatı değerlendirdim."

"Baban öldü, mu? Sana göre kireçte erimiş, ama o kadar sık yalan söylüyorsun ki neyin doğru olduğunu anlayamıyorum."

Aniden arkasını döndü ve ne yapacağını düşünüyormuş gibi elini gözlerine .

Axia onun sorumluluğu altındaki insanlar için nasıl endişelendiğini görmüştü ve

onurunun onun için her şey olduğunu biliyordu. "Özür dilerim, gerçekten özür ."

dedi usulca, sonra elini onun koluna koydu. "Bunu unutmalıyız. Ben çoktan unuttum. Eğer şapka olmasaydı, bunu asla bilemezsiniz. Devam edebilir ve varisinle evlenebilirsin ve-"

Jamie başını kaldırdığında gözleri farklıydı. Ona tek kelime etmeden ahıra doğru yola koyuldu, Axia da peşinden geliyordu. "Jamie?" dedi Axia, Çünkü yüz ifadesinden meselenin sonuna yaklaştıklarını anlayabiliyordu.

"Jamie, lütfen bir şey söyle. Benden nefret etmediğini söyle. Ya da Belki biliyorsunuzdur ama yemin ederim ki hepsi bir hataydı."

"Şu atı eyerleyin," dedi gözlerindeki uykuyu silerek avluda dolaşan bir çocuğa. "Ve elini çabuk tut."

Axia, eyerlediği atın kendisine ait olduğunu gördü. "Sen

Beni uzaklara mı gönderiyorsun? Yalnız mı?" diye nefes nefese kaldı. "Oh, Jamie..." Ağır ağır oturdu.

kirli dizginlerle kaplı tahta bir kutunun üzerinde.

Jamie bir an için ona ters ters baktı. "Seni yalnız ve korumasız bırakacak bir adam olduğumu düşünmen için ne yaptım ben?" Onun cevabını beklemeden kendi atının yanına gitti, üzerine bir eyer attı ve hayvanı ahırdan çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu, atına binmesi için ellerini kavuşturarak.

"Sanırım öyle," dedi teslimiyetle. Nereye gittiklerini bilmek istiyordu ama soramayacak kadar da korkuyordu. Sadece takip etmek ve kaderini mümkün olduğunca uzun süre meçhul bırakmak daha iyiydi.

Otuz dakika sonra Jamie, beyaz, sevimli bir kulübenin ön bahçesine girdi ve ona kendisini beklemesini söyledi. Dakikalar sonra geri döndü ve "Beni takip et." dedi.

Bir din adamının evden çıkıp tepedeki büyük taş kiliseye doğru ilerlediğini görünce sadece başını sallayabildi. *Oh*, diye düşündü, *Bütün günahlarımın affı için bana dua ettirecek*. Bir sonraki düşüncesi, *"Eğer bunu , bütün gece burada kalırsanız ve asla yiyecek bir şey bulamam"* oldu.

Kilisenin kapısında Jamie durup ona baktı, sonra yakasından bir dal çıkardı, saçlarını düzeltti, küçük başlığını düzeltti. "Hazır mısınız?"

"Neye hazırım?" diye bağırdı, gözyaşlarına çok yakındı.

"Neden benimle evlenmek istiyorsun, tabii ki. Başka ne ki?" Bununla birlikte topuklarının üzerinde döndü ve kiliseye doğru ilerlemeye başladı.

Ama Axia onu takip etmedi. Bunun yerine, taşlardan birinin üzerine yığıldı.

Kilise kapısının üzerindeki küçük verandanın iki yanındaki banklara oturdu.

Birkaç dakika sonra Jamie gelip yanına oturdu ve onun soğuk elini tuttu

onun.

"Benimle evlenme fikri seni dehşete düşürdü, değil mi? Bunu anlayabiliyorum." "Jamie, şaka yapma," dedi kadın fısıltıyı zor aşan bir sesle. "Seninle evlenemeyeceğimi bilmelisin."

"Axia, evliliğimizi engelleyecek tek şey benden gerçekten nefret ediyor olman ve ben nefret ettiğini sanmıyorum. Ediyor musun?"

Başını kaldırıp ona baktı ve onunla geçirdiği onca zamanı düşündü, Hayatını nasıl değiştirdiğini. Belki de o ilk gün ona aşık olmuştu. Belki de Maidenhall varisi olduğu konusunda yalan söylemişti çünkü onu istiyordu ama onun da babasının parasını değil *kendisini* istediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Ve belki de onunla tanıştığından beri söylediği ve yaptığı her şeyin arkasında ona duyduğu aşk vardı.

"Hayır, senden nefret etmiyorum," dedi gözlerinin içine bakarak ve adam ona öyle bir gülümsedi ki, kız bankın içinde eriyip taş zeminde su birikintisi oluşturabileceğini düşündü.

"Ben de senden nefret etmiyorum, o yüzden gidelim. Papaz kahvaltısını istiyor, biz de öyle. Tereddüt etmeyelim," diye ısrar etti ayağa kalkarken. Hâlâ elini tutuyordu ama Axia kıpırdamayınca Jamie yerine oturdu.

"Benimle evlenmek *istemiyor* musun? İngiltere'deki erkeklerin yarısına evet dedin ama belki de evlenmek istemediğin tek kişi benim."

"Sorun o değil, Jamie, sorun para."

"Anlıyorum," dedi sertçe. "Senin için yeterince zengin değilim. Ah, o zaman elbette evlenmeyeceğiz. Ne kadar küstahça bir varsayımda bulundum."

Adam ayağa kalkmaya başladığında, kadın kendini onun üzerine attı, kollarını adamın omuzlarına doladı, yanağını göğsüne dayadı. "Sorun senin paran olmaması değil, *benim param* olmaması. Vasim onun izni olmadan evlendiğimi öğrendiğinde beni mirasından mahrum edecek. Beş parasız kalacağım." "Bunu kesin olarak bilmiyorsun," dedi, kolunu onun omuzlarına dolayarak sıkıca sarıldı. "Eğer onun kızı olsaydın, korkularını anlayabilirdim, ama sen sadece onun vasisisin. Onun yargısının bu kadar sert olacağını sanmıyorum."

Ona bakmak için geri çekildi. "Onun kızı olsaydım, yine de benimle evlenmek ister miydin?" diye fısıldadı.

"Onun iznini isterdim, ama evet, onun izni olsun ya da olmasın, bu koşullar altında seninle evlenmek zorunda kalırdım."

"Yani...?"

"Evet, sevgili neredeyse karım, çadırdaki o gece."

Bu onu daha iyi hissettirmiyordu, çünkü Jamie onunla evlendiğini itiraf ediyordu çünkü kadın onu kendisiyle sevişmesi için kandırmıştı. Ve onu kandıran her kadınla evlenirdi ve aşk ya da duygunun hiçbir önemi yoktu.

fark var. Belli ki onuru onun için paradan daha önemliydi. "Başka ne var?" Jamie sordu. "Aklında başka ne var söyle bana."

"Perkin Maidenhall'ı benim kadar . Para güç verir ve eğer isterse, dünyadaki tüm güce sahip olur. Evliliği iptal ettirecek, sonra da onun olana dokunmaya cüret ettiğin için seni iflas ettirecek." "Maidenhall ne kadar zengin olursa olsun, bu topraklarda kanunlar var. Axia, sen

Hayatınızın çoğunu kilit altında geçirdiniz ve en büyük temasınız onunla ve onun için çalışan insanlarla . O zengin bir adam ama sandığınız kadar güçlü değil. Bir sebep olmadan evliliğinizi feshedemez.

Belki de bizden haberdar olduğunda sen hamile olacaksın ve bu da onu engelleyecek."

"Bebek mi?"

Kadının inanmayan bakışları karşısında güldü. "Bunun biliniyor. Şimdi, başka ne var?"

"Sahip olduğunuz her şeyi elinizden aldığında size ve ailenize zarar verecek."

"Acıtacak kadar yok. Eğer her şeyi elinden alırsa hiçbir şey."

"Ah, Jamie," dedi başını ellerinin arasına alarak. "Nasıl yaşayacaksın?"

" *Biz*," dedi kelimeyi vurgulayarak, "akrabalarım ile birlikte yaşayacağız. Akrabalarım ile yaşayacağız."

Montgomery'ler iyi insanlardır, bazen biraz gürültücüdürler ama çok paraları ve ne bilemeyecekleri kadar çok evleri ve şatoları vardır, bu yüzden onlardan bana bir ya da iki tane vermelerini isteyeceğim."

"Benim için. Bunu benim için yapmak zorundasın. Bir gece gizlice çadırına girdiğim için, kendi topraklarından ve mülklerinden vazgeçmeli ve akrabalarına diz çökerek sadaka için yalvarmalısın."

Jamie ona gülümsedi. "O kadar da kötü değil," dedi, gerçi o da tam olarak böyle görüyordu. "Akrabalarım sahip oldukları toprakları hak ederek kazanmış değiller. Hiçbir ülke fethetmediler ve bu yüzden ödül olarak mülk verilmedi ama zengin kadınlarla evlendiler. Ailemin parayla evlenmek gibi bir yeteneği var."

"Sen hariç," dedi. "Çadırda birlikte takla attığın çopur bir kızla evlenmeyi planlıyordun."

"Evet," dedi yüzüne bakarak, yanağına dokunarak. "O gecedan beri o kız aklımdan çıkmıyor. O şapkayı günlerce kalbimin üzerinde taşıdığımı biliyor musun? Bana saldırdığın sabah da başımdaydı, hatırlıyor musun?"

"Hangi zaman?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Kıkırdadı. "Ertesi sabah geceyi Diana ile geçirdim. "Geceyi Diana'yla geçirdikten

uyandım ve o yoktu, çok kızmıştım. Evin altını üstüne getirdim.

Kaderinde fahiŝe olmak olan bir kız olduğunu düşünmüştüm ama onda benzersiz bir şey vardı. Ŗapkayı buldum, aileme bir mesaj yazdım ve onun için para bıraktım. Daha sonra şapkayı kalbimin yanına koydum, haritalara bakıyordum ve nedense sen bana saldırdın."

"Seninle gelemeyeceğimi söylemiştin."

"Ah, evet, işte buydu. Ŗimdi hatırladım." Adam onun yanağını ve boynunu okşadı. "Seni geride bırakmış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu."

"Oh evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Eğer beni almamış , şimdi benimle evlenmeye zorlanmayacaktın."

"Axia, seninle evlenmeye *zorlanmıyorum*. Kimse beni

Bunu ben yaparım. Gördün mü? Kimse bana kılıç tutamaz. Axia, lütfen beni dinle. I

seninle evlenmek *istiyorum*. İstiyorum. Bunu anlıyor musun?"

Doğrusu, Axia için birinin onu istediğine inanmak zordu.

Hayatı boyunca etrafı ona yakın olmak için para alan insanlarla çevriliydi. Bir kişi bile onun arkadaşı olmamıştı çünkü öyle olmak istiyordu. Ve şimdi Jamie onunla evleniyordu çünkü ona bekaretini vermişti ve bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyordu. Onuru onun için o kadar önemliydi ki her şeyden vazgeçebilirdi.

Mirasçı bir eş olma umutları - ki Axia babasının dinlemediğini duyduktan sonra artık öyle olmayacaktı. Jamie ondan nefret edecek miydi?

eskiden Maidenhall varisi olduğunu öğrendi mi?

Parmak uçlarını kızın çenesinin altına koyan Jamie, başını kaldırıp ona

bakmasını sağladı. "Nerede senin 'Günü yakala'n'?"

"Bu slogan beni en başta bu belaya bulaştırdı," dedi tiksintiyle.

Güldü. "Doğru, ama ben bundan memnunum. Öyleyse, kendi hayatımızı yaşamaya devam edelim.

gün be gün yaşıyor. Şimdi evleniyoruz ve eğer vasin daha sonra bu evliliği

feshetmek için bir yol bulursa, öyle olsun." Jamie içinden, *bu evliliğin*

feshedilmesinin tek yolu benim ölümüm olacak, diye düşündü ama bunu

söylemedi çünkü Axia'nın bir şeylerden çok korktuğunu görebiliyordu. "Bu

arada biz de

Birbirimizden olabildiğince keyif alalım." Sesi alçaldı. "Belki de

yanılıyorumdur ve benimle sevişmekten hoşlanmıyorsundur."

"Ah, Jamie," dedi gözlerini kocaman açarak, "ama sevdim. Çok hoşuma gitti.

Öpüşmeyi ve dokunmayı seviyorum ve çıplak olduğunda vücudun çok güzel ve

ben-"

Onu susturmak için yumuşak bir öpücük verdi. "Hizmet bitene kadar

beklemek yeterince zor olacak, ama bunu daha da zorlaştırma. Dinle, eğer

şimdi evlenirsek, geceyi aynı yatakta geçirebiliriz. Eğer , bu gece yerde

uyumak zorunda kalacaksın."

Ona bakarken mantığı duygularıyla savaşıyordu. O

onunla evlenmemeliydi. Bunu biliyordu. Jamie'nin bebeği karnında tekmiyor olsa bile babasının bu evliliği feshedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Perkin Maidenhall kendi başına bir kanundu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Jamie'ye ve ailesine zarar vereceğini sanmıyordu, hele de uysalca gidip onun istediği şeyi yaparsa, yani onun için para ödeyen bir adamla evlenirse. Ama bu arada, babası ne öğrenmeden önce, Jamie'nin karısı olacağı günler, hatta belki haftalar geçirecekti.

Karısı! düşündü ve içinden bir heyecan geçti. Derin bir nefes aldı. "Yerde uyumaktan nefret ediyorum."

Bunun üzerine Jamie tek taraflı bir sırtış attı. "Hadi o zaman, papaz bekliyorum." Ayağa kalkarak elini ona uzattı, o da küçük elini onunkine koydu. Adam elini sıkıca kavradı ve birlikte kiliseye doğru yürüdüler.

Bölüm 23

" ^ "

Jamie gülümseyerek Axia'nın odada koşturmasını, kıyafetlerini düzeltmesini, kaostan düzen çıkarmasını izledi. Nereye giderse gitsin, diye düşündü Jamie, insanların kalbine girmenin yolunu satın almak zorunda olduğunu düşünüyor gibiydi. Parayla değil, eylemlerle, iyiliklerle ve yardımlarla. Hiç kimsenin onu kendisi olduğu için seveceğine inanmıyor gibiydi. Sanki kendisinde yanlış olan bir şeyi telafi etmek zorunda olduğunu hissediyordu.

Ama şimdi izlerken, dünyada hiçbir sorununun olmadığını biliyordu. Yaptığı her kalçaları kıpırdıyor ve göğüslerinin dış hatlarını görebiliyordu. "Buraya gel," dedi boğuk bir sesle.

"Ama Jamie, kıyafetlerindeki bu çamuru temizlemem gerek ve bana-"

"İşte. Şimdi."

Aceleyle evlendikten sonra hana sadece eşyalarını ve Jamie'nin ikiye böldüğü pişmiş bir tavuğu alacak kadar dönmüşler ve atlarını sürerken yemişlerdi. Şimdi, saatler sonra, güneş batarken, Axia'nın akşam yemeği için mutfığa girdiği başka bir handa durmuşlardı. Jamie hiç şaşırmamıştı,

Dakikalar sonra ev sahibi onu sert bir şekilde mutfağından dışarı çıkarmıştı, çünkü Axia ona daha iyi yönetimin yollarını anlatmıştı, ama hiçbirini takdir etmemişti. "Onu tut," demişti ev sahibi, çenesini sert bir şekilde ayarlayarak. Jamie, Axia'yı yanındaki banka çekerken, "Memnuniyetle," diye cevap verdi.

"Kötü yönetim yüzünden para kaybediyor," diye mırıldandı ama Jamie sadece güldü ve onu alnından öptü. Onun başkaları için yaptığını gördüğü şekilde kendisiyle ilgilenmesi gerçekten hoşuna gitmişti.

Şimdi, yatak odalarında yalnızken, yatağın örtülerini geri çekti ve elini ona uzattı. Gizleyici örtülerin altında tek bir giysi bile yoktu ve o soyunurken Axia yüzünü çevirmiş, aralarındaki bu ani yakınlık karşısında güzelce kızarmıştı.

Axia tereddüt ederek adamın uzattığı ele baktı.

", şeytan," diye ikna etti. "Benden korkuyor musun? Beni yaraladın, yaktın, lanetledin. O zaman neysem şimdi de aynıyım."

Axia her zaman olduğu gibi hiçbir şeyi yarım bırakmazdı, bu yüzden ona doğru koştu ve kendini üzerine attı. "Ah, Jamie, çok korkuyorum. Nasıl bir eş olacağımı bilmiyorum. Geçici bir eş bile olsam. Bir sürü kadın tanıdın ve her biri sana aşık oldu. Tanrım, ama ben nasıl

Fransız kadınları ve saray hanımefendileriyle yarışmak mı? Ben sadece bir Tüccarın kızı, başka bir şey değil. Bunun imkansız bir görev olacağını düşünüyorum."

Konuştğu süre boyunca Jamie onun giysilerini ustalıkla çıkarıyordu, kollarında bir topa sarılmış olduğu için bu hiç de kolay değildi. Ama başarmıştı. Ve açığa çıkardığı her ten parçasını öptü. Axia konuşmayı kesti.

"Ama bu çok hoş Jamie. Çok iyi öpüşüyorsun. Çok pratik yaptın mı?"

Gülümsedi, çünkü tüm kadınlar onun diğer kadınlarını soruyor, her zaman özel ya da en azından farklı olduklarını bilmek istiyorlardı. "Yok," diye yanıtladı. "Bu işte yeniyim, bu yüzden hata yaparsam bana söylemeniz gerekecek."

"Sen bir yalancısın," dedi mutlu bir şekilde, ağzı kolunda aşağı doğru hareket ederken gözleri kapalıydı.

"Nasıl yalan söyleneceğini karımdan öğrendim."

Axia kıkırdayınca Jamie gülümseyerek onu sırt üstü yatırdı ve üzerindeki giysileri çıkarıp odanın içinde savurdu.

Sonra Axia artık düşünmüyordu çünkü Jamie'dudakları vücudundaydı, elleri onu okşarken ve ona dokunurken her yerdeydi. "Seni nasıl memnun edeceğimi göster bana," diye fısıldadı.

"Beni her zaman memnun ediyorsun, ama bunun farkında değilsin," diye cevap verdi.

dudakları boynunda.

Bir kadınla yatakta olmak hakkında her şeyi bildiğini düşündüğünü biliyordu ama gerçek şuydu ki, hiçbir kadınla bir geceden fazla zaman geçirmemişti. Sık sık sevişmenin kaçınılmaz olarak neden olduğu karmaşıklıkları ya da karışıklıkları hiç istememişti. Ve hiçbir zaman aşırı deneyimli kadınlar ona çekici gelmemişti. Belki de Axia'ya bu işte yeni olduğu konusunda söyledikleri doğrudu. Başka erkekler ona gülerdi ama kız kardeşi Berengaria'nın sık sık söylediği gibi, o gerçek bir romantikti ve belki de kendini sevdiği kadın için saklıyordu.

Hiçbir zaman bir kadından onun kadar zevk alacak zamanı olmadığını biliyordu.

şimdi sevgili Axia'sının tadını çıkarıyordu. Onun tüm vücuduna dokunmak, kendi vücudunu tanıdığı gibi onu da tanımak istiyordu ve ellerini kafa derisinden ayak parmaklarına kadar üzerinde gezdirirken, ona kendisinden başka kimsenin dokunmamış olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Kızın izole bir şekilde büyümüş olması, onu çok az erkeğin görmüş olması bile hoşuna gitmişti ve sahiplenme duygusu onun için yeni bir duygu olduğu için onu şaşırtmıştı.

Şimdi, düğün gecelerinde, onunla ilk kez seviştiğinde, çok hızlıydı, ama sonra onu herhangi bir tereddüde izin vermeyecek kadar çok istemişti. Bu yüzden ikinci seferinde, boş zamanını değerlendirdi ve kadın vücudunun altında çok kışkırtıcı bir şekilde eğilene kadar göğüsleriyle oynadı. Ama devam etti

tutkusunun arttığını hissetti, ona zevk vermekten zevk aldı ve boynuna küçük ısırık öpücükleri vermeye başladığında, sırt üstü döndü ve onu üstüne çekti.

"Ah, Jamie, ne kadar da akıllısın," diye mırıldandı, içgüdüsel olarak onun üzerinde aşağı yukarı hareket ederken gözleri kapalıydı ve kalçaları onunkilerle buluştuğunda zevkten düşündü. Kollarıyla ona yardım ederek, hızlı ve sert bir şekilde ona doğru hareket etti, ta ki adam onu sırtına atana ve sanki bir parçası ölmüş gibi hissettiren şiddetli bir patlamayla içine boşalana kadar.

Terli vücudu gevşemiş bir halde ona doğru yığılırken, kadın neşeyle ona sarıldı. "Bu çok hoşuma gitti. Jamie, uykuya dalmadın, değil mi?"

Gülerek onu öpmek için başını çevirdi. "Kimin uyumak için yalvaracağını göreceğiz," dedi elini karnına koyarken.

Axia esneyerek atına binmeye çalıştı ama uykusuzluktan gözleri o kadar bulanıktı ki üzengiye tam olarak odaklanamadı. Üç kez ıskaladıktan sonra Jamie ayağını içine soktu, sonra ellerini koltuğunun altına koydu ve onu eyere doğru itti. Dizginleri ona verdiğinde hâlâ esniyordu.

Arkasını döndüğünde gülümsemekten kendini alamadı. Bir asker olarak günlerce hiç uyumadan savaşmaya alışkındı ama Axia düzenli saatlere ve her gece uyumaya alışkındı. Ama iki gecedir Axia'nın hiç uyumadığından emin olmuştu.

hiç uyumadım.

Ve gecelerinin her dakikasından keyif almıştı. Bütün gün yorgun olmasına, hatta bir akşam yemeği sırasında uyuyakalmasına rağmen, odalarının kapısını kapattıklarında, en az onun kadar uyanıktı. Giysileri ve kollarını açarak birbirlerine doğru koşmaya başladılar.

Jamie, Axia'nın tasarlayabileceği her şeyi denemeye istekli olduğunu görünce çok sevindi ve vücudu bir söğüt değneği kadar esnek olduğu için

Sevişmenin yeni yollarını bulmaktan zevk alıyorlardı. Vücutlarını iki yılan gibi birbirlerine doladılar, kıvrıldılar ve döndüler, ama hepsinden önemlisi, birinin diğerini bırakmasına asla izin vermediler.

Şafak sökmek üzereyken birbirlerinin kollarında uyuyakalırlardı ama güneş ve hanın gürültüsü onları uyandırırdu. Büyük bir isteksizlikle birbirlerinin kollarından ayrılır, giyinir ve kahvaltıya inerlerdi.

Birlikte geçirdikleri ilk gecenin ertesi sabahı uyandığında yanında boş bir yer bulmuş ve ilk panik anlarından sonra Axia'nın odadaki tek sandalyede kıvrılmış uyuduğunu görmüştü. Yanında bir mum fokurdayarak sönmüştü ve etrafı kâğıt parçalarıyla doluydu

çizimlerle kaplıydı. Meraklanan Jamie sessizce yataktan kalktı ve çizimleri teker teker sabahın ilk ışıklarına

Pencere. Tüm çizimler ona aitti ama Axia onu şöyle resmetmişti

hayattan daha büyük bir adam olarak. Atının üzerindeydi, tehlikeli bir şekilde şaha kalktığında onu kontrol ediyordu. Haydutlarla savaştığı, çizmesindeki hançeri çekmek için eğildiği, sonra bıçağı havada uçarken yakaladığı ve gözünü dikmiş bir suçluya doğru fırlattığı birçok resim vardı. Jamie kılıcını adama saplarken; Jamie Axia kollarında bayılırken onu kaldırırken; Jamie vücudunu Axia ile tehlike arasına koyarken.

Jamie önce inanmadı, sonra gülümsedi ve kendini daha önce hiç olmadığı kadar büyük, güçlü, cesur ve bilge hissederek çizdi, sonra Axia'yı nazikçe kucağına aldı ve yatağına götürdü. Tekrar uykuya dalarken, Axia'nın bir konuda haklı olduğunu düşündü: Onu korumak için hayatından vazgeçebilirdi.

Ama Jamie artık "balaylarının" bitmek üzere olduğunu biliyordu. Bugün onun evine ulaşacaklardı ve artık yalnız olmayacaklardı. Ailesini kadar sevse de, Jamie Axia'nın kendisine ait olmasından vazgeçmek istemiyordu. Bunun kıskançlık günahı olduğunu bilse bile, yine de onu paylaşmak istemiyordu.

Şimdi yavaşça atını sürerken ona baktı ve kızın

Eyerde yarı uykulu bir haldeyken gülümsedi. Son günlerde bindiği atla ateşkes ilan etmişti. Bakımı altında olduğunu düşündüğü herkes ve her şey gibi Jamie'ye de atın iyiliğini soruyor, hayvanın beslendiğinden ve sulandığından emin oluyordu ama hayvana bir şey vermeyecekti.

herhangi bir aşk. Ve kabul etmeliydi ki, kızıdan asla iyi bir binici olmayacaktı.

En ufak bir sarsıntıda dizginleri bıraktı ve

Eyere oturdu ve adam hızını yürüyüşün üzerine çıkardığında kollarını atın boynuna doladı ve gözleri kapalı bir şekilde ata tutundu.

Eğilerek atının dizginlerini yakaladı ve Axia o kadar derin bir uykudaydı ki dizginler elinden kayıp gittiğinde uyanmadı. Solunda papatyalarla kaplı bir tarla vardı ve bu toprakların ve saatlerdir geçtikleri her şeyin Montgomery kuzenlerine ait olduğunu biliyordu. Bir atın ancak geçebileceği genişlikte dar bir toprak yol, tarlanın içinden geçerek bir tepeye, Montgomery atalarından birinin küçük bir taş ev inşa ettiği güzel bir kayalığa çıkıyordu.

Çatı artık yoktu ve duvarlardan biri yıkılmıştı ama çocukken Berengaria buranın dünyanın en romantik yeri olduğunu söylemişti. Şu anda Jamie daha iyi bir yer düşünemiyordu.

Gelinini al.

Adam atını küçük patikadan aşağı ve tepeye doğru götürürken Axia uyanmadı. Adam hayvanları durdurup Axia'yı kollarına alıp harabelerin gölgesine götürdüğünde ve Axia'yı kucağına alıp oturduğunda da Axia uyumaya devam etti.

Jamie yağmur altında ve başının yakınında toplar patlarken uyumuştı, bu yüzden kollarında küçük bir eş ve sırtında taş bir duvar onu engellemedi

artık uyumaktan. Axia'yı kendine doğru çekerek bir anda uykuya daldı.

Uyandığında neredeyse gün batmak üzereydi ve hava her geçen dakika daha da soğuyordu, bu yüzden Axia'yı kendisine daha yakın tuttu ve papatyalara bakarken uyumaya devam etmesine izin verdi.

"Hâlâ Frances'i papatyalara boğarak öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Hem evet hem hayır. Jamie, bu son günler hayatımın en mutlu günleri oldu. Bana karşı çok iyisin. Sence ailen beni sevecek mi?" "Seni sevecekler," dedi güvenle.

"Para konusunda hayal kırıklığına uğramayacaklar mı? Ben bir Varis mi?" *Ya da artık bir varis değil*, diye düşündü ama bunu düşünmesine izin vermedi.

Jamie gülümsedi. "Seni olduğun gibi sevecekler."

Başını onun omzuna yasladı, sonsuza dek orada onunla kalmak istiyordu. Ama Jamie bunu mahvetmek zorundaydı.

"Benden sakladığın şey ?" diye sordu usulca.

"Hiçbir şey," dedi, soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Jamie'nin vücudunda bir değişiklik hissettiğinde, bunun için ağlayabilirdi.

"Senin, Frances'in ve Tode'nin bilip de benim bilmediğim bir şey var.

Bunu hissedebiliyorum. Üçünüzün bakışlarını gördüm; Frances'in sizi nasıl tehdit ettiğini gördüm."

"Beni tehdit mi ettiniz? Ne demek istiyorsun?"

Bunun üzerine Jamie neredeyse onu kucağından atacaktı, ama kız ona sarıldı.

"Lütfen bana kızma. Lütfen, sana yalvarıyorum Jamie. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Diana olduğumu düşündüğün zaman bile sana bunu söyledim."

Adam onun yanında oturuyordu ama vücudu yarı dönüktü.

"Her zaman, hatta en başından beri bana yalan söyledin. O gece çadırda kim olduğunu bilmiyordum, ama senin eşsiz olduğunu biliyordum.

daha önce tanıştığım herhangi biri. Belki de senin kim olduğunu anlamalıydım çünkü hem Diana hem de sen-"

"Ne?" diye fısıldadı, birden adamın ona kendisini sevdiğini hiç söylemediğinin farkına varmıştı.

"Bana çok yakın," dedi. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Hissettim

Tanıştığımızdan beri sana çok yakınım, sanki benimmişsin gibi. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, Frances'i öldürmeye çalıştığınızı

düşünmüyorum. O zaman öyle düşünmemiştim. Evet, evet, böyle

söylediğimi biliyorum, ama doğrusu, kendimi senin tarafından ihanete

uğramış hissettim." Dönerek ellerini onun kollarına koydu, gözlerinin içine

baktı ve devam etti. "Seni gördüğüm andan beri sana karşı ne hissettiğimi

bilemezsin. Duvardan gizlice geçtim ve bahçedeki çitlere doğru koştum,

ve uzun bir süre orada durup seni resim yaparken izledim. Bu işte çok iyiydin, hayretler içinde kalmıştım. Bir insanın yüzünü alıp tuval üzerinde canlandırırken seni bir saat boyunca izlemiş olmalıyım. Yaptığın her hareket çok hızlı, emin ve çok mükemmeldi."

Şaşırmıştı, çünkü o gün onu izlediğini hiç bilmiyordu.

Bir elini hareket ettirerek onun yanağını okşadı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum Sana karşı hissettiklerimi tarif edemem ama birlikte yaşayabileceğim bir kadınla tanıştığımı hissettim. Sadece evlenebileceğim ya da sevebileceğim bir kadın değil, hayatımı paylaşabileceğim bir kadın. Bu kadının ona babamdan, kardeşimden, annemden, Berengaria'dan, hatta Joby'den bahsedersem beni anlayacağını düşündüm.

Seninle her şeyi konuşabileceğimi hissettim ve daha önce hiçbir kadına karşı böyle hissetmemiştim. Ne de herhangi bir erkek hakkında. Bunu yapabileceğimi hiç hissetmemiştim..."

Onun gözlerinin içine baktı. "Hiçbir zaman tam olarak güvenebileceğimi hissetmedim

Ne Rhys'e ne Thomas'a ne de ailemden birine. Onlara sadece yarı gerçekleri, sadece bilmelerini istediğim şeyleri söyledim. Ama orada durup seni izlerken, sende sana güvenebileceğim mantıklı bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Bana güvenebilirsin Jamie," diye fısıldadı. "Sana ihanet edeceğime ölürüm daha iyi."

"İhanete uğradım. O gün bana papatyalar hakkında yalan söylediğinde hissettiğim buydu."

"Bilmiyordum-" diye itiraz etmeye başladı ama adam onun sözünü kesti.

"Yapmadığını biliyorum. O zaman kimseyi öldürmeye çalışmadığını biliyordum ama kendimi ihanete uğramış hissettim. Seni çok önemsiyordum ama sen-" Ellerini ondan çekerek yüzünü başka tarafa çevirdi. "İşte şimdi böyle hissediyorum." Tekrar ona baktı. "Axia, bana ihanet ediyorsun."

"Başka bir erkeğe hiç dokunmadım! Bir tek sen varsın."

"Beni yanlış anlamaya çalışma!" dedi öfkeyle, ona ters ters bakarak.

"Benden sakladığın sır nedir?"

"I..." Ona gerçeği söylemek istiyordu, ama söylese

Birlikte geçirdikleri birkaç gün kısılacaktı. Ona çok kızacaktı, çünkü sahip olduğu küçük bir sır değildi, büyük bir sırdı, ağzından çıktığı anda

hayatlarını değiştirecekti. Ona Maidenhall'ın varisi olduğunu (ya da eskiden olduğunu) söylese, hiç şüphesiz onu o nefret ettiği ata atacak ve babasını

bulmak için dörtmala koşacaklardı. Jamie, kızıyla izinsiz evlenecek kadar küstahlaştığı için babasından özür dileyecek miydi?

"Görüyorum bana ne olduğunu söylemeye niyetin yok."

benden sakla."

"Önemli değil, Jamie. Sadece hiçbir şey ifade etmeyen çocukça sırlar-"

Durdu çünkü Jamie ayağa kalkmış ve atının yanına gitmişti. Onu takip ederek koluna yapıştı. "Beni olduğum gibi kabul edemez misin?"

"Kendini yalancı olduğun için kabul etmeyi mi kastediyorsun?"

"Hayır, tabii ki . Yani-" Adamın yüzünü görünce durdu, sonra kendini topladı. "Ben olduğumdan ne daha fazlasıyım ne de daha azı ve ne size ne de bir başkasına zarar vermek istemedim. Sizden beni olduğum gibi kabul etmenizi istiyorum, daha fazlası değil."

"Ve senden bana güvenmeni istiyorum." Döndüğünde gözleri yalvarır gibiydi. "Axia,

Lütfen bana şeyin ne olduğunu söyle. Bunu sende her zaman hissediyorum.

Her günü son gününmüş gibi yaşıyorsun. Neden? Seni nasıl bir kader

bekliyor? Hasta mısın? Ölüm yakın mı? Buna inanamıyorum, çünkü

vücudunuzu iyi tanıyorum ve hiçbir belirti bulamıyorum. Her zaman bizim

Ama vasinizin fakir bir tüccarın kızının kraliyet ailesinden biriyle

evlenmesine karşı çıkacağını sanmıyorum."

Yine onun kollarının üst kısmını kavradı. "Axia, lütfen bana seni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle. Seni bu kadar korkutan ne?"

"Sana söyleyemem," dedi. "Lütfen, söyleyemem. Tek istediğim şimdi, bugün.

Başka bir şey değil. Çok yakında bitecek, bu yüzden daha erken bitmesine neden olma.

Lütfen."

Kollarını serbest bırakan Jamie ellerini gözlerinin üzerinde gezdirdi. ",
istediğın gibi . Bana söyleme; bana güvenme."

"Sana güveniyorum," diyerek koluna girmeye çalıştı ama adam ondan
uzaklaştı. "Atına bin. Yakında evimde olacağız." Axia onun sesindeki
soğukluk karşısında ağlayabilirdi.

Dönerek, Jamie'nin yardımını olmadan ilk kez atına bindi.

Bölüm 24

" ^ "

Jamie'yle yalnız geçireceği zamanın sonuna yaklaştığını bilerek atını sürerken, ona gerçeği söyleyip söylememeyi tartıştı. Belki onu affederdi, belki de...

Akşamın erken saatlerinde dinlenmek için yolun kenarında durdular ve Jamie'nin ona hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordu, çünkü ona ekmek, peynir ve bir kese şarap uzatırken yüzüne bile bakmıyordu. Konuşacak bir şeyler aradı.

"Bana Maidenhall vagonlarından söz etmediniz," dedi ve sonra bu ismi söylediği için dilini ısırp koparabilirdi. Ama Jamie gülümseyerek onu memnun etti.

"Smith'i görmeliydiniz; hayal edebileceğiniz en çirkin kadını yaptı."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm." Kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Özellikle de varis çok güzel olduğu için."

Jamie onu duymuyor gibiydi. "Smith'in elleri elbisesinin altından sarkıyordu, burnunun dibinde yağmurdan korunabilirdiniz, yine de bana evlilik teklifleri ve aşk ilan eden mektuplarla dolu bir kutu gösterdi. Ve bana

başına gelenlerle ilgili inanılmaz hikayeler."

Peynir ve ekmek Axia'nın boğazına takıldı. Jamie gizlilik konusunda ısrar etmeseydi, bunlar gelebilirdi. O istemedi

biliyordu ama sirkteki bir çocuk gibi bakmak zorundaydı. "Ne oldu?"

"Yüzlerce evlilik teklifi, para dilenen mektuplar, iyilik ricaları. Bir kadın varisin el sürerek iyileşebileceğine inanmış ve hasta çocuğunu kucağına alarak üç gün boyunca kervanı takip etmiş."

"Smith ne ?" Axia, Jamie'nin kaşlarını çatıldığını görünce fısıldadı. "Smith teslim oldu ve çocuğu yarım saat tuttu, ancak daha sonra..." O

durdu ve kadına baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Daha sonra çocuk öldü ve kadın Smith'e küfredip yüzüne tükürdü. Çocuğunun ölümüne Smith'in cömert olmamasının neden olduğunu, Maidenhall varisinin çok fazla şeye sahip olduğunu ama bir çocuğun hayatını kurtarmak için bile hiçbir şeyini esirgemediğini söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil. Parası olması özel güçleri anlamına gelmez." Axia bunu çok iyi biliyordu.

"Aynen öyle." Dönerek ona küçük bir gülümseme verdi. "İşte bu yüzden Maidenhall varisiyle evlenmediğim için mutluyum."

"Öyle mi?"

"Mirasçıyı istediğim için endişelendiğinizi biliyorum, ama bu tamamen

Ailem. Hayatımın geri kalanını Maidenhall varisi ile evlenen adam olarak tanınarak geçirmek istemiyorum. Böyle bir evlilik çok fazla sorumluluk ve çok fazla spekülasyon getirir." Daha geniş gülümsedi. "Gördüğünüz gibi, varisle evlenmektense sizinle evlenmeyi tercih ederim."

Axia yutkundu. "Ama Maidenhall'dan gelen mektup kızıyla evlenmene izin verdiğini bildirirse fikrini değiştirebilirsin. O zaman *benimle* evlendiğine pişman olacaksın. "

Axia'nın şaşkınlığı karşısında Jamie başını geriye atarak güldü

Bu. Atının üzerindeki deri çantayı açarak katlanmış kâğıt parçası çıkardı.

"Mektubu hiç göndermedim."

Axia neredeyse boğuluyordu. "Perkin Maidenhall'a mektup mu? Hiç mi?

Ama Frances dedi ki-"

Eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Frances çok zeki değil, değil mi? Mektubu onun aracılığıyla babasına göndermem için ısrar ettiğinde

Şüphelendi, ben de ona tepkisini görmek için gönderdiğimi söyledim.

Korktuğum gibi, dehşete kapıldı. Benimle evlenmek gibi bir niyeti olduğunu hiç sanmıyorum. Tahminimce seni kıskandırmak için bunu istediğini söyledi. Sen ne düşünüyorsun?"

Axia kollarını Jamie'nin boynuna doladı. "Ne olduğu umurumda bile değil.

Frances'in yapmak istediği. Jamie, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu demek oluyor ki

Daha fazla zamanımız var. Daha fazla zaman!! Paranın satın alamayacağı bir şey. Oh, Jamie, seni çok seviyorum."

Jamie gönderilmemiş bir mektubun onu neden bu kadar mutlu ettiğinden emin değildi ama bu tepkiye neden olduysa, bundan memnundu. Kendisini rahatsız eden büyük sırrı ona söylemeyi reddetmesi hâlâ canını yakıyordu ama sadece zamanın ona güvenmesini sağlayabileceğini biliyordu.

Ama bir an mantıklı şeyler düşünüyor ve onu öpüyordu.

Bir sonraki sefer hiçbir şey düşünmüyor ve onu daha sert öpüyordu. Yolun kenarında uzun çitler vardı, bu yüzden onu mücevherlerinin peşindeki bir hırsız gibi çitlerin arasına sürükledi - belki de öyleydi.

Ona olan tutkusunun giderek artması onu hayrete düşürmüştü ve şimdi ona sahip olması gerektiğini, yoksa öleceğini hissediyordu. Ve o da aynı şeyi hissediyor gibiydi.

Aynı şey onun için de geçerliydi. Aceleyle bir kenara atılmış giysiler, aranan eller ve ağızlar telaşıyla bir araya geldiler, karaçalı ağaçlarından oluşan bir çitin altında yuvarlandılar, birbirlerine sarıldılar, umutsuzca yakınlaşmaya çalıştılar.

Birkaç dakika içinde tutkuları tükendi ve adam terli ve gevşek bir halde onun üzerine yığıldı. Ama Axia onun saçlarını okşarken, boynuna dokunurken ve onu ne kadar çok sevdiğini, ne kadar mutlu olduğunu düşünürken tamamen uyanıktı. Eğer babasına bir mektup gönderilmediyse, o zaman şimdi

onu bulup Jamie'den almak için bir orduya liderlik ediyor.

"Ne olursa olsun Jamie, seni sevdiğimi unutma," diye fısıldadı. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Olsa bile-"

"Eğer ne?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

Gülümseyerek şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Başka biriyle evli olsam bile."

Ama Jamie gülümsemedi. "Sen bana aitsin, başka kimseye değil. Senin için çok çalıştım ve sen *benimsin*."

"Evet, ne olsun seninim."

Daha fazlasını söyleyeceğini umarak bekledi ama söylemedi.

Sessizliğinden ve kendisine güvenmemesinden dolayı yine hayal kırıklığına uğrayan adam uzaklaştı ve ona gitmeleri gerektiğini, yakında evine varacaklarını söyledi.

Axia ona sırlarını unutturmak istiyordu. Yakında ne olduklarını . Atına binmesine yardım ederken şöyle dedi,

"Bana ailenden bahset. Kız kardeşinin ikizin olduğunu biliyorum, peki o da senin çirkin mi?"

Jamie gülümsedi. "Nasıl oldu bilmiyorum ama Berengaria çok güzel ve her ne kadar bl-" Sözünü yarıda keserek elini

Eyerine binmek üzereyken ona baktı. Onun Tode'ye aşkını düşününce, Berengaria'nın ona aşık olduğunu düşüneceğinden korkmasına gerek olmadığını biliyordu.

ya da Joby'nin ya da aklı başka yerde olan annesinin olağan dışı bir şey olacağını düşünmezdi. Axia insanları içlerinde ne olduğuna göre değerlendirirdi, üzerlerinde ne olduğuna göre değil.

Yüzeye.

Bunu düşünürken, ona gülümsediğinde gözlerinde sevgi vardı.

"Sence beni sevecekler mi?" diye tekrar sordu. "Kendini fakir bir tüccar için harcadığın için hayal kırıklığına uğramayacaklar.

kızım?"

Jamie büyük bir güvenle, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Önden bir haberci gönderdim ve senin için harika bir karşılama planlıyorlar. Göreceksiniz. Birkaç gün içinde seni sevecekler." Bununla birlikte, yolu göstermek için atını onun önünde dizginledi.

Arkasındaki Axia o kadar emin değildi. Jamie'nin onu öldürmeye çalıştığını çoktan anlamıştı.

pratik olduğu kadar romantikti de. Eğer onun ailesinin yerinde olsaydı, kardeşinin büyük bir varisle evlenme fırsatını kaçırıp bunun yerine bir kızla eve dönmüş olmasından heyecan duyacağından pek emin değildi.

Bir tüccarın beş parasız kızı. Ama belki de Jamie gibi romantiktiler ve aşkı seviyorlardı.

Axia, Jamie'nin yoksulluğuna hazırlıklı değildi. Bu bir

Köhne, eski bir kale, muhtemelen tarih kokuyordu, ama daha az tarih ve yeni bir çatı ile daha iyi olurdu. Tüccar gözüyle

Bu binayı restore etmenin çok para gerektireceğini, hatta o kadar çok para gerektireceğini, yeni bir bina inşa etmenin, modern ve sıhhi bir bina inşa etmenin ve bu canavarı tarih kitaplarına bırakmanın daha iyi olacağını değerlendirdi. O yapamazdı

Kışın buranın ne kadar soğuk olduğunu hayal edin.

Atını onunkinin yanına yaklaştırarak ne kadar arazisi olduğunu sordu, sonra da beş dönümden fazla olmadığını, iyi bir mahsul için bile yeterli olmadığını duyunca dehşete kapıldı. Belki verimli bir meyve bahçesi kurulabilir diye düşündü. Eğer iyi bir yıl geçirirlerse, elma şarabı yapıp satabilirdi ve- İçini çekti. Plan yapmanın faydası yoktu, çünkü burada olmayacaktı.

kendine hatırlattı. Yaz sonunda başka bir yerde, muhtemelen başka birinin karısı olacaktı; babası ne ve nerede olmasını istiyorsa orada olacaktı.

"O kadar kötü mü?" Jamie kızın yüzüne bakarak sordu ve kız onun evini sevmesini çok istediğini görebiliyordu.

"Hayır," dedi gülümsemeye zorlayarak. "Hiç de fena değil."

"Yalan söyleme konusunda sen mi daha kötüye gidiyorsun yoksa ben mi onları tespit etme konusunda daha iyiye gidiyorum?"

Güldü. "Sanırım bununla bir şeyler yapabilirim," dedi, ufalanan taş işçiliğini değerlendirirken.

Bunun üzerine Jamie bir kahkaha attı, sonra eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "I

Bundan hiç şüphem yok, küçük karıcığım. Gelecek yıl bu zamanlar burayı şimdikinden üç kat daha değerli hale getirmenin bir yolunu bulacağınızı umuyorum."

"Ah, o zaman bu bana en azından bir bakır kazandırır," diye mırıldanarak Jamie'yi tekrar güldürdü.

"Kız kardeşlerim seni sevecek," dedi.

"Peki ya annen?"

"O, ah, sana ondan bahsetmek istiyordum. O, ah, şey..." Ama Jamie'nin Axia'ya annesinin bir çocuk zihniyetine sahip olduğunu ve her geçen gün aklının daha da uzaklaştığını söyleyecek kelimeleri bulmasına gerek kalmadı çünkü tam o sırada havada bir ok vızıldayarak geldi. Jamie'nin ayaklarının bir metre ötesine inince, atı şaha kalktı. Atının ayakları Axia'nın korktuğunu gördü ve tek bir hareketle eğilip dizginini tutarak her iki atı da aynı kontrol altına aldı. Sonra da kızın yüzüne bakarak sıırıttı. "Bu bana daha fazla çizim kazandıracak mı?"

"Ah evet, Jamie, evet," dedi nefes nefese.

Gülerek atından indi ve oku yerden çekerek ona bağlı olan mesajı açtı.

Tahmin ettiği gibi Oliver'dan gelmişti ve yazılanlar kaşlarını çatmasına neden olmuştu ama Axia'ya söylemeyecekti

Notta ne yazdığını.

"Frances'e zarar vermedi, değil mi?" dedi korkuyla, attan inmesine yardım ederken.

"Hayır, ama-" Sözünü kesti, hâlâ kaşları çatıktı ve daha fazlasını söylemeyi reddediyordu. "Gitmeliyim. Şimdi. Üzgünüm ama kız kardeşlerime bensiz gitmelisin. Ben sonra geleceğim."

"Evet, elbette," dedi, cesur ve yetişkin istiyordu ama kız kardeşleriyle tek başına buluşma düşüncesi onu korkutuyordu.

"Gel, o kadar korkmuş görünme. Seni sevecekler. Birkaç saat içinde döneceğim."

"Seninle geleceğim ve-"

"Hayır!" dedi sertçe.

"Tehlike var! Bir sorun var ve bana söylemiyorsun." "Hayır, hiçbir zarar gelmedi," diye onu rahatlattı, "ama şimdi gitmeliyim."

"Pekâlâ," dedi sonunda, sonra eyer çantasına gitti, deri bir kese çıkardı ve ona uzattı. "İçinde Frances için bazı bitkisel karışımlar var ve bunları aldığından emin olmalısın. Hiçbir zaman kendi başının çaresine bakamadı, biliyorsun. Karışımlardan biri soğuk algınlığı için, diğeri ise öksürdüğünde göğsünü yara bandı olarak kullanmak için sıcak suya batırılacak. Üçüncüsü bir içecek.

uyuyamazsa hoşuna gider ve dördüncüsü-"

Jamie gülümseyerek onu öptü ve keseyi aldı. "Onun sağlığıyla ilgileneceğim ve onu sağ salim sana geri getireceğim. Şimdi içeri girin ve ben dönene kadar güvende kalın." Bir bakışıyla pencerelere, bir bakışıyla da içerideki insanlara baktı.

Jamie herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmak istemiyordu ama

Axia'yı öpmekle önünde öpmek arasında bir fark yoktu.

Hızla, şiddetle Axia'yı kollarına çekip sert ve uzun bir öpücük kondurdu ve geri çekildiğinde, bacakları sabitlenene kadar bir süre ona destek olmak zorunda kaldı. "Beni bekle," dedi ve Axia'nın tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Sonra atına bindi, döndü ve arkasında bir toz bulutu bırakarak dörtnala yola koyuldu.

Yolda duran Axia, keskin bir viraja gelene kadar onu izledi,

Sonra ağaçlar etrafını sardı ve artık onu göremez oldu. Yalnız kalır kalmaz, onu yabancı bir yerde yalnız bıraktığına göre, okun üzerindeki mesajın çok ciddi olması gerektiğini anladı. Onun görmesine izin verdiğinden çok daha ciddi.

Dönüp şatoya baktı. Jamie'yle birlikteyken yeterince dost canlısı bir yer gibi görünüyordu ama şimdi bulutlar güneşi kapatmış ve soğuk bir rüzgâr yükselmişti. Kollarında tüyler diken diken oldu ve

Gökyüzüne baktığında bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu düşündü. Ve köhne eski şatoya dönüp baktığında, içeride başka bir fırtınanın kopuyor olabileceğini hissettiğini düşündü. Belki de sadece batıl inançları vardı ama içeriden gelen bir düşmanlık hissettiğini düşündü. Jamie'nin ailesi ondan nefret etmez, değil mi? Hayır, tabii ki etmezler, kendi kendine söyledi. Yapamazlardı. Ondan nefret etmek için hiçbir sebepleri yoktu. Hem de hiç.

Bölüm 25

" ^ "

"Joby," diye fısıldadı Berengaria, "büyük bir yanlış yaptık."

Joby zorlukla kontrol ettiği öfkesiyle, "Yine başlama," dedi. "Ondan hoşlanmıyorum; ona güvenmiyorum."

"Bunu herkes için çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

Joby, Berengaria'nın yumuşak kalbinin onu etkilemesine izin vermeyecekti. Bu Axia'nın nasıl biri olduğunu onunla tanışmadan önce de biliyordu ve burada geçirdiği on gün boyunca Joby'nin gördüğü hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. "Burayı nasıl ele geçirmeye çalıştığını görüp de ona hâlâ nasıl sempati duyabiliyorsun?"

"Oh, Joby, seni bu kadar sert yapan ne? Bu taş yığınının biraz yönetilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musun? Tek yaptığı kollarını sıvayıp mutfakları temizlemeye çalışmaktı."

"Bu bir kural ve güç meselesi. Elbette bunu görebiliyor olmalısınız."

"Başka bir şey görememenin aksine, kastettiğiniz bu mu?"

"Şimdi de *bizi* dövüştürüyor."

"Hayır, *o* bizi kavga ettirmedi, *sen* . Joby, bütün bunlar başladı.

o aptal Henry Oliver ile. Onu bu işe karıştırmaya neden izin verdim ki?"

"Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Aptal kardeşimizin böyle bir şey yapmasına izin veremezdim." Sustu çünkü tam da olmamasını umduğu şey olmuştu. Oliver'ın Maidenhall varisini "kaçırmasını", Jamie'nin de onu takip edip kurtarmasını ve ona aşık olmasını sağlamayı düşünmüşlerdi. Ama Oliver her zamanki gibi her şeyi yanlış yapmıştı. Joby'nin onun için yazdığı notu göndermek yerine kendi notunu yazmış ve kazayla zavallı Rhys'in bacağına uçurmuştu. Oliver'ın görme yeteneği zayıf olduğundan, Rhys'in önünde yere çarpmak istemişti. Joby, Rhys'in başına gelenleri duyunca tiksintiyle, "Henry Oliver o kadar kötü bir nişancı ki, *yeri ıskalar*," demişti. Ama her şey ters tepmişti çünkü açıklanamaz bir nedenden ötürü, ağabeyleri varisin peşine düştüğünde Axia'yı da yanında götürmüş ve bu arada onunla evlenmişti. Ve şimdi aptal Oliver, Berengaria onunla evlenmediği sürece mirasçıyı serbest bırakmayacağını söylüyordu. Jamie günlerdir orada Oliver'ın aklını başına getirmeye çalışıyordu ve Jamie'nin yeni karısı da Joby ve Berengaria'nın yanındaydı ve hayatlarındaki her şeyi değiştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Ama dün Joby onu durdurmuştu, çünkü Axia'ya nasıl

Kardeřlerinin tuzaęa dūřūrölmesi ailelerini yok etmiřti. Joby ona

köylülerin son kuruşlarını, küçük hazinelerini

Mirasçının sevgisini ve hayranlığını kazanacak bir gardırop yapmak. "Ve eğer senin müdahalen olmasaydı onunla evlenecekti."

Joby iğrenç bir şekilde şöyle dedi. "Yani şimdi herhangi bir zenginlik için tüm şansımızı kaybettik.

Leydi Axia olarak anılmanın sizi bu kış sıcak tutacağını ve besleyeceğini düşünüyor musunuz?"

Böylesine bir kin karşısında Axia ondan uzaklaşmış ve fısıldayarak, "Özür dilerim. Lütfen beni affet." Sonra merdivenlerden Jamie'nin odasına kaçtı ve kapıyı kapattı.

O zamandan beri yemek için bile yüzünü göstermemişti. Herkesin bildiği odasından da çıkmamıştı.

şimdi Berengaria ve Joby ikinci kattaki güneş odasında yalnızdılar, Berengaria ise Joby'nin yapmasına izin verdiği her şey için pişmanlık duyuyordu. Axia konusunda hemfikirdiler, Jamie'nin mektuplarında okuduklarına göre bu kadın işbirlikçi bir entrikacıydı ama Axia gelmişti, Berengaria farklı hissetmeye başlamıştı.

"Onları birlikte görebilseydim," dedi Berengaria ve ikisi de Jamie'yi yeni karısıyla birlikte görebilseydi, Jamie'nin onu gerçekten sevip sevmediğini anlayabileceğini kastettiğini biliyorlardı. Ama Joby

Muhteşem kardeşinin Axia gibi sade, küçük bir şeye sıılsıklam aşık olamayacağına ikna olmuştu. Doğrusu, Axia bir kontun karısından çok bir hizmetçiye benziyordu, mutfakları düzenliyor ve un ambarlarını karıştırıyordu. Kesinlikle güzel kardeşleriyle aynı sınıftan değildi.

"Olan oldu," dedi Berengaria, "Jamie'nin onunla evlendiği gerçeğini değiştiremeyiz."

"Ama onun entrikalarının bize neye mal olduğunu görmesini istiyorum. Fasulyeleri ayıklayarak buradaki yerini kazanabileceğini düşünebilir ama onun yüzünden yakında ayıklanacak fasulye kalmayacak."

"O da neydi?" Berengaria başını bir yana eğmiş, dışarıdan gelen sesleri dinliyordu.

"Hiçbir şey duymuyorum."

"Hayır, dinle, yine orada."

Pencereye giden Joby aşağıdaki bahçeye baktı ve tüm planlarını altüst eden kadının annelerinin yanında taş bir bankta oturduğunu görünce öfkesi arttı. Zavallı, deli anneleri. "İşte!" dedi Berengaria. "O da neydi öyle?"

Joby'nin gördüklerine inanması bir an sürdü. "Axia bir şeyler yazıyor ve anneme gösteriyor ve o da... Anne

gölüyor," dedi inanamayarak.

"Ben aşığı iniyorum!" Berengaria ayağı kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

Evine oldukça aşınaydı ve yolu çok iyi biliyordu.

"Seni etkilemesine izin verme. Çünkü o-"

"Kapa çeneni!" Berengaria kapıdan çıkarken tersledi, Joby de peşinden geliyordu.

Bahçede, Berengaria'nın görölmeyeceklerini bildiğı bir gül kafesinin arkasında durdular. "Ne yazıyor? Annem neden güldü?" "Bir dakika bekle," dedi Joby kaleye geri koşarken. Bir süre sonra mutfaktan bir çocuk çıktı ve Axia'dan bir şeyler getirmesini istedi.

onu. Axia gözden kaybolur kaybolmaz Joby, Axia'nın bankın üzerine attığı sayfaları topladı. Her zamanki gibi anneleri onları görmezden geldi.

Tamamen kendine ait bir dünyada yaşıyordu ve kimse onu delip geçemiyordu. Ne şiddet, ne duygusal dram, hiçbir şey onu kendi dünyasından koparamazdı. En azından genellikle. Ta ki bugüne kadar.

"bunlar?" Berengaria endişeyle konuştu.

Joby'nin çizimleri tek tek incelemesi bir an sürdü. "Onlar

Hepsi Jamie'nin resimleri," dedi şaşkın bir sesle, çünkü daha önce bu çizimlere benzer bir şey görmemişti. O kadar gerçekçiydiler ki neredeyse kardeşinin teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Evet," dedi Berengaria sabırsızlıkla, "ama annemi güldüren neydi?"

Joby bir resimden diğetine bakarken gülümsemesini bastıramadı ve sonra onları kız kardeşine tarif etmeye başladı. "Bunlar bizim bildiğimiz Jamie," dedi. "Bunda kılıcını bir adamın üzerine çekiyor.

Axia'yı açgözlü tüccarlardan "kurtarıken" köylüler. Ve bunda..."

Gülümseyerek devam etti.

"Evet! Ne ?"

"Jamie öfkeli bir şekilde bir vagona bakıyor ve vagonun yan tarafında resmi var. Ve bir aslanla dövüşüyor gibi görünüyor. Bu resimde iki kadın birbiriyle kavga ederken Jamie şaşkın şaşkın bakıyor.

Kadınlardan biri Axia, ama diğeri oldukça güzel." "Bu varis olmalı," dedi Berengaria. "Başka ne var?"

"İşte Jamie bir adamın deforme olmuş bacaklarına yağ sürüyor, ama sadece onun

Bacakları deforme olmuş, çünkü geri kalanı büyük ve iyi şekillendirilmiş.

Yüzü bir tarafa dönük olduğu için sadece yarısını görebiliyorum ama oldukça yakışıklı görünüyor. Ve bu da-"

"Ne?" Berengaria cesaretlendirdi.

Joby sesini alçalttı. "Jamie bir çiçek tarlasında uzanmış, hayal kuruyor ve bir bakışı var... Onu hiç böyle görmemiştim."

"Bana tarif et!" Berengaria emretti.

"Aptalca, gülünç görünüyor," dedi ama bunu gerçekten kastetmemişti, çünkü bunun aşık bir adamın bakışı olduğunu çok iyi biliyordu.

"Yeterince casusluk yaptın mı?" Axia, Joby'nin arkasından sordu. "Bana gülmeyi bitirdin mi?"

"Casusluk yapmıyordum, sadece..."

"Evet?" Axia ellerini kalçalarına koyarak sordu. Joby hiçbir şey söylemeyince çizimlerini toplamaya başladı. "Beni burada istemediğinizi açıkça belirttiniz ve yakında gideceğim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Şimdi izin verirseniz, sizi yalnız bırakıp-"

Sözünü kesti çünkü Jamie'nin annesi ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başlamıştı. Axia hemen bankın üzerine oturdu ve

Kolunu kayınvalidesinin omuzlarına doladı. "Bak şimdi ne yaptın," dedi Joby'ye, sonra döndü ve kadını yatıştırmaya başladı. "İşte, biraz daha çizeceğim. Jamie'yi bir ejderha avcısı olarak görmek ister misin?"

Joby ve Berengaria anneleri tekrar sakinleştğinde suskun kaldılar.

Yıllardır onun ağladığını ya da herhangi bir duygu gösterdiğini görmemişlerdi.

Axia çizmeye başladığında, yaptığı her vuruşu şöyle tarif ediyordu

Jamie'yi dövüştüğü için yırtık pırtık giysileriyle çizdi, sonra uzun kuyruğu ve ateşli nefesiyle ejderhayı yaptı. Bu ejderha

Joby'nin Axia'nın çizdiği resmin anneleri için olduğunu ama açıklamanın Berengaria için olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Ve Joby kız kardeşine baktığında,

Berengaria'nın yüzünün ilgiyle canlandığını görebiliyordu. Joby yapmadı Bu duygunun ne olduğunu anlayamadı ama kıskançlık kabardı. Berengaria sadece ve sadece onundu!

"Berengaria ejderhanın kokusunu alabiliyor," dedi anneleri ve onun sesini en azından tutarlı bir cümle halinde duymak nadir bir şeydi.

Berengaria güldü. "Evet, kokusunu alabiliyorum. Güneş ışığında renk değiştiren yanardöner yeşil pulları var. Nefesinin kömür kokusunu alabiliyorum. Jamie'nin terinin kokusunu da alabiliyorum. Endişeli ve korkuyor ama onuru onu doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya zorlayacak. Cesaretinin kokusunu alabiliyorum."

Axia çizmeyi bıraktı ve Berengaria'ya baktı. "Gerçekten bir şeylerin kokusunu alabiliyor musun? Diğer insanlardan daha iyi mi?"

Joby kız kardeşinden önce konuştu. "Berengaria sadece kör, ama o diğer duyuları sağlam, çoğu insandan daha iyi. O bir ucube değil." "Ben de değilim!" Axia da aynı derecede çirkin bir ses tonuyla karşılık verdi.

Berengaria bu değiş tokuş karşısında hayranlık içinde kıpırdamadan durdu. Hiç kimse

Joby'yi hiç azarlamadı! Joby ailesi için ne kadar nazik ve düşünceli olsa da, dışarıdakiler için bir terördü ve insanlar ondan korkuyordu. Ama belli ki bu Axia öyle değildi. Berengaria'nın tahminine göre Axia biraz

Kendini terörize ediyor.

Joby bu alışılmadık misillemeden etkilenmedi. "Kardeşimi evlenmesi için sen mi kandırdın?"

"Evet!" Axia hemen cevap verdi. "Çekici bir elbise giydim ve ölümcül güzelliğimi onu tuzağa düşürmek için kullandım. Ne de olsa harika bir avdı. Tek kuruşu yok ve geçindirmesi gereken üç kadın var. Tabii bir de güzelliği var, o da sofraya ekmek koyuyor. Söylesenize, burada bir kışı nasıl geçiriyorsunuz? Hiçbir mutfakta sizinki kadar kötü yönetim görmedim. Şu meyve ağaçlarına bir bakın! On yıldır budanmamışlar, bu yüzden gerekenin yarısı kadar ürün alacaksınız. Ve şu çiçeklere bak. Yer israfı. Çok az toprağınız olduğu için hepsini ihtiyacınız olan şey için kullanmalısınız.

Fasulyeleri

orada ya da soğanda."

Joby'nin nefesini tutması bir an aldı. "Çiçekler Berengaria için. Onları seviyor. Hayatta yeterince az şeyi var, yüzden en azından koklayacak çiçekleri olabilir."

"Tanrı , kız kardeşiniz sadece kör, hiçbir *sorunu* yok. Bu kış iyi bir fasulye lapasının kokusunu bu yaz dünyadaki tüm güllerden daha çok sevecek."

"Ne cüretle-"

Berengaria'nın kahkahası onun sözünü kesti. "Joby, sanırım eşinle karşılaştın.

Sanırım-" Birinin geldiğini duyabildiği için kulağını eğdi.

Cümlelerini tamamlamasa bile Berengaria'yı anladığını belli etmek için

Axia'ya doğru kendini beğenmiş bir bakış atan Joby, arkasını dönüp kapıdan içeri koştu. Berengaria kapıdaki herkesin adımlarını biliyordu.

ve bir yabancı olduğunda bunu ilk öğrenen o olurdu. Joby gözden kaybolur kaybolmaz Axia, "Ne korkunç bir çocuk," dedi. Kendini biraz hain gibi hisseden Berengaria, küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Özür dilerim-"

Axia onun söyleyeceklerini duymak istemediği için sözünü kesti. İşte orada

Bir yanı onlara kim olduğu gerçeğini söylemek istiyordu ama parası olmadığı için nefret edilmek istemiyordu, o zaman sevdi

Çünkü öyle yapmıştı - eğer çoktan mirastan mahrum bırakılmamış olsaydı, çünkü babası şimdiye kadar onun kaçışını duymuştu.

Joby kız kardeşini gaspçıyla yalnız bırakmayacaktı, bu yüzden saniyeler içinde bir mesajla geri döndü. "Jamie'den geliyor ve diyor ki daha uzun kalması gerekiyor. Oliver mirasçıyı serbest bırakmayacak."

"Başka bir şey yok muydu?" Axia gururunu kırdığı için kendinden nefret ederek sordu, ama Jamie'den haber almayı çok istiyordu ve şimdi onun kendisine kişisel bir şey göndermiş olmasını diliyordu. Sanki yıllar önce bir evlilik yapmışlardı.

ve onu kollarına almıştı.

Joby mektubu kör kız kardeşine uzatırken zaferle, "Hiçbir şey," dedi.

Axia, Berengaria'nın ellerini mektubun üzerinde gezdirdiğini gördü. "O

Berengaria yalan söylüyor," dedi. "Jamie tehlikede. Yardım almamızı istiyor."

"Montgomery'lere bir haberci göndereceğim, onlar da bize gelecekler," diye söze başladı Joby. "Ve biz-"

Axia az önce olanları düşünürken sessizdi.

Berengaria bir kâğıt parçasını hissedebiliyor ve yazarın onu yazarken ne

hissettiğini anlayabiliyordu. Böyle bir yeteneğin imaları karşısında

neredeyse bayılacaktı. "Birinin yalan söyleyip anlayabiliyor musun?" diye

fısıldadı hayretle. "Böyle bir yetenekle ne kadar *para* kazanabileceğini

biliyor musun?

bilgi?"

Joby ona döndü. "Berengaria sömürülmemeli! Berengaria'nın bir

kulübede oturup birinin elini tutarak fal baktığını düşünmek iğrenç."

"Bunu *da* mı yapabiliyorsun?" Axia gözlerini kocaman açarak sordu.

Berengaria birkaç dakika boyunca sessizce oturup gözlerini kırptırırken Joby

büyük bir küçümsemeye, Berengaria'yla birlikte tüccar sınıfından

olmadıklarını, hayatlarını pedal çevirerek kazandıklarını açıkladı.

Daha fazla dayanamayan Berengaria, "Ama Joby, paraya ihtiyacımız .

Kardeşimizin güzelliğini satmaya çalıştık.

fark var mı?"

Joby dehşet içinde kız kardeşine döndü, kendini büyük bir ihanete

uğramış hissediyordu. "Hiç de aynı şey değil."

Berengaria derin bir iç çekerek konuyu kapattı. O gitmiyordu

Joby ile yeni görümcesi arasında sıkışıp kalmıştı ama Axia'nın sözlerinin

ona cazip geldiğini kabul etmek zorundaydı. Yararlı olmayı, aileye yük

olmamayı ne kadar da çok isterdi.

Bölüm 26

" ^ "

Axia bir baldızından diğetine bakıyordu. Zaman içinde

En küçüğü, Şeytan'ın on iki yaşındaki kızı, Axia'nın hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapmıştı. Uygun bir isimle anılan Joby'ye göre Axia ne yaparsa yapsın yanlış yapıyordu. Joby'ye göre mutfak dedikleri o domuz ahırını temizlemek bile bir saldırganlık eylemiydi.

Axia'nın tek düşünebildiği Jamie'nin dönüşüydü. Kız kardeşlerini . Ama şimdi burada daha uzun süre kalacakmış gibi görünüyordu, çünkü Jamie'nin her ne sorunu varsa ona yardım etmeleri için ünlü akrabalarını göndermeyi tartışıyorlardı. Bu arada Axia düşündü,

Jamie tehlikede olabilirdi. Bu sefer yirmi adam tarafından saldırıya uğrayabilirdi ve o bile bu adamla savaşılamazdı. Onu bir zindana kapatabilir, aç bırakabilir, dövebilirlerdi. Bu korkunç düşüncelerden için başını sallamak zorunda kaldı.

Ve hemen, *"Frances ne olacak?"* diye düşündü! *Frances'e kim bakıyor?*

Ya papatyaların yanında tutsaksa?

Birden Axia'nın başı Berengaria'nınkiyle aynı anda kalktı. Birisi

başka bir şey daha geliyordu, ancak bu sefer Axia bu adımı iyi biliyordu.

Yeni ailesine bir bakış bile atmadan eteklerini topladı ve koşmaya başladı.

Tode, Axia onu görmeden önce eski kalenin kapısına ancak ulaşmıştı ve etraflarındaki insanların ne düşündüğünü umursamadan, kollarını iki yana açarak ona doğru koştu. Onu yakalayan Tode, ona öyle sıkı sarıldı ki ayakları

yerden kalktı ve yüzünü onun kapüşonunun içine gömdü, yüzünden sevinç gözyaşları dökülüyordu.

"Seni çok özledim. Her dakika seni düşündüm," dedi.

Gülüyordu. "Yakışıklı Jamie'yle birlikteyken bile mi?" "Evet, elbette," dedi gülerek. "Bir arkadaşla kıyaslandığında bir *koca* nedir ki?"

Bir an için Tode arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırarak ona baktı ve o anda Tode onda farklı bir şeyler olduğunu anladı. Evliliği onu etkilemiş miydi ki ona karşı değişmişti? Neden onun şakasına gülmüyordu?

"Yorgun olmalısın," dedi. "İçeri gel ve seninle ilgilenmeme izin ver."

"," cevap verdi, koluna girip onu yönlendirdi ve yine onda farklı bir şeyler olduğunu düşündü. İçeri girdikleri anda her şeyi öğrenmeye niyetliydi.

Arkadaşı için yiyecek ve içecek sipariş edecek kadar durduktan sonra Axia onu dik sarmal merdivenlerden evin en iyi odası olan güneşlenme odasına götürdü. Adamın yürüyüşünden bacaklarının çok acıdığını anlayabiliyordu ve sorduğunda bugün kilometrelerce yürüdüğünü ya da bir arabanın arkasında itilip kakıldığını söyledi.

Axia güneş odasına girdiğinde, iki arkadaşını görünce mutluluğu azaldı. Kayınbiraderleri onu bekliyordu, şimdi Tode'yi onlarla paylaşmak zorundaydı. Ama sonra Tode'nin Berengaria'yı ne kadar seveceğini düşündü, çünkü onun neye benzediğini göremiyordu.

"Yengemle tanışmanı istiyorum. Kendisi kördür!" dedi Axia ve sesinde büyük bir gurur vardı.

Hem güzel Berengaria hem de erkek kılığındaki Joby boş bakışlarla Tode'ye bakıyorlardı. Güzel kadınlara karşı temkinli olduğu için Tode kör olanın Joby olduğunu varsaydı. Kapüşonunu geri atarak ona gülümsedi, sonra yüzündeki tiksinti ifadesini görünce hemen kapüşonunu geri çekti ve gözlerini kaçırdı;

Axia Joby'ye kızgın bir bakış attı, sonra onu Berengaria'ya doğru çekti.

"Hayır, bu Joby. Seni bununla tanıştırmak istiyorum. Bu Berengaria," dedi ve sonra onu tanıştırdı.

"Ah," dedi Tode yumuşak bir sesle, kapüşonunu tekrar geriye iterek, sanki

Berengaria'nın mükemmelliğine bakarken Joby'nin bakışlarını görmezden geldi. "Bu kadar güzel gözlerin görme yetisinden yoksun olabileceğini tahmin edemezdim. Ama o zaman görebilen bizler, kaba görünmeden güzelliğinizde sonsuza dek yıkanabiliriz." Öne doğru uzanarak kızın elini tuttu ve bir an için okşadı. "Alabilir miyim?" diye sordu usulca, sonra Berengaria başıyla onaylayınca elinin arkasını neredeyse sevgiyle öptü. Kimin daha çok şaşırdığını tahmin etmek zor olurdu: Axia mı yoksa Joby mi? Axia hayatında Tode'un başka bir insana karşı böyle davrandığını hiç görmemişti. Onu kadınlarla, hatta kör kadınlarla bile görmüştü ama Her zaman arka planda kalmış, şu anda olduğu gibi kendini asla öne atmamıştı. Yüzünün yaralı tarafının görünmemesi için vücudunu nasıl konumlandıracağını ve başını nasıl çevireceğini . Ama şimdi kapüşonu arkada, yüzünün sakat tarafı Joby'ye ve kendisine tamamen açık bir şekilde duruyordu. Joby'ye gelince, onun tepkisinden çok Berengaria'nın bu deforme olmuş adama verdiği tepkiyle ilgileniyordu. Berengaria yabancılara karşı çok utangaçtı; yıllardır tanımadığı biriyle yalnız kalmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama işte buradaydı, bu korkunç adamın elini öpmesine izin veriyordu! Aslında adam hâlâ onun elini tutuyordu. Yaşadığı şoku ilk atlatan Joby oldu, Tode'un yanına gitti ve

Berengaria ve fiziksel olarak ellerini ayırdılar. Ve Axia haklıydı.

onun yanında. İkisi bir anda düşmanlıktan müttefikliğe geçmiş, şaşkınlık içinde birleşmişlerdi.

Tode dönerek Axia'ya sevgi dolu bir bakış , neredeyse babacan bir bakışla eğilip yanağından öptü ve sonra, "Ah, yemek geldi. Gelin hanımlar ve benimle oturun. Arkadaşlığınızdaki keyif alacağım."

Bunu söyledikten sonra kolunu kolayca ve doğal bir şekilde Berengaria'nın koluna doladı ve onu yemeğin yayıldığı masaya götürdü.

, şaşkın bir sessizlik içinde Joby ve Axia duruyordu. Axia'nın içinde

Şok olmuştu çünkü Tode'un davranışları karakterinin çok dışındaydı ve Joby, gezici bir gösterinin parçası gibi görünen bir adamın evlerini ele geçirdiğine inanamıyordu. Hem kimdi bu adam?

Tode, yanındaki Berengaria ile birlikte küçük masaya oturmuş, masanın diğer tarafındaki bankı Joby ve Axia'ya bırakmıştı. "Gelin kızlar, haberlerimi duymak istemiyor musunuz?"

Kızlar mı? Axia, Joby hemen yanında olduğu halde banka doğru ilerlerken düşündü.

Oturur oturmaz Tode hikayesini anlatmaya başladı, ama bu çok uzun sürdü.

Axia onun ne dediğini duymak için bir süre bekledi. Hâlâ Tode'ye

benzediğinden şüphe yoktu, ama vücudu artık bir Tode tarafından işgal edilmiş gibi görünüyordu.

başka birinin ruhu. Bir kere, Berengaria'yı ele geçirmiş gibi görünüyordu. Masaya sadece bir tabak konmuştu ama Tode doğal bir hareketle tabağı Berengaria'yla kendi arasında bir yere taşımıştı. Yemek yerken Berengaria'nın eline küçük yiyecek parçaları veriyordu: etli meyve parçaları, tereyağlı ekmek, küçük gümüş bir bıçağın ucunda bir lokma biftek.

Axia'nın Tode'un söylediklerini duyması için Joby'nin patlaması gerekti.

"Jamie!" Joby bağırdı. "Henry Oliver kardeşimizi

Zindan mı?" Bunun üzerine yanındaki kınından bir hançer çıkardı ve ayağa kalktı. Ama Tode onun kolunu yakaladı.

"Otur!" diye emretti ve o da oturdu.

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, en azından gün ışığında," dedi

Tode. "Birkaç saat dinlenmek istiyorum, sonra geri döneceğim."

Bu yaralı adamın sanki onların sahibiymiş gibi hayatlarına girmesinden hoşlanmayan Joby, "Ne *yapabilirsin* ki?" dedi alaycı bir tavırla.

"Joby!" Berengaria sertçe konuştu.

Tode Jamie'nin tehlikede olduğunu söylediği andan itibaren Axia

nefes alamıyordu, ama şimdi kendini yeterince toparlıyordu.

fısıldayabilirdi. "Bana her şeyi anlat. Her şeyi bilmeliyim," dedi usulca. "Bu Henry Oliver insanların düşündüğü kadar aptal değil. Biraz kurnazlığı var ve gönlünü bu işe kaptırmış."

Berengaria'nın güzel yüzü. "Sana," dedi yumuşak bir sesle ve Berengaria'nın kızarak pembeleşmesine neden oldu. "Bunu şimdi anlayabiliyorum."

"Kardeşime ne olmuş?" Joby ona bağırdı.

Tode rahatsız olmadan tekrar yemeye başladı. "Oliver ona sahip olmaya kararlı ve kız kardeşiyle evlenmesine izin verene kadar Jamie'yi elinde tutacağını söylüyor. Frances'i de babası fidye ödeyene kadar elinde tutacak."

Bunun üzerine Tode Axia'ya sert bir şekilde bakarak babasının takastan haberdar edilmişti. Joby hâlâ elinde tuttuğu hançere baktı, çünkü iki kişinin esir tutulmasına kendisinin sebep olduğunu biliyordu.

Tode devam etti. "Oliver'ın evinden çıkan yeraltı tünelleri var. denize kadar uzanıyor. Karanlık ve rutubetlidirler ve hücreler oyulmuştur. Jamie günlerdir bunlardan birinde tutuluyor. Ona ulaşmaya çalıştım ama gardiyanlar el fenerimi gördü ve beni alıkoydular" - gülümsedi - "alıkoydular."

Bunun üzerine Joby ve Axia başlarını salladılar ama Berengaria nefesini tuttu. "Onlardan nasıl kaçtınız?"

"Aptal rolü oynadım," dedi basitçe. "Sadece aptalca davranmam gerekiyordu ve onlar da gülüyorlardı."

Diğer iki kadın için bunu anlamak kolaydı ama Berengaria şaşkındı.

"Nasıl aptalı oynayabilirsin?"

Joby ve Axia şaşkınlık içinde izlerken, Tode onu aldı

Ellerini yüzüne koydu, parmaklarını yüzündeki yaraları hissetmesi için yönlendirdi ve sonra aşağıya, boynuna doğru indirdi.

"Benim bacaklarım da yaralı," dedi, burunlarının arasında birkaç santim mesafe olan gözlerinin içine bakarak.

"Ve eğer kız kardeşimin *bunları* hissetmesine izin verileceğini düşünüyorsanız, bir daha düşünseniz iyi olur," diye yarı hırladı Joby.

Tekrar kızaran Berengaria ellerini Tode'nin yüzünden çekti.

Axia'nın daha önce hiç görmediği bir gülümsemeyle Tode masaya ve yemeklere döndü.

"Montgomery kuzenlerini buraya getireceğiz," dedi Joby. "Oliver'ın evini yerle bir edecekler ve şişko bedenini en yakın darağacına asacaklar. Onlar-"

"Zaman yok. Bu gece dönmeli ve ne yapabileceğime bakmalıyım."

"Evet, eminim çok yardımcı olacaksın," dedi Joby küçümseyerek.

Tode konuşmaya zahmet etmedi ama Joby'ye attığı bakış onun susmasına neden oldu.

kalktı. Ona bir çocuk olduğunu ve yetişkinlerle kalmak istiyorsa terbiyesine dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Ne Axia ne de Tode bunu bilmiyordu ama bu Jamie'nin küçük kızına sık sık gönderdiği bakışla aynıydı.

Kız kardeşin yolu.

"Özgürce girip çıkabiliyorum. Bana benzeyen birini kimse fark etmez.

Sadece bu birkaç saat için geldim, size sorunun ne olduğunu açıklamak

için." "Frances'in nesi var?" Axia sordu. "Onunla ilgileniliyor mu?"

Axia bir an için Tode'nin kızardığını düşündü ama yanılmış olmalıydı.

"Frances iyi. Eski kulenin tepesindeki taş bir odada tutuluyor. Rahat ama

korkmuş durumda. Oliver onunla kendisi ilgileniyor ve kimsenin onu

görmesine nadiren izin veriyor." Biraz gülümsedi. "Onu neşelendirecek biri

dışında."

Axia masanın öbür ucuna uzanarak Tode'nin elini tuttu. "Bana ne yapabileceğimi söyle

yap. Jamie'yi hayatımı veririm. Lütfen bir şey yapmama izin verin." Bir an

için gözleri onunkilerle kilitlendi ve Tode orada daha önce sadece bir gölge

olan şeyi gördü. Axia Jamie'yi seviyordu. Onu başka hiç kimseyi sevmediği

kadar seviyordu. Tode bir an için kıskançlık hissetti ama sonra kendini

kontrol etti ve karşılığında onun elini sıktı. "Senin yapabileceğin bir şey yok.

Muhafızlar geçmeme izin verdiği için tünellere yeterince iyi girebiliyorum.

Zor olan sadece Jamie'yi dışarı çıkarmak. Onu Büyük Salon'dan geçirip

dışarı çıkaramam. Senin Jamie harika bir asker," dedi Axia'ya içtenlikle

gülümseyerek, "Oliver'ın tüm adamlarıyla savaşabileceğini sanmıyorum."

"Onu dışarı çıkarmanın başka ne yolu var?" Axia sordu.

"Tünellerin ne olduğunu söyleyemem ama kilometrelerce devam ediyor gibi görünüyorlar. Eski madenler mi yoksa mahzenler mi, bilmiyorum. Oliver'ın da bildiğini sanmıyorum, ya da biliyorsa bile unutmuştur. Belki de Roma dönemine ait olduklarını düşünüyorum ve bazıları yıkılmış. Her ne idiyseler, sadece bir

Köstebek onların arasından yolunu bulabilir." "Ya da kör bir insan," dedi Berengaria usulca.

"Hayatta olmaz!" Joby bağırdı. "Jamie olsa-"

"Sessiz olun!" Tode emretti, sonra Berengaria'ya döndü, gözleri yüzünü inceliyordu. "Evet," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Kör bir insan o tünellerin karanlığında büyük bir avantaja sahip olurdu. İlk gün Jamie'yi görmeme izin verildi, ben de bir fener alıp tünellerin nereye çıktığını görmeye çalıştım ama muhafızlar fenerimi görüp beni durdurdular. Başka bir gün Oliver'ın evinin yakınındaki ormanı tarayarak tünellerin çıkışını bulmaya çalıştım ama

Hiçbir şey bulamadım. Kim bilir, belki de hiç çıkışları yoktur."

"Ama Jamie'yi bir kurtarma gelene kadar tünellerde saklayabilirsek Onu bu Oliver'ın kurtarmak için," dedi Axia, gözleri artan korkusunu göstererek. Tode onunla göz göze gelmeyince, "Her şeyi anlatmıyorsun. Bunu biliyorum! Bir şeyler saklıyorsun."

"Evet," dedi Berengaria Tode'un eline uzanıp başparmağını avucunun

içinde gezdirirken. "Bize söylediğinden daha büyük bir tehlike var."

"Dün sabah Oliver'ın kardeşı geldi."

Axia hem Joby'nin hem de Berengaria'nın keskin nefes alışlarını

duyduğunda bir tehlike olduğunu anladı, gerçek bir tehlike.

Tode gözlerini ve sesini alçalttı. "Kardeşı Ronald, Oliver'a, Maidenhall

varisini bir kuleye kapatmışken fakir bir Montgomery'yi eş olarak istediği

için aptal olduğunu söyledi. Erkek kardeşi zaten evli olduğu için Frances'i

Oliver'la evlenmeye zorlamaya çalışmaktadır. Ama Jamie

Maidenhall'ın kendisini Frances'in vasisi yaptığını ve onun izni olmadan

Frances'in evlenemeyeceğini söyledi. Ama tabii ki Jamie, Frances'i Oliver'a

veren hiçbir belgeyi imzalamayacak, bu yüzden aç ve sadece yaşamını

sürdürecektir kadar sudan yoksun tutuluyor." Tode başını kaldırarak Axia'ya

baktı. "Dışarı çıktığında bir doktora ihtiyacı olacak."

Bunun üzerine Axia banktan kalktı ve kimsenin gözlerinin içini görmesini

istemediği için pencereden dışarı bakmaya gitti.

"Ona ne yapıldı?" Berengaria fısıldadı.

Tode'nin cevabı "Tekrarlanan kırbaçlamalar" oldu. "Onu görmesine izin

verilen tek kişi bendim, o da daha önce onunla tanıştığımı bilmedikleri için.

Jamie'ye yapılan onca şeye rağmen, hâlâ Oliver'ın

Kardeşim onun Perkin Maidenhall üzerinde bir etkisi olduğuna inanıyor ve

bu evliliği kabul etmek Jamie'ye kalmış."

"Demek Frances'i bu koruyor," dedi Axia yumuşak bir sesle ve gruba geri d6nerek

masaya. "Evlenip evlenmemesi onun elinde değil, Jamie'nin elinde." "Evet."

Bölüm 27

" ^ "

Atları durduran Tode, arabanın koltuğuna oturup nefesini tutarak silahlı adamların yaklaşmasını izledi. Çünkü biliyordu ki Bazılarını görünce Oliver'ın adamları olduklarını anladı. Onun gibi görünmenin bir dezavantajı da insanların onu tanınması ve hatırlamasıydı. Ama adamlar onu görünce birbirlerini yumruklamaya başladılar ve Sırtarak, şüphelenmeyeceklerini biliyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü arabanın arkasına gizlenmiş üç dişi vardı. çiçek yığınları.

"Peki burada ne var?" diye sordu adamlardan biri, Tode'u görünce gülmeye bile.

"Maidenhall varisi için çiçekler," dedi Tode neşeyle. "Bir kadına kur yapmanın çiçeklerden daha iyi ne yolu olabilir? Bu gece onun olacak. Evlilikte ya da dışarıda."

Üçünü de örten kaba ketenin altında Axia şaşkınlıkla dinledi, çünkü Tode'un sesindeki bu tonu daha önce hiç duymamıştı. Doğası gereği kasvetli bir adamdı ve zaman zaman görevlerini fazlasıyla ciddiye alıyordu. Fakat Şimdi konuşan adamın sesinde, bir şeyler bekler gibi bir ton vardı.

insanlar onun söylediklerine gülüyordu.

Ve Oliver'ın adamları güldüler. "Bunları yeniden dikseniz iyi olur," diye

seslendi adamlardan biri. "Mirasçının onlara ihtiyacı olmayacak."

"En azından zavallı Henry'yle evlenmek için değil," diye seslendi

başka bir adam. "Ah, o zaman," dedi Tode, "onları kendi düğünüm

için kullanacağım."

Bunun üzerine adamlar sanki en komik şey buymuş gibi güldüler.

hiç duymamıştı. Axia vagonun içinde, yanında yatan Berengaria'nın gergin

olduğunu, ellerini yumruk yaptığını hissetti.

"Belki varisle evlenebilirsin," dedi adamlardan biri. "Eğer onu

bulabilirsen."

"Öyle mi?" Tode sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi

sordu. "Kendini saklamayı başardı mı, yoksa babası onu almaya mı

geldi?" Perkin Maidenhall'dan söz edildiğinde Tode'un sesindeki

korkuyu sadece Axia duymuştu.

"Kaçtı," dedi adamlardan biri. "Çıkış yolunu boyamış," dedi ve sonra

bağırdı. "Eğer onu görürseniz, bir kapı bulup içeri gelmesini söyleyin."

Bundan sonra adamlar artık konuşamayacak kadar gülüyorlardı ve tek

kelime etmeden Tode'yi ve çiçeklerle dolu arabasını yolda yalnız

bıraktılar.

On dakika sonra Tode arabayı bir meşe ağacının sık gölgesinin altına götürdü ve arabanın yanına bağlanmış küçük bir fıçıdan su içmek için aşağı indi.

"Duydun mu?" diye sordu, büfelerdeki büyük aralıktan kendisine bakan üç çift göze bakarak.

Joby cevap vermek için beklemedi ve örtüyü geri attı. Ne zaman

Bir vagonun içinde saklanmayı kabul ettiğinde, bunun ne kadar korkunç olacağını düşünmemiştir. "Onu bulacağım," diye ilan etti üzerinden atlarken Yan tarafa.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Tode, Jamie serbest bırakılana kadar bu kızın onun sorumluluğunda olduğunu hissederek.

"Bu ülkedeki her tavşan deliğini biliyorum ve belki çıkışı bulabilirim tünellerinize. Eğer bu şehirli Frances'iniz kaybolursa, nereye gideceğini bilemez."

"İzin veremem-" Tode başladı.

Berengaria kucak dolusu çiçeği bir kenara iterek ayağa kalktı ve "İlçedeki tüm çobanları ve sığır çobanlarını tanıyor. Hiçbir kadın onların dikkatinden kaçamaz. O gitmeli."

Berengaria'nın yanında Axia doğrulup oturdu. "Ve sen de ona ihtiyacımız olmadığını söylemiştin. Oh, Tode, lütfen Frances'in yalnız dolaşmasına izin verme. Biliyorsun ki

aresizdir. Kendi başına hiçbir şey yapamaz."

Tode kaşlarını çatarak, "Bu konuda haklı değilsiniz," dedi ama sonra kadınların söylediklerinde bir anlam olduğunu anladı.

Berengaria usulca, "Lütfen," dedi ve bu Tode'u kararlı kıldı.

Joby cevabı beklemedi ve tarlaları geçerek Henry Oliver'ın evine doğru koştu.

Tode her bir kadına sırayla su dolu birer kepçe uzatırken onlara . Axia'nın resim yapma yeteneği sayesinde kendisini ve Berengaria'yı yaşlı, cadı görünümlü kadınlara dönüştürmeyi başarmıştı. Her ne kadar

Tode'un gözlerinde hiçbir şey Berengaria'yı daha az güzel yapamazdı ve bunu ona söylemişti.

Joby'ye gelince, Tode onunla kılık değiştirmek için herhangi bir şey yapılmasına izin vermemişti. Çocuksu sa kesimi ve kıyafetleriyle başka ne yapılabilirdi ki? "Onu bir kıza dönüştürmeye çalışalım mı?" Tode, Joby'nin kendisi hakkında söylediği onca kötü şey yüzünden nadir görülen bir kin anına kapılmıştı. "Ama hayır, sen bile Axia, *o kadar* yetenekli değilsin."

şimdi Joby'den kurtulduğu için mutluydu, çünkü onun sürekli itaatsizliği bir sınavdı ve şimdi planladığı şey için işbirliğine ihtiyaı vardı.

Oliver'ın evine vardıklarında hava tamamen kararmıştı ve Tode her ne kadar endişelense de, hüküm süren karışıklık durumundan memnundu

Frances hakkında. Taş kuleden nasıl kaçmıştı?

Frances'in henüz bulunmadığını, Jamie'nin hâlâ aşağıda kilitli olduğunu ve hiçbir şey imzalamayı reddettiğini anlamak sadece birkaç dakika sürdü. Tode bir kez daha her şey bittiğinde Joby'yi öldüreceğine yemin etti, çünkü Oliver ona bunun "tuhaf küçük Montgomery" olduğunu söylemişti.

kızın fikriydi" ve Maidenhall varisini kaçırarak Jamie'yi sevgili Berengaria'sını ona vermeye zorladı. Berengaria'yla tanıştıktan sonra Tode, onun genç kız kardeşinin yaptıklarından haberdar olduğuna inanmayı reddetti.

Tode, Oliver'ın kardeşi Ronald'ın ön kapıya adamlar yerleştirdiğini ve Montgomery'li komşularına uzaktan da olsa benzeyen herkesi izlediğini biliyordu. Ronald, Amazonvari Montgomery kadınlarının kurtarmaya çalışmasına ihtimal vermediğini, bu yüzden içeri giren tüm kadınların dikkatle incelenmesini istediğini söylemişti.

Ama hiç kimse Tode'un elindeki çiçek dolu arabaya bakmamıştı. Ya da baktılarsa bile kahkahalara boğuldular.

"Eğer herkes onu gördüyse, günlerdir aptalı oynuyor."

Berengaria yanındaki Axia'ya fısıldadı ve sesinde acı vardı.

Onun sözleri Axia'nın düşüncelerini aynen yansıtıyordu.

Araziye girdiklerinde kadınlar, Tode'un Henry Oliver'ı arabanın yanına çekmesini ve Oliver'a yardım teklif etmesini dinlediler.

Frances geri döndü. Kadınların çiçekleri nasıl sevdiğini biliyordu, değil mi?

Evet. Eğer onları etrafa dağıtırsa, Frances onlara ilgi duyacak ve

Geri gel. Bir çeşit yem olacaktı, Henry görmedi mi?

"Bir fare için peynir koymak gibi," dedi Henry şaşkınlıkla. "Aynen

öyle," diye yanıtladı Tode. "Ama kardeşine söyleme, yoksa mirasçıyı

senden önce bulur ve bütün övgüyü o alır."

"Evet," dedi Henry. "Ronald köydeki tek akıllı kişinin kendisi olduğunu

düşünüyor."

Tode, Ronald'ın okuldaki tek zeki kişinin kendisi olduğuna inandığını düşünüyordu.

ama bu dışındaydı. "Peki onları nereye koyalım?" Tode sordu ve Axia Oliver'ın zihninin boşluğunu hissedebiliyordu.

"Mahkûmla birlikte zindanda mı?" Tode önerdi. "Önce ona gitmeye

çalışacaktır, değil mi?"

"Evet, elbette." Eğilerek Tode'ye fısıldadı. "Kardeşimin seni görmesine izin

verme, çünkü oraya kimsenin inmesine izin vermez, benim bile."

"O zaman neden gidip ona buranın *senin* evin olduğunu söylemiyorsun?

ve onun sizin mirasçınız olduğunu ve bir daha hayatınıza karışmamasını mı

istiyorsunuz? Ne de olsa, onu kaçırarak kadar akıllı olan *sendin*.

Maidenhall varisi, o değil."

"Ama bu Ronald'ı çok kızdırarak."

"Evet, o öfkeliyken ben de varis için tuzak kuracağım. Kardeşinden korkmuyorsun, değil mi?"

"şey, belki... Hayır! Ben . Sen git ve çiçeklerini koy. Çiçeklerin ne zararı olabilir ki?"

"Tamam." Tode birkaç dakika Henry'nin yeterince uzaklaşmasını bekledi. Tuvalin kenarını geri çevirmeden önce, "Artık güvendeyiz. Dışarı ıkabilirsiniz."

Berengaria, "Sen tanıdığım en zeki adamsın," dedi.

Tode onun yardım etti. "Hayatım boyunca sana borçlu kalacağım ve kız kardeşim de- Ow!"

"zr dilerim," dedi Axia, "ayağım kaymış olmalı. Bence konuşarak daha fazla vakit kaybetmemeli ve işimize bakmalıyız."

"Elbette," dedi Tode ve sesinde biraz kıkırdama vardı. Yirmi dakika sonra Tode, Axia ve Berengaria, Henry'nin de izniyle merdivenlerden zindana doğru iniyorlardı. Frances'in kaçışından sonra ortalık o kadar karışmıştı ki, Axia'nın Berengaria'nın elinden tuttuğunu, onu kırık kaldırım taşlarının üzerinden geçirdiğini ve yerdeki sakatat yığınının üzerinden geçerken fısıldadığını kimse fark etmemişti.

"İğrenç!" diye tısladı ama Tode'nin bir bakışı onu susturdu. Bir keresinde Tode mutfaktaki yardımcıya aptalca suratlar yaparken durmak zorunda kaldılar ve iki kadın da birbirlerinin ellerini o kadar sıkı tuttu ki canları acıdı. de Tode'un kendini bu şekilde küçük düşürmek zorunda kalmasından hoşlanmıyordu.

Mutfaktan çıktıklarında Tode onları fiçılar, kutular ve paslanan çiftlik ekipmanlarıyla dolu eski taş koridorlardan oluşan bir labirente götürdü. Görünüşe göre Henry Oliver'ın ailesinin sahip olduğu her şey aşağıdaki mahzenlerde depolanmıştı ve Axia zaman zaman Berengaria'nın bu karmaşa içinde ilerlerken tökezlemesini engellemekte zorlanıyordu. Şimdi ve

Sonra duvarda demir bir tutucuya tutturulmuş bir meşale vardı ama çoğunlukla karanlıktaydılar.

Sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından, mahzenlerin kasvetinden sonra aydınlık gibi görünen küçük bir odaya geldiler. Odanın ağır meşe kapısı açıktı ve üçü ses çıkarmadan içeri girebildiler. Odanın üç tarafında kocaman nemli taşlar vardı ve dördüncü duvarda hiçbir şey yoktu, sadece siyah

sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen bir tünelin boşluğu.

Tünelin önünde bir masa, bir sandalye ve tek başına oturmuş, çenesini göğsüne dayamış, mışıl mışıl uyuyan bir muhafız .

Axia'nın bir kısmı, muhafızın bir şey yapmadığını görünce rahat bir nefes aldı.

uyuyordu ve bir yanı dehşete kapılmıştı. Tode, nöbetçiyi bırakma zamanı geldiğinde bir şeyler düşüneceğini söylemişti ama henüz .

ne olduğunu bilmiyordu. En kötü ihtimalle Axia ve Berengaria Jamie'ye giderken kendisinin kalıp adamı eğlendirmesi gerektiğini söylemişti. Axia, Jamie'nin gittiğini anladıklarında ona ne olacağını sorduğunda cevap vermemişti.

Ama şimdi muhafızın uyuduğunu görebiliyordu, başı öne eğikti.

Anahtarlar da başının yanındaki duvarda asılı duruyordu. Tode onları muhafızı uyandırmadan, sessizce indirebilirse ilk adımı geçmiş olacaklarını biliyordu.

"Ne oldu?" Berengaria endişeyle fısıldadı.

Axia sesinin muhafızı uyandıracağından korkarak onu susturdu, sonra Berengaria'nın elini sıkıca kavradı ve Tode'nin öne doğru sürünerek duvardan anahtarları çıkarmasını izledi. Anahtarlar şingirdediğinde Axia nefesini sertçe içine çekti.

"Ne oldu?" Berengaria tekrar sordu ve Tode'nin dönüp kaşlarını çatmasına neden oldu. Sinirlenen , bir şey söylememesi gerektiğini bildirmek için Berengaria'nın elini salladı ama tekrar konuşmak için ağzını açtığını görünce, "Muhafız uyuyor," diye fısıldadı.

Siyah tünellerin girişinde normal bir sesle

Berengaria, "Burada bizden başka kimse yok," dedi.

Axia içinden geçen korkunun ölmesine neden olabileceğini düşündü.

Endişeyle nöbetçiye baktı ama nöbetçi uyumaya devam ediyordu.

Berengaria biraz sinirlenerek tekrar, "Burada kimse yok, sana söylüyorum," dedi.

Bunun üzerine Tode durdu, elinde anahtarlar vardı ve muhafıza baktı. Bildiği kadarıyla

görebildiği kadarıyla adam hareket etmiyordu, nefes alırken göğsü bile kalkmıyordu. Yavaşça, temkinli bir şekilde elini uzattı ve adamın omzuna dokundu. Adamın vücudu sıcaktı ama Tode'un dokunuşu karşısında ırkılmeyince parmak uçlarını adamın boynuna götürdü.

Ama Tode ona tekrar dokunduğunda muhafız yere düştü, alınının masaya çarpma sesi Axia'nın sıçramasına neden oldu.

Tode ancak adamın cesedini duvara yasladığında göğsündeki küçük bıçak yarasını görebildi. Çok büyük değildi ama tam olarak doğru yerdeydi; adam anında ölmüş olmalıydı.

"Jamie!" Axia elindeki çiçekleri bırakıp koşarak içeri girdi.

nereye gittiğine aldırmadan tünellerin karanlığına daldı. Meşaleyi duvardan alan Tode, Berengaria'nın elinden tuttu ve Axia'yı hızlı takip etti, çünkü zemin o kadar kaygandı ki tehlikeliydi.

Jamie'nin tutulduğu korkunç küçük hücre bomboştı, sadece orada olduğunu gösteren bir yığın kanlı giysi vardı.

"Nerede o?" Axia, sanki Tode ve Berengaria'nın bir cevabı varmış gibi sordu. Ama bilseler bile, onların cevabını beklemedi.

Çünkü hücrenin dışındaki tünellerin karanlığına dalmıştı. Jamie'nin üst kata çıkmış olamayacağından emindi; orada çok fazla

Onu görüp tanıyacak insanlar. Kaçabilmesinin tek yolu tünellere girmekti.

Berengaria'nın elini sıkıca kavrayan Tode, meşaleyi havaya kaldırıp

Axia'nın peşinden koştu ve onu siyah bir koridordan aşağı koşmak

üzereyken yakaladı. "Ayrılmamalıyız," dedi Axia'nın korkmuş yüzüne

bakarak. "Birlikte kalmalıyız. Sen-?" Tünellerin girişinden gelen bir sesle sözünü kesti.

"O öldü! Meşaleleri getirin. Bulunmasını istiyorum!" diye bağırان bir ses duyular. "Bakın! Bir ışık var."

Tode hiç düşünmeden meşaleyi cennetin su birikintisine fırlattı.

Zemini boydan boya kaplayan sıvının ne olduğunu bilmiyorlardı ve

karanlığa gömüldüler. Mutlak, tamamen karanlığa.

Tode ve Axia tereddüt edince Berengaria önden gitti. "Beni takip edin,"

dedi ve hayatında hiçbir zaman sözcükleri söylemeyi bu kadar sevmemişti. O

artık liderdi ve *onlar* çaresizdi.

Tüneller kirliydi ve uzun süredir kullanılmıyordu ve kısa süre sonra fark ettiği gibi tehlikelerle doluydu. Bazı yerlerde zemin çökmüş ya da tavan çökmüştü.

"Burada dikkatli ol," diye fısıldadı. "Burada bir delik var. Yanlış adım atma."

"Nasıl anlayabiliyorsun?" Tode onun elini tutarak sordu, Axia da arkasındaydı. "Burası benim evimden daha az tehlikeli.

Kardeşlerimin hançerleri ve kılıçları. Ve Joby bir mobilyayı hareket ettirmenin etrafında yürümekten daha kolay olduğunu fark etti." Tüm bunlara rağmen tehlike vardı,

Bu yeni sorumluluk karşısında bir amaç ve güç duygusu hissetmekten kendini alamadı. Bu dakikalarda artık ailenin yükü değil, kendisine ihtiyaç duyulan biriydi.

Şimdi onları oradan çıkarmaya odaklanmıştı. Duraklayarak havayı kokladı.

"Ne yapıyorsun?" Axia sabırsızlıkla sordu. Jamie neredeydi?

"Güneşin kokusunu almaya çalışıyorum," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Bu ."

Tode, Axia'yı arkasından çekmek zorunda kaldı, çünkü merakı korkusunun önüne geçerek Berengaria'ya nasıl ve neden sorularını sormaya başlamasından korkuyordu.

Arada sırada Axia arkasına bakar, belki bir şey görürüm diye.

Oliver'ın adamlarının meşalelerini gördü ama hiçbir şey göremedi.

Yürüdükleri otuz dakika kadar bir süre içinde, büyük bir kamyonun yanından geçtiklerinin farkındaydı.

engellerden ve zemindeki deliklerden parmak uçlarıyla geçti. Eğer görebilseydi, tünelin geçilmez olduğuna inanacağını düşündü.

"Bekle!" Tünelde daha geniş bir yere geldiklerinde Berengaria "Bekleyin!" dedi,

Axia'nın kollarını açıp hiçbir şeye çarpamayacağı kadar geniş bir yer.

"Burada biri varmış."

"Jamie?" Axia nefesi kesilmiş bir halde sordu.

"Söyleyemem ama burada birinin olduğunu hissediyorum."

"alabiliyor musun?" Axia merakla sordu ve bunu söyleme şekli diğerlerini güldürdü.

Ve onlar gülerken adam arabadan atladı.

gölgeler ve Tode'un boğazına bir bıçak tuttu. "Tek kelime edersen ölürsün," diye sert bir ses Tode'un kulağına geldi.

"Jamie!" Berengaria ve Axia hep bir ağızdan "Jamie" dedi, ardından Axia ona doğru bir sıçrayış yaptı, ellerini uzatmış, bulabildiği her parçasına uzanıyordu.

"Cehennem ve lanet!" Jamie şaşkınlık ve biraz da kızgınlıkla soluk soluğa kaldı ama

Bir saniye sonra Axia'yı kendine doğru çekip öpüyor ve ona sarılıyordu.

ona olabildiğince yakın.

"Jamie, aşkım," diye fısıldadı Axia, "sensiz öleceğimi sandım. İyi misin?

Sana zarar verdiler mi?"

"Hiç de değil. Onlar-Ow! Şey, belki biraz." Onun boynunu okşadı. "Beni

sağlığıma kavuşturacak mısın?"

"Yaşamak istemeni sağlayacak şeyler yapacağım," dedi gırtlaktan, sonra

öpüşmeye devam ederken sessizlik oldu, mahremiyetleri tünellerin

karanlığı tarafından sağlandı.

Sadece birkaç adım ötede duran iki kişi karışık duygularla onları dinliyordu.

Tode ve Axia uzun yıllar boyunca birbirlerinin her şeyi olmuşlardı ama

şimdi arkadaşlıklarının sonsuza dek değiştiğini söyleyebilirdi. Berengaria da

ağabeyinin bu kadını ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordu.

Hayatlarına aniden girmiş ve her şeyi alt üst etmişti. Artık Axia'nın

kardeşini ayartmak için hiçbir şey yapmadığını biliyordu, sevmekten

başka hiçbir şey yapmamıştı, onu tamamen ve , kendini düşünmeden

sevmişti.

Berengaria, Axia'nın söylediklerine pek dikkat etmemişti.

Jamie'nin hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçebilirdi ama şimdi

Axia'nın Jamie'nin güvenliği duyduğu korkuyu ve ona duyduğu ihtiyacı

hissedebiliyordu.

Berengaria, sevgili kardeşini sevilmesi gerektiğini düşündüğü şekilde

seven biri için mutluydu ama aynı zamanda büyük bir

Yalnızlık onu sardı. Jamie onun en iyi arkadaşıydı ve kör olmasını umursamayan tanıdığı tek erkekti.

Berengaria kardeşinin kaybını hissederken, Tode elini onun elinin içine soktu, sonra ona doğru eğilerek ağzının kenarından öptü. "Yalnız olmayacaksın," dedi, sanki onun zihnini okumuş gibiydi. "İçimde nefes varken olmaz."

"Gel, şeytan, beni serbest bırak ve burada ne yaptığını söyle. Sanki bilmiyormuşum gibi. Tode! Onu bu pisliğin içine nasıl sokarsın? Oliver'ın adamları Maidenhall parasının peşinde çok ciddi. Ama sen Axia'ya izin verdin-" "Ve bana," dedi Berengaria usulca.

Jamie konuşurken Axia da ona ne zarar verdiğini anlamak için ellerini onun üzerinde gezdiriyordu. Onun sıçradığını hissetti

Kız kardeşinin sesi; sonra içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti.

"Ona ihtiyacımız vardı," dedi Axia, Jamie'nin sözünü kesmeye çalışarak.

"Bizim göremediğimiz yerleri o görebiliyor."

"Karımı tehlikeye atman yeterince kötüyken, bir de kız kardeşimi kaçırman," diye düzeltti kendini. "Tode, bunun için seni sorumlu tutuyorum. Kadınları bu işe karıştırmamalıydın. Özellikle de-"

"Devam et ve söyle!" Berengaria tükürdü. "İşe yaramaz kör kız kardeşini bu işe karıştırmamalıydı. Söylemek istediğin şey bu,

değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim, öyle bir niyetim de yoktu. Hiçbiriniz burada olmamalısınız." "Seni kurtarmaya geldik, seni nankör!" Axia dedi ki. "Ve senin için

Bilgi, Berengaria burada kör *değil*. Güneşin kokusunu alabiliyor." Jamie bir an tereddüt etti, sonra güldü. "Pekâlâ, buna karşı koyamam. Gelin, gidelim." Ama şaşkınlığına rağmen, üçü de onu takip etti. Arkasına dönerek, "Yakında bizi aramaya başlarlar. Çıkışı bulmalıyız, hem de hemen."

Axia onun bu hareketini göremeyeceğini bildiği için ellerini kalçalarına koydu. "Berengaria senden daha iyi görebiliyor, bu yüzden onu takip edeceğiz."

İşte o anda Berengaria onu gerçekten sevdiğine karar verdi.

yeni baldızı. Hiç kimse Berengaria'nın herhangi bir şeyi diğerlerinden daha iyi yapabileceğini söylememişti. Her ne kadar kör olsa da o hâlâ bir Montgomery'ydi ve gururu kabarmıştı. "Gel. Bu taraftan!" diye emretti ve Jamie'nin başladığı yönün tersine doğru yürümeye başladı.

Kurşun.

Jamie bu iş için en uygun kişi olmadığında liderliği bırakacak kadar akıllıydı, bu yüzden şimdi döndü ve diğerlerini takip etti.

Berengaria onları dönümlerce uzunlukta gibi görünen bir tünelden geçirdi ve bir süre sonra Axia kendisinin de güneşin "kokusunu" alabildiğini

düşündü. Bir kez

düşerek yolu kapatan bir tavana rastladılar. Tode ve Jamie molozları temizledi, ikisi de kadınların yardım etmesine izin vermedi.

"Jamie bize gösterdiğinden daha fazla acı çekiyor," diye fısıldadı Berengaria, Her ikisinin de taşıdığı su şişesinden bir yudum aldı. "Kanaması var. Kokusunu alabiliyorum."

Axia bir nefes aldı. "Evet. Ona dokunduğumda bunu hissedebiliyordum.

Çıkışa doğru gittiğimize emin misin?"

"Oh, evet. Yapabilirim-"

"Berengaria!" Axia aniden konuştu. "Gece olsaydı güneşin kokusunu alabilir miydin?"

Kıkırdadı. "Aslında güneşin kokusunu ama güneşin toprağa yaptıklarını alabiliyorum. Her şeyin büyümesini sağlıyor, bitkilerin ve temiz havanın kokusunu alabiliyorum. Hangi yöne gideceğim bana çok açık görünüyor. Sen söyleyemez misin?" "Hiç de değil. Geri dönüş yolumuzu bulabilir misin, geldiğimiz yolu?"

"Evet, elbette." Bir kulağı kayalarla boğuşan Jamie'ye dönük, yumuşak bir sesle, "Kardeşim Edward beni evimizden kilometrelerce uzaktaki ormana götürür ve dönüş yolunu bulmam için bırakırdı. Köpeklerin bunu yapabildiğini, dolayısıyla benim de yapabilmem gerektiğini söyledi. Bunu ilk yaptığında orada kalıp birinin beni bulmasını bekleyeceğimi, bulamazlarsa da öleceğimi düşünmüştüm ama sonra çilek yediğimizi hatırladım.

akşam yemeği."

"Sakın bana onları *kokladığını* ve burnunun sesini dinlediğini söyleme?"

Berengaria adamların kendilerine dönmesine neden olan bir kahkaha attı ama iki kadın da onu neyin güldürdüğünü söylemedi.

"Hayır," dedi Berengaria. "Tökezleyerek geri döndüm ama içgüdülerime güvendim ve yolumu buldum."

Axia başka bir soru soramadan Jamie onlara engelin ortadan kalktığını ve devam edebileceklerini söyledi.

Bir saat sonra tüneli kapatan bir kök yumağına geldiler. "İşte," dedi Berengaria. "Şunu kes, yakında orada olacağız."

Ve bir an sonra Jamie onlara döndüğünde haklıydı. "Gün ışığını görebiliyorum."

Diğer üçü sevinç içindeydi ama Berengaria neredeyse tünellerde kalmayı dileyecekti, çünkü ışıkla birlikte liderliğinden, yararlılığından vazgeçmesi gerektiğini biliyordu. Işığa çıktığında yine Aile Yüğü olacaktı.

Jamie, muhafızların botunda bulamadıkları bıçağını ve büyük bir kas gücüyle uzun süredir kapalı olan açıklığı yeniden açtı ve Henry Oliver'ın evinden çok da uzak olmayan ormana çıktı. Başını kaldırdığı anda bir hareket gördü. "Sessiz olun!" diye emretti diğerlerine.

hala tünelde.

Çömelerek orman zemininde hızla koştu, kalın çam iğneleri tabakası adımlarını sessizleştiriyordu. Sabahın erken güneşin parlaklığı, tünellerin zifiri karanlığında geçirdiği onca saatten sonra onu neredeyse kör ediyordu ve zaman zaman gözlerini parıltıya karşı kapatmak zorunda kalıyordu. Ama o

Birinin hareket ettiğini gördüğünü biliyordu ve onu takip etmeye çalışıyordu.

Bir sıçrayışta üzerine atladı, altındaki küçük bedenin

Onunki bir çocuğunkiymiş. Memnundu, çünkü şu anda yetişkin biriyle güreşecek durumda değildi.

"Merhaba ağabey," dedi Joby neşeyle, gözlerinde kahkahalarla ona bakarak. "Yine domuz ağılında mı oynuyordun?"

Jamie büyük bir rahatlamayla onun üzerinden yuvarlandı, sonra doğrulup gözlerini ovuşturdu. Birkaç gündür yemek yememişti, çok az su içmişti ve tabii ki sırtı ve şimdi de tünellerde geçirdiği bu gece vardı. En iyi halinde değildi.

"Gel," dedi. "Diğerlerini de almalıyız." Acı içinde ayağa kalktı, sonra Joby'nin omzuna astığı çantaya baktı. "Bu yiyecek olmaz, değil mi?"

"İki tavuk, dört vişneli tart ve birkaç erkenci havuç." Joby gülümseyerek çuvalı okşadı ve çuval ciyaklayarak sağa sola sallanmaya başladı.

"Çiğ mi?" Jamie kaşlarını kaldırarak sordu.

"Taze," diye düzeltti onu, onu görünce ne kadar kötü hissettiğini görmesine izin vermeyerek. Adam kirliydi ama pisliğin altında kurumuş kan vardı. "Peki sana tavuk avlamayı ve turtta çalmayı kim öğretti?" diye sordu tiksintiyle ama onu gördüğüne kızamayacak kadar sevinmişti.

Kadının yanındaki çantaya baktı. "Umarım tavukları ve turtaları bir araya getirmemiştir."

"Küçük bir tavuk olmadan turtta nedir ki..." Jamieye bir bakışı, bu cümleyi bitirirken bir kez daha düşünmesine neden oldu. "Jamie'ye ne yaptın? Berengaria ve diğer ikisi?"

Jamie cevap vermedi ama döndü ve Joby onun acıdan yüzünü buruşturarak diğerlerinin beklediği tünelin çıkışına doğru ilerlediğini gördü. Küçük kız kardeşine tek söylediği "Gel," oldu ve o da onu takip etti.

Bölüm 28

" ^ "

Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve beş kişi uyuklayıp kaçmak için gecenin gizlenmesini beklerken ormanın içi serin ve sessizdi. İki kez uzaktan gelen toynak sesleri Oliver'ın adamlarının hâlâ onları aradığını göstermişti. Jamie kaçmak istemişti.

Montgomery kuzenlerinin yakında geleceğini bildiğinden, Henry Oliver'ın evine ilk vardığında onlara bir mesaj iletmeyi başardığı devam etti.

Ama onu gün ışığında gördüklerinde hepsi tarafından reddedilmişti. Axia, kırbaçlandığını bildiğinden, sırtı için serinletici bir merhem getirmiş ve merhemi açık kesiklere sürerken onu yüzüstü yatmaya zorlamıştı.

Şimdi, tünellerden çıktıktan saatler sonra, bir öğleden sonra uykusundan sonra, Hepsi uyanmaya ve huzursuzlanmaya başlamıştı. Hava kararana kadar hareket edemezlerdi ve bu da hâlâ bir ya da iki saat uzaklıktaydı. Axia'nın giderek artan endişesi Jamie'nin bir kahraman olmaya çalışıp yardım almadan tek başına Oliver'ın peşinden gitmesiydi. Öğleden sonra onu uyumaya sadece yorgunluğun ikna ettiğini biliyordu ve şimdi huzursuzca etrafına bakıyordu.

"Gerçekten bir şeylerin kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu

Berengaria'ya, umutsuzca yaşadıklarından ve neden beklediklerinden başka bir şey düşünmek istiyordu. "Bunun çok değerli bir yetenek olduğunu biliyor muydun? Sık sık Fransızların yaptığı gibi parfüm yapmayı denedim. Bir demet menekşeyi kurutup menekşe kokulu parfüm yapamazsınız.

Ben denedim. Başka bir şey gibi kokan bir şey elde için birkaç bitkiyi karıştırmanız gerekir."

"Mine çiçeğinin daha çok limon gibi kokması gibi mi?" Berengaria sordu.

"Evet, aynen öyle. Bazı denemeler yaptım, ancak dört ya da beş sonra kirli çoraplarla güller arasındaki farkı anlayamadım. Ama eğer burnu olan biri..."

"Kız kardeşim yüz bitki arasındaki farkı aynı anda söyleyebilir."

Joby, Berengaria'nın kendisine ihanet etmesinin acısını hâlâ yüreğinde hissederek konuştu. O tünellerde ne olmuştu da kız kardeşi Axia'ya bu kadar yakın oturmuş, onun söylediği her şeye gülmüştü?

Bunun üzerine Axia bitkileri çekmeye ve Berengaria'nın elinin altında tutmaya başladı.

ve kısa süre sonra bunun doğru olduğunu keşfetti: Berengaria ağaç kabuklarının türlerini bile birbirinden ayırt edebiliyordu.

"İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz. Seninle iş hayatında neler yapabilirim!!!"

Joby, "İnsanlar ona diye kız kardeşimizi bir dükkâna koyacak değiliz," diye tersledi.

"Ona bakmak mı? Çok güzel olduğu için demek istiyorsun."

"Hayır, çünkü o kör!"

"Onunki gibi bir burunla, görememesi kimin umurunda?" "Ne?" Joby'nin nefesi kesildi.

Axia hemen pişmanlık duydu. "Özür dilerim, saygısızlık etmek istememiştim. Sadece bir an için onun kör olduğunu unutmuşum.

Aklımdan çıkmış."

Bunun üzerine Joby kekelemeye başladı, ama Berengaria sakince, "Keşke Herkes kör olduğumu unutturdu. Aile Yüğü'nden başka bir şey olmak isterdim."

"Yük mü?" Axia gülümseyerek söyledi. "Senin yeteneğinle, sen ve ben bir servet kazanabiliriz." Ayağa kalktığında tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu gördü ve belki bir anlığına onların endişelerini giderebileceğini düşündü.

"Senin yeteneğinle harika bir parfüm yapabiliriz. Adını Elizabeth koyarız ve Jamie bunu kraliçeye sunabilir." Axia kocasının bu öneri karşısında kaşlarını çattığını gördüğünde, onu asla durduramayacağını biliyordu.

"Yakışıklılığıyla, kızın hoşuna gitmesi için ona kur yapacak mükemmel kişi olacaktır. Hiç kimse dünyada başka birinin bu kokuyu sürmesine izin verilmeyecek. Bunu sadece

Kraliçe Elizabeth, tüm saray mensuplarına kendisine hediye olarak büyük şişeler almaları talimatını verecek."

Axia, Tode'un biraz gülümsediğini ve Jamie'nin alnındaki endişe çizgilerinin yumuşadığını gördü. "O zaman diğer hanımlar için başka kokular da yapacağız. Kendi kokunuza sahip olmak sarayda çok moda olacak."

Berengaria gülümsedi. "Jamie'ye saraydaki tüm hanımların boyunlarını koklatacağız ve onlara menekşe mi yasemin mi olduklarını söyleyeceğiz."

Şimdiye kadar Joby sessiz kalmıştı ama Axia devam ettikçe Joby kızgınlığını kaybetti. Joby, Jamie'nin bir şey düşünürken yüzünde beliren ifadeye benzer bir ifade takınarak elini uzattı ve sanki bir kadının elini tutup kokluyormuş gibi . "Evet, ," dedi.

düşünceli bir şekilde. "Sen dolgun, olgun bir güzelsin... ah, evet, misk gülü gibi. Ve sen," dedi başka bir eli tutar gibi yaparak, "menekşeler kadar tatlısın."

Hayali ellerini bırakan Joby birden oldukça ciddileşti. "Ona tüm kokuların bir listesini vermeliyiz ki hepsini satsın."

"Evet, elbette," dedi Berengaria. "Ve bence mahkemeye gitmeden önce hangi kadının hangi kokuyu alacağına karar vermeliyiz ki hata yapmasın. Erkekler bu tür şeylerde çok kötü. Zambak kokan küçük bir kontes ve sabah çiği kokan büyük bir at gibi bir kadın bulabilir."

Axia, "Tabii kendini böyle görüyorsa o başka," dedi. "Mmmm. Sen ne düşünüyorsun, Jamie?"

"Üçünüzün de burada olduğumu hatırlamanızdan onur duydum.

Eylemlerim, karakterim benim katkım olmadan değerlendiriliyor ama şimdi siz bana bir soru sormaya karar verdiniz. Nihayet onurum geri geldi." Onlara gülümsedi. "Ve benim bunların hiçbirine katılmaya niyetim yok. I Hayatımı el öperek ve kadınlara nasıl koktuklarını söyleyerek geçirmeyeceğim."

Axia yüzünü buruşturdu, sonra bir fikir gelince gülümsedi. "Evet! Sanırım kör bir parfümcü kadın daha iyi olurdu."

"Ben mi?" dedi Berengaria. Axia'nın tüm bu olanlarla dalga geçtiğinden emindi ama öyle miydi? "Sarayda mı?"

Axia'nın sesi heyecanlıydı. "Kadife bir sandalyeye oturup kadınların size gelmesine izin verebilir, ellerini tutabilir, onlarla konuşabilir ve sonra onlara en uygun kokunun ne olduğuna karar verebilirsiniz."

"Berengaria yapamaz-" Jamie başladı ama Joby onun sözünü kesti.

"Peki ya adamlar?" Joby dedi ki. "Kendi kokularını isteyecek olan erkekleri unutma. Richard'ın kokacağını düşünüyorsun? Toprak ve zengin mi?"

Berengaria kıkırdadı. "Henry Oliver adında bir parfüm ne kokar ki?"

ne?"

"At teri!" Joby söyledi, kadınlar ve Tode güldüler. Hatta

Jamie küçük bir tebessüm etti ama Joby bunu gördü ve bu onu

cesaretlendirmeye yetti. Ayağa kalkarak göğsünü kabarttı, omuzlarını geriye

attı, başparmaklarını beline sokarak kibirli bir erkek gibi kasıla kasıla

yürümeye başladı. "Ben bir *erkeğim*!" diye böbürlendi. "Ve gerçekten

erkeksi bir şey istiyorum. *Gerçek* bir erkek için."

Axia sanki elinde bir şişe varmış gibi davranarak baldızına doğru bir adım

attı. "Oh, büyük kahraman adam, burada şimdiye kadar yapılmış en

erkeksi koku var."

"Çiçek istemiyorum!" Joby derin ve hırçın bir sesle konuştu. "Kendimi korumalıyım

-Ne demek istediğimi anlıyorsan, küçük kız."

Axia kirpiklerini cilveli bir şekilde kırpıştırarak, "Evet efendim," dedi, "ve

görüyorum ki ince yerleriniz gerçekten de çok güzel. Ama sanırım en

erkekçe malzemeleri kullandığınızı göreceksiniz."

"Çiçekler mi?" Joby homurdandı.

"Oh, hayır, yok. Belki sadece bir tane."

"Çiçek yok! Beni anlıyor musun, küçük hanım? Ben bir *erkeğim* ve *çiçek* yok! Buradan gidiyorum!"

"Ama efendim," diye seslendi Axia Joby'nin arkasına doğru. "Bu kokarca lahanasının çiçeği."

Bunun üzerine diğerkleri, hatta Jamie bile yüksek sesle gülünce Joby geri geldi. "İçinde başka ne var?" diye şüpheyle sordu.

"Testere bıçakları."

Bunun üzerine Joby bile neredeyse rolünü unuttu ve neredeyse gülümsedi. Joby sahnenin merkezinde olmaya ve insanları güldürmeye alışkındı ama Axia onunla boy ölçüşebilirdi.

"Eski, paslı testere bıçakları. Ve kırık kılıçlar ve insanların öldüğü gelen çamurlar - elbette savaşta."

Joby buna gülümsedi. "Tabii ki."

"Ve her zaman olduğu gibi, bağlayıcı olarak at gübresi." "Başka bir şey istemezdim."

"Ama..." Axia kimsenin bakıp bakmadığını görmek istercesine etrafına bakındı.

"Sizin için çok özel bir malzeme ekledik."

"Ne oldu?" Joby yüksek sesle fısıldadı.

"Ayak parmağı reçeli. Kocaman bir Türkün ayak tırnağının altından. Hayatında hiç banyo yapmamış."

"Ben alırım!" Joby, Jamie de dahil olmak üzere herkesin kahkahaları arasında bağırdı. "Sana altı kale ve iki yüz dönüm arazi vereceğim. Yeterli mi?"

"Üç yüz dönüm olsun."

"O senin." "O

zaman ben-"

"Sessiz olun!" Jamie aniden ayağa kalkarak küçük kampın diğer tarafına geçmesini emretti ve eliyle hepsine şu işareti yaptı gözleri ormanı tararken çölmek ve sessiz olmaktı. Tode kolunu koruyucu bir şekilde Berengaria'nın üzerine koyarak onu Jamie'nin gördüğü şeyden sakladı.

Bir süre sonra Jamie küçük bir gülümsemeyle kendini yere bırakmış olan Axia'ya döndü. "Bu senin kuzenin," dedi, sesinde şaşkınlık . "Bu elbisenin parlaklığını nerede görsem tanırım."

Axia başını kaldırdı ve Tode ile Berengaria'nın arkasına çömeldiği kütüğün üzerinden baktı; orada, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi onlara doğru yürüyen Frances duruyordu.

Axia gördüklerine inanır inanmaz ayağa fırladı ve kuzenine doğru koştu, sonra önüne geldiğinde tereddüt içinde durdu. Frances yaşadığı onca şeye rağmen aynı görünüyordu ama aynı zamanda onda farklı bir şeyler vardı.

Tıpkı Tode gibi,

Axia düşündü.

"Eee?" Frances sordu. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Axia kollarını açınca iki kadın birbirlerine doğru koşarak sarıldılar ve Axia kuzenini gördüğüne sevindiğini fark ederek şaşırdı.

Bir dakika sonra Jamie, Frances'in diğer tarafındaydı ve ona birçok soru sormaya hazırdı, ancak Frances bir şeyler yiyene kadar söyleyecek bir şeyi olmadığını söyledi. Sonra da Jamie'ye yiyecek dolu bir çantayı nereye sakladığını söyleyerek onu şok etti.

"O kadar şaşırmış görünme Axia," dedi gülerek, Jamie'den sonra gitti. "Maidenhall'ın parasına erişimleri olmadan önce ailem karnını nasıl doyuruyordu sanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Hırsızlık, işte böyle. Sadece dört , usta bir tavuk hırsızıydım ve yumurtaları anda çalabilirdim." Bununla birlikte arkasını döndü ve kamptaki diğerlerine doğru ilerledi.

Axia kuzeninin ardından bakakaldı, çünkü Frances'i tanıdığı onca zaman boyunca tek duyduğu Frances'in ailesinin hayal edebileceği en nazik, en harika aile olduğuydu. Kendini biraz toparlayan Axia kuzenini kampa kadar takip etti.

Bir saat sonra yemek pişmişti -Frances de yardım etmişti- ve Frances'in etrafında daire şeklinde oturmuş, onun anlatmasını bekliyorlardı.

kaçış hikayesi.

Axia kendini çok tuhaf hissediyordu. Sanki hayatında bildiği her şey değişiyordu. Axia'ya her zaman hayranlık dolu gözlerle bakan sevgili Tode, şimdi Berengaria'ya sevgiyle bakıyordu. Ve çaresiz Frances taş bir hapishaneden kaçmayı başarmış, sanki binlerce kez yaptığı bir şeymiş gibi kamp ateşinde pastırma ve yumurta kızartmıştı. Ama Axia Frances'in bırakın kendi karnını doyurmayı, kendi ayakkabı bağcıklarını bile bağlayamadığını biliyordu.

Ve tavırlarında farklı bir şey vardı, bir şey... Axia bunun belki de kendine güven olduğunu düşündü. Frances kendinden daha önce hiç olmadığı kadar emin görünüyordu.

"Anlat bize," diye ısrar etti Joby, çimlere uzanmış, Frances'e bakıyor ve Jamie'nin Axia için bu kadını nasıl geri çevirebildiğini merak ediyordu. Ama sonra Axia'yla biraz eğlenmişti ve... Belki de Axia o kadar da kötü değildi.

"Bize nasıl kaçtığını anlat," dedi tekrar.

Frances gülümseyerek, "Duvarlara kapılar çizdim," diye cevap verdi ve beklenti içinde gruba baktı ama kimsenin yüzünde bir aydınlanma yoktu.

Ama sonra Tode gülmeye başladı. "Axia gibi," dedi. Ne zaman ki Frances

Axia ona baktığında, aralarında daha önce hiç görmediği bir bakışın geçtiğini gördü

daha önce. Sanki özel ve gizli bir şeyi paylaşıyorlardı.

Frances, Tode'a anlatmasını işaret etti. "Bu Axia'nın bir zamanlar

On iki yaşına geldiğinde herkes," dedi. "tüm işçileri işe aldı, sonra bütün gece uyumayıp her yerde yarı açık kapıları boyadı.

Fare delikleri, uzun kapılar, kısa kapılar vardı." "Ve

birkaç pencere," diye ekledi Frances.

"Aşçı çok fazla içti ve Axia kadını neredeyse çıldırtıyordu,

Çünkü sonraki birkaç gün boyunca açık kapılardan çıkıp durdu ve kendini bir duvara çarparken buldu," dedi Tode gülümseyerek.

Axia olayı tamamen unutmuştu ama şimdi o da hatırlıyordu

Frances'in yatak odasının duvarına papatyalar çizdiği zamanı hatırlıyordu.

Jamie ve pelerinle ilgili olanları düşününce, ne Tode'un ne de Frances'in

bundan bahsetmeyeceğini umuyordu. Tode ve Frances'i çocukluk

şakalarının uzun bir yorumundan uzaklaştırmaya çalışarak, "Nasıl çıktın?"

sordu.

"Axia bu durumda ne yapardı kendime sordum, sonra da yaptım."

Frances gururla, "Axia çok zeki, biliyorsun," dedikten sonra Jamie'ye baktı.

Bunun üzerine Axia'nın alt çenesi o kadar açıldı ki neredeyse dişleri

dökülecekti ve eğer dünyanın

sona erme tehlikesiyle karşı karşıya.

"En başından başlamalıyım," dedi Frances. "Başlarda her şey yolundaydı.

Henry bana çok iyi davranıyordu çünkü tek istediği evlenmekti.

Jamie'nin kız kardeşi. Beni onunla takas etmeyi planlıyordu ama sonra

korkunç kardeşi geldi ve 'Henry, Maidenhall varisini esir tutuyorsun ve onu

kendi çatısını onarmaya gücü yetmeyen bir kızla mı takas etmek istiyorsun?

Bunun üzerine Henry'ye benimle kendisinin evlenmesi gerektiğini ve evlilik

ayarlanana kadar taş bir kulede esir tutulacağımı söyledi."

Frances bir nefes aldı ve dinleyicilerine baktı. Genellikle Axia'nın canlılığı

her türlü güzelliğin ve özellikle de Frances'in anlatmak zorunda

kalabileceği her türlü hikâyenin önüne geçerdi. Ama şimdi herkes Frances'e

bakıyor ve onu dinliyordu. Ve aslında Maidenhall varisi olmadığı anlaşılır

anlaşılmaz bunun sona ereceğini kendine hatırlatmadan edemiyordu.

Kaçırılmış ve tutsak edilmiş olmasına rağmen Frances, Axia'nın nefret

ettiği kadar Maidenhall varisi olmaktan hoşlanıyordu.

Hikayesine devam etti. "Henry'ye kendimi sevdirmeye çalışıyordum, bu

yüzden ona ejderha arabasını boyayanın ben olduğumu söyledim. Güney

yolculuğunda çok korkmuştum. Axia'nın o olmadığını anladığımda,

uh..." Endişeyle Axia'dan Jamie'ye baktı. Axia,

Jamie'ye doğru başını sallayarak, "Biliyor," diye

ekledi.

"Her neyse," diye devam etti Frances, "Henry benim dünyanın en iyisi olduğumu düşünüyordu.

Sadece bunu asla kanıtlamak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Bu yüzden daha sonra beni kilitlediğinde, özellikle de çok korktuğum ve çok yalnız olduğum için boya istemem ona doğal geldi. Sadece Tode'un beni neşelendirmek için iki kez içeri girmesine izin verildi. Eğer o olmasaydı, ben..." Bunun üzerine gözlerini kaçırdı ve kızardı.

Bu da Axia'nın şaşkınlıkla Frances'ten Tode'ye ve ağzı şimdi küçük bir çizgi halinde olan Berengaria'ya bakmasına neden oldu.

Frances devam etti. "Günlerce buradan çıkmanın bir yolunu düşündüm ama Henry yemeğimi vermek için bizzat geldiği için hiçbir şey bulamadım. Belki başka bir adamı ikna edebilirdim ama Henry'yi değil. Bir kez kararını verdi mi, hiçbir şey onu değiştiremez."

Duraklayarak izleyicilerine gülümsedi. "Sonra *Axia ne yapardı* diye düşündüm ve tüm o boyalı kapıları hatırladım. Henry'den pigment istedim, böylece kendime boya yapabilecektim. Tıpkı senin sık sık yaptığını gördüğüm gibi Axia. Onları bana verdiğinde, bütün gece uyumadım ve Odamın duvarlarında üç kapı ve pervazında bir kuş bulunan bir pencere var."

Axia'ya baktı, gözleri parlıyordu. "Ve pencerenin dışında papatyalarla dolu bir tarla vardı. Axia'nın çok sayıda papatya boyadığını görmüştüm, bu yüzden

Onları boyamakta oldukça iyiyim," dedi gülerek ve Axia'nın ellerine baktı. pembe yüz. "Sonra gerçek kapının arkasını duvarın taşına benzeyecek şekilde boyadım."

Axia'ya özür diler gibi baktı. "Resmim çok iyi değildi, ama Henry'nin görme yeteneği o kadar zayıftı ki, onu kaçabilecek kadar uzun süre kandırabileceğimi düşündüm."

"Ve bu onu kandırdı," dedi Jamie, herkesin dönüp ona bakmasını sağlayarak. "Gittiğimi fark ederlerse Frances'e ne yapacaklarından korktuğum için tünellerden kendim kaçmaya cesaret edemedim. Ama birkaç gün sonra, muhafızların onun kaçtığına dair dedikodularını duydum, ama öyle görünüyordu ki

kaçış yöntemine bağlı büyük bir sır olduğunu düşündüm. Yine de biraz ikna ederek gardiyanı bana her şeyi anlatması için ikna ettim. Henry Oliver, Frances'in odasının kapısını açtığında onu yatakta sessiz ve hareketsiz yatarken gördü. Ama yatağa gittiğinde Frances kapının arkasına saklanmıştı, o da dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Oliver daha sonra o odada saatlerce dolaşarak boyalı kapıları ve pencereyi açmaya çalıştı.

Doğrusu, bunun gördüğü en harika şey olduğunu düşündü ve Frances'in kaçmış olmasına hiç de üzülmedi." Axia'ya bakarken gözleri parladı.

"Papatyaların kokusunu alabildiğine yemin etti."

Axia gülümseyemeyecek kadar düşünmekle meşguldü. Ona söylenmesine gerek yoktu.

Kırbaçlanmasının nedeni Frances'in kaçmış olmasıydı. "Ama ağabeyi hiç eğlenmedi," dedi Axia yumuşak bir sesle, uzanıp Jamie'nin saçlarına dokunarak.

"Doğru," dedi Jamie usulca, "kardeşi çok kızgındı." Bir an için

Axia'ya sevgiyle baktı, gözlerinin onun yerine konuşmasına izin verdi, ona henüz söylemeye fırsat bulamadığı şeyleri anlattı. O hapishanedeyken Axia'ya onu ne kadar çok sevdiğini hiç söylemediğini fark etti. Orada olduğu her an onu düşünmüş, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu düşünmüştü. Bir yanı onu kurtarmaya çalışırken kendini tehlikeye attığı için onu öldürmek istiyordu ama bir yanı da onu bu yüzden daha çok seviyordu. Bu gece diye düşündü. Bu gece onu kollarına alacaktı, baş başa ve ona nasıl hissettiğini anlatacaktı.

Şimdi," dedi ayağa kalkarak, "hava kararıyor ve sanırım hepimiz eve gitmeliyiz."

Ayağa ilk kalkan Frances oldu ve kampı temizlemeye başladığında Axia yine onu izledi. Arabalarla kuzeye doğru yolculuk ederlerken Frances bir kez bile yardım etmek için elini kaldırmamıştı. Maidenhall malikânesinde yaşarlarken de hiçbir şey yapamayacakmış gibi görünüyordu.

Frances'le diğerklerinden biraz uzaklaştıklarında Axia usulca, "Anlamıyorum," dedi.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Nasıl... ?" Axia kendini toparlamaya çalıştı. "Frances, sen tanıdığım en çaresiz insansın, yine de kaçırılmaktan kurtulmayı başardın ve bizi de kendin gibi besledin ve-" Frances'in kahkahası onun sözünü kesti. "Axia, ben çaresiz değilim."

"Ama sen-sen..."

Frances Axia'nın gözlerinin içine baktı. "Çaresizmişim gibi davrandım çünkü senin ihtiyacın olan şey bu. Çaresiz insanları seviyorsun."

"Ben ne?" Axia yarı öfkeyle, yarı da inanamayarak konuştu.

"Axia, kimsenin seni sevmeyeceğinden ya da sadece kendin olduğun için sevmeyeceğinden korkuyorsun. Biri seni ne kadar severse sevsin, bunun her zaman babanın parası yüzünden olduğunu düşünüyorsun. Malikanenize geldiğimde henüz bir çocuktum ama çoğu insanın bir ömür boyu katlanabileceğinden çok daha fazla korku yaşamıştım. Ve babama geri gönderilmemek için benden istediğin her şey olmaya karar vermiştim."

Axia ağır bir alaycılıkla, "Ve sen de çaresiz olmana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Oh evet, Axia. Sizin deyiminizle ' yarar' hissediyor olmalısınız. Her zaman böyle hissediyorsun

İnsanlara babanızın parasından daha değerli olduğunuzu göstermek zorundasınız ve bunu küçük parmaklarınızı kemiğe kadar çalıştırarak yapıyorsunuz. Lütfen beni yanlış anlamayın, o kadar çok işe yarıyorsunuz ki etrafınızdaki herkesin çaresiz hissetmesine neden oluyorsunuz. Arkana yaslanıp senin yapmana izin vermek çok daha kolay.

her şey."

Axia kekelemeyi bırakmayı başardığında ağzı sertleşti. "Bunca yıl boyunca benden zorla para alman da benim suçum mu? Sana ödeme yapmadığım sürece bana hiç zaman ayırmadın."

"Doğru," dedi Frances neşeyle, "ve her kuruşu hâlâ bende. Axia, para kazanma konusunda inanılmaz bir yeteneğin var. Ve eminim Jamie için mükemmel bir eş olacaksın, kör kız kardeşi ve şu çocuksu kız Joby ile bir ömür boyu faydalı olacaksın." Gülümsedi. "Eminim Axia, kısa sürede hepsini para içinde yüzdüreceksin. Tıpkı baban gibi havayı altına çevirmenin yollarını bulacaksın."

Axia bir an için konuşamayacak kadar sersemlemişti. Frances'in ne söylediğini anlayamıyordu. "Her şey değişiyor," fısıldadı. "Sen değiştin. Tode değişti."

"Evet," dedi Frances, yüzündeki gülümseme kaybolmuş bir halde hızla ona bakarken

Tode, Berengaria'nın eteğini yardım ederken. Sesi alçaldı. "Tode, Oliver'ın önünde kendini küçük düşürdü, onun hakkında en adi şakaları yaptı.

yüzü ve vücudu. Duyması korkunçtu, izlemesi daha da kötüydü."

İçindeki bir şeyi sakinleştirmeye çalışır gibi nefes aldı. "Bunu *benim* için yaptı. Her zaman benden nefret ettiğini ya da en azından hiç umursamadığını düşünmüştüm.

ama o-" Hızla omzunun üzerinden Tode'a baktı ve ağzını kapattı.

"O farklı," dedi Axia. "Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama farklı bir şeyler var." Tekrar kuzenine baktı. "Senin farklı olduğun gibi. İkinizi bu kadar değiştirecek ne oldu?"

"Axia," diye fısıldadı Frances ısrarla, onun kolunu tutarak. "Size bir şey söylemem gerekiyor. Çok önemli ve sana daha önce söylemeliyim-"

Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü o anda Joby koşarak onlara doğru geldi. Frances ve Axia'nın haberi olmadan Jamie atların yaklaştığını duymuş ve Joby'yi kim olduklarına bakması için göndermişti, hepsi de atlıların Montgomery kuzenleri olduğunu umuyordu.

"Bu Maidenhall'ın ta kendisi!" Joby sevinçle kollarını sallayarak, "Ve şimdi geliyor. Kızı için!"

Ne Frances'in ne de Axia'nın düşünecek ya da konuşacak zamanı vardı.

Sadece ellerini sıkıca kenetlediler ve Joby'nin işaret ettiği yere doğru baktılar.

Ağaçların arasından çıkan adam, iki kadının da daha önce hiç görmediği biriydi.

ama iyi tanıdıkları biriydi. Axia yıllardır her ziyaretçisine

babasının neye benzediğini anlatmış ve onların anlattıklarıyla babasının pek çok resmini çizmiş, hatta birkaç yağlı boya tablo bile yapmıştı.

Şimdi onlara doğru gelen kısa boylu, zayıf adamın, eski püskü siyah yün cüppesi ve omuzlarına dökülen kır saçlarıyla Perkin Maidenhall - İngiltere'nin en zengin adamı- olduğundan şüphe yoktu.

Hiç şaşmadan doğruca Axia'ya doğru yürüdü. "Peki kızım, ne yapıyorsun?

Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?" Gözleri soğuktu, sesi zorlukla kontrol ettiği öfkesini gösteriyordu.

Bölüm 29

" ^ "

Ne Axia ne de Frances konuşabilecek gibi görünmeyince Perkin Maidenhall, "Gel kızım," dedi, sonra sanki onu takip etmesini bekliyormuş gibi arkasını döndü ve küçük kamp alanını hızla kuşatan adamlarına doğru ilerlemeye başladı.

"Sanırım yanılıyorsunuz," dedi Jamie, kolunu karısına doladığında sesinde bir eğlence vardı. "Bu senin kızın değil." Maidenhall sanki onu yeni görüyormuş gibi dönüp Jamie'ye baktı. Ufak tefek bir adamdı, gözleri siyah cam gibiydi ve sert bakışlarını Jamie'ye çevirdiğinde Jamie'ye bakan genç adam, onun neden hiçbir anlamda yenilmediğinin söylendiğini anlayabiliyordu.

"Kendi kızımı tanımadığımı mı söylüyorsunuz?"

Jamie'nin kolu Axia'nın omuzlarında sıkılaştı. *"Bu kadın benim karım."*

Bunun üzerine Maidenhall başını geriye attı ve bir kahkaha attı, gülmenin pek de alışık olduğu bir şey olmadığını gösteren çirkin, paslı bir sestir bu.

"Peki sen ne yaptığını sanıyorsun? Maidenhall varisiyle mi evlendin? Sen mi? Zavallı James Montgomery mi? James Lackland

senin adın olmalı."

Jamie'nin eli içgüdüsel olarak yanındaki kılıca gitti, ama o hareket ederken, şimdi üç yüz kişi gibi görünen, bazıları atlı, bazıları yaya olan adamların hepsi kılıçlarını çekip ona doğru yöneltti.

"Lütfen," dedi Axia, Jamie'nin giderek sıkılaşılan pençesinden kurtulmaya çalışarak. "Babamla konuşmalıyım."

"Senin-?" Jamie şaşkınlıkla "Sen-" dedi, sonra yüzü değişti. "Anlıyorum," dedi. "Demek büyük sırrın bu. Büyük servetinizi öğrendiğimde değişecek kadar paragöz olduğumu mu düşündünüz? Benim hakkımda böyle mi düşündün?"

Maidenhall Axia'dan önce cevap verdi. "Ama senin istediğin de , değil mi? İlk başta zavallı kuzen Frances'e kur yaptın ama sonra dikkatin benim gerçek kızıma yöneldi." Axia'ya baktı. "Kendine hiç neden diye sormadın mı?

Neden onun kadar güzel bir kadına kur yapmaktan

Frances'in dikkatini senin gibi sade ve sıkıcı bir şeye mi çevirecek?"

Sanki onun zihnini okuyordu, çünkü Axia'nın merak ettiği de tam olarak buydu.

"Ne ima ettiğini bilmiyorum-" diye söze başladı Jamie ama Maidenhall onun sözünü kesti.

"Diyorum ki, lordum," dudak büktü, "bir şey bulmuşsunuz.

İki aptal kızın oyununa geldin ve ilgini hemen varisim olacak kişiye yönelttin."

"Ben ..." Jamie sözünü yarıda kesti, çünkü konuşurken gözlerini Axia'nın gözlerine baktı ve onun babasına inandığını ya da en azından içinde bir şüphe olduğunu anladı. Gururu zedelenmiş bir şekilde kolunu onun boynundan çekti. Axia ilk kez konuştu. "yalnız konuşmak istiyorum," diyebildi.

"Evet," dedi Jamie öfkeyle. "Büyük Maidenhall'ın kızı *olduğunuza* göre, elbette onunla konuşmalısınız."

"Jamie," dedi, elini onun koluna koydu, ama o arkasını döndü, o da babasıyla birlikte ağaçların arasına doğru yürüdü.

Perkin Maidenhall kısa boyluydu ve gözleri kızıninkilerle aynı seviyedeydi.

"Ne istiyorsun?" dedi soğuk bir sesle. Hayatı boyunca babasıyla tanışmak istemişti. Onu memnun etmek için her yolu denemişti ama şimdi buradaydı ve gözlerinde hiçbir şey göremiyordu. Paradan başka hiçbir şey. Frances'in her zaman alay ettiği şey doğrudu: Babası onunla hiç tanışmamıştı çünkü ondan para kazanmanın bir yolunu bulamamıştı - şimdiye kadar.

Maidenhall, kızının sert ses tonu karşısında bir parça gülümsemeye izin verdi. "Senin de benim gibi olduğunu duymuştum ve şimdi bunu görebiliyorum."

"Bana hakaret etme," dedi hemen. "Bana paradan bahset. Ne kadar söz konusu?"

Hiç tereddüt etmedi. "Bolingbrooke ile bir sözleşmem var ve buna saygı göstermelisiniz."

"Ben artık kusurlu bir malım; artık bakire değilim, bu yüzden başlık parasına değmem."

"Bolingbrooke'un oğlu iktidarsız olduğu için sorun değil. Eğer çocuğunuz olursa, ona bir varis verdiğim için daha fazla ücret talep edeceğim."

Bu sözün duygusuzluğu karşısında Axia'nın yüzü kızardı.

"Sorun nedir, kızım? Duyduklarına inanmadın mı?"

Beni mi? Benim aslında köpeklere ve küçük çocuklara düşkün, tatlı, küçük adam olduğumu mu düşündünüz?"

Axia onun kendisine, yani tek çocuğuna iyi davranacağını ummuştu ama bu adamın hayatında hiç kimseyi sevmediğini görebiliyordu. Onunki kadar sert ve duygusuz gözleri nadiren görmüştü.

Kendini toparlayarak dik durdu Eğer bu durumdan kurtulacaksa, ondan miras kalan her şeyi kullanmalıydı. "Ben onunla evliyim."

Maidenhall bir kahkaha attı. "Bu evliliği iptal ettirmek bir anlık bir işti.

Benim iznimi almadın; sen

Onunla evlenirken kendinizi yanlış tanıttınız." Gözleri parlıyordu. "Doğrusu, evkaydeden kilise kaydının gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu ve din adamının şimdi Fransa'ya taşındığını göreceksiniz. Evliliğinizin gerçekleştiğini kanıtlamakta zorlanacağınızı düşünüyorum."

Axia'nın kendini toparlaması bir an aldı. Günlük hayatında ve malikaneden ayrıldığından beri istediği pazarlığı yapabiliyordu. İnsanları kendi düşünce tarzına ikna etmeyi her zaman kolay bulmuştu. Fakat

Şimdi, babasının kalpsiz gözlerine bakarken, eşiyle tanışmaktan fazlasını yaptığını biliyordu.

Bir nefes aldı. "Seninle gelmezsem ona ne yapacaksın?" Maidenhall yine o paslı kahkahasını attı. "Bu aşk mı kızım? Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Ben seni

Deforme olmuş bir adam ve yüzü güzel olduğu kadar kalbi de kurumuş bir kız dışında sevebileceğiniz herkes."

Geride durarak Axia'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. " hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim. Gördüğün ilk güzel adama aşık olduğuna inanmıştın. Onunki gibi bir yüze karşı koyabilir misin merak ediyordum.

O-" "Devam et, ne söylemen gerekiyorsa söyle ama onun karakterini bu işe karıştırma. Konuşmaya hakkınız olmayan şeyleri duymak istemiyorum."

Maidenhall ona sırtarak zayıflığı hakkında ne düşündüğünü belli etti.

"Onu kıracağım. Yakılan ahırların ve gizemli bir şekilde ölen hayvanların peşinde olduğunu göreceksin. O ve değersiz ailesi şimdi fakir olduklarını düşünüyorlar ama ben onlarla işimi bitirdiğimde, yemek için domuzlarla savaşıyor olacaklar."

Axia'nın elleri iki yanında kenetlendi. "Bunu yapmak sana çok paraya mal olacak. Seninle gelirsem onun *için* ne yapacaksın?"

Axia ilk kez babasının gözlerinde insani bir duygu gördü.

Hatalı olduğundan emindi ama adam ondan memnun görünüyordu. "Ona her şeyi geri vereceğim."

"O gururludur ve sizden sadaka almayacaktır."

"O zaman ben de onun hayatında inanılmaz bir şans varmış gibi göstereceğim.

Birisi ölecek ve Montgomery'ye toprağını miras bırakacak. Tahılını öğütülmeye götürdüğünde, teslim ettiğinden daha fazlasını aldığını göreceksin.

Koyunları muazzam bir hızla çoğalacak."

"Evet, anlıyorum," dedi usulca ve gölgeli ormanlık alandan diğerlerinin onları izlediği yere doğru baktı. Jamie'nin kör kız kardeşi. Nasıl olur da Berengaria çeyizsiz evlenir mi? Bir de erkek olarak doğmadığı için pişmanlık duyuyor gibi görünen kız kardeşi Joby vardı. Onunla evlenmesi için bir adama çok para ödemek gerekirdi. Peki ya Tode ve Frances? Tode

Şimdi sırtı ona dönük olan Jamie'yle konuşuyordu ve Frances tek başına duruyordu, yüzünden dehşeti okunuyordu, çünkü Axia'nın yapmaya karar verdiği şey kendi geleceğini belirleyecekti.

Axia başka seçeneği olmadığını biliyordu. Eğer Jamie'ye geri dönerse, babası onu mahvedecekti. "Veda edeceğim," diye fısıldadı.

"Ve ona asil fedakârlığını mı anlatacaksın?" Maidenhall sıırıttı. "O zaman seni korumak için kılıcını çekecek ve adamlarıma onu ezme zevkini tattıracak mı?"

"Ah evet," dedi, Jamie'ye bunu söyleyemeyeceğini anlamıştı.

Gerçek. Yine ona yalan söylemek zorunda kalacaktı. Babasına baktı. "Biliyor muydu? Varis olduğumu biliyor muydu?"

"Lachlan Teversham'ın evinde öğrendi. Sen gençken oradaki biri benim malikanemde çalışıyordu; onu tanımadın." Ona bir kaşını kaldırdı.

"Montgomery'nin ilk kur yapmaya başladığı yer orası değil mi? Sen?"

"Çok şey biliyor gibisin," dedi ağzı bir karış açık. Bu bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Maidenhall varisiydi ve bu yüzden onunla ilgilenmeye başlamıştı.

"Bilginin para kazanmaya yardımcı olduğunu görüyorum. Şunları biliyor muydunuz?"

Bütün baldız dediğiniz iki iblis mi planladı? Maidenhall altınlarıyla dönebilsin diye buradaki köylüleri sevgilin için büyük bir gardıroba katkıda bulunmaları için organize ettiler."

Kadının bunu bildiğini görünce gözleri kısıldı. "Oliver'a seni kaçırmayı için para verenler onlar."

"Ben mi?" diye sordu, sonra da kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Görünüşe göre yanlış bilgilendirilmişsiniz. Oliver mirasçıyı istiyordu."

"Hayır, seni kardeşlerinden uzaklaştıracak ve onu Frances'le yalnız bırakacaktı. Eve senin hakkında mektuplar yazıyordu ve onu mirasçıdan uzaklaştırmaya çalıştığından endişe ediyorlardı." Kız hâlâ ona inanmıyor gibi görüldüğünde, "Seni karşılamaları pek sıcak olmadı, değil mi?" dedi.

Ona cevap vermedi ama Jamie'ye baktı, sırtı ona dönüktü, bir ayağı

Biri yerde, diğeri devrilmiş bir kütüğün üzerindeydi. Adamın düşünürken zaman yaptığı gibi küçük hançeriyle oynadığını anlamak için ellerini

görmesine gerek yoktu. Onu kandırmış ve kim olduğunu bildiği konusunda yalan söylemiş olsa bile, onu suçlamadı. Ailesini seviyordu ve onların da ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden Frances'e evlenme teklif etmişti ama Axia'nın mirasçı olduğu kendisine söylendiğinde...

Babasına başka bir şey söyleme zahmetine katlanmadan doğruldu.

Omuzlarını silkti ve ormanın yumuşak çam iğneleri arasında Jamie'ye doğru yürüdü. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu ama onlara bir şey söyleyecek hali yoktu. İki kız kardeşi onu kaçırmaması için gerçekten Oliver'ı mı tutmuştu? Kaçırılmanın masum bir şaka olduğunu düşünecek kadar saf mıydılar? Frances yaralanabilir, hatta ölebilirdi. Jamie'nin sırtı da kırbaçlanmıştı.

Hepsi para için, diye düşündü. *Ve gurur.* Bu zavallı Montgomery ailesinin gidebilecekleri akrabaları vardı, ama gururlarını kırmak yerine Maidenhall altınını alabilmek için bir kadının hayatını tehlikeye atmayı seçtiler. Jamie de her konuda onlarla aynı fikirdeydi.

Onun yaklaştığını duyduğunu biliyordu ama adam arkasını dönmedi ve önünde durduğunda ona bakmadı.

"Bana iyi güldün mü?" diye sordu uzaklara bakarak. "Zavallı saf Jamie. Sen ve Frances nasıl da gülmüş olmalısınız! Onun varis olduğunu sandığım o ilk günden sonra bizimle gelemeyeceğini söylediğimde. Şimdi her şeyi anlıyorum. Günü yakala. Evet, zengin küçük sen, bir o kadar zengin nişanlınla evleneceğin zaman buna ihtiyacın olacak."

Ona bakmak için döndüğünde, gözleri babasınınkinden daha soğuktu.

"Tode evleneceğin adamın iktidarsız olduğunu söylüyor. Ne yaptın sen?"

size veremediği çocuğu almak için ne yapabilirdi?"

Sözleri her ne kadar acı verse de, Axia bir anlığına ona gitmek istedi, Kollarını onun boynuna dolayacak ve onu sevdiğini, ne yaptığını ve neden yaptığını anladığını söyleyecekti. Ama ya ona inanırsa, onu affederse?

Kılıcını çekip tüm kızlara saldırdığı görüntüsü

babasının adamları ona geldi. Yüzlerce yaradan kan kaybından ölmek üzere olan Jamie ona gülümseyip şöyle der miydi: "Sadece üç yüz kişi vardı. onları."

"Evet," dedi. "Söyledim. Sana evliliğimizin yürümeyeceğini söylemiştim.

Babam tüm kanıtları yok etti. Şimdi onunla gidiyorum."

Bunun üzerine, Jamie'nin gözleri bir an için ona kalması için yalvarmak ister gibi baktı ama sonra değişti. "Umarım bunu yersiz bir asalet için yapmıyorsundur."

Bunu yapacağını söylememişti ama kadın onun tek bir sözüyle kendisi için savaşacağını biliyordu. Ölümüne.

Umursamaz bir tavırla başını geriye attı ve güldü. "Ah, Jamie, ne kadar .

Yoksul bir kontla evlenmek için Maidenhall mirasından vazgeçeceğimi mi sandın? Bak.

Sana! Sende benim isteyebileceğim ne ? Sadece seninle ilgileniyorum.

eksantrik bir aile ömür boyu sürecektir bir sorumluluk olurdu. Çılgın bir anne, kör bir

Kız kardeş ve kız mı erkek mi olduğuna karar veremeyen bir başkası. Bir kadın bunu neden ister ki? Tek istediğim babam beni almaya gelene kadar zaman geçirecek şeydi."

"Evet," dedi soğuk bir sesle, "bunu şimdi görebiliyorum. Sana özel olarak söylediğim her şeye çok gülmüş olmalısın."

"Onlarla yıllarca yemek yiyeceğim. Şimdi izninizle, gitmeliyim. Babam beni bekliyor." Bu sözlerle eteğini bir kenara savurdu ve onun yanından geçti. "Gel, Tode," dedi onu geçerken.

Ama Tode Berengaria'nın elini sıkıca tuttu ve "Ben gelmiyorum" dedi.

Axia bu cümleyi düşündüğü takdirde yıkılacağını biliyordu. Bugün her şeyini kaybediyor gibi görünüyordu. Dönüp Frances'e baktı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Frances hemen elini uzattı ve iki kadın birlikte, arkalarına bile bakmadan Perkin Maidenhall'ın eyerlenmiş atlarla beklediği yere doğru yürüdüler.

Bölüm 30

" ^ "

Yarın Axia'nın düğün günüydü.

Böyle bir günün geleceğinden dolayı mutluymuş gibi davranmadı, çünkü Hayatının en mutsuz günü olacağından hiç şüphesi yoktu. Hayır, diye düzeltti kendini, gün Jamie'yi en son üç ay önce gördüğü gündü. Evet, o gün hayatının en kötü günü olmalıydı.

O zamandan beri birçok kez ona yazmak, ne olduğunu açıklamak istemişti. ve neden yaptığını bilmiyordu ama korkusu onunla iletişime geçmesini engelliyordu. Ya ona inanırsa? diye sorup duruyordu kendine. Ya onu sevdiğini biliyor ve Frances'le yer değiştirme şakasının masum olduğuna inanıyorsa?

Bir eli karnında, o gün bininci kez hasta olmak için lazımlığa doğru koştu. Belki de Jamie'yi terk ettiğinde küçük bir parçası hamile olduğunu biliyordu. Belki de kocasını olduğu kadar çocuklarını da koruması gerektiğini fark etmişti. Sözüne sadık kalan babası, Gregory ile evliliğini ertelemişti.

Kızının hamile olduğunu görene kadar Bolingbrooke'u terk etmedi ve hamile kalınca da başlık parasını artırdı. "Kendi torununu satmak," Axia

mırıldandı, ama Jamie'den ayrıldığından beri başına gelen hiçbir şey onun için önemli görünmüyordu.

Babasının ona bakması için tuttuğu kadınlar tarafından bir kraliçe gibi yaşayacağı söylenmişti. Artık cimrilik etmek ve tasarruf etmek "zorunda" kalmayacaktı; artık bir barakada parfüm yapmak için günlerini harcamayacaktı. Artık her düşüncesini tahmin edebilen hizmetçileri olacaktı. İnsanlar onu giydirecek, soyacak, yemeğini onun için kesecekti. "Peki çiğneyecekler mi?" diye sormuştu ama kimse anlamamıştı. Yeryüzündeki tüm insanların amacı kesinlikle hiçbir şey yapmamak gibi görünüyordu. Onun kadar zengin bir kadının, bir seyyar satıcının arabasında kumaş satmayı hayattaki en sevdiği anılardan biri olarak görmesi akıl almaz bir şeydi.

Ama Axia anılara sahip olmamaya, hiçbir şey düşünmemeye ya da hissetmemeye çalıştı.

Kendisine çocuğunun doğar doğmaz elinden alınacağı ve büyütmesi için başkalarına verileceği söylenmişti. "Londra bir çocuk için çok sağlıklı" denmişti.

"O zaman neden Londra'da yaşamak zorundayım?" diye mırıldandı ama kimse onun alaycılığını ya da öfkesini anlamadı.

Ve içinde her gün büyüyen şey öfkeydi. Jamie neden ona inanmamıştı?

onun içinde? Neden onun hakkında sadece kötü şeyler düşünmüştü? Ve gerçekten biliyor muydu

Kim olduğunu? Ona parası için mi kur yapmıştı? Babası, Maidenhall altınlarına sahip olamayacaksa Jamie'nin onu istemediğini . "Artık yatma vakti geldi," diye fısıldadı güzel bir kadın Axia'nın yanına. Babasının işe aldığı bütün kadınlar güzeldi, belki Frances kadar güzel değillerdi ama hepsi de ondan, Axia'dan daha güzeldi.

Axia iç çekerek kollarını kaldırdı ve kadınların onu giydiği ağır saten elbiseden çözmeye başlamasına izin verdi; elbise o kadar sertti ki onu hapsediyor ve hareketlerini engelliyordu. Bir kancaya asılı

Duvarda gelinliği duruyordu, tamamen altın kumaştan, altın dantellerle o kadar yoğun bir şekilde kaplanmıştı ki, onunla yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyordu üzerinde.

Ve yarın evleneceği adamla tanışacaktı. Bunların içinde

Aylardır ne kendisi ne de babası Axia'yı görmek için en ufak bir ilgi göstermemişti, çünkü istedikleri babasının parasıydı, Axia'nın değil.

Sonunda Axia keten iç çamaşırına kadar indiğinde, yatak örtüsü geri çekildi ve yatağa girmek için merdivenleri tırmandı. Sadece geceleri mahremiyeti oluyordu ve gözyaşları da ancak o zaman dökülüyordu.

Ama bu gece ağlamadı. Bu gece odasında yalnızken,

Mumlar sönmüştü, gözleri sıcak ve kuruydu ve aklındaki tek kelime

Jamie'ydi. Jamie, neredesin? Jamie, sen

Beni hiç düşündün mü? Benim seni özlediğim gibi sen de beni özliyor musun? Jamie, beni hiç sevdin mi?

Uyuyana kadar çok geç olmuştu ve o zaman bile huzursuzdu, yatakta bir o yana bir bu yana savruluyor, tuhaf sesler duyduğunu düşünüyor, uyanıyor, sonra tekrar uykuya dalıp insanların onu kovaladığını hayal ediyordu.

Uyandığında korkuya kapıldı, çünkü birinin eli ağzını kapatmıştı ve ağır bir beden onun üstündeydi. Korkudan gözlerini odaklayamıyordu.

Sonra üstündeki kişinin Jamie olduğunu fark etti. Hemen korktu, onun hayatı için korktu. Eğer babası onu burada bulursa, Jamie'yi öldürtecekti.

"Konuşma," dedi adam yumuşak bir sesle; yüzünde kan olduğunu ve atletinin birkaç yerinden yırtıldığını görebiliyordu. Ona ulaşmak için neler yaşamıştı?

"Fransa'ya gittim ve bizi evlendiren papazı buldum," diye fısıldadı.

"Tanıkları buldum ve kilise kayıtları da bulundu. Eğer istersen, bizim gerçekten evli olduğumuzu kanıtlayabilirim.

evli." Tereddüt etti. "Ama sadece sen istersen. Eğer Bolingbrooke'la evlenmek istiyorsan-"

Axia'nın kollarını koltuğun altından kesildi.

boynuna dolamak ve ağzını onunkine yapıştırmak için örtüler.

"Bunun için vaktimiz yok," diye fısıldamayı başardı Jamie, ondan uzaklaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Sonunda çeviren Axia oldu. "Seninle gelemem," diye fısıldadı. "Babam-"

"Babanın canı cehenneme!" Axia elini onun ağzına kapatıp endişeyle kapıya doğru bakarken Jamie hiddetle konuştu.

Ama Jamie onu geri çekti ve öpmeye başladı.

"Babam beni mirasından mahrum edecek," dedi. "Bana hiçbir şey vermeyecek ve sana çok kötü şeyler yapacak. Sen onu tanıımıyorsun."

"Onun sadece zengin olduğunu biliyorum; yaşam ve ölüm gücüne sahip bir kral değil. Axia, ben seni istiyorum, paranı değil."

Axia bir an için ona göz kırptı. "Peki ya ailenizin ihtiyaçları ne olacak?"

"Montgomery kuzenlerimin yanına taşındık."

"Jamie, bunu yapmak istemezdin. Başkasının sadakasıyla yaşamaktan hoşlanmayacaksın."

Onu usulca öptü. "Seninle birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Seni gururumdan daha çok seviyorum."

Axia'nın onun ne dediğini anlaması bir an sürdü ve

bunun ne kadar romantik ama aynı zamanda ne kadar kullanışsız olduğunu biliyordu. "Senin

Kız kardeşler benden nefret ediyor. Onlar-"

Jamie sessizlik için onu öptü. "Kızgın oldukları biri varsa, o da benim.

Herkes seni çok özlüyor."

Bunun üzerine Axia şüpheyle baktı çünkü Berengaria ve Joby'nin onun kaçırılmasını ayarladığını hatırlıyordu.

Jamie onun yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi. "Benden uzak kaldığın bu aylar içinde çok şey oldu. Tode ve Berengaria birbirlerine aşıklar ve evlenmek istiyorlar. Haklıymışsın, Berengaria onun gördüğü en güzel adam olduğunu söylüyor ve parfüm karıştırmaya çalışıyor ama sana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Onu izleyen Jamie, *ihitiyaç* kelimesini duyduğunda gözlerinde beliren kıvılcımı gördüğünde bir ilerleme kaydettiğini anladı.

Axia, "Joby beni istemiyor," dedi.

"Joby herkesten daha kötü hissediyor, tabii benim dışımda. Beni o kadar çok sevdiğini söylüyor ki, benim için Maidenhall servetinden vazgeçmeye hazırmışsın. Bir erkeği asla bu kadar sevemeyeceğini söylüyor. Öyle mi? Seviyor musun?

Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

Axia derin bir nefes aldı. "O kadar da değil. Seni seviyorum-" Başını sallayarak üzerinden itmeye başladı. "Hayır, hayır, işe yaramayacak.

Babam seni mahvedecek. O-"

"Evet, biliyorum ama baban bile tüm Montgomery klanından daha güçlü değil. Eğer mecbur kalırsak, İskoçya'da yaşayacağız. Ailemin İskoçya'da Tanrı'nın bile bulamayacağı yerleri var. Ama hepsi senin isteğin Axia, aşkım. Eğer beni takip edersen."

Ona bakarak yanağını okşadı. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim."

"Hiç altınım olmasa bile mi?" diye sordu usulca.

"Bana istediğim tüm altını verdin," diye cevap verdi, şu anda taşıdığı çocuğu kastederek, ama bunu şimdi ona söylemeyecekti. Bu daha sonra olacaktı.

Bir süre sonra onu öpmekten ve "Buradan nasıl çıkacağız? Babamın muhafızları-"

"Gel," dedi, onu yataktan çekti, sonra tökezlediğinde onu kollarına aldı ve pencereye taşıdı. Dört kat

Aşağıda, yükselen güneş, sadece bir ordu olarak tanımlanabilecek bir şey vardı: at sırtında binlerce adam.

"Kim?" diye fısıldamayı başarabildi.

"İngiltere, İskoçya, İrlanda ve Fransa'dan Montgomery'ler. Daha fazlasını getirirdim ama Amerika'dakiler zamanında gelmedi."

"Jamie," diye fısıldadı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bu ve daha fazlası. Seni seviyorum Axia. Tüm kalbim ve ruhumla. Seni seviyorum

Altından da, kendimden de daha fazla." Duraklayarak onu hafifçe öptü. Şimdi benimle gelir misin... karıcığım?"

"Evet," dedi. "Seni takip edeceğim, kocacığım, her yerde."

Sonsöz



"Ne oldu?" Axia uykulu bir şekilde sordu. Şimdi, hamileliğinin son ayında, tek yapmak istediği uyumak gibi görünüyordu. Jamie ile aralarında geçen uzun tartışmalardan sonra, ikisinin İskoçya'nın derin ve uzak dağlarında, onları bulabilecek herkesten uzakta yaşamaları konusunda ısrar etmişti.

Jamie buna şiddetle karşı çıkmıştı ama Axia'nın onu güvende hissettirecek her şeye boyun eğmişti. Ve şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şey babasının güvenliğiydi. Jamie'nin söyleyebileceği hiçbir şey onun babasından duyduğu korkuyu hafifletemezdi. Onun çok güçlü ve şeytani olduğunu ve yeryüzünde hiç kimsenin onunla savaşamayacağını düşünüyor gibiydi.

"Mektuplar" dedi Jamie, denizleri ve dağları aşan yolculuğun etkilerini gösteren deri keseyi kaldırarak. Gönüllü olduklarından beri Sürgündeyken dış dünyayla ilgili çok az şey duymuşlardı ve Axia bu hoşlanıyordu. Babasının onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirdiğini duymaktan, sonra da Jamie'nin babasının adamlarını görür görmez öldürmeye yemin ettiğini duymaktan korkuyordu.

Ya da daha kötüsü, belki de babası Jamie'nin kellesi için büyük ödüller teklif ediyordu. "Axia," dedi Jamie sabırla, "bebeğin böyle olması iyi değil. korkulu."

Güçlükle doğrulup oturdu. "O mektuplar bizi bulabiliyorsa, o da ."

Jamie'nin "" kim olduğunu sormasına gerek yoktu, bu yüzden yatağa otururken derin bir i  çekti. "Bunlar amcama gönderilmiş ve o da bunları bize vermek için buraya kadar yalnız bir ulak göndermiş."

"Takip edileceğinden emindi."

"Evet," dedi Jamie alaycı bir tavırla, "ve hiç kuşkusuz ben çoktan  lm   olacağım."

Gece karanlığında. Bana  yle bakma Axia! Bu bir  akaydı." Birkaç dakika sonra, keseyi kapalı tutan ipleri gev etmeyi başardı ve sonra onu çevirdi ba  aşağı yatağın üzerine d  t . İki mektup d  t  ve Axia bir solukta babasının tanıdık yazısını gördü.

"Bizi buldu," diye nefes nefese kaldı.

"Hayır, mektubu bize iletildi. Axia, yorganın altına saklanma, gel ve adamın söyleyeceklerini oku."

"Bizi ölümle tehdit edecek. O-"

"Bu Frances'ten," dedi ikinci mektubu kaldırarak.

Axia'nın bir an için nutku tutuldu. Babası Londra'ya döndükten sonra onları ayırdığından beri Frances hakkında ya da ondan tek bir kelime bile duymamı tı. Birçok kez sormuştu ama kimsenin ona verecek bir cevabı yoktu.

" nce hangisini okuyayım?" Jamie iki mektubu havada tutarak sordu.

"Frances," diye yanıtladı Axia, babasının tehditlerini duymayı mümkün olduğunca ertelemek istiyordu.

Jamie gülümseyerek Frances'in mektubunu açtı ama sessizce okumaya başladığında yüzü değişti. "Cehennem ve lanet," diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı.

Axia mektubu onun elinden kaptı.

"Sevgili kuzenim," diye yüksek sesle okudu Axia, "her zaman çaresiz ve aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama bazı şeyler öğrendiğimi bilmeni istiyorum.

senin zekice yöntemlerinden. Jamie seni sonra, baban gelip bana olanları anlattı. Evet! Bu doğru. Bana bizzat geldi.

bana söylemek için. Kızgın görünmüyordu, sadece çok üzgündü ve ben bunun Çünkü Bolingbrooke ile yaptığı pazarlıktan geri dönmek zorunda kalacaktı.

Kimsenin bir anlaşmada onu geçemeyeceğinin söylendiğini biliyorum, ama bir kez pazarlık yapıldığında Perkin Maidenhall'ın sözünü tuttuğu da söylenir.

"Ah Axia, yaptığım şeyi yapacak gücü nereden bulduğumu bilmiyorum ama senmişim ve hiçbir şeyden korkmuyormuşum gibi davranarak babanla bir pazarlık yaptım. Bolingbrooke seni hiç görmediği için, beni mihrabın yanında dururken gördüğünde belki de hoşnutsuz olmayacağı konusunda anlaştık. onu."

Bunun üzerine Axia gözlerini kocaman açarak Jamie'ye baktı ve bir saniye sonra tekrar okumaya başladı.

"Böylece Gregory Bolingbrooke ile evlendim ve artık Maidenhall varisi olarak tanınıyorum. Aldırmayacağını düşünmüştüm çünkü bu unvandan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama sen ne kadar nefret ediyorsan Axia, ben de o kadar seviyorum. Tüm ilgi! En görkemli kıyafetleri giyiyorum!

"Ama eminim bununla ilgilenmiyorsunuzdur. Baban hayal edemeyeceğin kadar zengin olduğum konusunda beni yeterince ikna etti ve sahip olduğu tüm para bu değilse bile bunu ondan başka kimse bilmiyor.

"Axia, her zaman olduğu gibi aptal olduğumu düşüneceğini biliyorum, ama orada

sana söylemem gereken bir şey var. Bu mektubu Jamie'nin akrabalarına emanet ediyorum, başka kimseye değil çünkü onu yakmalısınız. Eğer sana söyleyeceğim şey

genel bilgi haline gelirse, beni mahvedebilir.

"Axia, ben Tode'un çocuğuna hamileyim."

Son cümleyi okuduğunda Axia o kadar şaşırmıştı ki mektubu düşürdü, Jamie de mektubu alıp okumaya başladı.

"Artık Tode'nin karısı olan Berengaria'ya asla söylememelisin, sadece Jamie'ye söylemelisin, çünkü sanırım Tode ve benim esir tutulduğumuz o günlerin nasıl olduğunu anlayacaktır. Bana karşı çok iyiydi Axia, çok iyiydi."

"Öyle olduğunu söylemeliyim," dedi Jamie ve Axia'nın mektubu ondan kapıp okumaya devam etmesini sağladı.

"Axia, sence de Tode'nin çocuğunun, bir sonraki çocuk olacak olması ironik

değil mi?

Maidenhall servetinin varisi? Ne yazık ki bu ironiyi çok az kişiyle paylaşabiliyorum.

"Benim için yaptıkların için sana hiç teşekkür etmedim. Ve teşekkür etmeyeceğim.

Şimdi. Sen ve Jamie gelip Gregory benimle kalmalısınız, o zaman size teşekkür edeceğim. Bu arada, kocamı çok seviyorum ve bana hiç dokunmasa da, bebek için çılgınca mutlu ve bana babasının kim olduğu hakkında hiç soru sormadı. Babası da sormadı.

"Jamie'ye sevgilerimi ilet ve ona benimle evlenmediği için çok mutlu olduğumu söyle. Sevgilerimle, Frances."

Okumayı bitirdiğinde Axia sırtını yastıklara yasladı. "Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım. Tode! Ve Frances! Ve ben onlar için bu kadar endişelenirken, o esir tutulurken bunu yapıyorlardı. Onlar-"

"Bir kelime daha edersen kışkandığınızı düğüneceğim. Şimdi bunu okuyalım," dedi ve babasının mektubunu havaya kaldırdı.

"Hayır," diye başladı Axia ama Jamie mührü kırıp okumaya başlarken ona .

Sevgili kızıma,

Bildiğiniz gibi, iş dünyası hakkında İngiltere'deki herkesten daha fazla şey bildiğime inanılır. Nasıl mal seçeceğimi biliyorum. Söyleyebilirim

iyi kumaşla kötüyü. Kürklerde, , karada ve gemilerde kaliteyi nasıl anlayacağımı bilirim.

Ve erkeklerde kaliteyi nasıl değerlendireceğimi bilirim.

hiç görmediğim için sevmediğimi düşünüyorsun. Ama sen

Sevdiğim tek şey. Seni korumak, güvende tutmak kilitledim. Kızım olarak insanlar arasında yaşasaydın, ruhun paranın gücüyle kirlenir, yozlaşırdı. Sana satın alamayacağın bir şey verdim: İnsanların seni sık sık gördüğünü düşündüğün altın torbaları değil, bir insan olma özgürlüğü.

Ve evet, senin için bir koca seçtim. Sanki dünyanın en iyi kısrağı için bir aygır seçer gibi, James Montgomery'yi bulana kadar aradım.

Dürüstlük, cesaret, kendisi dışındaki insanlara gösterdiği ilgi, alaka ve sevgi konusundaki sicili aşılamazdı. Zengin ya da fakir hiç kimse ondan daha iyi olamazdı.

Ancak bir iş adamı olarak başkalarının yargılarına güvenmedim.

Onu nihai teste tabi tuttum: paraya karşı aşk.

Sizi tanımadığımı düşünseniz de, yıllardır kaçamaklarınızdan haberdarım. Senin deyimimle "casuslarım". Evet, size layık olmadığını düşündüğüm her erkek ya da kadını uzaklaştırdım. Gördüğümde Birisi paranız için size çok yaklaştığında, bunu kaldırdım.

kişi. Sadece Tode ve Frances testi geçti. Tode para olsun ya da olmasın sizi ve öyle görünmese de Frances, kanıtladığına inandığım gibi, kendini size adamıştı.

Size iyi bir adam verdim, genç Jamie'nizi, sonra da kendisini size, bana ve hatta belki de kendisine kanıtlaması için elimden geleni yaptım. Ona Maidenhall varisi ile evlenmesini teklif etseydim eminim kabul ederdi. O zaman sen, sevgili kızım, hayatını onun seni sevmediğine inanarak geçirecektin.

Ve yapabileceği hiçbir şey sana seni sevdiğini kanıtlayamazdı. Ama seveceğini biliyordum. Nasıl sevmesin ki? Seninle tanışan her genç adam seninle evlenmek istiyor gibiydi. Bunu , değil mi? Hepsine hayır dedim. Eğer bana dönerlerse, benim isteğim dışında evlenirseniz sizi mirastan mahrum edeceğimi söyledim ve ondan sonra hiçbirini geri dönmedi.

Ama senin Jamie yaptı. Senin için ejderhalarla savaştı. Her şeyi riske attı, değil mi?

Ve şimdi seni sevdiğini biliyorsun. Servetini değil, seni.

Mirastan mahrum değilsin. Hepsi senin olacak, çünkü Frances'e sadece küçük bir miktar rehin verdim. Paranın büyük bir kısmı artık sizin. İstedığın kadar alabilirsin, çünkü ben kazanmaktan zevk alıyorum,

sahip olmak değil. Sanırım bu ynden kıızıma benziyorum.

Size hayatınızda büyük mutluluklar diliyorum ve iyi bir erkeğe sahip olduğunuzu bildiğim için buna sahip olacaksınız. Dediğim gibi, hem erkeklerde hem de kıızlarda mükemmel kalite yargıcıyım.

Tüm sevgim sende, sevgili kıızım. Tüm servetim ve tüm sevgim.

Sevgili baban, Perkin

Maidenhall

Jamie başıını kaldırıp Axia'ya baktığında gzyaşıları yanaklarından aşıağı süzülüyordu.

Maidenhall tarafından yapılan bir pazarlığın parçası olmak konusunda ne hissettiğini bilmeden, "Bunun seni mutlu edeceğini düşünürdüm," dedi usulca. Ama sonra

Axiayı kendine doğru çekti, onun büyük, sert karnını vücudunda hissetti ve onu nasıl elde ettiği umurunda değildi, önemli olan tek şey onun olması ve zgr olmalarıydı.

"Dünyadaki en mutlu insan benim," dedi gömleğinin içine hıçkırarak ağlarken. "En mutlusu."

" sonra ikinci sırada," diye fısıldadı Jamie onun saçlarını öperken.

"Benden sonra ikinci.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.